

КРАЙТЪТ НА ТРИЗЪРА

ДЖЕЙМС РОЛИНС

ИМА ПОВЕЧЕ
ВЕЩЕ ОТ КАКОТО СЪЩЕСТВУВА
НА ПОСЛЕДОВАТЕЛ

КРЪВТА НА САТАНАТА

Джеймс Ролинс

Кръвта на сатаната

Посвещавам тази книга на випуска от 1985 година на
Ветеринарния факултет на университета в Мисури и преди
всичко на моите съквартиранти Дейв Шмит, Скот Уелс, Стив
Брънерт и Брад Генгенбах.

И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание и живот; и стана човекът жива душа.

И насади Господ Бог рай в Едем, на изток, там настани човека, когото създаде.

Битие, 2:7-8

Встъпление Изгрев слънце

Андите Перу, 1538 година

Не можеше да избяга.

Като си пробиваше път през потъналата в изпарения джунгла, Франсиско де Алмагро вече бе оставил всякаква надежда да се скрие от ловците, преследващи го с настървеността на хрътки. С тежка въздишка спря на тясната пътека и си пое дъх. После избърса потта от челото си с ръкав. Все още бе облечен в своето расо на доминикански монах, изтъкано от черна вълна и коприна, но то вече бе изпокъсано и мръсно. Инките, които го бяха пленили, му отнеха всички вещи. Оставиха му единствено расото и кръста. Шаманът на племето ги бе предупредил, че не трябва да докосват тези талисмани на един чужд бог. Очевидно се боеше да не би неволно да обиди божеството на прищълеца.

Тежката дреха бе много неудобна за бягство през гъстата растителност и изпарения в горната част на Андите, но младият монах не я захвърляше. Расото бе благословено от самия папа Климент при ръкополагането на Франсиско, така че той не искаше да се раздели с него. Налагаше се обаче да го прекрои така, че да подхожда повече на обстановката. Хвана расото за ръба и отпра частта от него до бедрата му.

След като освободи краката си, вслуша се в звуците, издавани от преследвачите. Виковете на ловците инки се чуваха все по-силно и кънтяха в планинския проход зад него. Дори и пискливите крясъци на смутените маймуни, обитаващи зеления гъсталак над главата му, не можеха да заглушат тържествуващите виковете на преследвачите. Не след дълго щяха да го настигнат.

Младият монах реши, че му остава само една надежда. Само една възможност за спасение. Ставаше дума за спасението на света, не за неговото.

Целуна отпракия къс плат и го пусна на земята. Трябваше да побърза. Изправи се твърде рязко и за миг му притъмня пред очите. Размахаше ръце и се залови за тънко дръвче, за да не падне, и започна трескаво да си поема въздух. Пред очите му заблещукаха искрици. Намираше се

високо в Андите и разреденият въздух му пречеше да диша както трябва, така че му се налагаше често да си почива. Нямаше право обаче да си позволи да спре.

Като пусна дръвчето, Франсиско пое отново по пътеката. Походката му бе неуверена и той се препъваше. Това обаче се дължеше не само на надморската височина. Преди да обявят екзекуцията му призори, бяха го подложили на ритуално кръвопускане и го бяха насилили да погълне чаша горчива течност – „чича“ – опияняваща напитка, която бе направила походката му нестабилна. Умората от бягството бе засилила ефекта на пиетието.

Докато тичаше, му се струваше, че ръцете на джунглата, се протягат към него и се опитват да го хванат. Пътеката се наклони първо наляво, после надясно. Сърцето му се премести в гърлото, ушите му се изпълниха с усиливащо се бучене, което заглуши дори виковете на преследвачите. Франсиско се измъкна от джунглата и за малко не падна в една пропаст. Далеч под себе си видя източника на бученето – в черни скали се разбиваше вода, която образуваше бяла пяна. Паметта му подсказва, че пред него бе един от многото притоци, захранващи могъщата река Урубамба. Сега обаче не му беше до топография. Тази пропаст го делеше от спасението. Гърдите му бяха изпълнени с отчаяние, което притискаше сърцето му. Задъхан, Франсиско подпря ръце на наранените си колене. Тогава забеляза тънкия мост, изплетен от треви. Намираше се от дясната му страна и прекосяваше бездната.

„Orbigado, meu Deus!“ – благодари той на Бога на португалски. Не бе говорил на родния си език от деня, когато бе ръкоположен в Испания. Едва сега, когато по лицето му се стичаха сълзи, предизвикани от страха и безсилието, се обърна на матерния си език.

Изправи се, отиде при моста и хвана с ръка въжето, изплетено от тревата ichu. Над реката се простираше единично дебело въже, а над него имаше две по-тънки въжета, които да улесняват прекосяването на бездната. Ако не бе в такова състояние, Франсиско щеше да изпита възхищение от подвига на строителите на моста. Сега обаче мислите му бяха съсредоточени върху бягството. Върху това как да движи краката си, за да не падне. Всичките му надежди бяха да достигне преди преследвачите си светилището, разположено на върха на отсрещния зъбер. Инките боготворяха планинските върхове и им се кланяха. За да стигне до това място обаче, първо трябваше да преодолее пропастта, а после да прекоси изпълнената с изпарения гора и да се изкатери на скалния връх, извисяващ се пред него. Дали щеше да му достигне време за това?

Франсиско за миг наостри слух, но не можа да чуе нищо друго освен рева на реката, намираща се под него. Не виждаше преследвачите, но допускаше, че навярно бързо съкращават разстоянието, делеящо ги от него. Нямахше право да се страхува от вероятността да падне в бездната.

Прокара запотена длан върху косите си, наболи по бръснатата му глава, и хвана едно от помощните въжета... Помоли се Богу, стъпи на моста и тръгна по него. Не погледна надолу, вместо това втренчи поглед в другия му край. Преминаването му се стори безкрайно дълго. Най-после усети как левият му крак докосва камък. Отдъхна с облекчение, слезе от моста и стъпи на твърда земя. Тъкмо щеше да коленичи, готов да целуне и благослови земята, когато чу как някой изляз зад гърба му. Дълбоко в пръстта до петата му се заби копие, чиято дръжка продължи да трепери след удара в земята.

От страх Франсиско застина на място. Веднага след това чу друг вик. Обърна се и видя воин, застанал от другата страна на пропастта. Погледите им за миг се срещнаха.

Хищник и плячка.

Човекът с украшение от тъмносини и червени пера на главата си се ухили. По тялото му бяха окачени плътни вериги от злато. Изтръпна. Франсиско се молеше да е злато.

Без да се колебае, измъкна сребърна кама изпод расото си. Оръжието, откраднато от шамана, му бе помогнало да избяга. Сега трябваше да му помогне още веднъж. Хвана едно от тънките въжета. Времето нямаше да му стигне, за да пререже основното въже, но успее ли да прекъсне останалите две, преследвачите му щяха да се затруднят, докато прекосят бездната. Можеше и да не ги спре, но поне ще спечели време.

Раменете го заболяха, когато започна да реже въжето от изсъхнала трева. Бе направено сякаш от желязо. Човекът отсреща заговори на своята езическа реч. Монахът не разбра нито една от думите му, но му стана ясно, че му обещаваше страх и болка.

Новият страх вля сила в мускулите на Франсиско. Продължи да реже въжето, без да обръща внимание на мръсните сълзи, стичащи се по лицето му. Въжето най-после се скъса и издаде удар, подобен на припласването на камшик. Единият му край закачи бузата на монаха. Той инстинктивно докосна с ръка нараненото място. Видя, че пръстите му са окървавени, но не почувства болка.

Като преглътна, погледна второто спомагателно въже. Още едно копие удари скалата на ръба на пропастта и падна в нея. Последва и трето. Този път, по-близо. Франсиско повдигна очи и видя, че от другата

страна на пропастта бяха застанали четирима преследвачи. Последният от тях държеше четвъртото поред копие, докато първият бе започнал да се прицелва с лък. Времето бе изтекло. Той погледна недокоснатото въже. Реши, че прерязаното ще забави преследвачите достатъчно дълго време.

Обърна се и се устреми към джунглата. Пътеката бе стръмна, краката и гърдите му се изпълниха с умора. Тук гората не бе така гъста и храсталациите бяха по-разредени. Продължи да тича и видя, че става все по-проходима. Тази мисъл го зарадва, но в същото време съзнаваше, че отсъствието на прикритие го правеше по-лесна мишена за преследвачите. С всяка измината крачка очакваше в гърба му да се забие стрела.

Толкова съм близо... Боже, не ме изоставяй точно сега.

Отказа се да гледа пред себе си и заби поглед в земята под нозете си. Всяка стъпка му струваше огромни усилия. Внезапно наоколо му избухна светлина, сякаш самият Господ Бог бе решил да махне дърветата, за да го освети със славата Си. Той въздъхна и повдигна очи. Дори и това просто движение го затрудни. Но вече бе оставил джунглата зад себе си. Иззад червените и черни камъни на пустинния връх се показаха ярките слънчеви лъчи.

Бе твърде слаб, за да отправи благодарствена молитва. Като подмина последните храсталаци, започна да се катери към върха, помагайки си с ръце и крака. Това трябваше да се случи там, горе. При тяхното светилище.

Плачеше, но не бе в състояние да чуе собствените си стенания. Измина с пълзене остатъка от разстоянието, делеящо го от гранитната плоча. Като достигна каменния олтар, отпусна се и коленичи. Вдигна лице към небесата. Извика. Това не бе опит за молитва, а изблик на успокоение, че бе достигнал заветната цел. Викът му не остана без отговор. Шумните кръсци на преследвачите отново закънтяха зад него. Бяха прекосили пропастта и продължаваха да го преследват.

Франсиско откъсна поглед от сините небеса. Около него, от всички страни на хоризонта, се простираха безбройните върхове на Андите. Някои бяха покрити със сняг, но повечето бяха голи и пустинни, досущ като този, на който бе коленичил. За миг му се стори, че почти може да разбере защо инките боготворят тези планински висоти. Тук, сред облаците и небесата, човек бе по-близо до Бога. Тежкото безмълвие бе изпълнено с усещане за безкрайност и с обещание за вечност. Дори и преследвачите му затихнаха. Или бяха изпълнени с уважение към планината, или имаха желание да не издават присъствието си.

Франсиско бе твърде уморен, за да се опита да установи причината за това. Насочи поглед към другите върхове, които достигаха тези висоти. Отдолу, на запад, се виждаха две димящи планини, calderas, вулканични казани, два кратера близнаци, устремили се към едно и също утринно небе. Оттук тази двойка приличаше на две зловещи и прокълнати очи.

Той се изплю по посока към тях и повдигна юмрук с палец, промушен между двата пръста, за да се предпази от злото.

Добре знаеше какво се крие в тези горещи падини. Застанал на каменния олтар, измисли име на вулканите близнаци. Ojos del diablo, прошепна... „Очите на дявола“.

Изтръпна от гледката и застана с гръб към нея. Нямахше да му бъде по силите да направи това, което трябва, ако продължаваше да гледа тези очи. Обърна се на изток с лице към изгряващото слънце. Като коленичи пред светлината на утринната слава, бръкна под расото си и извади кръста, който висеше на шията му. Опря горещия метал до челото си. Злато. Това бе причината, поради която испанците бяха достигнали тези чуждоземни гори – жаждата за богатства и пари. Тази тяхна алчност сега щеше да стовари проклятие върху всички им.

Франсиско обърна разпятието и целуна златната фигура, изобразена на неговата повърхност. Именно то бе причината, поради която самият той бе дошъл тук. Бе дошъл, за да донесе словото Боже на тези диваци и сега неговият кръст бе единствената надежда, останала на света. Прокара пръст по задната повърхност на кръста и напипа рисунките, които самият той старателно бе нанесъл върху мекото злато. Дано да спаси всички ни, помолите се безмълвно и прибра кръста под расото си, като го постави близо до сърцето си.

Вдигна отново поглед към изгрева. Трябваше да бъде уверен, че инките никога няма да вземат кръста от него. Макар да бе достигнал едно от техните светилища – този естествен планински олтар, – бе необходимо едно последно действие, за да осигури неприкосновеността му. Измъкна сребърната кама на шамана изпод расото си.

С молитва на покаяние на устните си започна да моли опрощение на греха, който се канеше да извърши. Не знаеше дали ще обрече душата си на вечно проклятие, или не, но нямаше избор. Със сълзи на очи повдигна ножа и преряза гърлото си с острието му. Острата болка го накара да изпусне камата. Падна върху ръцете си. От раната му бликна кръв, която започна да струи върху тъмните камъни под него. Под лъчите на утринното слънце червената му кръв засия на фона на черната

скала.

Това бе последното нещо, което видя, преди да умре – кръвта на собственото си тяло. Тя започна да се стича по олтара на инките и заблестя ярко като злато.

ДЕН ПЪРВИ Развалини

Понеделник, 20 август, 11:52 ч.
Университет „Джон Хопкинс“
Балтимор, щата Мериленд

Пръстите на професор Хенри Конклин леко потрепераха, когато свали последния слой бинтове, обвили неговото замръзнало съкровище. Затаи дъх. В какво състояние ли се намираше мумията, пропътувала пет хиляди километра от Андите дотук? В Перу бе опаковал тялото много внимателно с помощта на сух лед, но при дългото пътуване до Балтимор можеше да се случи какво ли не.

Прокара пръсти през тъмната си коса, доста посивяла впрочем, след като миналата година навърши шейсет години. Помоли се на Бог последните три десетилетия, които бе посветил на научноизследователска работа в лаборатории и на обекти, да се реализират. Втори шанс нямаше да има. Пренасянето на мумията от Южна Америка почти бе пресушило сумата, отпусната му за научни изследвания. Днес такива средства се предоставяха само на по-млади хора. В Тексас бяха започнали да го възприемат като динозавър. Продължаваха да го уважават, но вече се отнасяха към него по-скоро снизходително и не го приемаха много сериозно. Най-новото му откритие обаче – развалините на малко инкско селище високо в Андите – можеше да промени всичко това. Особено, ако успееше да докаже истинността на смелата си теория.

Внимателно свали последния лепен бинт. Парата, издигаща се от топящия се сух лед, моментално замъгли погледа му. Размаха ръка, за да разсее изпаренията, и пред очите му се появи сгърчената фигура. Коленете и бяха опрени до гърдите, а ръцете бяха обвили краката. Бе заела сякаш зародишна поза. В такава поза я бе открил в малка пещера в близост до замръзналия връх на планината Арапа.

Вгледа се в находката си. Изпод кичурите права черна коса, останали върху черепа, го гледаха древни очни кухини, зеещи и празни. Зад устните, изсъхнали и набръчкани, се виждаха пожълтели зъби. По пергаментната кожа все още бяха прилепнали остатъци от погребален саван. Мумията бе така добре съхранена, че под хирургическата светлина

на изследователската лаборатория започнаха да сияят ярко дори остатъците от черната и дреха.

– Боже мой, та това е съвършено! – възкликна глас зад гърба му.

Хенри леко подскочи. Бе потънал толкова в собствените си мисли, че за миг бе забравил за присъствието на други хора в помещението. Обърна се и бе заслепен от мълнията на фотосветкавица. Репортерката от „Балтимор Хералд“ се отмести зад рамото му и зае позиция за друга снимка, без да отлепва „Никона“ от лицето си. Русата и коса бе прибрана зад ушите и вързана на делова конска опашка. Тя направи още няколко снимки, без да престава да говори.

– На каква възраст е според вас, професоре?

Като примигваше, за да се освободи от ефекта на светкавицата, Хенри направи крачка назад, за да могат и другите да видят останките. Двама учени с инструменти в ръка се приближиха към него.

– Как да ви кажа... Според мен мумифицирането е било извършено някъде през шестнайсети век. Значи преди четиристотин-петстотин години.

Репортерката престана за миг да се занимава с апарата си, но не отмести поглед от фигурата върху лабораторната маса. Леко сви горната си устна.

– Имах предвид друго. На каква възраст е бил мумифицираният, когато е умрял?

– Разбрах въпроса ви – отвърна той и намести очилата си с метални рамки върху носа. – На около двацет години. Трудно е да се извърши по-точна датировка на пръв поглед.

Един от двамата лекари, дребна жена на около петдесет години с тъмна коса, падаща на копринени кичури върху гърба и, ги погледна. Бе започнала да оглежда мумията и държеше в ръката си пинцет за притискане на език.

– Бил е на трийсет и две години, когато е умрял констатира равнодушно.

Лекарката, доктор Джоан Енгел, бе ръководителка на катедрата по съдебна медицина в „Джон Хопкинс“ и стара приятелка на Хенри. Именно длъжността и в „Джон Хопкинс“ бе една от причините той да изпрати мумията точно в този университет. Тя започна да обяснява заключението си:

– Съдя за възрастта му по степента на изхабяване на вторите и третите кътници. Допускам точност от плюс-минус три години. Разбира се, резултатите от сканирането ще определят още по-прецизно възрастта.

Очите и ярко искряха, докато говореше, макар че чертите на лицето и издаваха спокойствие. Допирът с изсъхналите човешки останки съвсем не предизвикваше у нея отвращение. Хенри забеляза, че тя споделя неговата възбуда. Стана му приятно при мисълта, че интересът на Джоан към научните разкрития не бе отслабнал от студентските и години. Тя се завърна към огледа на мумията, но преди това погледна Хенри така, сякаш му се извиняваше, че бе възразила на неговата оценка за възрастта.

Той усети прилив на топлина в лицето. Дължеше се повече на смущение, отколкото на раздразнение. Джоан бе запазила някогашната си наблюдателност. Преглътна, опита да се успокои и се обърна отново към репортерката:

– Всъщност надявам се да докажа, че останките, открити в това инкско селище, принадлежат не на инка, а на представител на друго перуанско племе.

– Какво искате да кажете?

– Открай време е известно, че инките са били войнствено племе, което често е покорявало съседните племена и буквално ги е асимилирало. Строили са своите градове върху градовете на други. От моите наблюдения на Мачу Пикчу и на други развалини по отдалечените върхове на Андите стигнах до извода, че инките, обитавали низините, не са построили тези градове във висините, а са ги завладели. Те са били изградени от племе, съществувало преди тях, на което инките са отнели мястото в историята. Именно то е построило тези високопланински градове. Надявам се той да ни помогне да поправим тази историческа грешка. – Хенри кимна към мумията.

Репортерката направи още една снимка, но се отстрани, за да не попречи на двамата лекари да продължат огледа на тялото.

– Защо според вас тази мумия може да докаже истинността на теорията ви? – продължи с въпросите си тя.

– Гробницата, където я открихме, е по-стара поне с век от развалините на инките. Това ме навежда на мисълта, че пред нас е един от истинските строители на планинските крепости. Освен това, тази мумия има ръст, доста по-висок от ръста на обикновен инка от района. Дори и лицевите и черти са различни. Донесох я тук, за да докажа, че пред нас не е представител на племето на инките, а един от истинските архитекти на тези удивителни градове. Тъй като тук разполагаме с възможности за генетическо картографиране, надявам се да...

– Професор Конклин – прекъсна го Джоан. – Елате да видите нещо.

Репортерката се отмести, за да даде път на Хенри, и „Никонът“ отново закри половината от лицето и. Хенри застана между двамата изследователи. Те изучаваха гръдния кош и корема на тялото. Помощникът на Ангел, млад човек с пясъчна коса и големи очи, се бе надвесил над мумията. Внимателно сваляше с пинцет връв, увита около шията и.

– Гърлото му е било прерязано – констатира Джоан, като разкри костите под кожата. – Би трябвало да го изследвам под микроскоп, но според мен тази рана е нанесена ante mortem. Преди смъртта – повтори вече на английски, като погледна Хенри и репортерката. – Всъщност по всяка вероятност тя е причината за смъртта.

– Инките са имали вкус към кървавите ритуали – потвърди Хенри. – В много случаи са извършвали човешки жертвоприношения и са обезглавявали телата.

Асистентът на лекарката продължаваше да се занимава с раната и измъкна още връв от нея. След кратка пауза погледна ръководителката си.

– Според мен е някаква огърлица. – Дръпна силно връвта. Нещо под дрехата се раздвижи.

Джоан погледна въпросително Хенри. Той с кимане и даде знак да продължат.

Помощникът отново се зае с огърлицата. Каквото и да бе окачено на врата на тялото, бе внимателно укрито под дрехата. Тъканта се разкъса и предметът, висящ на връвта, стана видим за всички.

И четиримата възкликнаха от удивление. Под халогенните лампи на лабораторията заблестя злато. Последва поредица от светкавици, тъй като репортерката направи няколко снимки.

– Това е кръст – каза Джоан. Всъщност констатира нещо, което бе очевидно.

Хенри се наведе към предмета.

– Не е просто кръст, а доминиканско распятие – уточни той.

– Какво означава това? – попита репортерката, без да сваля фотоапарата от лицето си.

Хенри се изправи и махна с ръка.

– Мисионерите от Ордена на доминиканците са придружавали испанските завоеватели, когато те са завладявали Централна и Южна Америка.

– Какво излиза? Че тази мумия принадлежи на испански свещеник? Така ли? – попита репортерката, като отпусна апарата си.

– Да.

– Страхотно!

– Досега не бе известно инките да са мумифицирали испански завоеватели – каза Джоан, като почука кръста с пинцета си.

– Досега – да – потвърди кисело Хенри. – Надявам се това откритие да бъде споменато поне с кратка бележка в някое научно списание – добави. Златното разпятие разсея мечтите му да докаже истинността на теорията си.

Джоан докосна ръката му.

– Не бързай да се отчайваш. Може би кръстът е бил просто откраднат от някой испанец. Нека първо сканираме тялото, за да разберем какво още можем да научим за този приятел.

Хенри кимна утвърдително, но всъщност вече бе изгубил надежда. Погледна патоложката и видя в очите и искрено съчувствие. Отговори и с усмивка, на която, за негово учудване, тя отвърна. Хенри отдавна познаваше тази усмивка. Някога се бяха срещали, но тогава и двамата бяха твърде увлечени в учението, и познанството им не премина в нещо познательно. След дипломирането и двамата поеха собствени пътища и само от време на време си разменяха коледни честитки. Хенри обаче не бе забравил нейната усмивка. Тя го потупа по ръката и се обърна към асистента си:

– Брент, би ли предал на доктор Рейнълдс, че сме готови да започнем сканирането. – После погледна Хенри и репортерката. – Вас двамата ще ви помоля да отидете в съседното помещение. Ще можете да наблюдавате процедурата през оловното стъкло на контролната стая.

Преди да излезе, Хенри огледа още веднъж мумията, за да се увери, че е надеждно закрепена върху масата за сканиране, а после протегна ръка към златното разпятие. Взе го и последва останалите, които вече напуснаха помещението.

Прилежащата малка стая бе изпълнена с компютри и монитори. Екипът бе решил да използва техника, наречена компютърна томография, или КТ, за да направи множество рентгенови снимки, от които компютърът да изготви триизмерно изображение на вътрешността на тялото. Щеше да се постигне същинска аутопсия, без да се уврежда самата мумия. Всъщност това бе една от причините Хенри да я пренесе на такова разстояние. В „Джон Хопкинс“ и преди бяха правили подобни процедури с перуански мумии, открити в ледовете, а и все още разполагаша с подкрепата на дружеството „Нешънъл Джиографик“. Този университет освен това разполагаше и с модерно обзаведена генетична лаборатория, където можеше да се проследи произходът и родословието

на обектите. Хенри бе смятал да подкрепи смелата си теория с конкретни факти. Доминиканското разпятие обаче променяше изцяло картината. След малко тежката врата с оловна обвивка безшумно се затвори зад тях.

Джоан ги представи на доктор Робърт Рейнълдс, който им махна с ръка и им даде знак да седнат. Техникът му започна да настройва скенера.

Докато останалите се струпаха със столовете си пред прозореца за наблюдение, Хенри остана прав, за да има поглед едновременно върху мониторите на компютрите и прозореца към помещението, където щеше да се извърши сканирането. Скенерът, голяма бяла машина, заемаше половината от него. Масичката с мумията бе поставена в тесен тунел, водещ към централната част на устройството.

– Да почваме – разпреди доктор Рейнълдс и натисна няколко клавиша.

Хенри подскочи и насмалко не изтърва златния кръст, тъй като говорителите, свързани със съседното помещение, силно изпукаха. През прозореца видя как масата със свитата фигура, поставена върху нея, бавно започна да се придвижва към скенера. След като главата на мумията влезе в тунела, към пукота се прибавиха и шумни щракания. Устройството бе започнало да фотографира.

– Боб, направи първо повърхностна снимка на лицевите кости – каза Джоан. – Нека се опитаме да си изясним откъде е този мъж.

– Нима можете да определите това само по черепа? – попита репортерката.

Джоан кимна утвърдително, без да откъсва поглед от компютрите.

– Да. Формата на скулите и на костите над веждите и носа дава много точна представа за произхода и расовата принадлежност.

– Започва – съобщи доктор Рейнълдс.

Хенри отмести поглед от прозореца и надзърна над рамото на Джоан. На монитора се появи черно-бял образ, разрез на черепа на мумията.

Джоан си сложи очила и се доближи по-плътно до монитора. Наведе се към него, за да огледа по-добре изображението.

– Боб, можеш ли да го завъртиш на трийсет градуса?

Рентгенологът, който дъвчеше върха на молив, кимна утвърдително. Натисна няколко клавиша, след което черепът се отмести и ги погледна фронтално. Джоан взе в ръце малка линия и като се намръщи леко, направи някои измервания. След това почука екрана с пръст.

– Над дясното око има сянка. Можем ли да я видим в по-едър план?

След натискането на още няколко клавиша образът се уголеми. Рентгенологът отмести молива, който бе захапал, и подсвирна.

– Какво има? – попита Хенри.

Джоан се извърна към него и смъкна очилата си, за да го погледне над тях.

– Дупка. – Допря с пръст триъгълната сянка върху изображението на костта. – Не е от естествен произход. Някой е пробил черепа. Ако съдя по липсата на израстъци, това е било направено малко след смъртта.

– Значи, трепанация... – промърмори Хенри. – Подобни черепи съм виждал и в други части на света. Най сложни трепанации обаче са правили инките. Смятало се е, че са най-опитните хирурзи в тази област. Хенри си позволи искрица надежда. Може би бе успял все пак да открие перуански индианец.

Джоан сякаш бе прочела мислите му.

– Не ми е приятно да те разочаровам, обаче мумията с или без трепанация не е южноамериканска. Това съвсем определено е европеец.

– Сигурна... Сигурна ли си?

– Да – отвърна тя и прибра очилата си. Сетне въздъхна облекчено, сякаш вече бе поставила вярна диагноза.

– Да. Според мен този човек е дошъл от Западна Европа. Предполагам, от Португалия. С малко повече усилия бих могла да ти кажа и от коя провинция. Съжалявам, Хенри.

Той видя, че тя му съчувства. Бе изпълнен с отчаяние, но се опита да не се издаде. Погледна доминиканското разпятие в ръката си.

– Сигурно инките са го пленили – каза той. – А после са го принесли в жертва на техния бог Арапа. Щом са пролели кръвта му на такова свещено място, нямало е как да не го мумифицират, въпреки че е бил европеец. Вероятно и заради това са оставили разпятието му. Хората, изгубили живота си на свещени места, са били тачени и не се е позволявало да се взима нищо ценно от трупове им.

– Ще се получи хубав репортаж – възкликна репортерката. Записваше трескаво всичко чуто, макар да бе включила магнетофона си.

– Репортаж – да – потвърди Хенри. – Може би и една или две статии – добави, като повдигна рамене и се опита да се усмихне.

– Но не и това, което очакваше – вметна Джоан. – Това е куриоз и толкоз. Не ни казва нищо ново за инките. – Може би в разкопките ти в Перу ще се открие нещо интересно – каза патоложката.

– Искане ми се да си права. Племенникът ми и още няколко студенти сега се ровят в развалините на храм. Дано да ми съобщат добри новини.

– Ще ме уведомиш ли, ако има такова нещо? – усмихна се Джоан. – Открай време следя твоите открития в „Нешънъл Джиографик“ и „Археология“.

– Наистина ли? – Хенри леко се оживи.

– Да, видяха ми се страшно интересни.

– Непременно ще те известя – увери я Хенри с още по-широка усмивка. Бе решил да спази обещанието си. Тази жена притежаваше чар, който и сега го обезоръжаваше. И прекрасна фигура, която не можеше да бъде скрита напълно от лабораторната престилка. Хенри усети, че леко поруменява.

– Джоан, я ела насам – помоли тихо рентгенологът. – Нещо не е наред със сканирането.

– Какво има? – попита Джоан, като обърна поглед към монитора.

– Реших да измеря дебелината на костта, но кадрите не показват нищо. Доктор Рейнълдс посочи поредица от образи. На всяка снимка дълбочината на фотографиране се увеличаваше. На изображенията обаче във вътрешността на черепа се виждаше само голямо бяло петно.

– Нищо не разбирам – каза Джоан, докосвайки монитора с пръсти, сякаш от допира можеше да се разбере нещо. – Пренастрой го и да опитаме отново.

Рентгенологът натисна едно копче и пукотът спря. Появи се обаче друг звук. От говорителите се разнесе шум, наподобяващ изпускането на газ от балон. Всички погледи се насочиха към говорителите.

– Какъв, по дяволите, е този шум? – попита рентгенологът и натисна няколко клавиша. – Скенерът е напълно блокиран.

Репортерката на „Хералд“ се намести по-близо до прозореца с изглед към скенера. След миг внезапно подскочи и събори стола.

– Боже мой!

– Какво има? – попита Джоан и бързо отиде при репортерката. Хенри, уплашен да не би нещо да се случи на крехката мумия, се присъедини към тях.

– Какво става... – понечи да попита и също онемя от случващото се. Мумията продължаваше да лежи върху масичката за сканиране и се виждаше много добре. Главата и шията и обаче бяха обхванати от гърчове и се удряха с дрънчене върху металната повърхност, Устата и зееше широко отворена, сякаш се канеше да изкрещи. Хенри усети как коленете му отмаяват.

– Боже мой, тя оживя! – изстена ужасената репортерка.

– Това е невъзможно – промълви Хенри.

Гърчещото се досега тяло започна направо да се мията. Дългите му черни коси, подобни на хиляди змии, се развяха около тресящата се глава. В един момент Хенри реши, че тя ще се откъсне от тялото, но това, което се случи, бе по-лошо. Много по-лошо.

Горната част на черепа на мумията се взриви. Отвори се, подобно на диня. От него изригна жълто на цвят вещество, което опръска стената, скенера и прозореца. Репортерката едва се отдръпна от замърсеното стъкло. Бе шокирана. „Боже мой! Боже мой! Боже мой!“, произнасяше механично устата и.

Джоан запази професионално самообладание и се обърна към изумения рентгенолог.

– Боб, в това помещение трябва да се въведе карантина втора степен. Веднага!

Рентгенологът така и не отмести немигащ поглед от мумията. Тя прекрати напълно гърчовите си и застина.

– Майната му. Какво се случи? – прошепна най сетне.

Джоан спокойно отмести очилата си и огледа стаята.

– Не знам. Може би става дума за взрив на натрупал се газ. След като мумията е била замразена на голяма височина, възможно е метанът, получил се при разлагането, внезапно да се е освободил при бързото размразяване.

Репортерката най-сетне се свързе и поиска да направи още една снимка, но Джоан я спря със знак на ръката си и поклати глава. Повече снимки нямаше да има.

Хенри така и не бе помръднал от мястото си от момента на взрива. Бе застанал до стъклото, прилепил длан към него. Не откъсваше поглед от остатъците от мумията и от блестящите пръски по стената и машината. На светлината на халогенните лампи веществото светеше с наситен жълт цвят.

– Какво, по дяволите, е това нещо? – попита репортерката с все още треперещ глас, като посочи с ръка замърсеното оловно стъкло.

– Злато – отговори смаян Хенри, като продължаваше да стиска доминиканското разпятие в дясната си ръка.

17:14 ч. Андите, Перу

– Ако се вслушаш по-внимателно, ще можеш да чуеш дори и

говора на мъртвите.

Тези думи накараха Сам Конклин да отлепи нос от пръстта. Обърна поглед към младия журналист на свободна практика, командирован от „Нешънъл Джиографик“.

Норман Фийлдс, сложил лаптоп на коленете си, се бе втренчил в обраслите с тропическа растителност развалини. По бузите и шията му имаше мръсотия. Макар да бе навлякъл австралийско яке и подхождаща му кожена шапка, той така и не успяваше да заприлича на закален от приключения фотожурналист. Носеше очила с дебели стъкла, които увеличаваха очите му, така че през цялото време имаше вид на учуден човек. Макар и висок близо метър и деветдесет, бе тънък като вейка, а и крайниците му бяха хилави.

Сам прилегна на лакът върху рогозката от плетени тръстици.

– Не те разбрах, Норм. Какво искаш да кажеш?

– Следобедът е изключително тих – прошепна събеседникът му с бостънски акцент. После притвори очи и си пое дълбоко дъх. – Имаш чувството, че можеш да чуеш как от планината се раздават древни гласове.

Сам внимателно положи четчицата си до малката каменна статуетка, която почистваше, и приседна. Отмести калната си каубойска шапка на тила и изтри ръце о джинсите. И сега, както често му се бе случвало след дълги часове работа върху някой обект, открит в развалините, странната красота на древния инкски град му подеждаше като глътка студена бира през горещ, тексаски следобед. Когато човек съсредоточеше вниманието си върху движенията на четката по камъка, лесно можеше да изгуби представа за мащабността на това, което е около него. Зае удобна позиция, за да оцени по-добре мрачното величие на развалините. Внезапно почувства, че много му липсва конят му, пъстро конче порода апалуса, което сега беше в прашното ранчо на чичо му, разположено непосредствено извън Мълшу, щата Тексас. Испита желание да пояди из развалините, сякаш виещите се сред тях криви пътеки щяха да го отвеждат автоматически до тайната, криеща се в гъстата джунгла извън града. Продължи да се наслаждава на гледката и на лицето му се появи сянката на усмивка.

– В това място има нещо мистично – продължи Норман, като протегна ръце. – Високите върхове. Разкъсаната мъгла. Зелената джунгла. Самият въздух е наситен с уханието на живот, сякаш във вятъра има нещо, което засилва жизнеността.

Сам добродушно потупа журналиста по ръката в знак на съгласие.

Гледката бе наистина великолепна.

Новооткритият в джунглата град, построен в седловината между два върха на Андите, се простираше терасовидно на площ от около четири квадратни километра. Различните му равнища бяха свързани от стълбища от по около стотина стъпала. От мястото, където бе застанал Сам – останките от Площада на слънцето, – имаше поглед върху всички древни развалини наоколо. Като се почнеше с жилищните сгради в долната част на града, разрушени наполовина, и се свършеше със стълбата, водеща към облаците, всъщност към Площада на слънцето, където се намираха. И тук, както и в другия си град, Мачу Пикчу, инките бяха демонстрирали всичките си архитектурни умения, като бяха изградили град крепост сред облаците.

За разлика от отдавна изследвания Мачу Пикчу тези развалини бяха все още непроучени. Бяха открити от чичо му Ханк едва преди няколко месеца и голяма част от тях бе скрита от лианите и дърветата. Сам се гордееше с това откритие на чичо си. Бе установил местонахождението на града, след като бе изслушал много древни легенди от индианците кечуа от района. С помощта на груби надраскани на ръка карти и на откъслечни легенди бе предприел експедиция от Мачу Пикчу по течението на река Урубамба и само след десет дни откри развалините в подножието на връх Арапа. Откритието бе отразено от всички професионални издания и многотиражки списания. Градът получи названието „Развалините в облаците“ и се появи на първите страници на много вестници. Професорът бе заслужил тази слава – тя бе ярка демонстрация на съчетание от археологически умения и способност за екстраполация.

Тази гордост обаче не можеше да се мери с чувствата, които Сам изпитваше към чичо си. Бе отгледан от него от деветгодишна възраст, когато родителите му загинаха при автомобилна катастрофа. Няколко месеца преди това жената на чичо му бе починала от рак. Общото им нещастие ги сближи и двамата станаха почти неразделни. Никой не се учуди, когато Сам започна да следва археология в тексаския университет.

– Готов съм да се обзаложа, че ако се вслушаш внимателно, ще чуеш стенанията на войниците, щурмуващи хълма – продължи Норман. – Ще чуеш и глъчката на търговците и купувачите от пазара в долния град. Ще чуеш и песните на селяните, работещи на терасовидните ниви извън градските стени.

Сам последва съвета му, но единственото, което успя да чуе, бяха подвикванията на хората, копаещи в една близка дупка, както и

стърженето на лопати и къртенето на кирки. Тези звуци се издаваха не от мъртвите жители на града, а от неговите състуденти и от работниците, които сега разкопаваха центъра на развалините. Прокопаната вертикално десетметрова шахта ги бе отвела до сложна плетеница от галерии и различни помещения, разположени на няколко етажа едни над други. Сам се протегна.

– Норман, би трябвало да се занимаваш с поезия, а не с журналистика.

– Сам, опитвай се да се вслушваш в зова на сърцето си – въздъхна Норман. Сам реши да му отговори на западнотексаски диалект, тъй като знаеше, че това дразня изтънчения Норман, израсъл в Бостън.

– Амчи аз сега се вслушвам в зова на търбуха си, а той ми се оплаква, че остава много време до вечеря.

– Вие, тексасците, нямате никаква поезия в душите си – отвърна надменно Норман. – Само прах и желязо.

– И бира. Не забравяй бирата.

Лаптопът изписука и им напомни, че е 18:00 ч. Сам се изкашля.

– Важно е да запечатаме разкопките преди залез слънце. Щом се стъмни, веднага ще се появят иманярите.

Норман с кимване даде знак, че го е чул, и се наведе, за да прибере фотоапаратите си.

– Спомена иманяри. Полезно е да знаеш, че през миналата нощ чух изстрели – каза.

– Знаем. На Гилермо му се наложило да прогони група huaqueros¹. Опитали се да се вмъкнат в шахтата. Ако Хил не ги бе открил, можеше да обезсмислят месеци от труда ни.

– Добре, че чичо ти съобрази да наеме охрана.

Сам отвърна с кимване, като обаче забеляза нотката на погнуса в гласа на Норман при споменаването на името на Гилермо Сала, бившия полицай от Куско, назначен за началник на охраната на експедицията. Сам споделяше чувствата на журналиста. Чернокосият и тъмноок Гилермо имаше по лицето си белези, за които Сам подозираше, че не са от рани, получени по време на изпълнение на служебни задължения. Сам също забелязваше погледите, които си разменяха Гилермо и неговите приятели, когато Маги минаваше покрай тях. Бързите подмятания на испански, редуващи се с гърлен смях, вбесяваха Сам.

Норман се изправи.

1. Осквернители на гробища (исп.). – Б. пр.

– Някой пострадал ли е?

– Не. Разминало се само с няколко предупредителни изстрела, колкото да прогонят крадците.

– Смяташ ли, че можем да попаднем на гроб, пълен с богатства? – запита Норман, докато наместваше камерите на рамото си.

– Да открием гробницата на Тутанкамон от Новия свят? – усмихна се Сам. – Не. Не вярвам. Жаждата за злато може да примами тук само крадци, но не и чичо ми. Тук го докара жаждата за знания. За истина.

– Какво обаче търси толкова старателно? Знам, че търси доказателства, че тук преди инките е живяло друго племе. Не мога обаче да си обясня неговото желание всичко да се запази в тайна. По някое време така или иначе ще трябва да изпратя репортажа си до „Нешънъл Джоюграфик“ и да им кажа докъде сме стигнали.

Сам присви вежди. Не знаеше какво да отговори на Норман. Същия въпрос си задаваше и той. Съществуваше някаква информация, която чичо Ханк очевидно все още пазеше за себе си. Това бе напълно в стила на професора. Поначало бе открит човек, но когато се стигнеше до професионални теми, умееше да бъде удивително сдържан.

– Не знам – отвърна най-после Сам. – Аз обаче имам доверие в професора. Ако е решил засега да премълчава нещо, ще трябва просто да изчакаме да реши да го сподели.

– Сам! Ела да видиш нещо! – разнесе се внезапно вик от изкоп в съседната тераса.

От шахтата се бе подала покритата с каска глава на Ралф Айзъксън. Огромният афроамериканец, също студент, бе дошъл от университета в Алабама. Бе получил стипендия заради умението си да играе футбол, но бе завършил семестриално с отличие. Благодарение на това му бе отпусната нова стипендия, вече научна, за да защити магистърска степен по археология. Бе не само много силен, но и много умен.

– Трябва да видите това! – повтори Ралф. Карбидната лампа на мињорската му каска проблесна в тяхна посока. – Достигнахме запечатана врата, върху която има надпис.

– Вратата непокътната ли е? – запита развълнувано Сам и се изправи.

– Да. И Маги казва, че не личи някой да се е опитвал да я отвори.

Може би това щеше да увенчае усилията им от изминалите месеци. Непокътната гробница или тронна зала сред развалините. Сам помогна на Норман, затруднен от многото висящи по него фотоапарати, да се изкачи по стръмните стъпала, водещи към най-високата тераса на

Площада на слънцето.

– Не допускаш ли, че... – започна Норман.

– Да не избързваме – прекъсна го Сам и вдигна ръка. – Нищо чудно да е само основата на храм. Когато стигнаха до терасата, Норман вече се бе запъхтял.

Ралф го погледна подигравателно.

– Май доста си се поназорил, Норман. Ако искаш, можем заедно с Маги да те понесем.

Фотографът го погледна, но се въздържа от отговор. Бе твърде умен, за да говори.

Сам се присъедини към тях. Дишаше тежко. На тази надморска височина всякакви усилия натоварваха здравата белите дробове и сърцето.

– Остави го на мира, Ралф – смъмри колегата си. – По-добре ни покажи това, което си открил.

Ралф поклати глава и ги поведе по шахтата с включена лампа на шлема. Огромното му тяло изпълваше широката едва метър шахта. За разлика от Сам Ралф не понасяше Норман. Тъй като фотографът не криеше сексуалните си предпочитания, между двамата възникнаха търкания. Роден в Библейския пояс², Ралф не можеше да преодолее някои предразсъдъци, които нямаха нищо общо с цвета на кожата. Хенри обаче бе настоял всички да работят съвместно. Да бъдат екип. Така че двамата, макар и неохотно, се търпяха.

– Глупак – промърмори под носа си Норман, изкривил се под тежестта на фотоапаратите.

Сам потупа фотографа по рамото и надникна в разкопания отвор. Стъпалата на стълбата се спускаха на десетина метра и достигаха до лабиринта от помещения и коридори под тях.

– Не му се връзвай – успокои го Сам и му даде знак да се спусне. – Хайде, аз ще те последвам.

Докато се спускаха, Ралф заговори отново с възбуден глас:

– Тази сутрин направихме радио въглеродна датировка на най-долното равнище. Сам, чуваш ли ме? Показа 1100 година от нашата ера. С два века по-старо от проклетите инки.

– Чух, чух – потвърди Сам. – Само дето е възможно в тази датировка да има отклонение, така че може и да не е съвсем точна.

– Добре де... А какво ще кажеш, когато видиш надписите.

– Инкски ли са?

2. Консервативните провинциални райони на САЩ. – Б. пр.

– Не мога да ти кажа. След като открихме вратата, веднага дойдох да ви извикам. Маги е все още там и се опитва да я разчисти. Реших, че ще е най-добре всички да присъстваме.

Сам продължи да се спуска. Светлината под него образуваше сенки по стените. Представи си как Маги, доближила нос на сантиметър от вратата, старателно я почиства с помощта на пинцет и четка. С действията си тя освобождаваше историята на тези хора от натрупалите се върху нея в течение на векове глина и нечистотии. Представи си я с кестенявата коса, вързана на конска опашка, докато работеше, присвила нос, гледаща съсредоточено и мъркаща от удоволствие, когато откриеше нещо ново. Искеше му се да привлече върху себе си поне една десета от интереса, който тя проявяваше към развалините.

Потънал в размисли, Сам се подхлъзна върху едно от стъпалата и инстинктивно стисна стълбата с ръце.

След още три стъпала краката му докоснаха твърда скала. От стълбата се озова в пещерата на първото равнище. Силната светлина на натриевите лампи заслепяваше погледа, а ноздрите се изпълваха със силната миризма на прясно разкопана пръст и влажна глина. Това не бе суха и прашна египетска гробница. Непрестанните мъгли и честите проливни дъждове бяха просмукали земята с влага. За да разкрият тайните на подземната структура, археолозите се бореха не с пясък, а с прогнили корени и влажна глина. Около Сам на светлината на лампите засвети трудът на древните строители: тухли и каменни плочи, така плътно положени една до друга, че между тях не можеше да се пхне дори острието на нож. И те обаче бяха пострадали от въздействието на времето. Значителни части от подземната постройка бяха увредени от виещите се корени и от натрупалата се в продължение на столетия глина, примесена с кал.

Развалините около Сам застанаха. Този звук се чуваше често. Получаваше се, след като каменните плочи се наместваха на местата си при почистване на помещенията от наносите. Местните работници ги бяха укрепили след това с конструкции от дървени греди, но все пак те продължаваха да стенат под тежестта на земята, натрупала се върху тях.

– Оттук. – Ралф ги поведе към дървената стълба, водеща до второто равнище от тунели и помещения. Те обаче не отидоха там. След като се спуснаха по още две стълби, достигнаха най-долното равнище, намиращо се на близо двайсет метра под повърхността. Тази част от постройката все още не бе напълно разчистена и описана. Сред плетеницата от тесни тунели и стаи, укрепени с дървени греди, се движеха голи до

кръста работници, натоварени с чували, пълни с глина и пръст. В тунелите поначало се разнасяха песните на работниците, но сега бе тихо. Сякаш и те бяха подразбрали важноста на откритието и се бяха смълчали. Над развалините, като покривало, се бе спуснало безмълвие. Разговорливият Ралф също прекрати монолога си за откриването на запечатаното помещение. Тримата, без да кажат и дума, прекосиха последния тунел, водещ до най-дълбокото помещение. Едва там, в широкото преддверие, застанаха един до друг. Сам най-после успя да види нещо повече от извития гръб на Норман Фийлдс.

Помещението не бе по-широко от единичен гараж. Въпреки това, озовал се в тази малка стая на двайсет метра под повърхността, Сам усети, че пред него ще се разкрие историята. Отдалеченият край на помещението представляваше стена от дялани камъни, така изкусно свързани един с друг, че образуваха подобие на мозайка. Макар все още на много места да бе покрита с глина и кал, тя бе издържала както на времето, така и на природните стихии. Колкото и удивителна да бе сама по себе си, това, което привлече вниманието на всички, се намираше в средата на стената: груба каменна арка, запушена от внимателно наместена в нея плоска скала. През последната преминаваха три хоризонтални ивици от метал с мътен блясък, прикрепени с болтове едновременно към вратата и към рамката и.

Никой не бе преминавал през тази врата, откакто я бяха запечатали древните.

Сам започна да диша учестено. Каквото и да се намираше отвъд заключената врата, щеше да бъде нещо по-значително от спускането в поредното подземие. Древните бяха запечатали вратата, за да укроят и защитят нещо, представляващо изключителна ценност за тяхното общество. Зад тази врата имаше тайни, укривани в течение на векове.

– Дявол да го вземе, та това е запечатано по-здраво от Форт Нокс³ – наруши мълчанието Ралф.

Думите извадиха Сам от вцепенението. Най-сетне забеляза, че Маги е седнала с кръстосани крака пред вратата. Бе подпряла лакът върху коляното си, а глава, в дланта. Бе втренчила поглед във вратата и я изучаваше. Дори не забелязваше присъствието им.

Приветства ги с кимване единствено Денал, тринайсетгодишното индианче кечуа, преводач на експедицията. Момчето, открито от чичото на Сам по улиците на Куско, бе получило възпитание в католическо

3. Мястото, където са складирани златните запаси на правителството на САЩ. – Б. пр.

сиропиталище и говореше прилично английски. Освен това бе добре възпитано. Бе се подпряло върху дървена гредка, стиснало незапалена цигара в уста. В самия обект пушенето бе забранено, за да не се поставят под заплаха разкопките и да не се замърсява въздухът в галериите. Сам се огледа и видя, че някой липсваше.

– Къде е Филип? – попита. Когато професорът замина за САЩ, остави за свой заместник Филип Сайкс, студент в последния курс. Бе редно и той да е там.

– Сайкс ли? – намръщи се Маги. Дори само в тези две думи ирландският и акцент бе осезаем. – Каза, че ще излезе за малко, за да си отпочине. Вече има час, откакто го няма.

– Много ще ни липсва – промърмори Сам.

Никой не предложи да повикат питомеца на Харвард. След като се сдобил с началническа длъжност, Сайкс започна да се държи надменно към всички. Успя да настрои срещу себе си дори и търпеливите индианци. Сам се приближи до вратата.

– Маги, Ралф каза, че върху вратата имало знаци. Могат ли да се разчетат?

– Все още не. Разчистих пръстта, но ме е страх, да натискам повече, за да не издраскам повърхността. Денал изпрати човек да донесе спирт за последното почистване.

Сам се приведе към вратата и поглади с пръст една от металните шанги.

– Според мен това е полиран хематит – каза. – Обърнете внимание на отсъствието на ръжда – добави. После се отмести встрани, за да позволи на Норман да направи няколко снимки на вратата.

– Хематит ли? – попита Норман, докато измерваше светлината на помещението.

Ралф започна да му обяснява.

– Инките така и не се научили да топят руда, за да произвеждат метали. Тукашните планини обаче са богати на хематит, метална руда, получила се при падането на астероиди. Всички инкски сечива, открити до днес, са направени или от камък, или от хематит. Това само по себе си е изумително, като се има предвид сложната конструкция на техните сгради.

След като Норман направи снимките, Маги се присегна към горната метална шанга и задържа ръката си над нея, сякаш се боеше да я докосне. Все пак накрая пипна мястото, където шангата бе захваната за каменната арка. Всеки болт бе дебел колкото човешки пръст.

– Който и да е направил тази врата, явно е смятал, че това, което се крие зад нея, никога повече не трябва да излиза на дневна светлина – изрази увереност тя.

Преди някой да каже нещо, в помещението се появи чернокос работник. Носеше съдове със спирт и дестилирана вода, както и няколко четки.

– Може би изображенията ще ни дадат представа за това, което се крие зад вратата – предположи Сам.

Сам, Маги и Ралф поеха четките и започнаха да мажат шангите с разреден спирт. Норман остана да ги наблюдава. Сам усети парене в очите и носа от изпаренията на спирта, разтварящ нечистотиите върху метала. След това избърсаха шангите с парцали, напоени с чиста дестилирана вода. Накрая трябваше да подсушат повърхността. Сам започна внимателно да разтрива централната шанга с малки кръгови движения. Маги се бе заела с горната шанга, а Ралф, с най-долната. Сам чу как Ралф, а после и Маги възкликнаха от удивление.

– За Бога, та това е на латински – каза тя. – Но това... Това е невъзможно!

Сам бе единственият, който не промълви нищо. Не защото върху неговата шанга нямаше нищо, а защото това, което видя, го изуми. Отмести се от наполовина почистената шанга и посочи центъра и. Норман се приведе, за да види по-добре. И той не пророни дума, само се поизправи, но устата му бе широко отворена.

Сам не откъсваше поглед от това, което бе открил. В центъра на шангата бе гравирани кръст с изобразена върху него фигурка на разпънат човек.

– Исус Христос – промълви Сам.

Гилермо Сала бе седнал на пън в края на джунглата, подпрял пушка до коляното си. Слънцето стигна до хоризонта и сенките на малките дръвчета зад гърба му се удължиха и протегнаха към шахтата, разположена на около петнайсетина метра. От отвора излизаше светлината на лампа и поглъщаше близките сенки. Дори и тези сенки знаеха какво има долу, помисли си Хил. Злато.

– Бихме могли да им прережем гърлата още сега – каза застаналият до него Хуан и кимна по посока на палатките, където учените се бяха събрали, за да изследват надписите. – После ще хвърлим вината върху иманярите.

– Не – отсече Хил. – Убийството на gringos⁴ винаги привлича

твърде много внимание. Ще действат според плана. Ще изчакаме нощта. Ще изчакаме да заспят – добави.

За разлика от Хуан, когото не го свърташе на едно място, Хил бе спокоен. През четирите години, прекарани в чилийски затвор, бе успял да осмисли вредата от прибързаните действия.

Хуан тихо изпсува, докато Хил продължи да се вслушва в шума на пробуждащата се тропическа гора. На лунна светлина джунглата оживяваше. Всяка нощ сред черните сенки хищниците и плячката се надхитряваха. Хил обичаше тези часове. Часовете, в които гората се пробуждаше, събличаше невинната си зелена премяна и разкриваше черното си сърце.

Той, както и джунглата, умееше да чака. Щеше да изчака и нощта, и луната. Бе чакал вече цяла година. Първо се погрижи да го назначат за началник на охраната. После събра необходимите му хора. Бяха му възложили да пази гробницата и я пазеше много съвестно. Не за да съхрани миналото заради прищевките на тези янки, учените, а за да запази съкровищата за себе си.

Тези *magicones*⁵ го вбесяваха със своята упоритост и с нежеланието си да видят обкръжаващата ги бедност. Глупаво бе да се разравят гробници в името на историята, когато и най-малката дреболия в тях можеше да изхрани едно семейство в течение на години. Хил си спомни за съкровищата, открити през 1988 година в гробница на народа моче в Пампа Гранде. Там бе открит цял порой от злато и скъпоценности. Няколко селяни, опитали се да измъкнат само трошици от тези съкровища, бяха убити от охраната, за да се отправят всички скъпоценности в чуждестранни музеи.

Тук няма да допуснем такава трагедия, помисли си. Това е наследство на нашия народ и ние сме тези, които трябва да извлечем облаги от миналото си. Хил докосна с ръка нещо под якето си. Бе само едно от многото оръжия, подарени му от левите партизани в планините, които го бяха подпомогнали в това начинание. Хил погали ласкаво гранатата. Тя трябваше да им помогне да заличат следите си след опразването на гробницата, но ако тези *pelotudos*⁶ се опитаха да им попречат, щяха да загинат по-бързо, отколкото от удар с нож.

Маги О'Донел ненавиждаше латинския. Не ставаше дума за

4. Пренебрежително название в Латинска Америка на северно американци (исп.) – Б. пр.

5. Педераста (исп.) – Б. пр.

6. Глупаци, тъпаци (исп.) – Б. пр.

обикновена неприязън към мъртъв език, а за искрена ненавист. Бе възпитавана в строги католически училища в Белфаст, където в продължение на години я бяха принуждавали да учи латински. Дори и след многото удари с пръчка по ръцете, нанесени и от садистични монахини, този език така и не проникна в нея. В момента бе вперила поглед в отпечатъка на надписите върху вратата, положен върху масата в главната палатка.

Сам се бе надвесил с лупа в ръка върху един от филигранните надписи върху горната щанга. Над главата му бе провесен фенер. Бе най-добрият специалист по дешифриране на чужди езици сред групата студенти.

– Струва ми се, че тук пише *Nos Christi defenete*, но не съм готов да се закълна в това. Журналистът Норман Фийлдс се бе надвесил над рамото на Сам със зареден фотоапарат в ръка.

– И какво, по дяволите, означава това? – попита сърдито Маги, ядосана, че не може да помогне в превода. Ралф Айзъксън, който владееше латинския не по добре от нея, поне можеше да готви. Всяка вечер Ралф готвеше, като оставяше миенето на съдовете на Норман и Сам, докато Маги и Филип отегчено въвеждаха отчетите за деня в паметта на компютъра.

Сам я извади от унеса и. Бе смръщил нос, докато се опитваше да прочете надписа.

– Според мен означава „Христос да ги пази“ или „Христос да ги закриля“. Нещо от този род.

Филип Сайкс, студентът от горния курс, се бе излегнал върху нара със студена мокра кърпа върху очите. Все още бе раздражен от това, че не бе присъствал на откритието.

– Грешите – каза, без да помръдва от мястото си. – Превежда се като „Христос да ни закриля“. Нас, не тях.

Маги въздъхна. Нямаше нищо чудно, че Филип знаеше добре латински. Това бе още една причина този език да бъде ненавиждан. Филип бе постоянен източник на банални знания, готов всеки момент да поправа грешките на останалите студенти. Знаеше много факти, но не му достигаше опит в разкопките и се бе превърнал в бремене за експедицията. Трябваше обаче да набере определен брой часове, заделени за разкопки, за да може да защити докторска степен. Маги предполагаше, че след това хитрецът нямаше да напусне повече покритите с бръшлян сгради на Харвард, университета, в който следваше и където катедрата по археология, някога заемана от покойния му баща, с положителност го

очакваше. Бръшляновата лига⁷ бе все още клуб на важните момчета. Филип, син на уважаван колега, имаше достъп до този клуб.

Маги повдигна рамене и се приближи до Сам. Неволно се прозина. Денят се бе оказал дълъг и уморителен. Бе и се наложило да фотографира вратата, да направи гипсова отливка от надписите на шангите, да отпечата текста с помощта на въглен, да запише и документира всичко, което се бе случило.

Сам и отвърна с лека усмивка и погледна изображението върху средната шанга. Върху него се виждаше само разпятието, гравирано върху хематита. Текст нямаше. Сетне Сам насочи лупата към третия и последен отпечатък.

– Тук са изписани много неща. Шрифтът обаче е много по-дребен и не е така добре запазен. Мога да разчета само част от него.

– Какво по-точно? – попита Маги, като се отпусна върху съгваем стол до масата. Усети леко главоболие зад дясното си слепоочие.

– Почакай малко – помоли Сам и присви очи. Каубойската му шапка, обикновено килната на главата му, сега бе оставена на масата до него. Професор Конклин бе настоял и в джунглата да се спазва някакво приличие. В палатките шапките трябваше да се свалят и Сам се придържаше към този протокол, макар че сега чичо му отсъстваше. Маги леко се усмихна, като си помисли, че Сам е бил възпитаван строго, и погледна племенника на професора. Правата тъмно руса коса на Сам бе запазила отпечатъка на шапката. Сдържа порива си да протегне ръка и разроши косата му с пръсти.

– Та какво мислиш, Сам? Сериозно ли смяташ, че тези шанги са изписани от испанските завоеватели?

– От кого другиго? Завоевателите определено са претърсили тази пирамида и са оставили своя знак тук. – Сам се намръщи. – А щом испанците са били тук, можем отсега да се откажем от всякаква надежда да заварим гробницата непокътната. Можем само да се надяваме завоевателите да са оставили поне някаква дреболия, която да подкрепи теорията на доктора.

– Според литературата по въпроса обаче испанците никога не са откривали градове в този район. Никъде не се споменава завоевателите да са докоснали с крадливите си ръце нещо, разположено толкова далеч от Куско.

7. Група американски университети в североизточните щати на САЩ с висока репутация. – Б. пр.

Сам просто посочи масата, върху която се намираха надписите на латински.

– Ето го доказателството. Знаем с положителност поне това. Завоевателите, посетили това място, може би не са успели да се завърнат в своите укрепления в Куско. Възможно е местните жители да са ги избили, преди да успеят да напуснат планините. В такъв случай информация за този град е изчезнала заедно с тяхната смърт.

– Повтарям, че не е изключено да не са имали възможност да ограбят гробницата – настоя Маги. – Може би...

Маги чудесно знаеше, че думите и не бяха убедителни. И тя съобрявяваше, че ако завоевателите са разполагали с достатъчно време, за да надпишат и закрепят щангите, то време за ограбване на храма са имали повече от достатъчно. Не знаеше какво друго да каже, така че просто се отпусна на стола.

Сам се обади:

– Добре. Ето какво успях да прочета. *Domine sospitate*, следва нечетлив текст. После идва *poe hoc sepulcrum caelo relinuemus*. След това има няколко реда, от които въобще не успях да разчета нищо; а накрая пише *ne perturbetur*. Това е.

– Какво ли означава? – попита Маги.

– Приличам ли ти на римлянин? – отвърна Сам и се ухили насреща и.

– Ох, Боже мой! – възкликна Филип. Маги и Сам го погледнаха. Той приседна и кърпата върху очите му падна.

– Какво има? – запита го Сам и продължи да стиска лупата.

– Последният текст се превежда по следния начин: „Оставяме тази гробница на Небесата. Нека никой не смущава покоя и“.

В палатката внезапно се вмъкна Ралф. Държеше четири канчета в ръце.

– Кой иска кафе? – обърна се към колегите си. Застина на място, когато забеляза, че всички го гледат с ококорени очи. – Какво се е случило?

– Какво ще кажеш вместо това да отворим шампанското? – предложи Сам, – Да пийнем в чест на старите конквистадори, които са опазили нашата инвестиция тук.

– Наистина ли? – попита Ралф. Лицето му издаваше обърканост.

– Господин Айзъксън, нашата гробница може би е все още непокътната – отвърна Филип, като едва сдържаше вълнението си.

– А ти откъде...

Маги подаде на Ралф един от листовете с надписите.

– За Бога, знам, че много обичаш латински – усмихна му се тя.

Сам едва съдържаше вълнението си, докато очакваше компютърът да се свърже с интернет сайта на университета чрез спътник. Заедно с другите студенти се бе разположил в палатката, където се намираше свързочният пункт. Тя имаше добра изолация и бе защитена от въздействието на природните стихии. Оборудването трябваше да бъде предпазено и от постоянната мъгла на покритите с джунгли възвишения.

Погледна часовника си за стотен път. Оставаха две минути до 22:00 часа, времето, когато Сам или Филип докладваха на професора резултатите от разкопките. Тази вечер екипът за пръв път разполагаше с интересни новини за него. Пръстите на Сам заудряха бързо по клавиатурата, след като връзката бе установена. Задейства видеото. Малката камера, закрепена над монитора, примигна с червеното си око. Видеовръзката чрез спътник бе дарение от дружеството „Нешънъл Джиографик“. „Усмихнете се“, каза Сам на другите, след като набра интернет адреса на чичо си.

Компютърът леко забръмча и след малко в горния десен ъгъл се появи малко трептящо изображение на Хенри. Сам натисна още няколко клавиша и образът изпълни целия екран. Видеовръзката не бе добра. Когато Хенри им махна с ръка за поздрав, изображението на пръстите му се насложи върху лицето му.

– Здравсти, професоре – поздрави Сам, като придърпа микрофона по-близо до себе си.

– Виждам, че тази вечер сте се събрали всички – усмихна се той. – Сигурно има какво да ми кажете.

Лицето на Сам го бе заболяло от широката усмивка, не бързаше да се похвали с успеха на екипа.

– Ти първо ни кажи какво стана с мумията. Нали днес сутринта трябваше да я сканират. Какво показва то?

Сам съжали за въпроса си, след като забеляза, че чичо му се намръщи. Макар да се намираше на пет хиляди километра от него, Сам разбра, че няма да чуе добри новини. Усмивката изчезна от лицето му.

– Какво се случи? – повтори въпроса си този път без особен ентузиазъм.

Хенри поклати глава и изображението му отново се размаза на монитора, но гласът му бе ясен и отчетлив:

– Бяхме прави, когато решихме, че мумията не принадлежи на

инка. За съжаление се оказа на европейец.

– Какво? – попита Сам. Не само той бе шокиран от тази вест.

Хенри разпери ръце.

– Оказа се мумия на доминикански духовник, вероятно монах.

Маги се наведе към микрофона.

– Какво искате са кажете? Че инките са мумифицирали един от заклетите си врагове? Свещенослужител на чужд бог?

– Давам си сметка, че това е странно. Решил съм да изследвам случая и да се опитам да науча нещо за този монах, преди да се завърна при вас. Е, исках да докажа друго нещо, но и така резултатът поражда много въпросителни.

– Особено в светлината на тукашното ни откритие – съобщи Сам.

– Какво искаш да кажеш? – попита Хенри.

Сам му разказа за запечатаната врата и за надписите на латински език. Хенри започна да кима в знак, че го е разбрал.

– Значи завоевателите наистина са успели да открият селището. Дявол да го вземе – каза Хенри, бавно свали очилата си и започна да разтрива носа си. Следващите му думи оставиха студентите с впечатление, че той просто разсъждава на глас. – Какво обаче се е случило на това място преди петстотин години? Отговорът трябва да се намира зад тази врата.

– Трябва ли утре да отворим вратата? – попита Филип, като грабна микрофона.

Сам го прекъсна още преди чичо му да е успял да отговори.

– Не, разбира се. Според мен трябва да изчакаме професорът да се завърне. Ако находката се окаже важна, мисля че ще са ни нужни неговите знания и опит.

– Аз мога да се справя с всичко, което открием – отвърна Филип със зачервено лице.

– Ти не можеш да се справиш даже и с...

– Господин Сайкс е прав, Сам – прекъсна го Хенри със строг глас. – Отворете вратата още утре. Каквото и да има зад нея, би могло да помогне на работата ми тук, в САЩ. При това имам доверие не само на Филип. Разчитам на всички ви да действате така, както съм ви учил – внимателно и предпазливо.

Сам забеляза, че при тези думи лицето на Филип направо засия. Питомецът на Харвард отсега нататък щеше да стане още по-непоносим. Пръстите на разгневения Сам неволно се впиха в масата. Не смееше обаче да възрази на чичо си. Боеше се, че думите му щяха да

прозвучат съвсем дребнаво.

– А сега, Сам, бих искал да си разменя няколко думи с теб насаме – продължи със строг глас Хенри. – Останалите си лягайте. Утре ви чака уморителен ден.

Четиримата промърмориха нещо недоволно, докато ставаха и си взимаха довиждане. Когато излязоха от палатката, гласът на Хенри ги настигна:

– И ви пожелавам успешна работа!

Сам ги проследи с поглед. Филип си тръгна последен, но преди това погледна Сам самодоволно, с израза на победител. Сам присви юмруци.

– Сам, другите излязоха ли? – попита Хенри.

Сам отпусна ръцете си и погледна чичо си.

– Да, чичо Ханк – отговори вече с по-фамилиарен тон.

– Знам, че Филип може да вбеси всекиго. Той обаче е и кадърно момче. Ако притежава дори и само половината талант на баща си, от него ще стане голям учен. Така че го търпете.

– Щом казваш...

– Да, умолявам те – настоя Хенри и се премести по близо до компютъра си. – А сега ще ти обясня защо исках да си поговорим насаме. Макар и да подкрепих Филип, искам утре ти да бъдеш моите очи и уши. Имаш много по-голям опит в разкопките и се надявам, че ще помогнеш на Филип да се ориентира.

– Чичо Ханк, той не се вслушва в думите на никого – изстена Сам. – Той другите не ни брои за нищо.

– Намери начин да го направиш, Сам – насърчи го Хенри, отново намести очилата си и даде да се разбере, че смята въпроса за приключен. После се вгледа мълчаливо в Сам, сякаш се колебаеше дали да продължи. – Щом ще бъдеш мои очи и уши, Сам, ще трябва да знаеш всичко, което знам аз. Има някои неща, които не споделих пред останалите. За да можеш да оцениш правилно това, което ще откриете утре, трябва да бъдеш добре информиран.

Сам се изправи напрегнато от стола. Раздразнението му от Филип се изпари мигновено.

– Какво ще ми кажеш?

– Две неща. Първо, тук, в „Джон Хопкинс“, с мумията се случи нещо неочаквано – започна Хенри. Описа подробно избухването на черепа на мумията и блестящата златна материя.

Сам се съсредоточи до крайност.

– Боже мой, чичо Ханк, какво, по дяволите, е това?

– Патологът изказа предположение, че става дума за избухване на замръзнал метан, причинено от внезапното размразяване. Аз обаче съм вече четири десетилетия в този занаят и подобно нещо не съм виждал... Доктор Енгел се опитва да разбере причините за взрива. След няколко дни може би ще зная нещо повече, но дотогава искам да си отваряш очите. Загадката за случилото се в селището преди пет века може би ще получи отговор, когато отвориш вратата.

– Ще следя всичко най-внимателно и ще действам предпазливо, дори и да ми се наложи да сложа юзди на Филип.

При тези думи чичо му се засмя.

– Не забравяй, Сам, че опитните ездачи контролират конете със съвсем леки докосвания на юздите. Нека Филип остане с чувството, че той е началникът, и всичко ще бъде наред.

– И все пак необходима ли е цялата тази секретност, чичо Ханк?

Хенри въздъхна и леко поклати глава. На Сам се стори, че чичо му е остарял и има уморен вид.

– В света на науката е необходимо човек да умее да пази тайна – каза Хенри. – Не забравяй иманярите. Дори и в пустошта на Андите няколко неволно изгървани думи привлякоха иманярите така, както фъшкиите привличат мухи. Същите неща се случват и в света на науката. Предварителното огласяване може да те лиши от стипендия, научна степен и катедра. Това е урок, който не бих искал да ти преподавам.

– Можеш да разчиташ на мен, чичо Ханк.

– Знаем – усмихна му се Хенри. – Имам ти пълно доверие. Не исках обаче да те натоварвам с тайни. Поне засега. Някой ден ще разбереш колко му е трудно на човек, когато не може да сподели всичко с колегите си. Обстоятелствата обаче сега ме принуждават да прехвърля бремето върху твоите плещи. Трябва да откриеш последната частица от пъзела, да разбереш причината, поради която съм убеден, че този град е построен от едно по-древно племе – продължи Хенри и се приведе към екрана. – Допускам, че дори може би знам кое е то.

– Какво имаш предвид? Та в този обект навсякъде се усеща присъствието на инките.

– Почакай – каза чичо му и предупредително вдигна ръка. – Знаем това. Никога не съм отричал, че по някое време инките са се настанили на това място. Кой обаче го е обитавал преди тях? Чел съм легенди и съм записвал устни предания, разказвани от едно поколение на друго, как първият крал на инките отишъл в свещените планини и си намерил

невяста в един вълшебен град. Завърнал се с нея и основал империята на инките, която щяла да просъществува хиляди години. Виждаш, че дори и в древните си легенди инките признават, че едно чуждо племе е част от техните корени. Кое обаче? Именно с разгадаването на тази тайна се занимавам от десетилетия. Колкото до отговора на въпроса кой е изградил този град, успях да го открия едва миналия месец.

Сам онемя при мисълта за многото неща, които чичо му бе премълчал досега.

– Ти... Ти наистина ли знаеш кой е изградил този град?

– Ще ти обясня – отвърна Хенри, присегна се към клавиатурата и мишката и започна да се рови из файловете. – Иска ми се да ти кажа, че установих това в резултат на блестящата си съобразителност. Истината е, че в случая става дума за една от тези случайности, които открай време движат археологията напред.

Изображението на Хенри се сви в ъгъла на екрана, на който се появи триизмерна схема на разкопките. Различните равнища бяха отбелязани с цветни линии. Подробностите на компютърното изображение удивиха Сам. Професорът раздвижи мишката и на монитора се появи Площада на слънцето в крупен план. Входът към тунела, водещ към подземните развалини, бе белязан с малко черно квадратче.

– Ето ги и нашите разкопки. Това е шахтата, която води към подземията.

– Разбрах. Обаче това какво общо има с...

– Не бързай, момчето ми – прекъсна го Хенри и се усмихна от ъгъла на екрана. – През миналия месец извадих късмет. Получих един CD-ROM от мой колега от университета „Вашингтон“ в Сент Луис. Съдържаше компютърни карти на няколко пирамиди Моче, които в момента се разкопават в Пампа Гранде, на крайбрежието. На хиляда километра от нашите разкопки.

– Моче? – възкликна Сам. Припомни си какво бе чел за тези земи. Много векове преди възхода на цивилизацията на инките племенната група моче бе обитавала тристакилометрова ивица от перуанското крайбрежие. Тази народност бе притежавала уменията да гради пирамиди и да извършва сложна обработка на метали. От 100 до 700 г. от нашата ера бе достигнала своя разцвет. После поради неизвестна причина цивилизацията им бе изчезнала.

Хенри натисна още няколко клавиша и на екрана на Сам се появиха две изображения. На лявата половина от монитора се виждаше въздушна фотография на техните развалини. Отдясно – компютърно

изображение на пирамида с плосък връх. Чичо му я посочи с пръст.

– Това е пирамидата в Пампа Гранде. – Той насочи курсора към върха на пирамидата Моче.

– Боже мой! – възкликна Сам.

– Току-що научи малката ми тайна – каза чичото и насложи двете изображения едно върху друго. Напълно се припокриваха. – Площадата на слънцето е всъщност върхът на покрита с пръст пирамида Моче. Нашите подземни развалини са остатъци от пирамида. Това е един от свещените храмове на тези хора.

– За Бога, чичо Ханк! Защо пазиш това в тайна? Би трябвало да обнародваш откритието си!

– Още не. Ще го направя, когато се съобщи с нови доказателства. Надявах се, че изследователите в „Джон Хопкинс“ ще открият в моята мумия генетически доказателства за нейната принадлежност към народа моче. За съжаление обаче... – Хенри не довърши мисълта си и повдигна рамене. – Изглежда, че тайните на тези развалини се увеличават с всеки нов детайл, който добавяме към картината.

– Моче – повтори Сам, изумен от информацията, която му предостави. Мумифицирани свещеници, взривяващи се черепи, погребани пирамиди, странни предупреждения на латински... Каква бе връзката между всички тези неща? Чичо му сякаш бе прочел неговите мисли.

– Отговорът на тези въпроси, Сам, може би се крие зад тази врата. Имам такова усещане. Така че бъди внимателен.

Гилермо огледа неосветения лагер. Наближаваше полунощ. Младите учени и работниците индианци се бяха оттеглили в палатките си. Осветление имаше единствено около шахтата. Хил вдигна пушката си и даде знак на Хуан и Мигел.

Хуан, чиято кокалеста фигура едва можеше да се отличи от обкръжаващата я гора, сръга приятеля си. Мигел, с широки плещи, но нисък, излезе от гората. Гърбът му се бе изкривил под тежестта на голям брезентов чувал. В него бяха инструментите, с които щяха да разбият вратата. Хуан с кирка на рамо го последва.

Хил им даде знак да отидат на най-високата тераса. Трябваше да се действа бързо, но той не се притесняваше от недостиг на време, защото до разсъмване оставаха доста часове. Новината, че гробницата бе може би непокътната, бе разпалила въображението му. При входа на шахтата се присъедини към Хуан и Мигел.

– По-тихо, – изсъска им той и после включи шалтера, който

захранваше с електричество обекта. Даде знак на Хуан и Мигел да влязат.

След като те изпълниха нареждането, му, той огледа лагера. Тропическата гора бе осветена от четири малки прожектора, разположени по посоките на света. Горските звуци и непреставашото бръмчене на генератора щяха да заглушат шума, предизвикан от действията им.

Удовлетворен от видяното, Хил праметна пушката на рамо и се спусна по стълбата, за да се присъедини към другите.

– Боже мой! Тук човек не може да се оправи! – възкликна раздразнено Хуан.

Мигел просто изръмжа недоволно и изплю няколко сдъвкани листа кока върху гранитните плочи.

Двамата не се бяха спускали в развалините. Единствено Хил бе запознат добре с плетеницата от тунели и помещения. Като се привеждаше, той ги отведе до най-долния тунел, водещ към запечатаната врата.

Хуан продължаваше да мърмори недоволно зад гърба му, докато заедно с другите се озова в преддверието и видя вратата.

– Jesuscristo!⁸ – възкликна.

Хил си позволи да се усмихне. Вратата в стената говореше за древни времена и скрити съкровища. Металните шанги блестяха на светлината на натриевата лампа. Върху сребристия метал ясно се виждаха надписите и разпятието.

– Хайде, че не разполагаме с цяла нощ! – отсече Гилермо.

Знаеха какво трябва да се направи. Брезентовият чувал с инструменти на Мигел издрънча на пода и той започна да се рови в съдържанието му. Хуан с точни движения на кирката започна да разкъртва камъка около болтовете. После Мигел с помощта на лост и чук ги разхлаби. След няколко минути горната шанга падна върху пръстта и камъните по пода.

От ухиления Хуан се стичаше пот. Ризата на Мигел бе прилепнала към тялото му, сякаш бе излязъл от река. Дори Хил, който само надзираваше действията им, започна да бърше лицето си с кърпа. Влагата в гробницата започна да прилепва по тях.

След малко и другите две шанги се стовариха до първата. Каменният прах започна да дразни очите и носовете, им. Хуан кихна и започна вулгарно да псува. Хил го потупа по рамото.

– Покажи малко уважение към прадедите ни, мой човек. Още

8. „Иисусе Христел!“ (исп.) – Б. пр.

повече, че сега ще ни направят богати. – Избърса с пръст кална струйка по лицето на Хуан. – Безобразно богати – добави той. После даде знак с ръка на приятелите си да се отдръпнат, взе лоста и се доближи до каменната врата. – Хайде, майчице, да видим какво криеш от толкова време.

Пъхна края на лоста между вратата и арката и сетне, го натисна с цялата тежест на тялото си. Мускулите на рамото и гърба му се напрягнаха. Вратата не помръдваше. Натисна още по-силно. Чу се пукот и камъкът леко поддаде. Хил отстъпи крачка. Лицето му все още бе напрягнато от усилието.

– Хайде, натиснете и вие – обърна се към Хуан и Мигел.

Двамата подпряха с рамо разхлабената каменна плоча и натиснаха. Тя се наклони напред. От отвора на погребалната камера излезе призракен прах, а след малко се чу глух звук – вратата се бе стоварила върху пода на гробницата. Като изчака прахът да слегне, Хил отиде до отвора.

– Подайте ми фенер – помоли той и се приведе. Мигел му подхвърли фенер, изваден от чувала. Хил го хвана във въздуха за дългата сребриста дръжка.

– Тук вони – каза Хуан, който се бе доближил до Хил и започна да наднича иззад рамото му.

– Нали е гробница? Ти какво очак... – каза Хил и думите угаснаха в устата му, след като включи фенера и освети пространството пред себе си. Зад съвсем малко преддверие се намираше огромна камера с размери трийсет на трийсет метра. Хил бе предполагал, че ще види купища кости и грънци. Това, което освети фенерът обаче, бе нещо, което не си бе представял и в най-пиянските си сънища. – Dios mio! – възкликна с пресипнал от изумление глас.

Партньорите му, застанали от двете му страни, също не можаха да промълвят думица от удивление.

Лявата и дясната стена на квадратната камера бяха облицовани със златни плочи. Светлината на фенера на Хил се отразяваше в огледалната им повърхност и се превръщаше в блясък, който насмалко не ги заслепи, след като дотогава бяха гледали само мрачните стени на тунелите. Хил обаче не обърна внимание на всичко това и задържа лъча на фенера върху един-единствен обект, намиращ се в дъното на камерата, право срещу скупчилата се тройка.

– Казах ви, че ще бъдем безобразно богати, амигос. В дъното на камерата се намираше двуметров златен идол, инкски крал с ритуална мантия и корона. В ръката си държеше скиптер със стилизирано слънце.

Скулптурата бе така майсторски изработена, че за миг им се стори, че кралят със строгото изражение на лицето ще ги наругае. Той обаче не протестира. Златната му статуя остана безмълвна, когато Хил поведе спътниците си в камерата.

Както бе приведен, Хил се шмугна под арката. Не изчака останалите. Прекоси набързо малкото преддверие. Стори му се, че златото го привлича като магнит. Когато влезе вътре, отново се изправи. Затаи дъх от видяното. Подът и таванът също бяха изработени от скъпоценни метали, от образуващи сложна рисунка от златни и сребърни плочи, широки около метър. Рисунките на тавана и пода бяха идентични. Пред нозете на идола бяха натрупани различни предмети и оръжия, също направени от скъпоценни метали и отрупани с рубини, сапфири, аметисти и изумруди. Хил поклати глава. Богатството бе толкова огромно, че трудно можеше да се осмислят мащабите му.

Хуан най-сетне направи няколко крачки и застана до Хил. Излъчваше неловкост, сякаш бе потиснат от откритието. Опита се да говори спокойно, но гласът му го издаде:

– Ами..., Ами да почваме товаренето.

Мигел, който се бе присъединил към тях, започна да се кръсти, когато видя златния крал.

– Не ти е роднина, Мигел – подигра му се Хуан. – Я се стегни.

– Това място е прокълнато – промърмори Мигел с широко отворени очи. – Трябва да побързаме.

– Мигел е прав – каза Хил. – Трябва да действваме бързо. Да приберем, каквото можем тази нощ, и да го оставим в джунглата. Ще се върнем, преди да се е зазорило, и ще видим сметката на американос и на шибаните индианци. След като ги очистим, ще извикаме наши доверени хора, за да ни помогнат да разчистим мястото.

Хуан закричи по металния под и стъпките му странно закънтяха в огромното помещение. Кимна към купчината скъпоценни предмети, оставени пред нозете на идола.

– Аз викам да започнем с прибирането на всичките дреболии. Блъскането и изнасянето на тежките неща да го оставим на другите. И те трябва да заработят своя дял. Последваха го Хил и Мигел, който се движеше по петите му.

– Когато, си свършим работата тук, за всички ще има достатъчно – каза Хил. – И сто души не могат да похарчат това през живота си.

– Няма да мога ли? – ухили се Хуан. – Само ме гледай.

Когато Хуан стъпи върху една сребърна плоча, съответстващата и

на тавана златна плоча се отмести. Върху спътника на Хил се изсипа сребърен поток от хиляди малки верижки. Хуан приклезна, но тялото му бе веднага покрито от тях. Сребърният поток, приличащ на водопад, не спираше да се лее. Верижките дрънчаха весело, докато Хуан продължи да върви между тях изненадан, но очевидно невредим. Тъй като не преставаше да се движи, оплете се още по-силно във верижките.

– Какво, по дяволите... – започна Хуан и се опита да отмести дрънчащите сребърни нишки. Веднага отдръпна ръката си. – Маmicата им, по тях има кукички! Хил най-сетне забеляза, че по брънките на верижките имаше едносантиметрови куки. Всичките бяха извити нагоре, така че при падането си не нанасяха никаква вреда.

Хил застина. Мамичката му, рече си, когато внезапно, осъзна опасността. Опита се да предупреди спътниците си, но вече бе късно.

Потоъкът от верижки внезапно се завъртя зловещо около Хуан и в същото време се извиси нагоре. Човекът нададе вик на ужасено животно. Хуан бе повдигнат на два метра над повърхността от бодливите верижки и се загърчи в обятията им, докато най-сетне не се стовари на пода. Опита се да се повдигне на лакти и колене. Почти всичките му дрехи бяха откъснати от тялото му, както и големи парчета кожа. Обърна лицето си към Хил. Лявото му ухо го нямаше, както и половината кожа на главата. На мястото на очите му зееха кървави дупки. Хил забеляза, че кожата на Хуан бе започнала да почернява на местата, докоснати от кукичките. Отрова.

Хуан, виещ от болка, започна да пълзи по пода. Не успя да стигне далеч. Отровата достигна сърцето му и той се отпусна безсилно върху златните и сребърни плочи. Стонът му секна внезапно.

Мигел понечи да отиде при приятеля си. Хил го хвана за ризата и го спря. Двамата мъже бяха стъпили върху една плоча. След като ехото от стенанията на приятеля им заглъхна, Хил успя да различи отчетливо шума, издаван от могъщи механични устройства, скрити в пода, тавана и зад стените на помещението. Бяха се озовали в клопка. Хил се огледа.

– Сигурно е било направено така, че да се задейства едва когато някой влезе в камерата. – Погледна плочите, водещи към златния идол, както и плочите към изхода. Звукът от задействания механизъм се чуваше отвсякъде. Хил реши, че вече нито един от двата пътя не е безопасен. Застаналият до него Мигел хленчеше.

Хил отново огледа огромните богатства, които, ги обкръжаваха. След като разбра, че зад тях се криеше смъртта, златото вече не му се стори толкова блестящо.

– Попаднали сме в капан – каза.

Сам, свил се в спалния си чувал върху походно легло, се събуди. Някакво животно душеше до вратата на палатката. През нощта опосуми и други любопитни нощни обитатели на джунглата идваха до лагера. Това животно обаче бе по-едро. Сянката му, образувана от осветлението на лагера, покриваше доста голяма част от стената на палатката. Сам се опита да си спомни-дали бе закопчал предпазната каишка, след като бе дръпнал ципа. Реши, че това е ягуар. Няколко от тези големи котки бяха забелязани по течението на река Урубамба; която се виеше около хълма.

Като внимаваше да не вдига шум, Сам присегна към своята карабина „Уинчестър“. Някога бе принадлежала на дядо му и се предаваше в семейство Конклин от баща на син още от 1884 г. Сам не пътуваше никъде без нея. Пушката не бе използвана от години и вече бе повече амулет, отколкото оръжие. Макар да не бе заредена, можеше да се използва като тояга. Ръцете му се плъзнаха върху дървения приклад.

Създанието, каквото и да бе то, започна да дърпа предпазната каишка. Дявол да го вземе, наистина бе забравил да обезопаси вратата! Сам, както си бе в спалния чувал, подскочи и стисна пушката в ръце. Тъкмо се подготви да замахне с нея, когато палатката се отвори.

– Сам, буден ли си? – попита Маги, като провря глава в палатката и се опита да почука по брезента.

Сам отпусна пушката в скута си и усети, че сърцето му бе започнало да бие лудешки. Преглътна, изкашля се и се опита, да придаде на гласа си колкото се може по-безгрижно звучене.

– Да, Маги. Какво има?

– Така и не можах да заспя. През цялото време си мисля за надписа. Искаше ми се да споделя нещо с теб.

Сам си бе представил различни неща във връзка с потайното нощно проникване на Маги в палатката му, но нито едно от тях не бе свързано с обсъждането на древни надписи на латински. Както и да е, не можеше да има нощно посещение на Маги, което да не го радва.

– Изчакай ме секунда, докато се облека. Измъкна се от спалния чувал и навлече джинсите върху гачетата си. В такава гореща нощ никога нямаше да облече риза, но пред Маги трябваше да има приличен вид. Облече коженото си яке.

Взе каубойската си шапка, дръпна ципа на палатката и излезе в нощта. Имаше пълнолуние и сребристото сияние на луната бе по-силно от светлината на четирите малки прожектора, маркиращи границите на

лагера. Приглади с пръсти чорлавата си коса и си сложи шапката.

Маги отстъпи крачка. Бе облечена с обичайните си кафяви панталони и кафяво яке, навлечено върху кървавочервена риза. Единственият признак, че тази нощ се бе опитала да се отпусне, бе прическата и. Не бе с обичайната си конска опашка. Кестенявите и къдрици, посребрени от лунната светлина, се спускаха върху раменете и. Омагьосан от играта на светлината върху бузите и устните на Маги, Сам едва набра сили да проговори:

– И така... Какво има?

Както винаги, тя гледаше сякаш през него.

– Мисля си за текста върху последната щанга. Най долната. За липсващите думи и редове. Латинският е странен език. Една-единствена дума може да промени целия смисъл на един текст.

– Да?

– Ами ако не го четем правилно? Ами ако някоя от тези липсващи думи отрича съдържанието на превода ни?

– Може и да си права. Утре обаче така или иначе ще разберем истината. Когато влезем в гробницата, ще ни стане ясно дали някой друг е прониквал в нея, или не.

– Сам, искам да разбера това, преди да проникнем в гробницата – каза Маги с леко раздражение. – Ти не искаш ли да разбереш какво точно са написали завоевателите върху тези щанги? – Искам, разбира се, но думите са нечетливи.

– Знам, Сам, но ние почистихме щангите само със спирт. – Маги го погледна двусмислено.

Изведнъж съобрази защо го бе събудила и стисна устни. Преди две години бе публикувал статия, в която бе препоръчал използването на фосфоресцираща боя при разчитането на избледнели текстове, изписани върху метал или камък, разядени от времето. Тогава идеята му бе отхвърлена единодушно.

– Ти не си ли донесе приборите тук? – попита Маги.

– Не знам за какво говориш – промърмори Сам. Не бе споделил с никого, дори и с чичо си, че продължаваше да отстоява идеята си и че в течение на години бе изследвал бои с най-различен вискозитет, реагиращи на различни части от диапазона на ултравиолетовата светлина. Не бе споделил това с никого, тъй като бе решил да проведе експерименти с откритието си в полева обстановка, без никой да може да му се подиграе. Внезапно съобрази, че и той, като чичо си, имаше вкус към тайни в науката. Очите на Маги продължиха да сияят в мрака.

– Прочетох статията ти. Сам, ти май в крайна сметка си успял, поз-
нах ли?

Откъде бе разбрала? Най-после Сам реши да проговори:

– Струва ми се, че открих решение на проблема. Не съм правил
обаче експерименти в полева обстановка.

Маги посочи развалините.

– В такъв случай време е да направим експеримента. Другите вече
ни очакват до входа на шахтата – каза Маги и понечи да тръгне.

– Другите?

Тя го погледна намръщено през рамо.

– Разбира се, Сам. Имам предвид Норман и Ралф. Те би трябвало да
са в течение на това, което правим.

– Навярно си права – съгласи се Сам и се подготви да изтърпи едно
унижение, ако се провали. Слава Богу, не бе известила Филип. Сам не
можеше да си представи провал пред очите на г-н Харвард. – Почакай
да взема бутилките и ултравиолетовата лампа.

Когато Сам отиде до палатката си, джунглата изведнъж оживя и се
изпълни с какофония от звуци. Хиляди разсънени птици напуснаха рас-
тителността около лагера и се понесоха във въздуха.

– Какво, по дяволите, става? – попита Маги и се приближи до Сам.
Сам се огледа, но тропическата гора бързо се успокои.

– Навярно нещо ги е уплашило – предположи той. Продължи да се
вслушва в тишината още известно време, но чу единствено бръмченето
на генератора. Джунглата бе спокойна и приличаше на тъмно същество,
втренчило се в тях. – Ще отида да взема нещата си.

Влезе в палатката и взе торбичката, в която държеше оцветителите
и портативна ултравиолетова лампа. Погледът му се плъзна върху ста-
рата пушка. Инстинктивно я грабна и я метна през рамо. Преди това
обаче я зареди с няколко патрона калибър 44/40 и сложи в джоба си ку-
тия със запасни боеприпаси. Като човек, нощувал често в лагери в пу-
тошта на Тексас, бе станал предпазлив.

Измъкна се от палатката и видя, че Маги е застанала с гръб към не-
го. Продължаваше да оглежда джунглата.

– Много е тихо – каза тя. – Сякаш гората просто е затаила дъх.

– Ако искаме да изпробваме това, трябва да побързаме – отвърна
Сам. – До зазоряването остават само няколко часа.

Маги кимна и неохотно отмести поглед от джунглата.

Сам тръгна към развалините. Тъй като гората се бе смълчала, стъп-
ките им по камъните отекваха много шумно. Сам забеляза, че стъпва

внимателно, сякаш се боеше да наруши тишината; като че ли вървяха в нощта през гробище. Испита задоволство, когато най-сетне достигнаха върха на Площада на слънцето. От отвора излизаше светлина. До шахтата се виждаха две фигури, забулени в здрач – една тънка и една широка. Норман и Ралф. Стояха далеч един от друг. Бившият футболист махна с ръка и посочи шахтата:

– Кой е оставил лампите включени?

– Добре си спомням, че ги изключих – отвърна Маги, като се огледа. – Сигурно този загубен Гилермо ги е включил по време на патрулирането си и после ги е забравил. Както и да е, къде е той? Струва ми се, че трябваше да е тук и да охранява обекта.

– Вероятно е някъде в гората и дебне снощните иманяри. Може би именно той уплаши птиците.

Джунглата бе все така безмълвна. Норман погледна към черната гора.

– Никога не съм обичал тъмнината. Не ми е приятно да работя и в собствената си тъмна стая у дома.

Ралф реагира на тези думи, като започна да си тананика мелодия от „Зоната на здрача“. Норман се престори, че не му обръща внимание. Сам се спусна пръв. Останалите го последваха. Когато достигна дъното, помогна на Маги да слезе от стълбата. Тя се обърна към него с леко приведена глава и не пусна ръката му.

– Чу ли нещо? – попита го.

Сам поклати глава. Чуваше само собственото си туптящо сърце. След малко Ралф и Норман се присъединиха към тях. Маги освободи ръката си, вслуша се за миг в мрака, после разтърси глава и ги поведе.

– Трябва да съм чула призраците на инките – промърмори.

– Благодаря ти, Маги – отвърна раздражено Норман. – Точно такива неща трябва да казваш, когато сме се натикали посред нощ в развалините. Чувствам се неприятно и без тях.

Ралф продължи свирукането на мелодията от „Зоната на здрача“.

– Ухапи ми задника, Айзъксън – избухна Норман. – Не съм от тия, Норми.

– Сигурен ли си? Нали някога си бил футболист? Там през цялото време скачате един върху друг и се удряте по задниците.

– Затваряй си устата.

– Престанете, за Бога! – възмути се Маги. – Престанете и двамата. Нищо не мога да чуя заради вас.

Сам вървеше непосредствено зад Маги и не им обръщаше

внимание. Бе му приятно да наблюдава нейните движения. Краката и бяха мускулести, стегнати и приятно заоблени. Сам преглътна и изтри потта от веждите си с носна кърпа. Колежка ми е, каза си за оправдание. Чичо му бе на мнение, че както и в армията, и в експедициите не трябва да се установяват близки отношения между хората. Те може да внесат напрегнатост в една малка група. В гледането обаче нямаше нищо осъдително.

Когато достигнаха второто равнище, Сам се сети за откритието на чичо си. Намираха се в някогашна пирамида на народа моче. Бе просто трудно да се повярва на този факт. Сам плъзна ръка по гранитната стена.

Маги отново спря и се подпря с ръка на стълбата, водеща към третото равнище.

– Сигурна съм, че чух нещо – прошепна. – Чух думи. Думи и... и някакво чукане.

Сам напрегна слух, но не чу нищо. Погледна Ралф и Норман. Дватамата поклатиха глави. Очите на Норман бяха уголемени от очилата му. Сам се приближи към Маги, готов да разсее страховете и когато някъде отдолу се раздаде писък, който премина покрай тях като уплашена птица.

Маги се обърна към Сам. Очите и бяха широко отворени Той свали пушката от рамото си.

Хил продължаваше да изучава металните плочи около тях. Невидимият механизъм продължаваше да работи и шуми зад стените.

Очите на Мигел, стъпил на същата златна плоча, бяха ококорени от страх. Ниският човек произнасяше безмълвни молитви.

Хил не му обърна внимание. Тук нямаше да им помогнат никакви богове. Оцеляването им зависеше от самите тях. Хил обаче се интересува не само от оцеляването. Очите му продължаваха да наблюдават богатствата, положени в нозете на златния идол. Хил установи, че между него и статуята на краля на инките имаше петнайсет плочи. Други петнайсет плочи го деляха от изхода. Имаше по петнайсет метра в двете посоки. Прекалено голямо разстояние, за да се преодолее със скок.

Усещаше, че съществува някакъв начин да се прекоси помещението. Огледа се още веднъж. Златните и сребърните плочи бяха подредени не като в шахматна дъска, а в по-сложен ред, в схема, наподобяваща геометричните фигури по килимите и дрехите на инките. Имаше някакъв ред, някакъв начин да се върви без опасност в помещението. Какъв

обаче бе той?

Трупът на Хуан лежеше върху близката златна плоча, до която бе успял да допълзи, преди да умре. Изпод тялото течеше кръв. След като Хуан се отмести от сребърната плоча, която бе задвижила капана, не се случи нищо. Дали това бе отговорът? Дали само сребърните плочи бяха опасни, а златните – не? Имаше само един начин да се разбере това.

Хил свали от рамото си късата карабина и сръга Мигел в ребрата с нея.

– Движи се – заповяда му той.

Мигел отмести поглед от дулото на пушката към, лицето на Хил.

– Какво?

– Скочи върху оная златна плоча. – Хил му кимна към плочата, намираща се непосредствено до съседната сребърна плоча. Бе в посока към златния идол. След като така или иначе щяха да рискуват живота си, трябваше да бъдат възнаградени за усилията си.

Застиналият неподвижно Мигел сякаш не вярваше на ушите си. По лицето му бе изписан ужас.

– Тръгвай, ако не искаш да умреш тук – нареди Хил и сръга Мигел още по-силно с пушката.

Ниският му спътник отстъпи крачка назад, без обаче да напуска плочата.

– Моля те, не прави това.

– Изпълнявай, каквото ти казвам, ако не искаш да изпробвам плочите с трупа ти.

Мигел се разтрепери и започна да поглежда ту дулото на пушката, ту трупа на Хуан. После отпусна рамене. Обърна се, прекръсти се и скочи. Краката му трепереха толкова силно от страх, че едва успя да преодолее незначителното разстояние. Приземи се върху плочата на ръцете и коленете си.

Хил видя как Мигел затвори очи и застина на място в очакване да се случи най-лошото. Не се случи обаче нищо. Мигел бавно отвори очи и без да престава да трепери, се изправи. После се извърна към Хил и на лицето му се появи нещо като усмивка, Хил почувства облекчение, когато видя, че предположенията му се оправдаха.

– Златните плочи са безопасни. Стъпвай само по тях и така ще се измъкнем оттук – поясни той. Все пак реши да не рискува. Махна с пушката към Мигел. – Стъпи на следващата, аз ще те последвам.

Мигел кимна утвърдително. Следващата плоча се намираще непосредствено до тази, върху която бе стъпил. Трябваше просто да направи

крачка. Направи я бавно. Отново нищо не се случи. Древният механизъм продължаваше да пращи и шуми зад стените и тавана. Мигел се придвижи до следващата златна плоча, като му се наложи повторно да скочи. Пак не се случи нищо.

Хил го последва и видя, че Мигел се бе поуспокоил малко, макар че устните му продължаваха да изричат молитви. Двамата постепенно се приближиха до златния идол. Най-сетне достигнаха последния ред плочи, който ги делеше от съкровището. Всички плочи от този ред бяха сребърни. Единствената златна плоча бе тази, върху която се намираха идолът и съкровищата. Мигел се обърна към Хил и го изгледа въпросително. Хил започна да изучава краля на инките. Стори му се, че златните очи на статуята го гледаха подигравателно. Усети прилив на гняв. Нямахше да позволи на някаква пасмина, кланяща се на идоли, да провали начинанието му. Не сега, когато бе толкова близо до успеха. Премести се на плочата, върху която бе стъпил Мигел. Не смееха да стъпят върху редицата от сребърни плочи, дяляща ги от съкровището. Това обаче не означаваше, че нямаше да може да се добере до богатствата, струпани в нозете на статуята. Хил присегна с пушката си над сребърните плочи. Краят на пушката едва успя да докосне отрупаните там предмети. Хил разбута няколко от тях и затаи дъх. Ами ако там имаше друг капан? Стори му се, че долавя лека промяна в шума на механизма. Напрегна още повече слуха си, но нищо не се случи. Хил тихо изруга. Бе му трудно да държи пушката с изопнатата ръка. Пое си дъх и се съсредоточи върху действията си. Не можеше да си позволи провал. Започна да скърца със зъби и се опита да отпъди изгарящата болка, обхващаща рамото му. Усилията му най-после бяха възнаградени. Пред погледа му се появиха две големи чаши, златна и сребърна, и двете украсени с рубини и изумруди, подредени змиеобразно върху тях. На Хил най-много обаче се хареса това, че всяка от чашите имаше по две дръжки, подобни на дъги. Нещо, което можеше да бъде закачено. Успя да промуши цевта на пушката в една от дръжките на сребърната чаша и я повдигна. Вдигна и пушката си, така че чашата се плъзна по цевта и опря до дървената част, Свали скъпоценната вещ от пушката и я подаде на Мигел.

– Това е за твоята смелост, приятелю.

Мигел взе чашата с трепереща ръка. Предметът бе достатъчно скъп, за да осигури него и семейството му до края на дните им. Ниският човек промълви благодарствена молитва.

Хил се намръщи. На него трябваше да благодари Мигел, а не на своя Бог. Коленичи и протегна отново пушката си, този път към

златната чаша. След малко и тя се оказа в ръцете му. Тя щеше да бъде неговата награда. Познаваше човек, търгуващ с крадени древни предмети, готов да заплати за всяка непокътната инкска вещь три пъти теглото и в злато. Пъхна чашата в джоба си и се обърна с гръб към статуята.

Вече бе наясно с това, което щеше да направи. Потупа гранатата в джоба си. Трябваше да защити останалата част от богатството, докато докара тук екип, който да обезвреди капана. След обезвреждането на проклетия механизъм заедно с хората си вече съвсем спокойно щяха да приберат останалите богатства. Преди това трябваше да отстрани още едно препятствие – групата американци, които сега спокойно спяха в палатките си. Стисна пушката си. Тези хора не трябваше да дочакат зората.

Даде знак на Мигел да тръгне към изхода. Човечецът не се нуждаеше от подканвания. Бе щастлив, че ще се измъкне със своето малко съкровище. Скочи върху най-близката златна плоча.

Чу се внезапно раздвижване на зъбчати механизми и лостове. Плочата с Мигел върху нея се понесе към тавана, повдигната от масивна дървена греда. Разположената над нея на тавана сребърна плоча се отмести и оттам се подадоха сребристи шипове.

Мигел видя приближаващата се смърт и се опита да се изтърколи от плочата, ако ще и с цената на падане. Не успя обаче. Краката му, от коленете надолу, бяха промушени от шиповете, които с лекота пробиха мускулната и костната тъкан. Мигел изрева. Костите му изпращяха като счупени клонки, когато се замая сред остриетата.

Златната плоча безшумно се спусна и се прибра на мястото си на пода. Бе окървавена и празна. Хил погледна нагоре. Мигел все още висеше от тавана.

От краката му кръвта се стичаше на струи. Мигел се опита да се освободи и да се откъсне от остриетата. Накрая успя да постигне това и се стовари от двуетажна височина върху металния под. При удара на тялото му в пода отново се чу пращенето на счупени кости.

Хил бе отместил поглед встрани по време на падането на Мигел. Извърна се и видя обезобразеното му тяло върху плочите. Само един от крайниците му не бе пострадал, дясната ръка. Човекът се опита да се повдигне на нея, но болката бе прекалено силна. Изгуби съзнание. Бе твърде слаб и нямаше сила да извика, така че от устата му излезе само тих стон. Обърна умоляващ поглед към Хил. Хил обаче не можеше да го спаси.

– Съжалявам, приятелю – каза, като повдигна пушката си. Застреля

Мигел в челото и звукът от изстрела изпълни затвореното пространство. Стенанията на Мигел престанаха. От малката дупчица на челото му потече кръв.

Хил огледа още веднъж плочите. Мигел бе убит от златна плоча. Защо златните плочи бяха престанали да бъдат безопасни? Неговата теория ли бе погрешна, или правилата вече бяха други? Спомни си, че докато бърникаше из съкровищата, шумът на механизма се бе променил. Дали пък сега безопасни не бяха сребърните плочи? На отиване – златните, а на връщане – сребърните? Възможно ли бе всичко да е така просто?

Хил нямаше друг спътник, когото да принуди да рискува. Щеше да му се наложи да провери теорията си сам. Предпазливо почука съседната сребърна плоча с приклада на пушката си. Не се случи нищо. Това обаче можеше ли да се приеме за доказателство? Дали пък капанът не бе така направен, че да се задейства от тежестта на тялото му? Бавно повдигна крак и стъпи върху плочата. Затаи дъх и започна да прехвърля тежестта си върху този крак, готов да отскочи назад и при най-слабото задвижване на плочата или промяна в бръмченето на механизма. След малко се оказа стъпил едновременно на сребърната и на златната плоча. Нищо не се случи.

Бавно положи и другия си крак върху сребърната плоча. Застина неподвижно. Не му се случи нищо. Бе в безопасност.

Пое си въздух и избърса потта от слепоочията си. По бузите му бяха започнали да текат сълзи. Не бе успял да разбере кога бе станало това.

Бе застанал върху сребърна плоча. За да достигне следващата сребърна плоча, ще му се наложи да прескочи една златна. Реши да скочи веднага, без да губи време, както бе все още с пушка в ръка. Приземи се с трясък върху сребърната плоча. Застина, но не му се случи нищо. Ухили се, изправи се на крака и се обърна към краля:

– Надиграх те, мръсно копеле! Обърна се към изхода и започна бързо, макар и предпазливо, да се доближава до него. Спаси го бързината му. Тъкмо бе отскочил от една сребърна плоча върху друга, когато първата се отмести. Подхлъзна се и се стовари с трясък върху втората. От тавана от множество малки отворчета започнаха да се стичат струйки вода и да падат върху отвора на мястото на отместилата се плоча. Капчица от струйките се отклони при падането и докосна бузата му. Бе обгаряща. Хил моментално се отдръпна встрани. Това бе киселина!

Докосна пламналата си буза с ръка. Кожата му на това място бе

разядена и съскаше. Изтръпна при мисълта, че можеше да се окаже в яма, заливан от киселинен душ. Такава смърт щеше да бъде дълга и мъчителна.

Огненият дъжд спря и сребърната плоча безшумно закри ямата. Бе се разминал със смъртта на косъм. Все още треперейки, изправи се на крака.

Погледна коварната сребърна плоча. Сребро! През цялото време се бе заблуждавал. Досега се бе спасил единствено благодарение на собствения си късмет и на случайността.

След като най-сетне успя да проумее тази ужасяваща истина, взря се в изхода. Спасението се намиреше на три реда от него – на около три метра. Вече знаеше, че не може да се довери на нито една от плочите. Трябваше да рискува и да скочи. Ако се опиташе да падне на корем, можеше и да успее.

Погледна пушката си. Не можеше да си позволи тежестта и да му попречи. Остави я на пода. Положи до нея и колана с боеприпасите. Извади от джоба си тежката златна чаша, огледа я за миг и сетне я прибра. Бе готов по-скоро да умре, отколкото да се лиши от това съкровище. Вместо това се събу. А и с бос крак щеше да успее да се изтласка по-добре от гладката повърхност на сребърната плоча.

Придвижи се до нейния отдалечен от изхода край, за да си създаде простор за засилване. От това спечели в най-добрия случай само две стъпки. Затвори очи и за пръв път от десетилетия се помоли на своя Бог да му даде сила и късмет. След като приключи молитвата, отвори очи и стисна юмруци.

– Сега или никога – промърмори.

Приведе се, направи две бързи крачки и с все сила се изтласка напред към изхода. Прелетя над трите реда плочи и се приземи с удар върху каменния под. Успя донякъде да се извърти, за да понесе основната част от удара върху левия си хълбок. Нещо изщрака в рамото му, когато се претърколи в тясното преддверие и застина до съборената каменна врата.

Хил се изправи на крака с изкривено лице. Пренебрегна режещата болка в шията си. Бе успял! Докосна рамото си и реши, че бе пукнал ключица. Нищо работа. Веднъж бе отнесъл три куршума в гърдите. В сравнение с тях това бе драскотина.

Измъкна скъпоценната чаша. От падането ръбът и бе леко изкривен. Както и самият Хил, не бе пострадала сериозно.

Отиде до ръба на смъртоносния под, размаха чашата и се изплю по

посока на инкския крал. Златният идол продължаваше да сияе на фона на черния камък.

– Ще се завърна и ще ти видя сметката! – закани му се. След това обещание се обърна и побягна.

Маги бе коленичила до горната част на стълбата, спускаща се към третото равнище на разкопките.

– Някой иде! – прошепна и отстрани подпрелия се на рамото и Сам.

Инстинктът и подсказа, че трябва да се скрият. Възпитана в Белфаст, знаеше кога да се подчинява на вътрешния си глас. Оцеляването сред постоянния дъжд от куршуми и бомби, които си разменяха воюващите помежду си ирландски организации и британската армия, бе научило Маги О'Донел да оценява по достойнство хубавите скривалища.

– Хайде! – каза Маги и задърпа Сам. Норман и Ралф я последваха. Сам се опита да се възпротиви.

– Може би са иманяри. Би трябвало да ги спрем. – Той взе пушката си.

– Да не би да искаш всички ни да избият! Не знаем колко са и как са въоръжени. Да вървим.

– Тя е права – съгласи се Норман. – Тукашните леви партизани от „Сияйна пътека“ са добре въоръжени. Разполагат с руски автомати „Калашников АК 47“ и с какво ли не. По-добре да оставим тази грижа на охраната.

Сам хвърли поглед към стълбата, поклати глава и последва Маги. Тя поведе групата към едно странично помещение. Там нямаше натриеви лампи и мракът ги погълна.

– Не вдигайте шум – предупреди ги Маги. – Бъдете готови да побегнете, когато ви дам знак.

– Маги О'Донел, боен археолог – произнесе Сам, когато приклекна до нея.

В очите на Маги Сам бе само една от няколко размазани сенки, но тя си представи ироничната усмивка, която сега навярно бе изписана на лицето му.

– Това според мен е Хил или някой от хората му – прошепна Ралф.

– Ами викът? – попита Маги.

– Сигурен съм, че...

Маги докосна коляното на грамадния мъж и му даде знак да замълчи.

Вече чуваше пукота, издаван от стълбата. Някой се изкачваше по нея, и при това бе забързан. Чуваше се и тежкото му дишане. Маги се

приведе още по-ниско и насочи поглед към човешката глава, която се подаде от отвора.

Веднага разпозна правата черна коса на Гилермо Сала и подобния на паяк бял белег върху бронзовата му буза. Бившият полицаи трескаво се измъкна от шахтата, като насмалко не се подхлъзна. Маги въздъхна облекчено. Ралф бе прав. Това бе просто охраната на лагера.

Тъкмо щеше да се изправи, когато съзря на бузата му огромна рана от изгаряне. Бе напукана и кървеше. Хил я забърса с ръка, която после изтри в ризата си. Бялото на очите му бе така подчертано, че почти засия на светлината на лампата до стълбата. Стиснатите му устни изразяваха ненавист. Тя обаче усети, че той е обхванат преди всичко от страх и е в състояние на шок.

Познаваше добре това изражение. Един неин приятел от детинство, Патрик Дъган, бе със същото изражение на лицето, когато по време на престрелка в Белфаст го улучи заблуден куршум. Бе си подал главата твърде прибързано от канавката, в която се бяха укрили. Тогавя Маги показва съобразителност – не помръдна дори след като мъртвото тяло на Патрик се отпусна върху нея. Припряността бе равнозначна на опасност. Тъй като бе усвоила този урок, Маги не излезе от убежището и даде знак и на останалите да стоят неподвижно.

Какво се бе случило долу? Какво бе шокирало дори такъв груб и безцеремонен мъж като Хил?

Както и през онзи ден в Белфаст, Маги съобрази, че сигурност има само в тъмнината. С крайчеца на окото видя как Хил бръкна в якето си и докосна предмет, издул джоба му. Допирът с този предмет сякаш го успокои. Така, както разпятието действа успокояващо на стара жена.

От друг джоб обаче той извади нещо, наподобяващо зелена ябълка с дръжка. Маги за миг разпозна оръжието, на което никак не му бе мястото в древните развалини. Дявол да го вземе! Граната! Хил стрелна за последно с поглед шахтата и се затича по тунела.

След като кънтенето на стъпките му престана, Маги установи, че се е схванала. Гранатата, познато оръжие, използвано по улиците на нейния град, и се стори голяма и зловеща. Обхванаха я някогашните и детски страхове и сякаш я парализираха. Ръцете и трепереха. Стисна юмруци и реши да се освободи от паниката. Погледът и леко се размъти и дишането и се наруши.

– Маги, какво ти е? – попита я Сам, усетил напрегнатостта и, и я докосна по рамото. Допирът му я мобилизира и тя рязко се изправи.

– Трябва да се измъкваме оттук. И то веднага – каза забързано.

Сам намести спокойно каубойската си шапка.

– Защо? Та това бе Гилермо.

Маги, все още с напрегнато лице, се обърна към Сам. Не бе забелязал гранатата. Затова пък видя изражението и и отстъпи крачка. Тя не разполагаше с време да му обяснява причините за страховете си.

– Тръгвай веднага, глупако! – изкряска, като страхът подчерта още по-силно ирландския и акцент. Блъсна Сам към тунела и даде знак на останалите да ги последват. Дългокракият тексасец се движеше бързо, Маги, която бе последна, от време на време поглеждаше назад. Пред нея Ралф не изоставаше, но Норман, накичен с фотоапарати, не успяваше да поддържа нужното темпо.

– Побързай! – подкани тя журналиста.

Той я погледна. На светлината на лампите се виждаше, че лицето му бе побеляло. Постара се обаче да ускори ход и започна да скъсява разстоянието, делеящо го от двамата по-бързи мъже. След малко достигнаха стълбата, водеща към следващото равнище на изкопа.

Сам бързо заизкачва дървените стъпала. Ралф го следваше по петите. Норман бе след тях. Маги, застанала до долния край на стълбата, се вслушваше, опитвайки се да открие признаци на опасност. Стори и се, че някъде далеч под нея се чуваше тиктакане, звук, подобен на издаван от гигантски будилник.

– Маги, качвай се! – разнесе се гласът на Сам над главата и.

Тя забеляза, че стълбата е свободна. Още веднъж бе допуснала да се наруши усетът и за време. Това бе един от признаците за пристъп. Ами сега? Бързо се закатери по стълбата. Сам и помогна да преодолее последното стъпало, като я повдигна с ръце. Следващата стълба, водеща към повърхността, се намираще на броени метри от тях. Маги поведе групата.

Бързо се понесе докрай зигзагообразната редица от фенери, които проблясваха покрай нея, докато тичаше. Когато видя основата на стълбата, чу нечие недоволно ръмжене в шахтата. Това бе Хил. Тя остана с чувството, че той вече е съвсем близо до площада.

Отгоре се появи повеи от свеж въздух и Маги ускори крачка. После покрай ушите и закънтя ехото на нечии думи:

– Дано да се задавиш с това!

Маги застина, след като видя как в основата на стълбата падна един предмет и сетне се затъркаля. Не можа да повярва на очите си, когато видя зеления металически цилиндър. Остана неподвижен в калта до дървената греда, която служеше за основна опора на шахтата.

Гранатата!

Маги рязко се обърна към Сам. Той простена, когато тя го блъсна в гърдите.

– Назад... назад... назад... – като песен се изтръгна от Маги. Смутена, групата се отдалечи от стълбата.

– Какво... – каза Сам на ухото и. Вените и бяха изпъкнали от напрежение. Тя изблъска Сам и останалите в едно странично помещение.

Гранатата избухна, когато те бяха още непосредствено до входа на тунела. Взривната вълна ги захвърли във въздуха. Те се удариха в отсрещната стена и се затъркаляха по каменния под. Лампите все още светеха. Маги се изправи на колене. Ушите и бучаха. Чу стенанията на Ралф. Опита се да разбере дали самата тя е ранена. Изглеждаше, че не е пострадала. Като видя обаче през облака от слягащ се прах пораженията, нанесени от гранатата, изстена. Бяха затворени като в капан!

Тунелът, който водеше към най-горната стълба, сега представляваше насип от камъни и пръст. Гранатата бе разрушила подпорните конструкции не само на тунела, но и на голяма част от най-горното равнище на обекта. Пътят им бе препречен от лавина камъни.

Разкопките започнаха да прашят и стенат, тъй като закрепването на защитните греди бе нарушено. Можеше всеки момент да се окажат притиснати от земен пласт с дебелина от десет метра. Какво можеха да сторят? Лампите внезапно примигаха за последен път и угаснаха. Всичко потъна в пълен мрак.

– Всички ли са добре? – Сам, оглушал временно от взрива, едва ли не крещеше.

– Аз съм добре – отвърна Норман. – Заровен съм на десет метра под земята. В гробница. Иначе нищо ми няма.

– И аз съм добре, Сам – съобщи Ралф с по-малко бабаитлък от обичайния за него.

Сам се закашля, задавен от гъстия прах.

– А ти, Маги?

Маги не можа да отговори. Усети как крайниците и вкочаняват, един от първите признаци на пристъпа. След малко се свлече върху каменния под. Загуби съзнание. Последното, което чу, бе задавеният вик на Норман:

– Сам! На Маги нещо и има!

Хил се отдалечи от взрива, който все още продължаваше да кънти над смълчаната джунгла. Димът и парчетата пръст, предизвикани от

експлозията, го преследваха чак до мястото, където започваше лагерът. Макар острите камъни да нанаяваха босите му крака, той бързо се спусна по стълбището, като се проклинаше, задето бе оставил обувките си. Защо не бе съобразил да ги хвърли към изхода заедно с пушката, преди да скочи? Знаеше отговора на този въпрос: тогава бе обезумял от страх.

Над него ято уплашени папагали прекосиха лъча на един от проекторите. Потокът от синьо-червена перушина в тъмната нощ го сепна. Ехото от взрива още не бе заглъхнало, а джунглата вече му отговаряше с птици и маймунски крясъци. Тя се бе пробудила. Лагерът под него – също.

В някои от евтините палатки на работниците се появиха светлинки. Спящите хора се разбудиха и в тях се раздвижиха сенки. Дори една от палатките на студентите засия с мека светлина.

Останал без оръжие и без придружители, Хил не се осмели да нападне лагера сам. Ще му се наложи да събере други хора и да се завърне бързо, за да избие американците и техните работници. За щастие гранатата бе успяла да разруши единствения вход към подземните развалини. Плячката под краката му щеше да си остане непокътната до момента, когато се завърнеше, за да я прибере. Тъй като неговите хора нямаше да се вълнуват от опасението, че могат да повредят крехките старини, щяха да изнесат съкровищата за нула време. Най-много за ден или два.

Преди да събере дружината си обаче, трябваше да свърши още една работа в лагера. Стигна до палатките и се укри в една от тъмните сенки между грубите жилища на работниците. От палатките започнаха да се подават лица. Погледите на всички бяха вперени в дима, който продължаваше да излиза от шахтата. Никой не забеляза Хил. Докато се промъкваше сред палатките, чу тихи гласове, говорещи гърлено на кечуа. Откъм скъпите палатки на студентите също се чу писклив глас:

– Гилермо! Сам! Какво става? Това бе надутият началник на тези студенти.

Хил не обърна внимание на гласовете. От купчина инструменти мълчаливо измъкна кирка и остър нож. Мина зад една от палатките и проправи друг вход в нея. Острият нож изсъска, докато разпаряше дебелия брезент. Хил се промъкна през отвора с кирка в ръце.

Огледа това, което търсеше – спътниковата съобщителна система. За щастие нямаше да му се наложи да си губи времето да разрушава всичко. Знаеше кое е слабото звено – малкият компютър. За другите елементи от системата имаше резервни части. За компютъра – не. Без

него лагерът щеше да бъде отрязан от света и нямаше да може да се бие тревога или извика помощ.

Сала вдигна кирката над главата си и зачака. Счупената ключица го заболя, когато повдигна тежкия метален инструмент, но не му се наложи да чака дълго. Откъм палатката на Филип Сайкс отново се разнесе неговият заповеднически сърдит глас. Очевидно бе го страх да напусне убежището си.

– Сала, къде си, по дяволите?

Докато студентът продължаваше да крещи, Хил заби острието на кирката в центъра на компютъра. В затъмнената палатка проблеснаха кобалтови искри, които бързо изгаснаха. Хил не си направи труда да измъква кирката или да проверява дали са забелязали саботажу му. Просто премина през среза на палатката и бързо се отдалечи.

Тъй като всички се бяха насочили към димящата шахта, Хил се промъкна в джунглата, без да го забележат. Държеше нож в ръка и таеше жажда за мъст в сърцето си. Стисна така силно дръжката на ножа, че кокалчетата на ръцете му побеляха.

Никой не можеше да си позволи да се гаври с Гилермо Сала. Най-малко пък някакъв древен инкски идол.

– Побързай, Сам! – извика Норман с треперещ глас в мрака.

В непрогледната тъмнина Сам започна да се рови в чантата си. Никой не бе съобразил да вземе със себе си фенерче. Наложил му се да импровизира. Пръстите му се провряха през подрънкващите бутилки и най-после докоснаха озовалата се на дъното ултравиолетова лампа. Сам я измъкна от сака и я включи.

Гледката, която се появи на светлината и, бе призрачна. Прашинките от взрива, които се носеха във въздуха, флуоресцираха като снежинки. Зъбите, бялото на очите и светлите дрехи на присъстващите блестяха необикновено ярко. Норман Фийлдс коленичи до Маги. Тя бе вперила поглед в тавана, гръбнакът и се бе извил като дъга, а краката и барабаняха по древния каменен под. Норман я хвана за раменете, а Ралф се надвеси над тях като черен призрак. Норман погледна Сам.

– Има някакъв пристъп. – Сам се доближи до тях.

– Изглежда, ударила си е главата при падането и се е наранила зле – предположи той. Повдигна лампата, но виолетовата светлина не успя да освети зениците и. Лицевите и мускули конвулсивно потрепваха. Клепачите и – също.

– Не знам какво да кажа. – Сам погледна спътниците си. И те

нямаха представа какво трябва да се направи.

Маги започна да хърка, сякаш се задушаваше:

– Не трябва ли да внимаваме да не си глътне езика? – попита неуверено Ралф.

Сам кимна утвърдително. Лицето на Маги бе започнало да придобива лилав оттенък.

– Трябва да и превържа устата – каза той.

Норман бръкна в задния си джоб и извади оттам носна кърпа.

– Това ще свърши ли работа?

Сам нямаше представа, така че взе парчето плат и го омота като въже. Поколеба се, когато приклепна до Маги, тъй като не знаеше какво точно трябва да направи. От ъгъла на устата и се стичаше струйчица слюнка. Сам знаеше как се слагат юзди на коне, но тази ситуация бе нещо съвсем ново за него. Опита се да надвие страха си. Първо направи опит да отвори устата на Маги, но тя бе стиснала здраво треперещите си челюсти. Отне му много усилия, повече, отколкото бе предполагал. Най-накрая с помощта на пръст придърпа крайчеца на езика и. Устата и бе много гореща и влажна. Успя да промуши кърпата между зъбите и и да намести езика и така, че да не се задави.

– Добре се справи – поздрави го Норман.

Дишането на Маги сякаш започна да се нормализира.

– Пристъпът и май преминава – каза Ралф. Петите на Маги бяха престанали да ритат по пода, а гърбът и се отпусна.

– Слава Богу! – промърмори Сам.

След няколко секунди тя спря да трепери. Направи усилие да повдигне ръка. Примига няколко пъти с все още стъклени и невиждащи очи. Сетне го погледна и Сам си даде сметка, че се е свестила. Погледът и бе изпълнен с гняв. Пръстите и стиснаха ръката на Сам, тази, с която продължаваше да държи кърпата в устата и. Тя отблъсна ръката му и изплю кърпата.

– Какво се опитваш да правиш? – попита, приседна и разтри устни.

Норман спести обясненията на Сам.

– Ти имаше някакъв пристъп.

– И заради това решихте да ме удушите ли? – Маги посочи наслюнчената кърпа. – Следващия път просто ме наместете така, че да легна на хълбок. Колко време бях в безсъзнание?

– Може би около две минути – отвърна Сам, след като събра сили да отговори.

– Дявол да го вземе! – намръщи се Маги. После отиде до лавината

от камъни и глина, която бе запушила изхода. Не бе никак изненадана или разтревожена от пристъпа и Сам съобрази, че той не бе предизвикан от удар в главата. Обхвана го прилив на възмущение, който развърза езика му:

– Та ти си епилептична!

– Така е, страдам от идиопатична епилепсия – потвърди Маги, като отметна косата си. – Още от юношеските си години имам периодични пристъпи.

– Трябваше да го кажеш. Чичо Ханк знае ли за това?

– Не – отвърна Маги, като избягваше погледа му. – Пристъпите са толкова редки, че дори не ползвам лекарства. А и за последен път имах такъв пристъп преди цели три години.

– Все пак бе редно да споделиш това с чичо ми.

– И да изтърва разкопките, така ли? – запита разпалено Маги. – Ако професор Конклин знаеше за моето заболяване, никога нямаше да ме пусне тук.

– Може би щеше да е по-добре да не бе идвала – възрази Сам не помалко раздразнен. – И за теб не е безопасно, и правиш чичо ми уязвим. Той носи цялата отговорност за тези разкопки. Близките ти биха могли да го дадат под съд.

Маги понечи да възрази, обаче в разговора се намеси Норман.

– Няма нищо лошо в това да обсъждате медицински и правни проблеми. Позволявате ли ми обаче да ви напомня, че в момента сме заровени под десет метра неустойчиви скални пластове? Сякаш за по-голяма убедителност на думите му скалите над главите им започнаха да стенат, а измежду две големи гранитни плочи започна да се сипе струйка пръст.

– И аз ще взема да се съглася веднъж с Норман – включи се в разговора Ралф. – Трябва да си разкараме задниците колкото се може по-бързо оттук.

– Точно това исках да кажа и аз – добави Норман.

Сам се намръщи отново. В гърдите му бушуваха смесени чувства. Не се разкайваше за думите си, тъй като Маги бе длъжна да не държи в тайна заболяването си. Съжаляваше обаче за своето избухване. Бе се уплашил за съдбата и и сърцето му се бе свило, но не бе посмял да изрази страха си гласно. Вместо това я бе обидил. Всъщност разбираше донякъде желанието и да запази заболяването си в тайна. И той бе готов да направи какво ли не за да остане на разкопките. Дори да излъже: Обърна се към колегите ся.

– Добре. Филип и останалите няма как да не са чули експлозията.

Когато видят, че палатките ни са празни, ще съобразят, че сме тук, и ще ни потърсят. Ще ни избавят.

– Дано да го направят, преди да ни свърши въздухът – добави Норман.

– Никак не ми е приятно животът ми да зависи от Филип – каза Ралф и се присъедини към останалата част от групата, събрала се пред запушения тунел.

В мъртвата тишина на гробницата се чуваха отчетливо пукотът и раздвижането на камъните над главите им. Сам ги освети с лампата си. Между няколко камъка бе започнала да се стича пръст. Взривът определено бе нарушил устойчивостта на цялата конструкция на пирамидата. Опитите да се разчисти тунелът можеха да предизвикат сриването на целия храм върху главите им. Надяваше се Филип Сайкс да отчете тази опасност. Сам поклати угрижено глава и спусна лампата. Трудно му бе да си представи по-лошо положение от това.

– Чухте ли нещо? – попита Норман. Фотографът гледаше не към срутената галерия, а в обратна посока, към глъбините на храма.

Сам се заслуша. И той чу звука и се обърна. Бе тих и мек звук, сякаш влачеха нещо по каменния под на развалините. Звукът се раздаваше от далечината на тунела, някъде откъм плетеницата от галерии и помещения. Стори му се, че се приближава към тях.

– Това пък какво е? – озадачи се Маги и докосна ръката му. След като произнесе тези думи, звукът внезапно спря.

– Не знам – прошепна Сам. – Каквото и да е, вече знае, че сме тук.

Филип Сайкс прегракна от кръщенето. Бе застанал бос до входа на своята палатка, с халат, плътно увит около мършавото му тяло. Защо никой не му отговаряше? Извън палатката цареше оживление. Работниците търчаха из развалините с фенерчета и инструменти в ръце. Изглежда, никой не бе разбрал какво точно се бе случило. На Площада на слънцето, където облакът прах най-сетне се разнесе, кънтяха индиански думи. Филип обаче почти не разбираше кечуа. Не в степен, че да може да разбере репликите, които си разменяха хората.

Погледна светещия циферблат на часовника си. Минаваше полунощ. В главата му се появиха най-различни предположения. Иманярите от предната вечер се бяха завърнали с по-добри, оръжия и бяха нападнали лагера. Или самите индианци кечуа, които поначало не му внушаваха доверие, се бяха разбунтували. Или пък някой от трите генератора бе избухнал.

Филип притисна яката на халата си. Къде бяха останалите студенти? Най-сетне успя да преодолее страха и раздражението си и излезе от палатката, без да се обува. Надникна зад нея и стрелна с поглед останалите палатки – бяха тъмни. Защо другите не се появиха? Дали не се бяха скрили в мрака?

Филип се завърна в палатката си уплашен. Може би и той трябваше да постъпи като тях. Добре осветеното му жилище бе превъзходна мишена за всеки нападател. Вмъкна се вътре и загаси лампата. Когато се обърна отново към входа, там се бе появила огромна сянка. Филип затаи дъх. Светлината на фенерче го заслепи.

– Какво искаш? – изстена той.

Светлината се премести и освети лицето на един от работниците индианци. Филип не можа да го разпознае, тъй като всичките му изглеждаха еднакви. Човекът произнесе няколко думи на кечуа, от които Филип не разбра нищо. Знакът, който направи с ръка обаче, бе недвусмислен – подкани Филип да го последва.

Филип обаче продължи да се колебае. Този човек добро ли му мислеше, или зло? Защо го нямаше Денал, мръсното гаменче от Куско, което им служеше като преводач? Неспособен да общува, Филип се чувстваше напълно беззащитен между тези чужденци.

Тъмната фигура отново даде знак на Филип да го последва, след което се обърна и излезе. Филип усети, че механично тръгва подир човека, отдалечил се в мрака. Не искаше да остава повече сам. Макар и все още бос, ускори крачка.

Нощният вятър бе остър и Филип усети неговия хлад през дрехата си. Мъжът го поведе към палатките на другите студенти. Отметна брезента, служещ за врата на палатката на Сам, и я освети. Бе празна.

Филип направи крачка назад и погледна развалините. Ако това копеле Конклин бе някъде там, защо не бе отговорило на обажданията му? Индианецът кечуа му показва и останалите палатки. И те бяха празни. Сам, Маги, Ралф и дори фотографът Норман бяха изчезнали. Крайниците на Филип затрепериха силно и причина за това не бе студеният вятър. Къде бяха тези хора?

Работникът се обърна към него. Очите му представляваха тъмни сенки. Промърмори нещо на родния си език. От тона му Филип разбра, че също е разтревожен. Филип махна с ръка.

– Трябва... Трябва да потърсим помощ – успя да промърмори през тракащите си от страх зъби. – Трябва да кажем на някого какво става тук.

Сетне с бързи крачки се отправи към палатката със свързочната апаратура. Мъжът с фенерчето го последва. Пред очите на Филип заигра собствената му сянка. Трябваше да уведоми властите. Каквото и да се бе случило, той нямаше да успее да се справи сам.

Като стигна до палатката, Филип развърза каишките на вратата с треперещи ръце. Най-сетне успя да я отвори и влезе вътре. Работникът остана на входа и освети вътрешността на палатката с фенерчето си. На светлината на неговия лъч Филип разтвори очи от ужас, когато видя състоянието на свързочното оборудване. В централния компютър стърчеше кирка.

– Боже мой! Това не е възможно... – изстена Филип и се свлече на колене.

Сам бе насочил карабината си към тъмния коридор, водещ към центъра на разкопките. В мрака продължи да се разнася шумолене, което се чуваше все по-близо.

Ралф, седнал до него, бе насочил ултравиолетовата лампа към мрака. Светлината бе твърде слаба, за да пробие стената от сенки. Това, което се криеше в мрака, продължаваше да е загадка.

Зад тях бяха застанали Маги и Норман. Маги се наведе над ухото на Сам и го заговори. Той усети топлия и дъх на шията си.

– Хил бягаше от нещо – обясни тя. – Нещо, което му бе изкарало акъла.

– Точно сега не ми се слушат такива работи – изсъска в отговор Сам. Бе изтръпнал от думите и. После стисна пушката по-здраво. Ралф също чу разговора. Бившият футболист шумно преглътна и повдигна фенерчето по-високо, сякаш по този начин щеше да освети по-голямо пространство. Нищо не се получи. Сам се умори от играта на мълчание. Изкашля се и извика:

– Кой е там?

Отговорът бе незабавен и заслепяващ. Откъм тъмния коридор към тях се насочи светлинен лъч. Толкова ярък, че ги заслепи. Всички отскочиха назад. Сам насмалко да натисне спусъка, но навиците, придобити по време на ловните експедиции с чичо му, му попречиха да направи това. Човек никога не трябва да стреля по нещо, което не може да види. Сам не отклони пушката, но отмести пръст от спусъка.

– Аз съм – обади се зад ослепителната светлина писклив гласец, изпълнен с ужас. Светлинният лъч се отклони от лицата им и заигра по тавана. Зад него видяха малка фигурка.

– Денал, ти ли си? – попита Сам и благодари мислено на чичо си за неговите напътствия. Бе малкото индианче, което работеше като превозач при тях. Личицето на детето бе пепеляво и очите му бяха изпълнени със страх. Сам прибра пушката си. – Какво, по дяволите, правиш тук?

Момчето се приближи и насочи лъча на фенерчето към земята. От устата му се посипа порой от английски думи:

– Видях... Видях как Хил тайно се вмъква тук заедно с Хуан и Мигел. Носеха със себе си чували, така че реших да ги проследя.

– Какво се случи? – каза Маги, която отиде до треперещото момче и го прегърна през рамо.

Със свободната си ръка Денал пхна цигара в устата си. Не я запали, но тя все пак го поуспокои. Започна да говори, без да изважда цигарата.

– Не знам... Не съм сигурен... След като те разбиха каменната врата...

– Какво? – не се съдържа Сам. Дори и при сегашните обстоятелства това предателство го възмути.

Денал в отговор кимна.

– Не успях да видя много неща... Стараех се да не ме забележат... Те влязоха през вратата и после... – Денал обърна отново уплашен поглед към Сам. – После чух писъци. Избягах и се скрих.

– Мамицата им – възмути се Маги. – Това мръсно копеле е щяло да ограби гробницата направо под носа ни.

– Обаче нещо очевидно им е попречило – предположи Норман, отново вперил поглед в разрушената шахта. После се обърна към Денал. – Какво стана с другите двама? С Хуан и Мигел?

– Не знам – отвърна Денал, който едва сега забеляза разрушенията. – Гилермо избяга, а аз изчаках. Страх ме бе другите двама да не ме хванат. От гробницата обаче не излезе никой. После чух силен взрив. Наоколо ми започнаха да падат камъни... Побягнах... – Денал посочи с ръка разрушената галерия. – Голям глупак съм. Не трябваше да слизам сам. Трябваше да ви предупредя.

Сам взе ултравиолетовата лампа от Ралф и я изключи.

– Ти да си глупак? – обърна се към момчето. – Поне си съобразил да вземеш фенерче.

– Какво ще правим сега? – обърна се Маги към Сам.

– Ще трябва да изчакаме Филип да разбере, че сме тук, долу.

– Може да ни се наложи да чакаме доста дълго – въздъхна Норман.

– Защо не му се обадим по уоки-токито? – попита Денал.

– Защото никой от нас не съобрази да вземе едно – отвърна намръщено Сам.

– Заповядай. – Денал бръкна в задния си джоб и извади оттам малко уоки-токи.

Сам погледна малкото устройство и на лицето му се появи усмивка.

– Денал, отсега нататък никому не казвай, че си глупак. – Той прибра портативния радиопредавател. – Ако ти си глупак, то ние какви сме?

– Пленници – каза Денал, като погледна тъжно срутената галерия.

Филип все още бе коленичил в свързочната палатка, когато радиостанцията започна да пращи. Изненаданият студент изохка от удивление. Пукотът от радиото започна да се примесва с думи. „... срутени каменни плочи...; някой да се обади...“ Думите бяха произнесени на английски! Значи можеше да разговаря с някого! Филип грабна бързо слушалката. Натисна превключвателя на режим за предаване и се обади.

– Тук лагерът. Има ли някой? Имаме извънредно произшествие. Приемам.

Зачака отговор. Който и да се обадеше, все щеше да му помогне. Известно време чу само пукот. После отново се чуха думи.

– Филип, ти ли си? Сам се обажда.

Сам? Сърцето на Филип се сви. Отново вдигна слушалката.

– Къде си? Приемам.

– Хванати сме в капан в разкопките. Хил взриви изхода – каза Сам и разказа за предателството на началника на охраната. – Цялата конструкция сега е неустойчива.

Филип безмълвно благодари на своя ангел хранител, който не позволи да го закопаят заедно с другите.

– Ще трябва да поискаш помощ от Мачу Пикчу – продължи Сам, – Ще ни трябва тежко оборудване. Филип отново погледна стърчащата кирка от компютъра и тихо простена:

– Не мога да се свържа с никого, Сам. Някой е повредил спътниковата връзка. Изолирани сме.

Измина доста време, преди Филип да получи отговор. Опита се да си представи ругатните, излизащи от устата на тексасеца. След малко отново чу гласа му. Бе сърдит.

– Добре, Филип. В такъв случай още на развиделяване изпрати някого, който да потърси помощ. Кажи му да побърза! След изгрев слънце се опитай да оцениш щетите по повърхността. Добре ще е работниците да започнат внимателно да копаят още преди да пристигне помощта. Нямам представа за колко време ще ни стигне въздухът. Филип кимна в

знак, че е разбрал, макар да си даваше сметка, че Сам не може да го види. Умът му бе зает със съвсем други работи. Със собствената му безопасност в частност.

– Ами Хил? – попита.

– Какво Хил? – отвърна Сам раздражено. – Сигурно отдавна е изчезнал.

– Ами ако се върне? Отново последва дълга пауза.

– Прав си. Щом взриви шахтата и повреди радиовръзката, сигурно смята да се върне. Постави охрана.

Филип преглътна от страх, след като осъзна надвисналата над самия него опасност. Какво ще се случи, ако Хил се върне с други разбойници? В лагера разполагат само с няколко ловни пушки и мачете. Бандитите лесно ще им видят сметката. Филип погледна към индианеца, който все още продължаваше да осветява палатката с фенерчето си. На кого от тези тъмнокожи чужденци може да се довери? Чу пореден пукот и отново взе слушалката.

– Сега ще прекъсна връзката, Филип – предупреди Сам. – Трябва да пазя батериите на предавателя. Ще ти се обадя след изгрев слънце, за да ми кажеш какво е положението. Разбрахме ли се?

Филип държеше слушалката с ръка, която вече бе почнала да трепери.

– Добре, ще се опитам да се свържа с теб в шест часа сутринта.

– Ще те чакам. Край на връзката.

Филип сложи слушалката на мястото и и се изправи. Извън палатката обстановката като че ли се беше поуспокоила. Отиде до изхода и застана до дребния индианец кечуа. Бос и само по халат, Филип се взря в тъмната джунгла и димящите развалини. Нощният хлад бе проникнал до костите му и той се загърна по-плътено с дрехата си. Отчасти съжаляваше, че не се бе озовал долу при останалите от групата. Така поне нямаше да се чувства самотен.

ДЕН ВТОРИ

Ханан пача

Вторник, 21 август, 07:12 ч.
Хотел „Риджънси“
Балтимор, щата Мериленд

Лъчите на утринното слънце започнаха да проникват през процепите между тежките завеси на хотелската стая. Хенри, седнал срещу малкото орехово бюро, разглеждаше артефактите, които бе открил в мумията: сребърен пръстен, къс избледнял пергамент, две испански монети, церемониална сребърна кама и тежкия доминикански кръст. Имаше усещането, че съдбата на свещеника можеше да се разкрие с тези няколко предмета. Представляваха елементи от труден пъзел. Дано го сглоби...

Поклати глава, протегна се и разтри очите си под очилата. Навярно имаше ужасен вид. Все още не бе съблякъл смачкания си сив костюм, макар да бе съобразил да захвърли сакото си върху неоправеното легло. Бе изучавал предметите цяла нощ и само около полунощ си позволи кратка дрямка. Артефактите, оставени върху бюрото на хотелската стая, продължаваха да го карат да прелиства книгите и списанията, които бе взел от библиотеката на „Джон Хопкинс“. Хенри просто не намираше сили да се откъсне от пъзела, особено след първото си откритие.

За пореден път взе в ръце сребърния пръстен на свещеника. Преди това внимателно бе почистил наслоенията върху повърхността му и бе открил почти изличен надпис, обкръжаващ родов герб. С помощта на лупа бе успял да прочете надписа. De Almagro. Бе успял да научи фамилното име на свещеника. То се оказа достатъчно, за да заживее този човек в съзнанието на Хенри. Вече не бе просто мумия. Бе се превърнал в човек от кръв и плът. Човек с история, с минало, дори с род. Колко много неща се съдържаха в едно име.

Като остави лупата, Хенри взе писалката и се зае с изобразяването на последните детайли от копието, което правеше на символа, изобразен на пръстена. Част от него определено бе родов герб, очевидно, този на рода Алмагро. Семейната хералдика обаче бе допълнена от друго изображение: разпятие с два кръстосани меча над него. На Хенри му се стори, че този символ трябва да му говори нещо. Не успя обаче да се сети

какво.

– Кой си ти, отче Алмагро? – промърмори, докато работеше. – Какво си правил в изгубения град? Защо инките те мумифицираха? – Като хапеше замислено долната си устна, Хенри най-последно нанесе последните щрихи върху копието, взе листа и го погледна. – Готово – каза си полугласно.

Погледна часовника си. Бе почти осем часът. Не му бе удобно да се обажда по телефона толкова рано, но не можеше да си позволи да чака повече. Отмести стола и се присегна към телефона. Провери дали портативният факс бе включен както трябва. Удовлетворен, набра номера. Гласът, който чу, бе любезен и твърд:

– Тук кабинетът на архиепископ Кърни. С какво мога да ви бъда полезен?

– На телефона е професор Хенри Конклин. Вчера ви се обадих, за да проверя дали мога да получа достъп до старите архиви на вашия орден.

– Ах, да, професор Конклин. Архиепископ Кърни е готов да разговаря с вас. Само за миг, моля.

Хенри се намръщи, след като чу тези думи. Не бе очаквал, че ще говори със самия архиепископ. Предполагаше, че ще го прехвърлят към някой дребен служител от архивната администрация. Гласът му излъчваше строгост и топлина:

– Професор Конклин? Това, което ни съобщихте за мумифицирания свещеник, много ни развълнува. Имаме най-голямо желание да разберем какво сте научили и как можем да ви помогнем.

– Благодаря ви, но не очаквах, че с този въпрос ще занимават Ваше Високопреосвещенство.

– Напротив, вашето, откритие много ме заинтригува. Преди да постъпя в семинарията, защитих магистърска степен по европейска история. Възможността да участвам в такова изследване за мен е въпрос на чест. Така че кажете ни с какво можем да ви помогнем.

Хенри се зарадва на късмета си: сред тези достолепни мъже бе открил любител на историята. Изкашля се.

– Бих искал с помощта на Ваше Високопреосвещенство да получа достъп до архивите на Църквата. Храня надеждата, че може би ще успея да науча нещо за миналото на този човек. Дори за това, което му се е случило в Перу.

– Напълно ви разбирам. Ще бъда изцяло на ваше разположение. Ако мумията действително принадлежи на брат от Ордена на

доминиканците, редно е мощите му да бъдат осветени и погребани, както подобава на свещеник. Ако този човек има все още живи родственици, според мен ще е уместно тленните му останки да бъдат предадени в семейната енория, за да бъдат надлежно погребани.

– Съгласен съм с вас. Опитах се да получа някаква информация, но оттук нататък няма да мога да се справя без ваша помощ. Досега разбрах единствено името на покойника – Де Алмагро. По всяка вероятност е бил член на испанското тяло на Доминиканския орден някъде през 1500-те години. Успях да направя копие и на родовия му герб и бих искал да ви го изпратя.

– 1500-те години... За толкова стари архиви може да ни се наложи да огледаме хранилищата на някои абатства. Това би могло да ни отнеме известно време.

– Така и предположих. Все пак реших, че е редно да ви се обадя, преди да се завърна в Перу.

– Правилно сте постъпили. А и така ми давате идея откъде да започнем. Аз естествено ще изпратя вашата информация във Ватикана. В Куско, Перу, обаче има един много стар доминикански манастир. Неговият настоятел, ако не се лъжа, е абат Руис. Ако този свещеник е бил изпратен с мисия в Перу, местното абатство би могло да разполага с някакви сведения.

Хенри стана от стола си. Бе силно развълнуван. Точно така! Самият той трябваше да съобрази.

– Чудесно! Благодаря ви, архиепископ Кърни. Убеден съм, че вашата помощ за разгадаването на тази тайна ще бъде неоценима.

– Надявам се да е така. Ще предам на секретаря си да ви съобщи номера на нашия факс. Очаквам посланието ви.

– Веднага ще го изпратя – обеща Хенри. Още преди да го прехвърлят отново на секретаря, започна да мисли за предстоящата работа. Ако отец Де Алмагро бе живял в Перу дълго време, сигурно в абатството в Куско щяха да се открият някои негови писма и доклади. Може би тези документи съдържат информация за изгубения град.

С треперещи пръсти върна слушалката на мястото и, а след това пхна рисунката във факса. Набра съобщения му номер и изчака да чуе бръмченето на факса на адресата.

След като изпрати рисунката, насочи вниманието си към другата тайна, свързана с мумията. Бе прекарал нощта в догадки относно миналото на покойника, но вече бе прехвърлил проблема на друг. Сега си позволи да се замисли върху последната загадка, свързана с мумията. За

нещо, което не бе споделил с архиепископа. Хенри си спомни за избухването на черепа на мумията и за златния дъжд. Какво точно се бе случило? Какво представляваше това вещество? Знаеше, че архиепископът не може да му помогне да намери отговор на този въпрос. Можеше да му помогне само един човек. Човек, с когото той и без това търсеше предлог да си поговори. Тази жена не излизаше от мислите му, след като я бе срещнал след три десетилетия раздяла.

Факсът приключи изпращането на посланието му и Хенри отново грабна телефона. Набра един номер. Телефонният сигнал прозвуча пет пъти, преди Хенри да чуе задъхан глас:

– Да?

– Джоан, ти ли си?

– Да?

Хенри си представи нежното лице на патоложката и гарваново черните и коси. Времето едва я бе докоснало. Косата и бе посребряла само тук-там. Ползваше очила при четене и имаше няколко бръчици. Най-приятните и черти обаче бяха останали непроменени: загадъчната усмивка и веселият поглед. Годините, прекарани в света на науката, не бяха успели да притъпят младежката и любознателност и да отслабят бързия и ум. На Хенри изведнъж му стана трудно да говори.

– Обажда се... Обажда се Хенри. Прощавай, че ти звъня толкова рано.

Гласът и се освободи от хладината и значително се стопли:

– Рано ли? Че аз току-що се прибрах от болницата.

– Цяла нощ си работила?

– Как да ти кажа... Изучавах рентгеновите снимки на твоята мумия и – последва кратка пауза – изгубих представа за времето.

Хенри погледна смачканите си дрехи и се усмихна.

– Напълно те разбирам.

– Успя ли да научиш нещо ново?

– Как да ти кажа, стигнах до някои неща – отвърна Хенри. После набързо и съобщи как бе открил името на свещеника и и предаде разговора си с архиепископа.

– А ти? Откри ли нещо ново на твоя фронт?

– Нищо особено. И все пак иска ми се да анализирам по-спокойно откритията си. Материалът в черепа се оказа съвсем необичаен.

Хенри, без много да се замисля, продължи да настъпва.

– Какво ще кажеш днес да обядваме заедно? – попита и веднага изпита известно неудобство от думите си. Страните му поруменяха от

смущение. Последва дълга пауза.

– Боя се, че днес на обяд съм заета.

Хенри се ядоса на себе си за непрофесионалното си поведение. Навярно бе прозряла истинските му намерения. След смъртта на Елизабет не бе имал романтични контакти с други жени. Вярно е и че не бе усещал особена потребност от такива контакти.

– Какво ще кажеш обаче да вечеряме заедно? – продължи Джоан. – Знаем едно чудесно италианско ресторантче до реката.

Хенри преглътна и едва не онемя. Можеше ли да си позволи да храни надежда, че тя намеква за нещо по-значимо от среща между стари колеги? Например за събуждането на стари чувства? Та нали това се бе случило толкова отдавна? Нали бе изминало ужасно много време между студентските им години и днешния ден? По всяка вероятност малката искрица, проблеснала между тях, отдавна се бе превърнала в пепел. Или пък не?

– Хенри?

– Да, да, идеята ти е чудесна.

– Ти си в „Шератон“, нали? Мога да мина да те взема към осем вечерта. Стига да нямаш нищо против късните вечери.

– Часът е съвсем подходящ. Често вечерям късно, така че съм свикнал. И всъщност...

От вълнение бе на път да започне да говори глупости, но за негов късмет апаратът изписука. Търсеха го по телефона. Изкашля се неловко.

– Извинявай, Джоан, но ме търсят по другата линия. След малко пак ще се чуем.

Постави слушалката в гнездото и, пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и отново я вдигна, като превключи на другата линия.

– Да?

– Професор Конклин?

Хенри разпозна гласа.

– Архиепископ Кърни ли се обажда?

– Да. Искам да ви съобщя, че получих вашия факс и го разгледах. Доста ме изненада.

– Защо?

– Заради изображението на двата меча над разпятието. Като човек, изучавал историята на Европа, познавам го много добре.

Хенри взе сребърния пръстен и го вдигна пред лампата.

– И на мен ми се стори познато, но не можах да се сетя къде съм го виждал.

– Това не ме учудва. Рисунката е доста архаична.

– Какво представлява?

– Знака на испанската инквизиция.

– Какво? – каза Хенри и дъхът му спря. Веднага си представи камери за мъчения и човешка плът, обгаряна с нажежено до червено желязо. Черната секта на католицизма отдавна бе разпусната заради продължилите векове убийства и изтезания, извършвани от нея в името на вярата.

– Така е. Ако съдим по пръстена, нашият мумифициран свещеник е бил инквизитор.

– Боже мой! – изпусна се Хенри, като за миг забрави с кого разговаря. Архиепископът се засмя.

– Мислех, че е редно да знаете това. Сега ще ви оставя. Ще предам вашата информация на Ватикана и на абат Руис в Перу. Надявам се скоро да научим нещо повече.

Архиепископът затвори телефона. Хенри, изумен от чутото, остана неподвижен. Телефонът иззвъня в ръката му и го стресна.

– За Бога, забравих за Джоан – промърмори Хенри, натисна копчето за прехвърляне на линия и се обади на патоложката. – Извинявай за забавянето – произнесе задъхано. – Отново се чух с архиепископ Кърни.

– Какво ти каза?

Хенри и предаде набързо разговора, все още развълнуван от чутото. Джоан за миг замълча.

– Инквизитор значи – каза след малко.

– Така излиза – въздъхна посъзвезелият се Хенри.

Появи се нов елемент от пъзела.

– Това е наистина удивително. Изглежда, ще имаме още една тема за разговор по време на вечерята.

Хенри почти бе забравил за вечерята.

– Да, разбира се, довечера ще се видим – каза с искрен ентузиазъм.

– Приемам я като романтична среща – разчувства се Джоан, взе си довиждане с него и затвори телефона.

Хенри бавно сложи слушалката на мястото и. Не знаеше кое го бе изненадало повече. Това, че мумията бе на испански инквизитор, или романтичният характер на срещата.

Хил се изкачи по стълбите на единствения хотел в разположеното сред джунглите градче Вилякуача. Дървените стъпала заскърцаха под тежестта му. Дори и в сенчестото преддверие на страноприемницата бе невъзможно да се избяга от утринната горещина. Тя вече бе обвила Хил

като дебело одеяло. Той обърса потта от шията си с ръкава на разкъсаната си риза и тихо изруга. От нощното бягство през джунглата целият бе изподраскан и в лошо настроение. Бе успял да подремне за съвсем кратко време, преди да договори тази среща.

– За него ще е по-добре да не закъснява – промърмори Хил, докато се изкачваше към третия етаж. След като избяга от лагера на американците, непосредствено преди изгрева успя да достигне до черен път през джунглата. За негов късмет след малко попадна на местен индианец с муле и разбита каруца. С шепя монети, заплати пътуване до градчето. Оттам се обади на свързката си, на човека, който го бе уредил на работа в експедицията на американците. Договориха се да се срещнат по пладне в хотела.

Хил погали златната чаша в джоба си. Свързката – търговец на древни предмети – трябваше да заплати солидна сума за рядката находка. Този търговец на крадени вещи щеше да стреша, ако се опиташе да се пазари с Хил за цената. На Хил му трябваша много пари, веднага и в брой, тъй като му предстоеше да наеме екип, с който да се завърне при разкопките. Докосна с ръка дългия нож, забучен на пояса си.

Можеше да се наложи да прибегне до него, за да убеди купувача да заплати предложената сума. Нямаше да позволи нищо да му попречи да се сдобие със съкровището. Още повече, че това вече му бе струвало много.

Когато достигна стълбищната площадка, намести превръзката върху обгорялата си буза. И тази негова рана ще бъде осребрена. Сетне изпсува, изскърца със зъби и тръгна решително по тесния коридор. Достигна вратата на посочената му стая и почука.

– Влез – отговори твърд мъжки глас.

Хил натисна дръжката. Стаята не бе заключена. Влезе в нея и веднага бе впечатлен от две неща. Първо, от освежаващата хладина в помещението. Над главата му вентилатор, закрепен за тавана, бавно се въртеше и сякаш пречистваше стаята от влага. В другия край на помещението беше отворена широка двойна врата, гледаща към малък балкон, извисил се над изпълнения със зеленина двор на хотела. Отнякъде идваше свеж бриз, който охлаждаше стаята. Бризът леко поклащаше леки дантелини завеси и издуваше мрежата против комари над единичното легло.

Хил обаче остана по-силно впечатлен от обитателя на стаята. Сякаш хладината се дължеше на него, а не на бриза. Хил за пръв път се срещаше лично с него. Високият мъж бе седнал на пълен с възглавнички плетен стол с лице към Хил и с гръб към двойната врата. Облечен бе

изцяло в черно, от обувките до закопчаната риза, кръстосал небрежно крак връз крак, и държеше чаша с напитка с лед в ръка. Елегантността му издаваше испанско потекло. Под късо подстриганата му черна коса имаше тъмни очи, които изпитателно оглеждаха Хил. Над горната устна на човека имаше тънък мустак. Домакинът не се усмихваше. Единственото му движение бе с очите, с което даде знак на Хил да седне на другия стол в стаята.

С разкъсаните си и запотени дрехи Хил се почувства като селянин пред кралска особа. Не можа да събере сили да изрази поне малко основателно раздразнение от поведението на човека. Усети у него твърдост, която той, Хил, не трябваше дори да си помисля да предизвиква.

– Ами... Ами аз дойдох за това, дето го уговорихме – успя да изломоти.

Домакинът кимна.

– В такъв случай, ще трябва само да се разберем за цената.

Хил се поотпусна върху стола. Приседна едва-едва на ръба му. Не смееше да се отпусне по-удобно. У него внезапно възникна желание да приключи колкото се може по-скоро с тази сделка, каквато и цена да му предложеха. Искаше му се да напусне хладната стая и да се завърне при добре познатите му горещини. Не посмя да погледне търговеца в очите. Вместо това насочи поглед към прозореца. На фона на синьото небе се виждаше църковна кула с бял кръст.

– Покажи ми това, което си намерил – каза мъжът, леко помръдна и ледът в чашата му издрънка.

– Да, разбира се – отвърна Хил. В гърлото му бе заседнала суха бучка. Извади от джоба си леко увредената чаша и я постави на масичката, разположена между двамата. Рубините и изумрудите, инкрустирани в златото, весело заблестяха. Като погледна дракона, омотал се около масивната златна чаша, Хил усети как започва да възвръща част от самочувствието си. – Има още нещо – добави. – Ако имам на разположение достатъчно хора и инструменти, до края на седмицата мога да донеса сто пъти повече неща.

Без да обръща внимание на думите на Хил, мъжът остави напитката си върху масата и присегна към инкската чаша. Взе я в ръка, повдигна я срещу слънцето и впери поглед в нея. Задържа я пред очите си прекалено дълго време.

Хил започна да кърши ръце в скута си, докато чакаше. И той впери поглед в изкривения край на чашата, която мъжът продължаваше внимателно да оглежда. Хил се боеше, че това увреждане можеше

значително да намали цената. Мъжът го бе предупредил, че всички предмети трябва да са в безупречно състояние.

Когато човекът остави чашата върху масата, Хил се осмели да го погледне в очите. Видя, че те са изпълнени с гняв.

– Ами тя... Ами тя си беше изкривена – изломоти Хил.

Човекът, без да изрече и дума, стана и отиде до малък бар, разположен зад Хил. Той чу как мъжът слага още бучки лед в чашата си. След това се придвижи зад гърба му.

Хил не намери в себе си сили да се обърне. Продължи да гледа съкровището, оставено на масата.

– Ако не ви харесва... С нищо не ви задължавам...

Хил усети, че мъжът се бе надвесил над него. Почувства, че косъмчетата на тила му настръхват, досущ както при далечните му прадеди, обитавали някога пещерите. После долови дъха на човека в ухото си.

– Това е само обикновено злато. Нищо не струва.

Хил осъзна опасността твърде късно. Ръката му се стрелна към ножа, но не откри нищо. Преди да успее да реагира, мъжът го хвана за косата и отметна главата му назад. Хил видя собствения си нож в ръката му. Не му остана време дори да помисли как му го бяха откъснали. Китката на мъжа леко трепна и острието преряза гърлото на Хил от едното до другото ухо. Той подскочи напред и падна на пода. Кръвта му започна да обагрят боядисаните в бяло подови дъски.

Изгърколи се на гръб и видя как мъжът отиде отново до бара, за да си вземе напитката, докато Хил се задавяше с кръвта си.

– Моля ви се... – опита се да каже, но се чу само бълбукане. Протегна ръка и усети как светлината започва да гасне. Мъжът не му обърна внимание.

С очи, изпълнени със сълзи, Хил се извърна към отворения прозорец и отново видя църковния кръст на фона на синьото небе. Моля ви се, не така, изрече безмълвно, но собствените му думи не внесоха мир в душата му.

След като допи чашата си, мъжът изгледа неподвижното тяло на Гилермо Сала. Кръвта, изтекла от него, бе образувала локва, която изглеждаше черна на фона на белите дъски. Убийството не му бе доставило удоволствие. Просто чилиецът вече бе изиграл ролята си и ако останеше жив, щеше по-скоро да навреди, отколкото да помогне на каузата му.

Въздъхна и прекоси стаята, като внимаваше да не настъпи кръвта с добре лъснатите си обувки. Взе инкското съкровище от масата и го

претегли с ръка. Опитва се да прецени колко пари щяха да се вземат от него след свалянето на скъпоценните камъни и претопяването на златото. Не такова откритие очакваше неговата група, но ще трябваше да се задоволят и с него. От думите на Хил остана с впечатлението, че има шанс да се нанесе още по-голям удар. Отиде до леглото, взе оттам малка кожена чанта и прибра чашата в нея. Огледа още веднъж стаята. До настъпването на вечерта щяха да я почистят основно.

Взе чантичката, напусна хладната стая и се озова отново в горещия и влажен коридор, водещ към стълбите. По челото му веднага се появи ха капчици пот. Не им обърна внимание. Бе израсъл в тези влажни планини и климатът не го измъчваше. Бе метис, човек с испанска и местна индианска кръв. Не бе нито испанец, нито кечуа. Макар и подобен произход да се възприемаше като безчестие сред местните хора, бе успял да си пробие път до една достойна за уважение длъжност. Излезе от малкото хотелско фойе и се озова под лъчите на обедното слънце. Стъпалата бяха толкова бели, че за миг го заслепиха. При слизането си по тях едва не се препъна в една индианка, седнала заедно с детенцето си в тяхното подножие.

Жената, облечена с наметало от груба тъкан и шал, бе не по-малко изненадана от него, когато той и се извини. Веднага падна на колене пред него, хвана го за крачола и повдигна рожбата си, увита в ярко одеяло от вълната на лама. След това го помоли за нещо на родния си кечуа.

Той и се усмихна доброжелателно и кимна. Остави чантичката върху последното стъпало, присегна ръка към врата си и свали от него сребърното разпятие, което висеше на гърдите му и блестеше на фона на черната му дреха. Вдигна ръка над главата на детенцето и го благослови. След като направи това, целуна го по челцето, взе чантата си и тръгна по стръмната уличка, водеща към църквата му. Дребната индианка се загледа зад него.

– Благодаря ви, отче Отера.

В мрака на подземие то времето течеше бавно. Маги имаше чувството, че са изминали дни. Часовникът и обаче, ако бе точен, говореше, че бе едва пладне. Бяха престояли в капана по-малко от половин ден. Скръстила ръце на гърдите си, не сваляше поглед от своите спътници, застанали на няколко крачки от нея. Сам, праметнал пушка през рамо, се бе разположил до срутениите камъни и държеше уоки-токите до устните си. Още от зори тексасецът поддържаше непрестанни контакти с Филип. Стремеше се да опази батерията от изтощение, но в същото

време и да обясни на техния колега действителното им положение.

– Не! – изкрещя Сам в микрофона. – Скалите са единственото, което крепи това равнище. Ако се опиташ да разкопаеш шахтата откъм старата галерия, всичко ще се срути върху главите ни. Не, Филип, изслушай ме! Аз съм тук, долу, и знам какво ни е положението. С очите си виждам как подпорите едва се крепят на скалата. Направо ще ни убиеш, ако копаеш тук. Опитай се да разбереш къде са пробивали иманярите. Това ще е най-доброто решение.

Сам поклати глава.

– Това копеле съвсем се е объркало. Както винаги, на всичко му търси лесното.

Маги се опита да му отвърне с пресилена усмивка. И на нея и се искаше всичко да стане лесно. Ралф и Норман се занимаваха с единствения им източник на светлина, фенерчето на Денал. Ралф осветяваше разрушените части от шахтата и огъналия се таван, а Сам ги оглеждаше. Норман, след като си подремна, няколко пъти ги засне. И сега бе заел поза с фотоапарат, притиснат до корема. Надяваше се, ако оцелеят, да получи някаква професионална награда за тези снимки. Лицето му обаче бе все още преbledняло и Маги бе сигурна, че фотографът с удоволствие би заменил наградата „Пулицър“ срещу едно сигурно избавление.

– Пази се!

Този вик стресна Маги и тя застина, но една ръка я блъсна напред. Тя се препъна и едва не падна, и тъкмо в този момент върху камъните зад гърба и се сгромоляса голяма гранитна плоча. Целият храм се разтресе. Въздухът се изпълни с прах и тя се закашля.

Обърна се и видя как Денал, целият покрит с прах, се изправя на крака. Каменната плоча се намираще между тях. Маги се уплаши, когато разбра на какво малко разстояние се бе разминала със смъртта. Сам вече се бе озовал до нея.

– Трябва да внимаваш и да наблюдаваш тавана – смъмри я той.

– Прав си, Сам, без майтап – отвърна тя и отмести поглед към момчето, което прескачаше плочата. Гласът и се изпълни с топлота: – Благодаря ти, Денал.

То промълви нещо на родния си език, но не посмя да я погледне в очите. Маги бе сигурна, че е поруменяло, но нямаше как да установи това на слабата светлина. Стисна го за брадичката и го целуна по бузата. Когато се отдръпна от нея, очите му се бяха разширили като чинийки. Маги се отстригна, за да не смуцава повече Денал.

– Сам, може би няма да е зле да се преместим на друго равнище. –

Тя махна по посока на гранитната плоча. – Прав си, като казваш, че тук всичко е неустойчиво. Ще е по-безопасно да се поотдалечим оттук.

Сам се замисли над думите и, свали каубойската си шапка и прокара ръка по косата си.

– Май имаш основание. Ралф направи крачка напред и освети тавана. – Виж, всички плочи са се разместили.

Маги погледна нагоре. Ралф бе наистина наблюдателен. Взривът бе разместил някои от правоъгълните плочи и те стърчаха на сантиметри от съседните. Докато говореха, една от плочите се размести още със сантиметър. Сам също забеляза последното разместване.

– Добре. Хайде, слизаме на долния етаж.

Ралф ги поведе с фенерче в ръка.

– Точно в този момент бих се зарадвал много на чаша лимонада, пълна до ръба с лед – каза Норман.

Сам се намръщи.

– Ако ще говорим за напитки, Норман, самият аз бих предпочел нещо по-сериозно. Например голяма заскрежена халба „Корона“ с малко лимонов сок.

Маги изтри потта и праха от челото си и ги последва.

– В Ирландия пием бирата топла – намеси се тя. – Точно сега обаче одобрявам просташкия начин, по който я пият американците, студена.

Ралф се засмя.

– Не ми се вярва инките да са ни оставили хладилник на долния етаж, обаче ще проверя – опита се да се пошегува той. Сетне освети стълбата и даде на Маги знак да се спуска.

Усмивката изчезна от лицето на Маги, когато се отдалечи от светлината на фенерчето и потъна в мрака на долния етаж. Престореното им веселие не успяваше да отпъди ужаса. Знаеха, че отвъд светлината на фенерчето има само мрак. Знаеха, че положението им е наистина много опасно.

Докато чакаше да се спуснат останалите, замисли се над думите на Ралф. Какво ли им бяха оставили инките там, долу? Какво имаше зад запечатаната врата? Какво се бе случило с двамата спътници на Хил? Любопитството на Маги се изостри. Ако съсредоточи мислите си над тези загадки, няма да се тревожи толкова от опасността да бъде погребана жива под двайсет метра развалини. А ако отново се уплаши...

Маги разтърси глава. Не биваше да губи повече контрол над себе си. Почувства известно неудобство пред Сам, който в момента се спускаше по стълбата. Бе спестила част от истината, когато му разказа за

своите пристъпи. Те бяха започнали, след като стана свидетел на смъртта на Патрик Дъган в канавката в Белфаст. Лекарите не бяха открили никакви физиологически основания за пристъпите и единодушно решиха, че те са последица от силна уплаха. Маги бързо отхвърли чувството за вина – Сам няма защо да знае тези подробности. След затварянето в развалините съумя да се държи спокойно в новата обстановка. Ако не мисли много за опасността, нищо няма да и се случи.

Застанал до нея, Сам отново задейства своето уоки-токи. Радиовръзката се бе запазила, но прашенето на тази дълбочина бе по-силно. Сам уведоми Филип за новото им местонахождение. След като приключи разговора, Маги се приближи до него и облиза устните си.

– Ще те помоля да ми послужиш с ултравиолетовата си лампа.

– Защо ти е?

– Искам да видя какви поразии са направили Хил и неговите хора.

– Не мога да те пусна сама. Не трябва да се делим – обясни Сам и понечи да се отдалечи.

– Сам, ти не ме разбра правилно – опита се да го склони Маги, като го стисна за рамото. – Аз така или иначе ще направя това. Ще ми отнеме само няколко минути.

– Аз ще ви придружа, госпожице Маги – каза застаналият наблизоденал. Сам ги погледна и, изглежда, оцени нейната решителност.

– Добре. Но не стойте там повече от петнайсет минути. Трябва да пестим енергията и не бива да губя време да ви търся.

– Благодаря, Сам – каза Маги.

– И аз ще дойда с вас – обърна се Норман към тях и намести фотоапарата на рамото си. Ралф също прояви интерес, но Сам охлади ентусиазма му.

– Добре, вие тримата отивайте, а ние с Ралф ще огледаме още веднъж това равнище с фенерчето, за да си изясним състоянието му. – Извади ултравиолетовата лампа от джоба си и я подаде на Маги, но и я връчи едва след едно последно предупреждение: – Значи, разбрахме се. Петнайсет минути. Бъдете внимателни.

В привидно строгия му глас тя усети загриженост и заради това се постара отговорът и да не прозвучи раздражително.

– Разбрах те, Сам – каза тихо и взе лампата. – Не се тревожи за нас.

Той и се усмихна и сетне възобнови разговора си по уоки-токи с Филип.

Маги включи светлината и даде знак на двамата си спътници да я последват. След като напуснаха добре осветения район, тъмнината

отново ги обгърна. Лилавата на цвят светлина освети кварца в гранитните плочи и коридорът се изпълни с мънички съзвездия. Маги тръгна напред, а те се стараеха да не изостават от нея. След като се спуснаха по няколко стълби и достигнаха най-ниското равнище на разкопките, Маги започна да чува все по-отчетливо туптенето на собственото си сърце. След малко и се стори, че звукът се раздава от гърдите и.

– Какъв е този шум? – попита Норман, след като се спусна от последното стъпало на стълбата.

В отговор чу шепота на Денал:

– Този шум ми е познат. Чух го, след като господин Сала прекоси онази врата.

Едва тогава Маги разбра, че чуваше не собственото си сърце, а нещо друго. Нещо, намиращо се в дълбините на храма. Усети дори и вибрации под краката си.

– Бих го оприличил на тиктакането на огромен будилник – допусна Норман.

– Да продължим – подкани ги Маги и повдигна фенера. В сравнение с подземното бучене гласът и наподобяваше цвърченето на мишле.

След още един завой се озова пред осквернената врата. На нея и около нея стърчаха останките на скъсани болтове. Трите щанги от изкривен хематит бяха захвърлени в пръстта. И трите бяха напукани и олющени от лоста, използван за изтръгването им. Самият лост бе подпрян на стената.

Денал се приведе, взе лоста и здраво го стисна в ръце. Погледна въпросително Маги. Тя не възрази против желанието му да се сдобие с оръжие.

Входът бе частично закрит от съборената каменна плоча, използвана като врата. Норман приклепна на две крачки от отвора, намести очилата на носа си и се опита да надникне.

– Нищо не виждам – каза той.

Маги приклепна до него. И тя не изпитваше желание да се доближи повече до вратата. Спомни си ужаса в очите на Хил и зловещата рана на бузата му. Какво имаше там?

Норман я изгледа недоумяващо. Тя повдигна рамене и направи крачка напред, държейки лампата пред себе си като пистолет. Спря за миг непосредствено пред вратата и сетне протегна ръка отвъд прага. Светлината свършваше в малко преддверие. Тук тиктакането се чуваше много по-ясно.

– Имам чувството, че отпред има голямо помещение, но светлината

не стига дотам. – Маги погледна Норман.

– Може би ще е по-добре да изчакаме другите – прошепна фотографът.

Маги тъкмо се гласеше да каже същото, но след като го чу от Норман, промени решението си. Нямаше да се връща със съвсем празни ръце. Ако дори не надникнеше, Сам щеше да се ухили самодоволно. Щеше да я упрекне, че е изразходвала енергията на батерията му ей така, за нищо. Трябваше да занесат някаква информация на експедицията.

– Ще вляза там. – Маги посочи към помещението и се придвижи напред бързо, за да не и остане време да се уплаши. Нямаше повече да позволява на парализиращия детински страх да определя постъпките и.

– В такъв случай ще влезем всички – реши Норман и зае позиция зад нея.

Тя пролази на ръце и крака по съборената каменна врата и след малко се озова в предверието, и се изправи. Норман и Денал я последваха.

– А, вижте! Там има нещо, което отразява светлината – забеляза тя и бавно продължи напред.

– Стой! – спря я Норман. – Нека първо проверим какво има там. Извърна се и видя, че фотографът вдига апарата си. – Не гледай срещу светкавицата – предупреди я той. Отмести поглед тъкмо когато светкавицата освети пространството за част от секундата. Изохка. След дългото лутане в мрака очите почти я заболяха от ярката светлина. Не светкавицата обаче я накара да изохка, а това, което успя да види през този кратък миг. Образът на стаята се отпечата върху ретината и.

– Видяхте ли... Видяхте ли това? – попита.

Денал промърмори нещо на родния си език. Очевидно бе уплашен. Норман се поизкашля, преди да отговори.

– Тук е пълно със злато и сребро – произнесе удивен.

Маги повдигна фенерчето си. Лилавата му светлина изглеждаше съвсем слаба.

– Видяхте ли статуята? Висока е поне два метра.

Маги направи крачка напред. Норман застана до нея. Денал също ги последва с лост в ръце.

– Към два метра е наистина – прошепна Норман. – Нима и тя е от злато? Това въобще възможно ли е?

Маги повдигна рамене.

– Испанците още при първото си идване из тези земи описали Храма на слънцето в Куско – каза. – „Корианча“, както го нарекли. Според

тях стаите му били облицовани с големи златни плочи, а във вътрешния храм имало модел на царевична нива в естествен размер, направен от злато. Стъблата, кочаните, дори и пръстта, всичко било златно.

Междувременно достигнаха самото помещение. Маги коленичи и прокара внимателно ръка върху златната плоча до краката и.

– Удивително нещо... Изглежда, сме открили втори храм на слънцето.

– Какво е това? Там, върху пода? – попита напрегнато Норман.

– Кое? – Маги се изправи.

Той посочи тъмна сянка в самия край на пространството, осветено от фенерчето. Тя повдигна лампата още по-високо. Върху пода се появиха отражения, наподобяващи отраженията на луната върху спокойно езеро. Реши да огледа сянката и стъпи с крак върху златната плоча. Денал я спря, като препречи пътя и с лоста.

– Недейте, госпожице Маги. Тук нещо вони.

– Напълно е прав – потвърди Норман. – Каква е тази воня?

Тя се напрегна и също усети неприятната миризма, примесена с уханието на влажна глина и мъх. Кимна на фотографа.

– Норман, я светни още веднъж.

Той даде знак, че е разбрал, и Маги се взря отново в пода. След проблясването на светкавицата тя изстена и веднага се отдръпна назад, далеч от плочите.

– Иисусе Христе! – възкликна тя.

Закри уста с ръка. Гледаше към пода. В погледа и мигновено се запечата страдалческо измъчено лице. Тялото бе покрито с рани и изкривено, в очите му светеше пустотата на смъртта, а наоколо имаше кръв, много кръв. Зад първото тяло, недалеч от отсрещната стена, лежеше второ.

– Хуан и Мигел – позна ги Денал. Всички се умълчаха.

– Това да не би да го е сторил Хил.? – наруши тишината Норман. – Да ги е убил заради златото.

Маги бавно поклати глава. Осакатеното тяло на Хуан отново се превърна в сянка. В безмълвието и тримата чуха отново шума. Сякаш в помещението туптеше сърцето на голямо чудовище. Маги разпозна звука – зад стените и под пода бяха задействани големи механични устройства. През ума и проблесна предупреждението, изписано върху щангите. Помещението трябваше да се остави на небесата и покоят му да не се смущава.

– Маги, какво ти е? – попита Норман.

Тя се обърна към него.

– Не ги е убил Хил. Убила ги е стаята – отвърна Маги.

Преди Норман да успее да реагира на думите и, цялото помещение внезапно се затресе и всички изпопадаха на пода. Маги тежко се стовари досами златния под и се задъха. Бързо си пое въздух и отстъпи назад. Бе усетила опасността.

– Какво беше това? – изкрещя Норман.

Маги обърна лампата в посока към изхода. Оттам към тях се носеше облак от гъст прах.

– Боже мой! Ставайте и двамата! – викна Маги.

– Какво има? – попита отново Норман, вече с нотки на уплаха в гласа. Маги го заблъска към изхода.

– Хайде, Норман! Побързай, по дяволите! Проклетият, храм започна да се срутва.

Сам потърси Ралф. Грамадният чернокож се изправяше. Част от срутвация се покрив насмалко не му бе затиснала главата. За тяхно щастие покривът бе заскърцал, преди да се срути:

– Добре ли си? – попита Сам, като изтупа праха от джинсите си.

– Май съм добре – каза Ралф, като се повдигна на колене и опипа окървавена подутина на челото си. – Досега не бях блъскал с глава гранитна плоча.

– Не мърдай! – Сам повдигна фенерчето, което се бе изтърколило на пода. Ще се опитам да разбера какво се е случило.

– Друг път – отвърна Ралф и стана. – Ще вървим заедно.

Сам кимна с разбиране. Всъщност не му се искаше да остава сам. Тунелът се бе превърнал в едва ли не плътен облак от прах и пясъчинки. Сам се закашля и покри устата и носа си с ръка.

– Оттук. – Посочи той и двамата тръгнаха към шахтата, водеща до първото равнище.

– Това никак не ми харесва – изстена Ралф, когато видя останките от стълбата.

Гледката наистина не бе приятна. Пътят нагоре бе затворен от големи скали, наподобяващи гигантски детски кубчета.

– Първото равнище навярно е напълно разрушено – предположи Сам.

Уоки-токите на пояса му запищя. Сам го включи и чу истеричния глас на Филип: „...добре ли сте? Обади се, мамичата му! Приемам“.

Сам натисна копчето.

– Филип, тук е Сам. Добре сме.

Таванът над главите им повторно заскърца и от него започна отново да се сипе пръст.

– Не знам обаче докога – продължи Сам. Как върви прокопаването на нов вход в основата на хълма?

В отговор се чу пукот. След това – откъслечни думи.

– ...съвсем наскоро попаднахме на тунела на иманярите... току-що започнахме да копаем... поне два дни... потърсих помощ, обаче няма отговор...

Въпреки пращането гласът на техния състудент се чуваше ясно. Сам разбра, че той се е паникьосал.

– Два дни – промърмори Ралф. – Глупости. Храмът няма да издържи толкова. Сам се опита да получи повече информация от Филип, но дочу само части от думи.

– Ще се опитам да заема позиция за по-добра връзка – изкрещя Сам в радиостанцията. – Не прекъсвай контакта! – Той прибра уоки-токито, – Я по-добре да видим как са другите – предложи на приятеля си. – Искам да се убедим, че са в безопасност.

– Може би и за нас ще е най-добре да слезем – добави Ралф. Таванът отново изпука. – Тук етажите май се рушат последователно.

– Да се надяваме, че ще ни спасят, преди да са се свършили – изрази известна увереност Сам и поведе Ралф по коридора. Той мълчаливо го последва.

Тъкмо когато достигнаха шахтата, водеща надолу, към третото равнище, оттам се подаде главата на Норман. Фотографът закри очи, за да се предпази от лъча на фенерчето.

– Слава Богу, че нищо ви няма! – каза запъхтяно Норман. – Нямате представа какво открихме!

След него се появи и Денал. Сам забеляза лоста в ръката на юношата, но не каза нищо. Последна от отвора излезе Маги.

– Какво стана? – запита тя напрегнато, като изключи ултравиолетовата лампа.

– Етажът над нас се срути – поясни Сам и набързо и описа обстановката. – След като горните равнища са толкова неустойчиви, решихме, че може би ще бъдем в най-голяма безопасност на петото равнище. За всеки случай.

– Един вид трябва да се снишим – образно продължи Маги.

– Какво излиза? Че пак ще трябва да слизаме? – възкликна Норман и погледна стълбата. Сам забеляза, че Норман и Маги размениха разтревожени погледи. – Какво има? – попита ги той.

– Там открихме Хуан и Мигел – съобщи Норман. От начина, по който изрече тези думи, Сам разбра, че двамата бяха вече мъртви.

– Какво им се е случило?

– По-добре ще е сам да ги видиш – въздъхна Маги.

Групата мълчаливо се спусна на най-долното равнище. Сам след малко видя разбитата врата.

– Мръсни копелета... – промърмори, докато се привеждаше към вратата.

– Те вече заплатиха за престъпленията си, Сам – подчерта троснато Маги. – Да вървим. Въведе го в следващото помещение, без да се откъсва от него.

На светлината на фенерчето Сам го огледа съвсем набързо. Не задържа светлинния лъч дълго върху двата трупа. За миг си спомни как след злополуката телата на двамата му родители бяха натоварени и отнесени на носилки. Тогава на Сам, закопчан с ремъци за задната седалка на семейния форд, му се размина само със счупена ръка.

– Какво все пак им се е случило?

– Гробницата е капан – обясни Маги. – Вслушай се и ще чуеш как под пода се движат механизми. Поставени са капани против гребители.

– Не знаех, че инките са разполагали с такава техника.

– Инките може би не, но някои обитатели на крайбрежието са използвали сложни механизми за напояване на нивите си. Нищо чудно и да са помогнали на тукашните строители – продължи Маги.

Лъчът на фенерчето се задържа върху златната статуя на инкския крал, релефна и изпъкваща на фона на черната гранитна стена.

– Добра примамка са измислили. Кой може да остане безразличен към тази статуя? – възкликна Сам и огледа плочите на пода. Веднага разпозна капана. – Това е игра, в която бих предпочел да не играя.

Скалите под краката им затрепериха и над главите им се разнесе грохот.

– Може да ни се наложи да я играем – допусна Маги. – Нищо чудно, ако целият храм се срине, това да се окаже най-надеждното помещение. Механизмите могат да неутрализират удара.

– Сам, опитай да се свържеш със Сайкс! – разнесе се гласът на Ралф откъм предверието. – Дай му зор! Това място съвсем ще се разпадне!

Той свали отново уоки-токито от пояса си и го включи. От говорителя се разнесе пукот, който секна, след като го удари с ръка.

– Филип, ако можеш да ме чуеш, обади се. Приемам.

Единственият отговор бе тишината. После чуха откъслечни изрази:

– ...опитваме се да разширим шахтата, за да може да копаят повече работници... ще копаем денонощно...

– Побързай, Филип! Този храм се е разклатил като замък от игрални карти.

– ...старая се... проклетите работници не искат да ме разберат...
Отново последва пукот.

– Това е безсмислено – промърмори Сам и поклати глава. – Дръж ни в течение на всеки кръгъл час – повтори отново молбата си и се обърна към Маги. – Май ни предстои доста дълго чакане.

– Дано наистина да разполагаме с време – усъмни се Маги, вслушвайки се в шума, издаван от храма. Сам се опита да я прегърне през рамо, но тя отмести ръката му. – Нищо ми няма.

Сам видя как Маги се отдалечава от стаята. Освети за сетен път смъртоносното помещение и я последва. Блясъкът на златото и среброто се запечата в съзнанието му. Плочите не бяха подредени шахматно. Образуваха сложна плетеница. Вниманието му бе привлечено от два правоъгълни златни острова. Единият се намираше в горната лява част на помещението, другият, в долната дясна част. Замисли се върху разположението на плочите. Стори му се, че то му говори нещо. Обърна се и още веднъж освети пода.

– Какво има? – запита, го Маги.

– Изчакай ме секунда – помоли Сам и отиде до плочите. Опита се да се съсредоточи. Рисунката имаше обяснение и му се стори, че го знае. Двата трупа го бяха разсеяли и заради това не бе открил отговора веднага. – Боже мой! – прошепна изумен.

– Какво става? – повтори Маги, приближила се отново до него.

– Ти си напълно права, че и други перуански индианци имат пръст тук – подчерта той, като плъзна лъча на фенерчето върху трийсетте реда еднометрови плочи. – Това не е дело на инките.

– Какво искаш да кажеш? Тази статуя е в чисто инкски стил.

– Нямах предвид нея. Инките сигурно са я сложили по-късно. Думата ми бе за пода. За превръщането на стаята в капан.

– Не те разбирам.

– Обърни внимание на разположението на плочите. Нито една от народностите на древно Перу – парака, уари, наска, моче, дори и самите инки – не са имали писменост. Всяко племе обаче е разполагало с уникални пиктограми и идеограми, нанесени върху рисунките им и вплетени в тъканите им. Обърни внимание на двата златни правоъгълника в срещуположните ъгли, свързани помежду си със зигзагообразна линия.

Можеш ли да се сетиш къде вече си виждала такова нещо?

– За Бога, прав си! – възкликна Маги, след като се доближи до пода. После се обърна към Сам. Очите и издаваха възбуда. – Това е на народа моче, не е инкско.

– Точно както подозира чичо Ханк – разкри Сам. – Намираме се във вътрешността на пирамида на народа моче.

– Защо твърдиш това? Професор Конклин кога е споменавал народа моче?

Сам въздъхна. Даде си сметка, че не бе опазил тайната на чичо си. При сегашните обстоятелства обаче по-нататъшното пазене на тайни щеше да бъде смехотворно.

– Слушай, Маги. Има нещо, което чичо ми не е споделил с вас – призна и Сам и разказа набързо как чичо му установил, че тукашният Площад на слънцето съпада по структура с върха на пирамида Моче, открита по крайбрежието. – Направил е тези изводи непосредствено преди да отпътува с мумията.

– Значи не съм единствената, която е пазила тайни.

Сам си спомни как бе нагрубил Маги, задето бе премълчала заболяването си.

– Извинявай – промълви той.

Настъпи неловко мълчание. Маги го наруши:

– Всичко това изглежда логично. Стаята има сложна конструкция, а моче са били по-добри металурзи от инките. Създали са помпи и механизми за обслужване на техните сложни напоителни системи. Единствената народност, способна да направи такъв капан от скъпоценни метали, е моче. Ти си най-опитният пиктограф сред нас. Какво означава тази рисунка?

Сам отново освети помещението с фенерчето си.

– Обърни внимание на стъпаловидната линия, която свързва двата златни правоъгълника. Обозначава издигането на призрак от нашия свят към кралството на призраците и боговете. С две думи това е порта към небесата.

– Боже мой...

– Това обаче не е всичко – продължи Сам и освети тавана. Там се виждаше огледален образ на рисунката върху пода. – На всяка златна плоча на пода съответства сребърна плоча на тавана и обратно. Моче, както и инките, са вярвали в дуализма. На езика кечуа се използват понятията „янантин“ и „янапаке“, светло и тъмно, горно и долно.

– Като китайските ин и ян – съпостави ги Маги.

- Точно така. Дуализмът се среща в много култури.
- Значи казваш, че... – Маги не довърши мисълта си, след като отново видя двата осакатени трупа. Завърши я Сам:
- Да. Това е същевременно и порта към ада.

Филип продължи да наблюдава, хлътналия връх на хълма. Целият покрив на подземния храм се бе сринал и на негово място зееше дълбока три метра яма, изпълнена с глина и камъни. Над нея, подобно на вулканичен пушек, във влажния въздух се издигаше облак прах.

Филип остана в свързочната палатка, макар до поредния контакт със Сам да имаше още половин час. Скръсти ръце на гърдите си. От работниците кечуа нямаше никаква полза. Опита се да предаде с жестове и рисунки указанията си на тези необразовани хора, но те така и не разбраха голяма част от нарежданията му. Започна да подозира, че поне част от тяхното „неразбиране“ е съзнателно особено след като се опита да им нареди независимо от предупрежденията на Сам да разчистят първоначалната шахта. Тексасецът се бе оказал прав. Галерията се срути, още по-бързо, когато някои от работниците се опитаха да отместят голяма гранитна плоча. При пропадането на покрива един индианец си счупи крака. От този момент останалите гледаха мрачно Филип и изпълняваха неговите нареждания с неохота.

При последния си разговор със Сам Филип умишлено премълча вината си за почти настъпилата трагедия. За щастие лошата връзка му спести необходимостта от подробно обяснение. Погледна мястото, където започваше джунглата. Слава Богу, че работниците бяха успели да открият недовършения тунел на иманярите в подножието на обраслия с дървета хълм. Филип прецени, че до храма оставаха още петнайсетина метра. Прокопаването им щеше да отнеме поне четири, а не два дни, както бе казал на Сам. Разбира се, преди това можеше да пристигне помощ. Ако не станеше, онези долу щяха да бъдат обречени. Дори храмът да не се разпаднеше напълно, което не изглеждаше вероятно, щеше да възникне проблем с водата. Въпреки тази влага смъртта от обезводняване бе съвсем реална. Някой непременно трябваше да му помогне. Не биваше в никакъв случай да допусне трагедията с другите да бъде свързана с него или с отчета му. Ако избухнеше скандал, свързан с името му, рискуваше да се прости с всякакви шансове за кариера в Харвард.

Следобедното слънце бе силно и Филип закри очи с ръка. Двама работници бяха напуснали лагера призори, за да потърсят помощ. Имаха дълги и стройни крака и тичаха бързо. Филип остана с чувството, че са в

състояние да поддържат такова темпо цял ден. В такъв случай вече са стигнали в градчето Вилякуача, откъдето можеха да се обадят по телефона. Ако последва бърза реакция, още през следващите два дни може да се организира спасителна операция.

Филип разчиташе само на пристигането на помощ. Ако в спасителната акция се включеха и други хора, никой няма да търси вина само у него. Дори ако останалите студенти загинеха, това няма да е само по негова вина. Ще я раздели с други. Една споделена вина няма да се отрази чак толкова зле на кариерата му.

Имаше обаче още една причина, поради която той се молеше да се явят спасители. До залеза не оставаше много време и на Филип никак не му се искаше да прекара още една дълга, тъмна нощ в изпълнената с шумове джунгла. Някъде в нея се криеше Гилермо Сала и изчакваше удобен момент за нападение. Като се вгледа по посока на далечното градче Вилякуача, Филип изпрати мислено послание до двамата вестноосци. Побързайте, мръсни копелета.

Отец Отера, застанал на една пътека в джунглата, погледна залязващото слънце, а после нахлузи още по-плътното качулката на главата си. На следващия ден към обяд трябваше да достигнат развалините.

– Да вървим – каза на хората си и тръгна.

Последваха го петима монаси в кафяви раса. Шумът, който предизвикваха, бе единственият звук, който се чуваше в джунглата при здрачаване. Тя винаги потъваше в безмълвие, когато слънцето започнеше да залязва, сякаш горските животни стаяваха дъх пред настъпването на изпълнената с опасности нощ. Не след дълго нощните хищници щяха да започнат да ловуват.

Именно благодарение на тази тишина тъмнокосият свещеник успя да чуе пукота от настъпена клонка и учестеното дишане на приближаващ човек. Не, на двама души. Отец Отера, без да произнесе и дума, вдигна ръка и останалите спряха. Църквата ги бе обучила както трябва.

Скоро по пътеката пред тях се появиха двама голи до кръста индианци. Мършавите им тела лъщяха от пот и се създаваше илюзията, че са запалени от лъчите на залязващото слънце. Отблизо стана ясно, че двамата, целите изподраскани от тръните и уморени, бяха пътували дълго и бързо.

Отецът, скрил лице в качулката, стисна устни от задоволство. Ненавиждаше факта, че бе възпитан сред индианци, но сега това се оказа полезно. Като момче другите деца често го тормозеха в училище, защото

бе метис, човек със смесена кръв. Единственото място, където можеше да се укрие от присмеха им, бяха тъмните пътеки на джунглата. Познаваше ги по-добре от всеки друг. Знаеше, че всеки, търсещ помощ, трябва да мине по тази пътека. Заповедите, които предстоеше да даде, бяха съвсем ясни. Отец Отера вдигна ръка за поздрав.

Първият индианец в началото прояви недоверие към групата непознати. Съвсем основателно, тъй като джунглите гъмжаха от партизани и разбойници. Веднага след това обаче различи расата и сребърните кръстове. Коленичи и благодари на гърления си език кечуа.

Отец Отера наведе глава и пхна китките си в дългите ръкави на дрехата. Докосна дръжката на скритата кама.

– Не се бой, сине мой. Успокой се и ми кажи какво се е случило.

– Отче, идваме отдалеч. Търсим помощ. Работим за едни американци високо в планината. Имаше нещастен случай. Случи се нещо ужасно.

– Нещастен случай?

– Срина се подземна гробница и няколко американци останаха под нея. Ако не побързаме, ще загинат.

Отец Отера тъжно поклати глава:

– Това наистина е ужасно – промърмори на родния си език кечуа, макар да го ненавиждаше. Езикът *gupa simi*, груб диалект на езика на инките, бе език на бедните хора. Лекотата, с която го владееше, му напомняше за собствения му произход и това му бе неприятно. Изпълни се с гняв, но го затаи. Изслуша спокойно съобщението на индианеца за взрива и за повредената спътникова връзка. Кимна в знак на разбиране.

– Така че ще трябва да побързаме, отче, преди да е станало късно.

Отец Отера облиза устни. Значи при развалините бе останал само един американец. Чудесно.

– Така е, ще трябва да побързаме – съгласи се със запъхтения индианец. – Добре стори, че ни съобщи тази новина, сине мой.

Индианецът сведе глава в знак на благодарност.

Отец Отера премина покрай него и се доближи до втория индианец.

– И ти, сине, заслужаваш нашата благодарност.

По време на разговора този индианец не бе казал нищо и не бе коленичил. В тъмните му очи продължаваше да се крие недоверие. Отстъпи крачка, сякаш усети опасността, но не бе достатъчно бърз.

Отец Отера нанесе бърз удар с камата, скрита в ръкава му. Човекът притисна с ръце прерязаното си гърло, сякаш се опитваше да спре струята бликаща кръв. Част от нея опръска расото на свещеника, когато индианецът се свлече на колене. Късно е да се молиш сега, езичнико. Отец

Отера блъсна с крак умирация и той падна по гръб.

Като прекрачи през трупа му, отец Отера продължи да върви по пътеката. Не чу и звук, когато монасите се справяха с втория индианец. Кимна удовлетворено. Църквата определено ги бе възпитала както трябва.

Джоан опита виното. Бе хубаво отлежало мерло, полусухо и с приятен букет. Кимна утвърдително и келнерът напълни чашата и догоре.

– Би трябвало да подчертае вкуса на бифтека – усмихна се тя. От другата страна на осветената със свещ маса Хенри също се усмихна.

– Патолог и същевременно познавач на вина. Много ме изненадваш. Едно време пиеше бира и текила.

– Времето помага за изтънчването на вкуса. Както и умората на един стомах, който вече не може да търпи претоварвания – отвърна Джоан и погледна Хенри. Той бе елегантен в тъмния си костюм. Бе облечен с двуредно сако, снежнобяла риза и светлорозова вратовръзка. Бе добре избръснат и с безупречна външност. Трудно бе да се повярва, че допреди седмица се бе мъкнал из перуанските джунгли.

– И ти ме изненадваш, Хенри. Годишите, прекарани в експедиции, не са ти навредили.

Хенри с вилица в ръка погледна остатъците от салатата „Цезар“. На лицето му се бе появила дяволита усмивка, която върна Джоан в студентските и години.

– Ако не ви познавах, доктор Енгел, щях да допусна, че кокетничите.

– Това бе обикновен комплимент, професор Конклин, и нищо повече. Проява на учтивост. Такива комплименти правя на всичките ни гости.

– Навярно това обяснява популярността ви в научните среди – пошегува се Хенри и леко се усмихна, докато набождаше с вилицата си парченце пържен хляб.

Джоан се престори на обидена и закачливо го плесна по ръката със салфетката си. Той пък се престори, че го заболя.

– Добре, добре – успокои я той. – По-добре ще е да си поговорим за работата.

– Май наистина ще е по-добре – съгласи се тя с уморена усмивка.

До този момент бяха разговаряли само за миналото. Джоан кимна с разбиране, когато Хенри спомена за жена си, умряла от рак. Бе научила за това от общи приятели. По същото време нейният брак бе приключил

с мъчителен развод. След това, изглежда, и двамата се бяха потопили изцяло в работата си и бяха постигнали успехи в професионалното си развитие. И двамата с наранени сърца не бяха търсили близки връзки с никого. Сякаш болката им не бе успяла да отслабне независимо от промяната в обстановката.

– Успя ли да научиш нещо ново за златистата материя в черепа на мумията? – попита със сериозен тон Хенри.

Джоан се изправи в стола си и зае по-делова поза.

– Нищо определено. Освен че в никакъв случай не е злато. Наподобява гъста вискозна течност. На стайна температура може да се моделира като пластилин. Предполагам, че е тежка метална амалгама. Може би живак, примесен с нещо – съобщи му Джоан и повдигна рамене.

Хенри присви вежди и поклати глава.

– Няма логика в това. За инките е прието да се смята, че не са разбирали много от обработката на метали. Не са знаели дори как да разтопяват желязна руда. Вижда ми се странно да са успели да създадат нова амалгама.

– Сигурно са понаучили нещо, щом са успели да напълнят черепа на мумията с този странен метал.

– Да, може би си права...

– Защо обаче според теб са го направили? Защо са напълнили черепа му с него?

– Мога само да изкажа предположение. Инките са възприемали мозъчната кутия като източник на сила. Дори са правели чаши от черепите на убитите си врагове. Според мен, уплашили са се от християнския бог на свещеника и са изпълнили този странен ритуал, за да не предизвикат гнева на това чуждо божество.

– Сиреч пробили са отвор в черепа, извадили са мозъка, а после са напълнили черепа с амалгама, за да умилостивят чуждия бог?

– Това е само моя догадка. Иначе са имали вкус към трепанацията. Ако събереш всички черепи, открити по света, ще са по-малко от черепите, които инките са обработили по този начин. Предполагам, че трепанацията е имала религиозен смисъл за тях, но това е само моя теория.

– При това не е неубедителна – отвърна тя с усмивка.

– Утре може би ще мога да тя кажа повече за амалгамата. Свързах се с доктор Къркпатрик от университета „Джордж Вашингтон“, известен металург. Дължи ми услуга. Съгласи се да дойде утре и да види веществото.

При тези думи Хенри се оживи.

– Бих искал и аз да присъствам.

– Разбира се – покани го Джоан. За миг се обърка. И без това обмисляше начин да се срещне още веднъж с Хенри преди заминаването му, а ето, че това се получи от само себе си. – Това би било... би било чудесно. Винаги си добре дошъл.

Джоан мислено се укори за тона си. Защо се държеше като смутена хлапачка? Та тя бе на четирийсет и осем години, дявол да го вземе. Кога щяха да се опростят игрите между мъжете и жените? Забеляза, че Хенри се усмихва.

– И на мен би ми било приятно да работим заедно – изрази задоволството си той.

Тя поруменя и изтри ръце в салфетката на скута си. За щастие не и се наложи да отговаря, тъй като пристигна келнерът с два подноса цвърчащи бифтеци. Двамата изчакаха мълчаливо той да подреди масата и да се отдалечи.

– А ти научи ли нещо ново? – запита Джоан. – Узна ли още нещо за този свещеник Де Алмагро?

– Не – отговори Хенри унило. – Очаквам да ми се обадят хората на архиепископа.

– Знаеш ли какво? Когато се занимавах с амалгамата, сетих се за доминиканското разпятие. Чудех се дали и то е златно, или от някоя амалгама, подобно на материята в черепа.

– За Бога! Знаеш ли, че въобще не се бях замислял за това? Стана и приятно от изненадата и възхищението, които се изписаха върху лицето му. – Може би не инките са създали този метал – продължи. – Вероятно е дело на испанските завоеватели.

– Завоевателите! Виж, в това бих могъл да повярвам по-лесно. Когато се срещнем с металурга, надявам се да успеем да разкрием поне тази част от загадката.

Джоан се зарадва на този ентузиазъм. Нямаше нищо по-привлекателно от мъж, готов да сподели страстта ти към загадките в науката. Особено когато този мъж имаше представителната външност на Хенри.

– Ще огледам внимателно кръста веднага щом се прибера в „Шератон“ – каза Хенри.

Джоан опита бифтека си. Бе изпечен точно както на нея и харесваше. Тукашният готвач никога не я бе разочаровал.

– Ако го направиш, бих се радвала да науча мнението ти колкото се може по-скоро.

– В такъв случай щом така или иначе ще ме оставяш в „Шератон“,

защо не се качиш горе с мен в стаята, за да го видиш сама? След като и без това цял ден си се занимавала с амалгамата, ти по-добре ще прецениш от какво е направен.

Джоан откъсна поглед от бифтека и погледна Хенри, за да разбере какво се крие зад поканата му. Не бе от жените, които лягаха с всеки мъж, който изглеждаше интересен, дори когато този мъж бе стар приятел. Нямаше обаче нищо против да отдели по-голяма част от вечерта за него.

Хенри отрязва парченце от бифтека си. Погледна я над очилата си, сякаш не знаеше как да си обясни колебанието и Джоан се реши.

– Всъщност, да. Бих се радвала да видя разпятието още веднъж.

– Чудесно – възкликна Хенри, отметна глава и се зае отново с бифтека.

Джоан видя, че той се усмихва. Усети, че и на нейното лице се появява усмивка. Държаха се като юноши по време на първа среща.

След като решиха този въпрос, двамата се насочиха отново към ястията. Остатъкът от вечерята премина като безгрижен разговор между двама хранещи се хора: обсъждане на качеството на храната, споделяне на спомени и дори коментиране на новината, че откъм Големите езера се е задала буря. Когато донесоха десерта – крем ванилия, – вече и двамата се държаха съвсем естествено и обстановката бе направо задушевна.

– Защо някога се разминахме? – най-сетне попита Джоан, набрала смелост да докосне деликатна тема. – Защо между нас не се получи нищо?

Хенри стисна дръжката на чашката за кафе.

– Струва ми се, че тогава морето ни бе до колене. Ти искаше да постигнеш големи успехи в медицината, а аз, да защитя магистърска степен в тексаския университет. Струва ми се, че тогава не ни остана време за други неща, най-малко пък за сериозна връзка.

– Така е, когато човек мисли само за кариерата си – промърмори Джоан и се сети за бившия си съпруг. Той все се оплакваше, че тя никога не си стои у дома и не намира време за него. Хенри отпи от кафето си.

– Сигурно си права – потвърди той. – А по-късно аз се запознах с Елизабет, а ти, с Робърт.

– Даа...

Хенри въздъхна и остави чашката си.

– Може би няма да е зле да ставаме. Наближава часът, в който

трябва да се свържа с екипа в Перу.

Тя погледна часовника си. Бе близо десет часът. Кога бе отлетяло това време?

– Аз пък утре трябва да ставам рано. Ако ще оглеждаме разпятието тази нощ, по-добре е да тръгваме.

Въпреки протестите и Хенри настоя да плати сметката.

– Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря след всичко, което направи за мен – уверяваше я той, докато изваждаше портфейла си. – Пък и сметката ще я мина по параграф „Представителни разходи“ от държавната субсидия – засмя се.

Джоан повдигна ръце, отказвайки се от всякакви претенции за участие в заплащането.

– Щом ще плаща правителството, нямам никакви възражения.

След кратко шофиране Джоан се оказа в един асансьор с професора. Настъпи малко тягостна тишина. Хенри си играеше с копчетата на костюма си. На седмия етаж вратата на асансьора се отвори и двамата се насочиха към стаята на Хенри.

– Ще те моля да ме извиниш, че е малко разхвърляно. Не очаквах посещения – оправда се Хенри, докато отключваше вратата. После я отвори и даде път на Джоан. Тя видя безпорядък, който цареше в хотелската стая на професора. Леглото бе обърнато, а матрака – разпран. Всички чекмеджета бяха извадени, а съдържанието им, изсипано върху пода. Дори и телевизорът бе оставен върху мокета с отвинтен заден капак. – Боже мой! – възкликна изумен Хенри.

– Ти ме предупреди, че е малко разхвърляно, но не очаквах чак такова нещо – обади се Джоан, като се опита плахо да се пошегува.

Хенри нахълта в стаята и я огледа. Отмести няколко хартии върху разхвърляната маса и под тях откри лаптопа си. Отвори го и го включи. Едно писукане му подсказа, че е изправен. Въздъхна с облекчение.

– Всичките ми разработки са там... Слава Богу...

Джоан го последва с предпазливи крачки.

– По-добре ще е много-много да не пипаш. Ще извикам хората от хотелската служба за сигурност. Нищо чудно крадците да са наблизко.

Хенри оправи бюрото и намести компютъра върху него.

– Защо ли не са откраднали лаптопа? – зачуди се той. През това време Джоан набираше телефонен номер.

– Предполагам, че са търсели по-едра плячка – предположи тя. – Готова съм да се обзаложа, че днешният репортаж в „Балтимор Хералд“ е привлякъл вниманието на някои дребни крадци.

Хенри подскочи, като чу тези думи.

– Разпятието! – извика и се устреми към другия край на стаята.

– Моля те, кажи ми, че си го оставил в хотелския сейф – разтревожи се Джоан.

Хенри поклати глава и се запъти към един от стенните аплици.

– Пътувал съм в много чужди страни и съм си изработил собствена система за сигурност – обясни той.

Докато Джоан съобщаваше по телефона за случилото се на хотелската охрана, Хенри извади от джоба си швейцарско армейско ножче, отвинти аплика и бръкна зад него. Измъкна оттам маяка и тежка кадифена торбичка. Изсипа доминиканското разпятие и сребърния пръстен върху дланта си.

Джоан остави слушалката на мястото и.

– Хората от службата за сигурност ей сега ще дойдат, Хенри. Този път извади късмет. Следващия път използвай хотелския сейф.

– Струва ми се, че си права – съгласи се Хенри. – Крадците са пипали доста старателно. Добре дошъл обратно в Америка – промърмори кисело.

Джоан забеляза, че в един от ъглите се търкаляше кутия за опаковка на костюми от „Варни“. Върху нея зее още стоеше залепената фактура. После погледна елегантния костюм на Хенри. Очевидно професорът бе напазарувал едно-друго в последния момент преди „романтичната“ им среща. Леко се усмихна и прокле на ум крадците, които бяха разваляли чудесната им вечер.

След малко в отворената врата се появиха двама едри мъже в сини костюми. Показаха служебните си карти и влязоха.

– Обадихме се в полицията – уведоми единият. – Веднага ще изпратят човек, който да състави протокол. Вече приготвят за вас друга стая.

– Защо не се прибереш? – обърна се Хенри към Джоан. – Ще се оправя сам.

– Прав си. Утре обаче не забравяй да донесеш разпятието. Ще помоля доктор Къркпатрик да го огледа. Той сто на сто ще определи дали е злато, или нещо друго.

– Няма да забравя, разбира се.

Тя понечи да си тръгне, но той я спря, като я докосна по ръката. Тя се обърна към него и видя, че и се усмихва.

– Колкото и странно да ти звучи при сегашното, състояние на стаята, прекарах незабравима вечер – сподели развълнувано Хенри.

Тя стисна ръката му и я задържа само секунда по-дълго, отколкото

изискваше обикновената учтивост.

– И за мен бе чудесна! – Също се усмихна, макар и малко по-плахо.
– Утре ще се видим.

– До скоро виждане – пожела той, когато тя си тръгна.

Джоан не се обърна и се престори, че не го е чула. Всъщност тя се боеше, че порумениялото и лице ще издаде чувствата и. Позволи си да си отдъхне с облекчение едва когато се озова в асансьора. Не си въобразявай нищо, отправи тя предупреждение към празния асансьор. Става дума за едно старо приятелство и за нищо повече.

Въпреки това, когато асансьорът се спусна, усети приятна тръпка. Зачака с нетърпение утрешния ден.

Коленичил, Сам погледна към тавана, където се раздаде нов грохот. После отместа поглед към спътниците си, струпали се при трите хематитови шанги. Норман също вдигна глава и присви рамене. Ралф само промърмори нещо и продължи да нанася жълтата боя с четка върху своята шанга. Денал, приседнал до тях, бавно и равномерно поглаждаше с ръка лоста, подпрян на скута му. Единствено Маги погледна Сам в очите.

– Навярно се е срутило и второто равнище.

Сам кимна утвърдително и въздъхна. Нито един от тях не искаше да се замисля върху значимостта на случилото се. Погледна часовника си. Минаваше десет часът вечерта. При тези темпове на саморазрушение пирамидата едва ли щеше да оцелее, още два дни. За да не мислят за тежестта на скалната маса, която постепенно бе започнала да ги притиска, опитаха се да си намерят някаква работа. Предложението на Сам да използват времето, за да изпробват неговия метод, бе прието, макар и неохотно.

– А сега какво да правя? – попита Ралф и се протегна.

Сам се приближи до него.

– Сега трябва с помощта на гъбата и на този липофилен разтвор внимателно да отстраниш излишния оцветител – обясни той и подаде на Ралф суха гъба и буркан с прозрачен разтвор.

– И аз съм готова – съобщи Маги и се присегна към другата гъба.

След като изпълниха указанията на Сам, двамата студенти скоро бяха готови да разчетат надписите. Сам взе черната ултравиолетова лампа и я включи.

– Загасете другия фенер.

Тъмнината отново ги обгърна. Единственото, което нарушаваше

абсолютния мрак, бе петънце от възлилава светлина. Двете щанги, оказали се в него, флуоресцираха с мек зелен цвят. Групата се премести поблизо до тях.

– Удивително – произнесе Маги.

На светлината на ултравиолетовата лампа древният надпис придоби релефност. Засия в яркозелена светлина и стана така четлив, както в деня на нанасянето му върху метала.

– Екстра работа – оцени и Ралф и потупа Сам по ръката.

Сам, като не даваше външен израз на задоволството си, прокара пръст покрай буквите и започна да чете внимателно текста върху първата щанга и започна да превежда от латински. „Нека Христос ни закриля. Нека злото никога не избяга“, прочете Сам и усети как го полазват тръпки по гърба.

– Човек, погребан жив в гробница, май няма как да се зарадва точно на такива думи – коментира Ралф.

– Особено, когато е седнал точно до прокълнатата погребална зала – добави Норман и погледна Сам. – Ти какво точно каза за пиктограмата в тази зала? Това порта към небесата ли беше, или към пъкълта?

Сам се опита да разсее страховете на фотографа:

– Тези ми думи бяха съвсем общ коментар от юдеохристиянска гледна точка. Древните перуанци не са вярвали в библейски рай или ад, а в три различни равнища, на съществуването: „ханан пача“ – горен свят, „кай пача“ – нашия свят, и „ука пача“ – долен или вътрешен свят. Вярвали са, че тези три свята са тясно свързани един с друг и че има свещени места, наречени „пакарискас“, където те се сливат – поясни той. После погледна през рамо. – Ако съдя по пиктограмите, много е възможно това помещение да е било тачено като пакарискас.

– Значи това е порта едновременно към горния и към долния свят – уточни Норман, като погледна по посока на зареденото с капани помещение.

– Точно така.

– Достатъчно! – спря го Маги и го сръга с лакът. – Заеми се с втората щанга.

Сам се изкашля и се наведе над изкривения хематит. Отново плъзна пръст под надписите на латински и започна да превежда. „Боже, който си над нас, закрилай ни. Умоляваме те. Оставяме тази гробница на волята на Небесата. Нека никой не смущава покоя и. Пазете се от...“ Сам прочете последните два реда и затаи дъх от удивление. Отскочи назад.

– Боже мой!

– Какво пише? – Маги се приближи до него. Сам погледна спътниците си.

„Отвъд вратата се намират делата на Сатаната, волята на Нечестивия. Запечатвам тази врата, за да не може да проникне през нея Змията Едемска и родът човечески да бъде прокълнат за вечни времена“. Пет чифта очи се извърнаха едновременно към отворената врата.

– Змията едемска? – озадачи се Норман.

– Да. От книга „Битие“ на Библията – обясни Маги. – Става дума за изкусителната на човешкия род, за изкушението на познанието. – Най-отдолу има подпис – продължи Сам.

„Брат Франсиско де Алмагро, раб Божи, Лето Господне 1535“

– Чичо ти не каза ли, че мумията май принадлежи на доминикански монах? – запита Ралф.

– Да – потвърди Сам. – Това може би е последното завещание на човека. Сигурно са го убили, след като е запечатал гробницата. Защо обаче? – Сам отново приседна на петите си. – Какво се е случило тук? Какво е имало в тази стая, което така силно го е уплашило? Не ми се вярва това да са били капаните, след като споменава едемската змия.

– Каквото и да е отговорът на въпросите ти, той се намира някъде там. – Маги погледна към вратата. – Може би става дума за нещо, което мочо са открили, а инкските завоеватели са обсебили. Нещо, което е изкарало акъла на нещастния отец.

– Жалко, че чичо го няма тук – ядоса се Сам. – Неговите знания щя-ха да ни бъдат от полза.

Над главите им се изгърколиха други скали и се чу звук, наподобяващ чупене на кости. Норман впери поглед в тавана.

– Не ми се вярва у чичо ти да се събуди точно такова желание – възкликна той.

Маги внезапно се изправи и взе фенерчето.

– Искам отново да огледам камерата – осмели се тя.

Сам забеляза, че краката и леко потрепераха, преди да тръгне. Предположи, че зад любопитството и се криеше и нуждата да се движи, да прави нещо, да се разсейва.

– Аз ще те придружа – изяви желание той.

– Ние с Норман пък ще отидем да проверим състоянието на горното равнище – предложи Ралф и също се изправи.

– Ама аз защо трябва да идвам? – заекна Норман с разширени очи.

– Престани да се държиш като страхопъзльо – избухна Ралф и изгледа люто фотографа.

– Добре де, ще дойда – примири се Норман и се изправи. Взе друго фенерче. Денал го бе открил в торбата с инструменти, изоставени от бандата на Хил.

– Не се бавете – предупреди ги Сам. – Горе е опасно, а освен това не трябва да изтощаваме батериите.

– Можеш да разчиташ на мен – успокои го Норман. – В компанията на Ралф и на падащи камъни няма да се задържа дълго време там.

Денал също се изправи и отиде при Сам и Маги. Норман и Ралф тръгнаха нагоре.

– Да вървим – подкани ги Маги.

Сам и Денал я последваха, когато тя се шмугна през вратата. Сам забеляза, че преди да се промуши под арката, Денал набързо докосна челото си и се прекръсти, а после беззвучно произнесе молитва.

Тройката мълчаливо се доближи до покрития с плочи под. Златото и среброто ярко отразиха светлината на фенера. Инкският крал наподобяваше жълта звезда на фона на черната гранитна стена. Механизмът тиктакаше тихо и синхронно със сърцебиенето на Сам. Килна каубойската си шапка и започна отново да оглежда пиктограмата. Лъчът на фенерчето се плъзна от златния правоъгълник, символизиращ кай пача, физическия свят, към отдалечения правоъгълник на горния свят, ханан пача. Двата правоъгълника бяха свързани от начупена зигзагообразна линия от златни плочи.

– Сега какво ще правим? – попита Сам, като съзнателно избягваше осветяването на двата трупа. Маги, подобно на лъвица в клетка, започна да се разхожда напред-назад.

– Не може да не съществува начин това пространство да се прекоси безопасно – обърна се тя към Сам. – Хайде, намери решение на тази задача и ще бъдеш възнаграден за постъпката си.

– Да не си решила да се вживяваш в ролята на едемската змия? – пошегува се Сам.

– Нима не искаш да разбереш какво е имал предвид монахът? – запитва Маги и очите и заблестяха на отразената светлина.

– Да ти кажа правата, точно сега бих предпочел първо да си измъкнем задниците оттук.

– Добре де, но дотогава... – Маги се наведе към пиктограмата. – Дотогава ще свърши някаква работа. Без да каже нищо повече, стъпи

върху една от златните плочи, образуващи близкия златен правоъгълник.

– Недейте, госпожице Маги! – извика Денал.

Сам се протегна към нея, като се опита да я спре, но тя стъпи върху съседната златна плоча и се озова извън обсега на ръката му.

– Какво правиш? – изкрещя Сам.

Маги се обърна, но не към него, а към момчето.

– Денал, я сега ми кажи кой е безопасният път.

Сам погледна момчето. То цялото трепереше, а на лицето му бе изписан ужас.

– Маги, що за въпроси задаваш? Той няма как да знае – упрекна я Сам.

– Знае – увери го тя. – Още при първото ни идване тук ме предупреди да не стъпвам на пода – припомни тя и погледна момчето в очите. – Денал, тогава разбрах, че много неща са ти ясни.

Малкото индианче отстъпи крачка.

– Успях да разреша част от загадката – продължи Маги. – Стъпила съм върху тази част на пиктограмата, която представлява нашия свят. А пък трябва да стигна до ханан пача, до горния свят. – Посочи с ръка отдалечения златен правоъгълник в другия край на помещението. – Нали е така? Как обаче да се върви безопасно по пода? Златната пътека ми се вижда твърде подвеждаща.

Денал енергично заклати глава.

– Маги, Денал няма как да...

Тя го стрелна със суров поглед и даде вид, че се готви да стъпи върху първата златна плоча от стъпалообразната редица, водеща към другия правоъгълник.

– Недейте! – изкрещя Денал с очи, изпълнени със сълзи. – Сега ще ви обясня!

Сам погледна юношата с удивление. Той сякаш се смали под погледа му.

– Става дума за стара легенда на моя народ. Разказва се за място, страшно като това, в което се намираме. Според нея животът трябва да бъде уравновесен между ханан и кай. За да вървиш между тях, трябва да балансираш между слънцето и луната.

– Между слънцето и луната? – повтори Маги. – Разбрах, стана ми ясно. – Стъпи върху една съседна сребърна плоча.

– Маги! Недей! – предупреди Сам.

Тя не обърна внимание на думите му и стъпи върху златна плоча.

– При вървенето по златната стълба трябва да се редува всяка златна плоча със сребърна. Именно така се уравновесяват златото и среброто, слънцето и луната.

– Не можеш да знаеш това с положителност!

– Напълно съм сигурна. – Маги продължи да напредва, като стъпваше от злато на сребро и после отново на злато. – Инките са вярвали, че златото е потта на слънцето, а среброто са сълзите на луната. Слънце и луна... злато и сребро...

Сам, застанал до пода, не смееше да си поеме дъх.

– Ако тръгне, няма да се върне – прошепна уплашено Денал на родния си език. Изтръпнал, Сам не го чу. Денал го задърпа за ръката. – Госпожица Маги трябва да спре! Легендите казват, че който тръгне за ханан пача, никога не се завръща!

Сам най-после осъзна предупреждението на момчето. Подскочи, сякаш бе опарен от пламък.

– Маги!

Тревогата в гласа му привлече вниманието и.

– Денал казва, че ако прекосиш тази стая, няма да можеш да се върнеш!

Маги погледна отсрещната стена, а сетне – отново към Сам. Остана върху плочата, но гласът и затрепери.

– Та това е нелепо! Защо помещението да е еднопосочно?

– Нямам представа. Не му е обаче сега времето да го установяваме.

Маги въздъхна.

– Може би си прав. – Стъпи отново върху сребърната плоча, която преди миг бе напуснала.

– Не! – изкрещя Денал.

Викът му спаси живота на Маги. Тя отдръпна крака си тъкмо в момента, когато сребърната плоча започна да потъва под него.

– Пази се! – изкрещя и Сам. – Отгоре!

Бе успял да забележи помръдването на съответстващата златна плоча на покрива. Оттам със съскане заваля, дъжд от копия, които потънаха в отвора, образуван се на мястото на сребърната плоча.

Маги, встрани от дъжда от остриета, силно трепереше. Когато сребърната плоча се прибра на мястото си, отпусна се на колене.

– Сам...

– Не трябва да се връща – започна да обяснява Денал с бурни жестове. – Щом госпожица Маги е тръгнала, трябва да извърви пътя докрай.

Очите на Маги бяха разширени от страх, когато погледна Сам, засанал на шест метра от нея. Той усети, че тя е на път да се паникьоса. Какво трябваше да направи?

Внезапно цялото помещение силно се разлюля. Чу се трясък, подобен на гръмотевица. Сам падна на пода. Маги се присви и закри глава с ръце. Две разместени метални плочи на тавана се сгромолясаха с грохот върху пода.

– Храмът! Храмът се разпада! – закрещя Денал, единственият, който успя да се задържи на крака. Момчето видя как откъм входа на погребалната камера влизат облаци от прах и пясъчинки.

– За Бога... Ами Норман и Ралф... – разтревожи се Сам, когато подът се поуспокои. Сякаш отзовали се на думите му, от облаците внезапно изскочиха две фигури. Като се закашля, Ралф спря до Сам. Огромният чернокож младеж бе покрит от глава до пети със сив, гранитен прах. Същия вид имаше и фотографът.

– Всичко се разпада! – съобщи им задъхано Ралф, Грохотът на търкалящи се скали се чуваше отвсякъде. От време на време силни трясъци се разнасяха непосредствено до самия вход.

– Над нас вече не е останало нищо читаво – увери го Норман и избърса носа си с ръкав.

– Ела да пипнеш – предложи Ралф на Сам и го отведе до най-близката стена.

Сам прилепи длан до стената от дялани гранитни плочи. Усети как напрежението, предизвикано от тоновете срутраща се скална маса и глина, започва да тресе това последно препятствие.

– Всичко, което крепеше този хълм, отива по дяволите – започна да разсъждава на глас.

Норман рязко го прекъсна и посочи пода.

– Маги!

Сам се обърна. Ирландската студентка бе легнала върху златната плоча и крайниците и се тресяха и гърчеха. Очевидно отново имаше пристъп.

– Какво, по дяволите, прави там? – избухна сърдито Ралф.

– Нямам време да ти обяснявам! – Сам свали пушката от рамото си и я подаде на Ралф. – Стой тук! – нареди и се устреми към златните плочи.

Денал се опита да каже нещо, но Сам не му обърна внимание. Заподскача върху златните и сребърните плочи, образуващи стълбата, която водеше към ханан пача. Когато стигна до плочата на Маги, коленичи

до нея и положи главата и в скута си. Допирът с него сякаш малко я успокои. Като забеляза това, започна да я гали по косата и тихо да и говори. Треперещите и крайници се успокоиха.

– Маги, ако можеш да ме чуеш, кажи нещо. Вслушай се в гласа ми.

От устните и се раздаде тихо стенание.

– Хайде, Маги... Нуждаем се от теб. Сега не е време за сън.

Тя отвори очи и след малко го забеляза.

– Сам?

– Слава Богу! – въздъхна той и силно я прегърна в обятията си.

Усети миризмата на косата и потта и.

Маги се измъкна от прегръдката му и бързо се съвзе.

– Не трябваше да идваш тук – опита се да го смъмри, но в гласа и се почувства по-скоро облекчение. – Какво става с храма?

– Храмът се срутва около нас. Това е последното равнище, което все още не е разрушено.

Маги погледна Сам в очите. В погледа и се таеше неизказан въпрос.

– Най-много около час – прецени Сам. Помогна и да се изправи.

Краката и все още бяха отмалели. Той усети горещите и длани върху кожата си.

– Трябваше да се замислим по-рано по този въпрос – съжали Сам. – Би ли ми обяснила защо мочете или инките са направили тази стая еднопосочна? Маги поклати глава. Сам погледна отсрещната стена. – В това не би имало никакъв смисъл, освен, ако няма друг изход – добави.

– Таен коридор?

– Тук трябва да има нещо повече от тази зала с капани. Нещо, което да оправдае предупреждението на мумифицирания монах. А тук няма нищо. Отвъд тази зала трябва да съществува нещо друго.

– Ако си прав, къде се намира този изход?

Сам посочи огромната статуя на инкския крал. Тя продължаваше да сияе на фона на тъмните камъни.

– Ако някой знае това, той ще е. От него ще го научим – увери я Сам, като я погледна в очите.

– Излиза, че ще трябва да отидем при него – добави тя и преглътна. После се опита да дари Сам с колеблива усмивка. – Още една загадка.

Таванът отново изпука.

– Права си. Или ще я решим, или ще трябва да се сбогуваме с живота.

– Вие двамата какво правите там? – закрещя Ралф. – Времето ни изтича!

Сам бързо му обясни намеренията им.

– Това е безумие! Рискувате живота си без никакви сериозни основания!

– Предпочитам да рискувам, отколкото да чакам това да се стовари отгоре ми. – Сам кимна по посока на тавана.

Ралф не отговори. Просто започна да пристъпва нервно от крак на крак.

– Добре, шефе, обаче внимавай.

– И аз ще дойда с вас – реши Денал и стъпи върху пода на залата. Лицето му бе пепеляво.

– Не! – извикаха едновременно Маги и Сам.

Денал обаче не спря.

– Знам много стари легенди и мога да ви помогна. Освен това не искам да умра, без да съм оказал съпротива. Преди да умре, майка ми ми каза, че трябва да съм смел. Няма да опозоря името и – заяви той, когато ги достигна.

Сам го изгледа за миг, а сетне го потупа по рамото.

– Благодаря ти, Денал!

Момчето леко се усмихна, но погледът му продължи да кръжи около статуята на краля и пода. С треперещи ръце извади от джоба си смачкана цигара и я пхна между устните. Забеляза, че Сам се е втреничил в цигарата, и го погледна предизвикателно.

– Да вървим.

– Знаеш, че цигарите забавят растежа – напомни му Сам.

– Ако не ги запалвам, няма да го забавят – отвърна кисело Денал.

– Добре. Открий начин да се измъкнем оттук, а после ще можеш да пушиш, докато ти почернеят дробовете.

– Хайде, движете се – подкани ги Маги, – Този таван няма да е вечен.

Сам продължи мълчаливо да върви напред. Всяко стъпване върху поредната плоча го изпълваше с ужас. Не се случваше обаче нищо. Изглежда, че заедно с Маги и Денал бяха успели да разгадаят тайната на плочите. Какво от това обаче? Сам достигна до средата на пода и застина.

– Защо спря? – разнесе се гласът на Маги зад гърба му. Той се отмести, за да може тя сама да види причината.

– Аха.

Върху следващата плоча Сам стъпи много внимателно. Бе хлъзгава от многото кръв. Постара се да не гледа към обезобразеното тяло на

Хуан, лежащо върху нея. Стори му се, че мъртвецът го наблюдава. Отмести поглед встрани, но вонята бе много силна. Металната миризма на кръв се бе смесила със земната миризма на пръст и разложение. Продължи напред и въздъхна с облекчение, когато се озова върху следващата плоча.

Сетне ускори ход, за да се отдалечи по-бързо от трупа. Никой не каза нищо. Единствено шумът от стъпките на Маги и Денал издаваше, че вървят подир него. На разстояние се чуваха реплики, които си разменяха Ралф и Норман. Говореха обаче твърде тихо, за да разбере какво си казват.

Най-сетне Сам се озова върху четирите златни плочи, образуващи горната част на ханан пача. Прилекна облекчено и сложи ръце върху коленете си. Затвори очи и благодари на небесата за успешното си пътуване. След малко се появиха Маги и Денал.

– Добре ли сте? – попита Сам и се изправи.

Маги само успя да кимне. Цялото и лице бе покрито с пот. Цигарата на Денал трептеше между устните му, но и той кимна утвърдително.

Сам погледна стената. Бяха застанали в горната лява част на пиктограмата. Последната редица от плочи бе изцяло сребърна. Единствено самата статуя, разположена в централната част на стената, бе положена върху златна плоча. Около нея бе отрупана купчинка златни и сребърни предмети.

– А сега какво да правим? Как да достигнем златната статуя?

– Напрегни слуха си – помоли Маги.

Сам се намръщи.

– Какво има? – попита. След това разбра какво искаше да му каже.

– Така е, спря – потвърди предположението му Денал. Сам отметна глава назад. Вече не се чуваше и следа от тиктакането, което задействаше капаните.

– Престана веднага щом дойдохме тук – каза Маги.

– Значи сме го дезактивирали, като сме вървели по правилния път – коментира Сам.

– Това означава ли, че ще бъде безопасно да отидем до статуята по сребърните плочки? – обърна се Маги към Денал.

– Не знам. – Момчето повдигна рамене. Сам пое дълбоко въздух и след това тръгна по сребърните плочки. За миг спря и се заслуша, но не се случи нищо. Погледна към Маги.

– Механизмът не се задейства – констатира тя. – Значи, всичко е наред.

Сам продължи да се приближава към златната статуя. Другите го следваха. Скоро се озоваха пред инкския военачалник. Той ги изгледа надменно. Тримата започнаха да изучават своя противник.

Статуята, по-висока от човешки ръст, бе застанала с гръб към тяхна сребърна арка в гранитната стена. В едната си ръка държеше жезъл, а в другата, истинска „бола“, ласо с три камъка от жилите на лама.

– Погледни короната. Тип *Uautu* е. – Сам посочи короната, украсена с три папагалски пера и сноп коса на царица. – Определено е Сапа Инка, един от техните крале.

– Така е, обаче чертите на лицето му са подчертано реалистични – добави Маги. – Няма нищо общо с обичайното стилизиране на изображенията, присъщо на инките. Съвършено е като „Давид“ на Микеланджело. Сам се доближи до статуята, за да огледа по-внимателно лицето на древния крал.

– Странна работа. – Който и Сапа Инка да е изобразен тук, определено е бил тачен повече от другите.

Денал, застанал само на крачка от тях, се изкашля.

– Вижте стената. Не е направена от камъни.

Сам отмести поглед от статуята. Момчето се бе втренчило не в златния идол, а в черната стена зад гърба му. Стената определено беше от гранит.

– Какво искаш да кажеш?

Маги ахна от удивление.

– Денал иска да каже, че стената не е изградена от отделни каменни плочи. Виж, никъде няма следи от сглобяване на каменни блокове като храма.

Сам отиде до стената и плъзна длан по нея.

– Така е. Направена е от цяло парче гранит.

– Открихте ли нещо? – раздаде се от другия край на залата гласът на Норман.

– Открихме планината! – извика силно Сам и отново огледа стената. – Пирамидата е била построена в основата на скала.

– Защо? – попита Маги.

– Инките са обожествявали планините – замисли се Сам. – Защо обаче им е трябвало да построят уака, светилище, именно тук? Какво му е особеното на това възвишение?

– Ами ако тук е имало пещера? – допусна Маги след малко.

– Трябваше да съобрази – ядоса се Сам и удари с длан по гранитната стена. – Разбира се. Пещерите са били смятани за пакарискас, за

мистични места, където се сливат трите свята на тяхната религия. Често са били използвани като обредни места. Трябваше да се сетя.

– Къде в такъв случай е входът и? – запита се Маги.

– Не знам, но ще научим от статуята. Забеляза ли сребърната арка зад нея? Достатъчно е голяма, за да прикрие тесен отвор.

Маги и Сам се върнаха при статуята. Сам я подпря с рамо и се опита да отмести идола.

– Внимавай! – предупреди го Маги. Денал ги наблюдаваше, подпрял юмрук до гърлото си. Не се случи обаче нищо. Статуята не помръдна.

– Дявол да го вземе! – изруга Сам, като свали каубойската си шапка и изтри потта от лицето си. – Това чудо навярно тежи тон!

– Нищо няма да се получи с груба сила – намръщи се Маги. – След като тук има толкова сложни механизми, сигурно един от тях отваря и входа.

Отстрани Сам и се приближи до статуята. Изправи се на върха на пръстите си и я погледна отблизо. Носът и се оказа само на сантиметри от златната повърхност. Започна бавно и внимателно да оглежда статуята. Подът започна отново да трепери и Сам стана нетърпелив.

– Този храм няма да просъществува дълго – промърмори.

– Ето го отговора! – извика Маги, втренчила поглед в кръста на инкския крал. Посочи пъпа на статуята.

– За какво говориш?

Маги се присегна към отвора и пхна пръст в него. Пръстът и влезе безпрепятствено.

– Инките са приемали пъпа като нещо священо. Смятали са, че пъпната връв е свързвала физическото тяло на човека с боговете.

– Още, едно сливане на светове – вметна Сам. Маги измъкна пръста си. – Това е ключалка. Остава само да открияме ключа.

Сам се изправи и започна да разсъждава на глас:

– Пъпната връв свързва боговете на ханан пача с човечеството във физическия свят, сиреч с кай пача. Ако тази камера е място, където трите свята се съединяват, ключът трябва да бъде нещо от долния свят, от ука пача.

– Значи като се пхне ключът в пъпа, всичките три свята ще се съединят – завърши Маги.

– Да де, но къде да го търсим?

Денал сръга Сам и посочи подножието на статуята. Там имаше купчина от златни и сребърни предмети.

– Ука пача се намира под краката му – досети се той.

– Какви сме глупаци! – възкликна Маги, коленичи и започна да се рови из предметите. – Долният свят! Понякога най-добре се скрива нещо, като се остави на съвсем видимо място.

Сам се присъедини. Започна също да търси из купчината. Откри златна фигурка на пантера с рубинени очи и после я остави.

– Тук има достатъчно съкровища за финансирането на малка държава – констатира той. – Няма да имаме полза от тях, ако не оцелеем. Сякаш за да им потвърди това, храмът отново се разлюля. Още една галерия се бе сринала. Плочите над главите им започнаха да вибрират и подрънкват. Един от капаните се задейства сам. Огромен гранитен блок с изобразено върху него демонско лице се сгромоляса върху пода и смачка разположената отдолу сребърна плоча. Маги и Сам мрачно се спогледаха. Ралф се закашля и се обади:

– Край, приятели! Оттук всичко е запушено. Ако има друг изход, открийте го по-бързо.

– Подът започна да се разпада – прошепна Маги. – Ако Норман и Ралф ще идват с нас...

– Напълно си права – съгласи се Сам и стана. – Продължавай да търсиш. Ралф, Норман, тръгвайте веднага към нас! Не се бавете! Двамата бяха обгърнати от облак прах. Ралф размаха фенерчето, за да потвърди, че ги е чул, и тръгна към тях. – Идват насам – съобщи Сам. – Откри ли нещо?

Тя поклати глава. Ръцете и трепереха.

– Не мога да мисля добре – разстрои се Маги. – Ами ако пропусна нещо? Втори шанс няма да имаме – каза почти през сълзи.

Сам коленичи до нея.

– Бъди спокойна, ще се измъкнем – увери я и я прегърна.

Тя се отпусна в прегръдката му и замълча. През тялото и премина тръпка и сякаш се поуспокои. Освободи се от Сам и го погледна в очите. По покритото и с прах лице се стичаха сълзи.

– Благодаря ти, Сам.

Не бяха необходими повече думи. Той кимна и започна да и помага. Двамата заработиха като екип, докато ровеха из предметите. Сам за малко не захвърли встрани предмета, който щеше да ги спаси, но Маги му попречи, като го хвана за китката.

Държеше в ръката си трийсетсантиметрова кама със златно острие и сребърна дръжка.

– Какво има? – попита я той.

– Погледни изображението върху дръжката.

Сам го огледа на светлината на фенерчето, държано от Денал. На него бе изобразен човек с изпъкнали кучешки зъби. Бе виждал тази фигура върху много древни керамични предмети.

– Това е зъбатият бог Аяпаек.

– Бог на народността моче – уточни Маги.

Сам си спомни това, което чичо му бе разказал за погребаната пирамида. Очевидно бе на народа моче. Камата бе поредно доказателство за това.

– Това много ще зарадва чичо Ханк. Разбира се, стига да успеем да се измъкнем оттук, за да му го покажем – вметна и понечи да остави ножа. Маги обаче отново го спря.

– Не бързай, Сам. Някои учени допускат, че инките са включили бог Аяпаек в собствения си пантеон, като са го преименували на Уаманкантак.

– Богът на гуаното? На фъшкиите на прилепи? – Сам я изгледа така, сякаш бе обезумяла. Какво искаше да каже? След малко се досети. – Богът на прилепите! И на пещерите! Дух от долния свят, от ука пача! – Рязко се изправи, без да изпуска ножа.

– Навярно това е ключът! – възкликна Маги.

Междувременно Ралф и Норман се присъединиха към тях.

– Не знам защо сте толкова весели, но бих предложил да се измъкваме по-бързо оттук, – Ралф посочи задната част на залата.

Сам се огледа. Задната част на залата вече не съществуваше. През облаците слягащ се прах видя, че там сега имаше купчина скали. Близко четвърт от тежките плочи на тавана се бяха изкривили или висяха. Над главите им отново се чу бученето на тонове гранит.

– Няма къде да избягаме – изпищя Норман.

– Може пък и да има – възрази Сам. Пъкна камата в корема на статуята. Тя потъна до дръжката. Не се случи нищо.

Норман започна да пристъпва от крак на крак. Без да откъсва поглед от ножа.

– Добре, Брут намущка Цезар, а сега – какво? Сам се опита да завърти ножа като ключ, но той не помръдна. Измъкна го и погледна Маги.

– Сигурен съм, че си права. Това трябва да е ключът – процеди през зъби. В гласа му се промъкнаха нотки на безсилие. – Длъжен е да бъде!

Още преди да изрече последната дума, камата се раздвижи между пръстите му. Златното острие придоби формата на начупена светкавица,

която засия на светлината на фенерчето. От изненада Сам едва не изпусна ножа, но веднага се съвзе и го стисна с две ръце.

– Видяхте ли какво стана? Или само ми се стори? – Огледа се и потърси с пръсти механизма, предизвикал промяната. Не откри нищо.

Зад гърба им се разнесе грохотът на поредния каменен водопад. Половината плочи на тавана изпопадаха с трясък. Чу се сблъсъкът между камък и метал. Смъртта ги погледна с каменно лице, те обаче не помръднаха.

Вместо това Маги доближи ръка до камата и после я отдръпна, сякаш се боеше да не развали магията.

– Превърна се в символа на Пачакамак! Инкския бог на сътворението! Използвай го! – посъветва удивения Сам.

Той кимна и отново се извърна към статуята. Ножът в ръката му трепереше. Отново го пхна в корема на инкския крал. Наложил се този път да го раздвижи нагоре-надолу поради променената форма на острието, но накрая успя. Ножът потъна до дръжката. Чу се шумът, предизвикан от раздвижването на механизми. Бе толкова силен, че заглуши грохота на скалите, търкалящи се към тях.

Докато Сам продължаваше да стиска дръжката на камата, инкският крал се разцепи на две равни половинки, от върха на короната до краката, които се раздалечиха една от друга. Сребърната порта зад статуята се разтвори. На нейното място се появи естествен отвор в скалната маса.

Сам застина пред разцепената статуя, без да изпуска ножа. Острието му сега сочеше към входа на пещерата.

– Боже мой!

Изумен, Сам повдигна камата. Острието и отново бе право, както когато я намери. Отпусна ръце и погледна останалите. Заслепи го блясък на светкавица. Норман го бе фотографирал. Сам разтри очи с опакоето на дланта си.

– Друг път предупреждавай! – намръщи се той.

– Ако те бях предупредил, снимката нямаше да фиксира изумлението ти – оправда се Норман.

Всички започнаха да говорят едновременно. Думите им бяха изпълнени с изненада, изумление и облекчение.

Ралф освети с фенерче новопоявилите се тунел. Лъчът му изчезна някъде в дълбочината.

– Чувам ромоленето на вода. Тази пещера изглежда доста дълбока.

– Добре – заключи Сам и вдигна ножа, за да привлече вниманието на останалите. – Нямам представа какво точно се случи, но нека се

разкараме отгук по-бързо, преди скалите да са ни превърнали на палачинки.

Тъй като таванът зад гърба им продължи да пада, никой не възрази. Всички преминаха бързо покрай Сам и се озоваха в хладната естествена пещера. Когато в нея влезе Ралф, подаде уинчестъра на Сам.

– Вече имам собствена пушка – обясни на Сам и му показа карабина с къса цев.

Сам разпозна в нея оръжието на Хил.

– Къде я намери?

Ралф посочи с пръст пода.

– Взех я, оттам когато прекосихме залата с Норман. Хил, изглежда, наистина много е бързал – добави Ралф и показа колан с патрондаш. – Той губи, ние печелим.

– Да се надяваме, че няма да ни потрябва – каза Сам.

Ралф повдигна рамене и навлезе в тунела.

– Опитай се да установиш отново контакт с Филип – предложи Маги, без да откъсва поглед от разпадащата се зала. – Нека разбере, че сме в безопасност, и да не се отказва от търсенето. Щом разполагаме с вода, ще оцелеем, докато пристигне помощ.

– Права си. В пещерата сигналът може да не е така добър – отбеляза Сам. Бе забравил за Филип Сайкс. Извади уоки-токито, отдалечи се от прага и го включи. Веднага се разнесе силен пукот. – Сайкс, чуваш ли ни? Приемам.

Последва незабавен и накъсан отговор:

– Живи ли сте? Слава Богу! Целият хълм се срива! Ще работим с максимална бързина. Приемам.

Сам се усмихна. Разказа набързо за откритието им и за чудотворното преображение на камата.

– Ще стоим в пещерите, докато ни освободите. Разбра ли ме? Приемам. Отговорът бе приглушен, тъй като батерията на радиостанцията бе изтощена – ...пещери? Не се отдалечавайте много! Ще се опитам да... Последните думи на Сайкс бяха заглушени от смущения. Сам погледна побледнелите лица на приятелите си.

– Дай си зор, Филип! – изкрещя в микрофона. – И се свържи с чичо Ханк колкото се може по-скоро!

В отговор се чу само прашене. Батерията бе твърде отслабнала и не можеше да се изпрати ясен сигнал през дебелия слой камъни и глина над главите им. Сам тихо изруга и изключи уоки-токито, за да запази последните капчици енергия. Надяваше се Филип все пак да го е чул.

Захапа долната си устна и се присъедини към групата. Пред тях зееше кладенец, изпълнен с мрак. Сам чувстваше облекчение от спасението, но думите на отец Де Алмагро не излизаха от главата му. „Змията Едемска“. Покоят, който не трябваше да бъде смущаван.

– Да вървим! – подкани ги Сам и кимна по посока на черните пещери.

Тунелът бе тесен, така че тръгнаха в редица, като вървяха един зад друг. Колоната поведе Ралф, а Сам остана да охранява тила и. Стори му се, че стените се опитват да го затиснат. На някои места тунелът бе толкова тесен, че трябваше да се придвижват напред странично между две стени от гранит. Когато отново се озоваха на по-широко място, чува вече по-отблизо звука на течаща вода. Това засили жаждата на Сам. Усещаше езика си като сух парцал.

– Струва ми се, че вече е съвсем наблизо – съобщи Ралф. Ще успеем.

Сам забърза и едва не настъпи Маги по петите. Вече вървяха близо час, като пътят се изкачваше. Най-после Сам усети раздвижване на въздуха. Пред тях очевидно имаше по-широко пространство. Всички ускориха ход.

Проходът се разшири и вече можеха да се движат като група, редом един до друг. Само Ралф вървеше на крачка пред останалите и осветяваше пътя с фенера.

– Има нещо пред нас – промърмори.

Забавиха ход, когато достигнаха края на тунела. Ралф освети пространството около тях.

– Не мога да повярвам на очите си! – изуми се той. Сам сподели почувсването му. Другите мълчаха. Пред тях се простираше огромна пещера, по чието дъно течеше река. Не тя обаче ги удиви. Между тавана и пода се издигаха стълбове, по цялото си протежение украсени с изящни изображения на фантастични същества. В камъка бе инкрустирано злато. На светлината на фенерчето ги погледнаха очите на хиляди изображения, пазачи на един дърен свят. Ралф наведе лъча.

– Погледнете! – възкликна. По пода на пещерата се виеше пътека от ковано злато, която водеше към реката и после продължаваше по посока на плетеница от тунели. Изчезваше непосредствено зад завоя на един от тях.

– Удивително – добави Сам.

– Залата, от която дойдохме, навярно е била просто средство за отклоняване на вниманието от това, което тепърва предстои да видим –

предположи Ралф.

– Какво все пак сме открили? – запита Сам, като стъпи с крак върху златната пътека.

– Открихме място за почивка. И това засега ни устройва – отговори Маги. През това време Норман направи няколко снимки.

Останалите явно бяха съгласни с нея. В момента жаждата и умората бяха по-силни от почудата и желанието да се изясни загадката. Сам също се присъедини. Загадките можеха да изчакат настъпването на утрото. И все пак, докато останалите тръгнаха по златната пътека към реката, Сам се замисли. Виещата се пътека наподобяваше змия. Златна змия.

Седнал пред компютъра си, Хенри наблюдаваше как по монитора се плъзгат изображенията на цифри. Модемът за интернет връзка продължаваше тихо да бръмчи.

– Хайде, Сам, вдигни слушалката – промърмори. Опитваше се поне за десети път да установи контакт с лагера в Перу. През главата му преминаха най-различни мисли. Може би се е повредило захранването на спътниковата връзка. А може би лагерът бе нападат от въоръжени иманяри.

– Не трябва да ги оставям сами – укори се Хенри.

Погледна часовника в горния десен ъгъл на монитора на лаптопа. Минаваше единайсет часът. Пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Отсъствието на контакт може би се дължеше на по-прозаична причина. Заради инцидента в хотела и оформянето на протоколите на службата за сигурност Хенри закъсня за сеанса повече от двамадесет минути. Студентите вероятно се бяха отказали да го търсят и вече спяха в палатките си.

Въпреки това Хенри направи един последен опит да се свърже с тях. На монитора се появи иконата, потвърждаваща връзката със спътника. Сигналът отскочи и се устреми към Андите. Хенри затаи дъх. И този път обаче връзка не се получи.

– Дявол да го вземе! – изруга и удари с юмрук по бюрото, когато модемът отново се изключи. Макар да съществуват над хиляда причини за това, със сърцето си почувства, че нещо не бе наред. Започна да го обзема тревога. Това усещане му бе познато. Бе го обхванало в деня, когато брат му Франк, бащата на Сам, загина в автомобилна катастрофа. Спомни си за телефонното позвъняване в четири часа сутринта. Тогава целият изстина и бе обхванат от, ужас, когато посегна към слушалката. Сега изпитваше нещо подобно. В Перу се бе случило нещо лошо. Бе

сигурен в това. Залови се отново с компютъра, но още преди да докосне клавишите, телефонът до него силно иззвъня и го стресна. Сърцето му започна лудо да тупти и спомените му отново го върнаха към онази ужасна сутрин. Стисна юмруци.

– Дръж се, Хенри – окуражи се сам и заповяда на пръстите си да се успокоят. Затвори очи, пое си дъх, вдигна слушалката и я доближи до ухото си:

– Да?

– Хенри, ти ли си? Джоан се обажда.

Почувства облекчение, като чу гласа на колежката си, но усети, че и тя е напрегната. Това обаждане не бе случайно.

– Джоан, какво има? Очевидно тя пък долови тревогата в неговия глас, тъй като не отговори веднага.

– Реших... Реших, че е редно да те уведомя. След срещата ни се отбих в моя офис и там научих, че някой направил опит да проникне в моргата, където се съхраняват останките на мумията. Пазачът изплашил нападателите, но не успял да ги залови.

– Какво е станало с мумията?

– Нищо и няма. Крадците не могли дори да отворят вратата.

– Изглежда, че репортажът в „Хералд“ е привлякъл повече мухи, отколкото очаквахме.

– Може би са същите мухи – допусна Джоан. – Дошли са тук, след като не са открили нищо в хотелската ти стая. Полицията какво каза?

– След като разбра, че нищо не е откраднато, не прояви особен интерес към случая.

– Не потърсиха ли отпечатъци от пръсти или нещо от този род?

Хенри се засмя.

– Май си гледала твърде много полицейски сериали, Джоан. Само прегледаха записите на телевизионните камери на охраната в коридора.

– И?

– Нищо не откриха. Обективите им са били напръскани със спрей.

Последва продължителна пауза.

– Джоан?

– Същото са направили и тук. Именно по този начин са привлекли вниманието на пазача. Забелязал, че екранът почернял.

– Значи според теб са същите крадци?

– Не знам.

– Е, нека се надяваме, че срещата с пазача ще им охлади желанието за нови престъпления – допусна Хенри. Не бе обаче много убеден в

думите си.

– Дано да си прав – въздъхна Джоан. – Извинявай за късното обаждане.

– Моля ти се, и без това бях буден – успокои я Хенри. Не и каза, че не бе успял да се свърже със Сам. Макар да нямаше в този момент рационални основания за това, реши, че всички тези неща са взаимно свързани: събитията в хотела, опитът за проникване в моргата и невъзможността да се свърже с Перу. Това бе глупаво, разбира се, но все пак космите по врата на Хенри настръхнаха.

– Добре, нека сега те оставя на спокойствие – приключи Джоан. – Ще се видим утре сутрин.

Хенри леко се намръщи и след това си спомни, че с Джоан трябваше да се срещнат в лабораторията. След нощните бъркотии и тревогата за племенника му за миг бе забравил това.

– Да, разбира се. До утре. Лека нощ – пожела и той. Непосредствено преди да затвори слушалката, се сети за нещо. – Благодаря ти за обаждането – добави. Връзката обаче вече бе прекъсната. Хенри бавно постави слушалката на мястото и.

Погледна монитора на компютъра и го изключи. Безсмислено бе да прави нови опити за контакт с лагера. Знаеше, че няма да успее. Затвори лаптопа и си обеща нещо. Ако до утре вечер не успее да се свърже, веднага тръгвам.

Решението обаче не успокои изопнатите му нерви.

ДЕН ТРЕТИ Веществото Z

Сряда, 22 август, 06:03 ч.
Пещерите
Андите, Перу

Сам оглеждаше златното острие на камата на бледата светлина на фенерчето. Застъпи на пост последен. Спътниците му бяха налягали около него върху плоския каменен под на пещерата. Техните ризи и раници им служеха като импровизирани възглавници. Ралф леко хъркаше, но поне спеше. Сам така и не успя дори да подремне освен за кратък миг, през който сънува падащи скали и невиджани чудовища. Почувства облекчение, когато Норман го сръга и му напомни, че е негов ред да стои на пост.

Сам отмести поглед от камата към пещерата. От изваяните колони го изучаваха десетки сребърни очи на получовешки-полуживотински същества, богове и духове на инките. Златната пътека, подобно блестяща жилка в черната скала, отразяваше светлината на фенерчето. Замисли се за поколенията индианци инки, вървели по тази пътека. Тя продължаваше покрай брега на реката и се губеше в поредица от пещери. Изпитваше голямо желание да тръгне по нея. Групата обаче реши единодушно, че ще си устрои лагер на това място, в близост едновременно до водоизточник и до изхода на тунела, и ще чака помощ. С изследвания щеше да се заеме по-късно. Погледна часовника си и предположи, че в момента слънцето изгрява над Андите. Долу обаче мракът сякаш ставаше все по-плътен и всеобеман. Времето изгуби смисъл, тъй като се простираше към вечността. Опитваше се да не обръща внимание на глада си, но стомахът му го напомняше. Кога се бяха хранили за последен път? Както и да е, не вървеше да се оплакват – поне разполагаха с вода. Трябваше само да се разсее с нещо. Започна да си играе с острието, на ножа и се опита да си обясни тайната на неговия механизъм. Кое предизвика вчерашното преобразуване? Нямаше и най-малка представа кое бе накарало острието да възприеме формата на начупена мълния. Това стана съвсем безшумно и без каквато и да е следа от механично триене. Същевременно бе много впечатляващо. Каква бе технологията, стояща в

основата на тази промяна? Отец Де Алмагро бе споменал едемската змия, сиреч бе загатнал за наличието на източник на забранено знание, на мъдрост, която би могла да поквари човешкия род. Да не би ножът да бе образец на подобна мъдрост?

Чу изкашляне. Боса, Маги се бе запътила към него. Макар и несресана, впечатляваше с външността си. Бе облечена само в тънка блуза, незакопчана догоре, и гърдите и се движеха свободно под тъканта. На Сам устата му веднага пресъхна. Сведе очи, за да не се чувства неудобно, но погледът му се плъзна върху приятните извивки на кръста и краката и.

– Трябва да престанеш да галиш това нещо, Сам – каза тя тихо. – Хората ще започнат да те одумват.

– Кое? – попита шокирано Сам.

Маги му отвърна с уморена усмивка и кимна към ножа.

– А, това имаш предвид. – Той прибра ножа. – И какво, и ти ли не можеш да заспиш?

– Камъните не са кой знае колко удобен матрак – оплака се Маги и седна до него.

Сам кимна с разбиране, като преглътна тази малка неискреност. Предполагаше, че нейното бодърстване, подобно на неговото, бе под натиска на вездесъщия мрак около тях.

– Ще се измъкнем! оттук – увери я спокойно той.

– Надяваш се на Филип Сайкс ли? – въздъхна момичето.

– Той е надут глупак, но ще ни спаси.

Маги впери поглед в близкия стълб и замълча. Мина известно време, преди да се реши да проговори.

– Сам, искам отново да ти благодаря, задето дойде при мен на площадата, когато ме обхвана последният пристъп.

Започна да и обяснява, че няма нужда от благодарности. Тя го прекъсна, като докосна ръката му:

– Искам обаче да знаеш нещо. Трябва да ти го кажа.

– Какво? – попита Сам, като се обърна към нея.

– Всъщност не съм епилептичка.

– Какво искаш да кажеш?

– Психолозите поставиха друга диагноза: посттравматичен стресов синдром. Нещо като пристъп на паника. При голяма напрегнатост тялото ми започва да се бунтува и парализира разума ми.

– Не мога да те разбера. Това не е ли заболяване във военно време?

– Невинаги. Пък и войните могат да бъдат най-различни. – Тя

задържа дълго поглед върху Сам, сякаш се опитваше да оцени неговата искреност. Накрая заговори с глух глас: – Когато бях на дванайсет години, един мой приятел, Патрик Дъган, бе улучен от заблуден куршум на Ирландската републиканска армия. Умря в ръцете ми, след като се скрих в крайпътна канавка. – Боже мой, колко ужасно... – Наоколо продължаваха да свистят куршуми. Чуваха се виковете и плачът на мъже и жени. Не знаех какво да правя. Тогава се скрих под тялото на Патрик – гласът и затрепери: – Цялата му кръв изтече върху мен. Бе гореща и приличаше на топъл сироп. Замириса на кланица.

– Не си длъжна да ми разказваш това – прекъсна я Сам, като се доближи до нея и я прегърна.

Тя не се отдръпна от него, но и не реагира на допира с тялото му. Втрещена, с немигащ поглед в мрака продължи да разказва кошмарния си спомен.

– Патрик бе все още жив. Когато се скрих под него, започна да стене. Твърде тихо, така че другите не го чуваха. Започна да ме умолява да му помогна и да вика майка си. Аз обаче не помръднах и продължих да използвам тялото му като щит, докато кръвта му напояваше дрехите ми. Чувствах се в безопасност и нищо не можеше да ме накара да напусна убежището си. Нека Бог ми прости, но се опитах да заповядам на ушите си да не чуват стонове и молбите за помощ на Патрик. – Маги изхълца.

– Маги, била си дете.

– Можех да направя нещо.

– И да те убият. Патрик Дъган какво щеше да спечели от това?

– Така и няма да разбере това – добави тя и и личеше, че в този момент се презира. По бузата и потекоха сълзи. Измъкна се от прегръдката на Сам и го стрелна със сърдит и обиден поглед. – Или смяташ, че ще разбере?

Сам не можа да и отговори.

– Съжалявам – каза тихо.

Маги разтри енергично лицето си.

– Именно оттогава имам тези проклетни пристъпи. Какви ли не хапчета гълтах в продължение на години, обаче нито те, нито лечението помогнаха. Заради това ги спрях. Знам, че това си е мой проблем. Нещо, което нося като бремене.

Значи сама се наказваш заради смъртта на Патрик, – помисли си Сам, но не каза нищо. Нямахше право да бъде съдник. Спомни си как измъкнаха мъртвите тела на родителите му като парчета месо от

смачканата кола, докато той, стегнат от коланите на задната седалка, наблюдаваше това. Понякога се чувстваше виновен, задето е оцелял. Случваше се да се буди облят от студена пот. Следващите думи на Маги го върнаха в тъмната пещера.

– В бъдеще не рискувай живота си за мен, Сам, разбрахме ли се?

– Не мога... Не мога да ти обещаю такова нещо.

Тя го изгледа сърдито. Очите и бяха пълни със сълзи.

– Маги?

Бяха прекъснати от появата на Норман.

– Моля да ме извините, приятели, но трябва да свърша една работа – промърмори фотографът. Рошовата му коса стърчеше във всички посоки. Прекоси златната пътека и се запъти към една близка скала. Стори им се, че не бе забелязал напрежението между тях. Сам се обърна към Маги, но тя не пожела да го погледне в очите. Изправи се.

– Просто не си рискувай живота и толкоз... – помоли тя. После тръгна и промърмори нещо. Очевидно думите и бяха адресирани само към самата нея, но благодарение на акустиката на пещерата той ги чу. „Не искам да ми лежи още един човешки живот на съвестта“.

Сам за малко не тръгна подир нея, за да се опита да я утеши. Размисли и остана на мястото си. Нямахше какво да и каже. Самият той след смъртта на родителите си чу всички възможни оправдания от този род. Няма защо да се виниш за това, което се случи. То бе злополука. А и думите не му бяха помогнали. Все пак той си имаше чичо Хенри. Току-що изгубил жена си, чичо Ханк, изглежда, бе му внушил, че с някои неща трябва да се справиш сам и тихомълком, вместо да се опитваш да ги анализираш и да им търсиш отговори. Именно тази съдържаност бе свързала чичо и племенник повече от страданието. Така кървящите им рани зараснаха едновременно.

Сам погледна Маги, която се отдалечаваше. Бе права, това бе нейно лично страдание. И все пак Сам едва се съдържа да не се затича към нея, да я прегърне и да я утеши.

Силен писък прекъсна размислите му. Рязко скочи и извади камата. Бързо отиде до карабината на дядо си, подпряна на един камък. В лагера дотича Норман силно уплашен, като закопчаваше ципа на панталона си в движение.

– Какво има? – попита го Сам, когато запъхтеният журналист се появи пред него. Фотографът не можеше да си поеме дъх. Като продължаваше да диша тежко, посочи с ръка скалата, откъдето бе дошъл.

– Зад... Зад...

Към тях се присъедини и внезапно пробудилият се чернокос младеж. С една ръка разтриваше очите си, а с другата държеше карабината на Хил.

– Дявол да го вземе, Норман, пициш като момиче.

Норман не обърна внимание на заяждането му. Бе твърде уплашен, за да може да се обиди.

– Първо реших, че това са лишеи или игра на сенки, но после нещо там помръдна.

– За какво говориш? – попита Сам.

Норман, макар да не престана да трепери, все пак се поуспокои. Даде знак да го последват. Маги и Денал се отдръпнаха на известно разстояние от тях.

– Не съм сигурен дали не беше тук – колебаеше се Норман. Отведе ги до скалата, без обаче да се доближава до нея.

Сам остана при фотографа. Отдалеченият край на скалата бе потънал в мрак. На отсрещната стена се очертаваха ивици от кварц или бял гипс.

– Дайте ми фенерче – помоли Норман. Денал му подаде второто фенерче. Норман го запали и лъч светлина разкъса мастиления мрак.

Сам отскочи назад. Това, което бе възприел като жила от кварц или гипс, беше живо и се спускаше към основата на стената. Дори образува малки порои, които започнаха да се стичат към събралата се група. Сам включи и своя фенер.

– Това са паяци – констатира той. Всеки от тях бе блед като корема на плужек и широк около човешка длан. Бяха стотици... Не, хиляди.

– Тарантули – уточни Ралф и отстъпи крачка.

– Тарантули албиноси – изстена Маги. Паяковата армия продължи устремния си поход. Авангардът заобиколи скалата от две места. Няколко паяка спряха на мястото, където скалата бе навлажнена и димеше от утрешното облекчаване на Норман. Очевидно бяха усетили топлината.

– Привлича ги топлината на телата ни – каза Сам. – Тези проклетни създания навярно са слепи и се ориентират по шума и топлината.

Зад гърба им Денал започна да бърбори бързо на родния си език кечуа.

Сам го погледна. Младият индианец сочеше нещо в противоположната посока към далечния край на златната пътека. Норман освети това място с фенерчето си. По другата стена се движеше друго крило на бледата паякова войска. Сам внезапно усети отвратително полазване по гърба си. Погледна нагоре и освети тавана над главата си. Той

представляваше гмеж от блъскащи се едно в друго тела, които пълзяха, чифтосваха се и се биеха помежду си. Хиляди яйца висяха от подобни на въжета паяжини. Студентите неволно се бяха натикали в основното гнездо на тарантулите, на армията от хищници, зажадняла за плячка. Паяците вече се спускаха надолу по колоните, сякаш се раждаха от утробата на изваяните по тях фигури. Групата бързо се измъкна изпод сянката на това чудовищно образувание и се прибра в лагера си.

Докато се изтегляха, Сам изучи огромните паяци. Тарантулите, зависещи от оскъдните ресурси, които можеха да се открият в пещерите, бяха еволюирали към една по-агресивна разновидност. Вместо да изчакват плячката сама да се озове в мрежите им, тези самотни поначало паяци бяха започнали да си сътрудничат. Групово бяха в състояние да търсят по-успешно в пещерите топлокръвна храна и да се справят и с по-едра плячка благодарение на числеността си. Сам нямаше никакво намерение да се превръща в тяхното следващо ястие.

– Добре, приятели, струва ми се, че се задържахме тук прекалено дълго – обърна се към другите. – Да си прибираме нещата и да се измъкваме.

– Къде ще ходим? – попита Маги.

– Нали сред пещерите има пътека? Индианците, които са я направили, сигурно са имали някакви основания за това. Нищо чудно да води до изход. Някой има ли нещо против да проверим?

Никой нямаше нищо против. Пет чифта очи не се отлепваха от шарещите наоколо тарантули. Сам пхна златната кама в якето си и взе пушката на дядо си. Даде знак и на останалите да приберат нещата си.

– Ще използваме само едно фенерче – разпореди се, когато ги поведе по пътеката. – Другото ще го пазим. Не искам точно тук да останем без осветление.

По гърба на Сам полазиха тръпки, когато си помисли за възможността да остане обкръжен на тъмно от бледа армия от отровни хищници. Стисна по-здраво пушката, но добре знаеше, че от нея нямаше да има особена полза, ако изчезнеше осветлението.

Норман с фенерчето в ръка го последва. От време на време се обръщаше назад.

– Докато се движим, паяците няма да ни достигнат, Норман – каза му презрително Ралф.

Въпреки това фотографът продължи да се озърта.

– Напомнете ми тук повече да не ходя по малка нужда. Ще изчакам дневната светлина.

Сам не обръщаше внимание на острите им приказки. И неговите нерви бяха изопнати като струни, но не поради преживяното досега, а поради това, което ги очакваше. Накъде, по дяволите, щеше да ги изведе тази пътека?

За нещастие имаше само един начин да се установи това.

– Лъвове, тигри и мечки... Боже мой! – мърмореше Норман зад гърба му.

Сам се спря и го погледна озадачено. Норман кимна към златната пътека.

– Напомня ми за пътя от жълти тухли.

– Чиста работа. Сега остава и да си помисли, че е Дороти⁹ – изрѣм-жа Ралф.

– Не бих имал нищо против. В този момент, бих се зарадвал много на чифт рубинени пантофки, които да ме отведат у дома. Или дори във ферма в Канзас – замечта се Норман.

Сам се обърна и продължи напред.

Остатъкът от дългата сутрин премина в безкрайно изкачване, в голямата си част под постоянен наклон. Краката и гърбовете ги заболяха, докато пътуваха из пещерната система във вътрешността на Андите. Ако не страдаше от глад и умора, Сам щеше да бъде в състояние да се наслади по-добре на гледката: високи сталагмити, пещери, пълни с бистри езера, светещи с мека фосфоресцираща светлина, водопади, които понякога охлаждаха пътеката със своите пръски, пещера с дантелени кристали, наподобяващи стъклен памук. Природните красоти бяха неописуеми.

Навсякъде се виждаха вездесъщите стълбове. Приличаха на мрачни часовои, следящи преминаването на групата с немигащи сребърни очи.

Колкото и удивителни да бяха гледките, споменът за това, което бе останало зад тях, не ги напусна напълно. Когато спираха, за да пият вода от ручей, поглеждаха разтревожено зад себе си. Нямаше признаци да са преследвани от войската на тарантулите. Очевидно бяха оставили паците далеч зад себе си.

Сутринта бавно премина в следобед. Имаше кратък обяд, на който си разделиха два шоколадови десерта, забравени в сака, където Норман държеше фотоапаратите си. Никога не бяха яли толкова вкусен шоколад. Това малко удоволствие се оказа кратко и само засили глада им. Когато след това продължиха похода си, бяха обхванати от униние.

9. Героиня от детската повест „Вълшебникът от 03“ от Л. Баум. – Б. пр.

Коего беше по-неприятно, в свежия въздух на пещерите се появи режеща миризма. Норман присви нос.

– Амоняк – определи Сам. – Мирише на язовци.

– Може би просто въздухът се разваля – предположи пък Норман и мършавото му лице придоби разтревожено изражение.

– Не бъди глупак – отсече Ралф. – Нормалното е въздухът да е позамърсен на по-голяма дълбочина.

– Това не е задължително – възрази Маги, присвила с подозрение очи. – Важното е къде се намира източникът на миризмата.

– Какво искаш да кажеш? – попита раздражено Ралф. Маги не му отговори, а се обърна към Сам. – Тези тарантули изглеждаха добре нахранени. Какво ядат проклетите животини?

Сам поклати глава. Нямаше отговор.

– Боже мой! – възкликна Норман, който водеше групата с фенерче в ръка. След малко възвишение златната пътека се спусна в друга пещера. Ехото създаде впечатлението, че тя е голяма. Останалите побързаха да се присъединят към него.

Маги запуши носа и устата си с ръка. Изпаренията пареха очите и носовете им.

– Ето го отговора на въпроса с какво се хранят тарантулите. – Прилепи – изстена Сам.

По целия таван на пещерата висяха хиляди черни и кафяви прилепи, закачили се за него с ноктестите си пръсти и притиснали плътно криле към телата си. Младите животни бяха малко по-светли с почти меден цвят. Легионите крилати гадина посрещнаха с остри предупредителни писъци появата на нашествениците. Стотици прилепи се пуснаха от тавана и се понесоха из въздуха. Източникът на неприятната миризма бе установен веднага.

– Лайна – изсумтя Сам.

– Точно така – потвърди сърдито Норман. – Прилепови лайна.

Подът на пещерата бе покрит с плътен слой испражнения. С испражнения бяха омърсени и изваяните стълбове, стърчащи сред гнусната смес. Вонята бе толкова силна, че я възприеха като удар.

Норман отскочи встрани и започна да кашля и плюе. Подпря се на коленете си и се задави.

Ралф имаше вида на човек, боящ се, че тъмната му кожа може да бъде избелена от допира с разяждащата материя.

– Не можем да минем оттук – прецени, той. – Ще измрем още преди да достигнем другия край.

– Не можем да пресечем пещерата без газови маски – съгласи се Маги.

Сам не смяташе да спори с тях. Не виждаше почти нищо, тъй като очите му силно сълзяха.

– Какво ще правим в такъв случай? – угрижи се той.

Обади се Денал. Той не се бе доближил до входа на пещерата и бе засегнат най-слабо от вонята. Гледаше обаче не напред, а назад. При това сочеше нещо с ръка.

– Те пак дойдоха – съобщи им.

Сам се обърна и изтри сълзите си. Взе фенерчето от Норман. На няколко метра зад тях по златната пътека се бяха появили три или четири беззникави тела. Разузнавачи от армията на тарантулите.

– По дяволите! – изруга Ралф, изразявайки общите настроения.

– Ами сега? – разтревожи се Маги.

Сам погледна и напред, и назад. Всички започнаха да говорят едновременно. Насочи фенерчето нагоре, за да привлече вниманието им.

– Запазете спокойствие! Нищо няма да спечелим, ако станем жертва на паниката!

Точно в този момент фенерчето му примигва и угасна. Погълна ги мрак. Бе толкова плътен, че светът сякаш изчезна. Гласовете веднага стихнаха.

След малко в мрака се разнесе гласът на Норман:

– Добре, а сега можем ли да изпаднем в паника?

Джоан въведе Хенри в лабораторията.

– Чувствай се у дома – покани го тя и погледна часовника си. – Доктор Къркпатрик ще бъде тук точно в дванайсет.

Хенри спря до вратата на лабораторния комплекс. Очите му бяха широко отворени от удивление.

– Това ми прилича на голям магазин за играчки – възкликна той, – Добре си се справила след годините на учението ни в Райс. Тя не се опита да прикрие удовлетворението си и се усмихна.

Хенри бавно влезе в лабораторията, като втренчи поглед в лабораторното оборудване. В дъното на стаята имаше най-различна диагностична и изследователска апаратура: ултрацентрифуга, хематологичен и химичен анализатор, мас-спектрограф, хроматограф, генен анализатор. Покрай другата стена имаше обезопасена камера за работа с опасни вещества, шкафове, инкубатори и голям хладилник. Хенри премина покрай апаратурата и надникна в съседната стая.

– За Бога, виждам, че разполагаш дори със собствен електронен микроскоп – продължи да се възхищава и я погледна в очите. – За да ползваш електронен микроскоп в нашия университет, трябва да направиш заявка поне седмица предварително.

– Тук това не ни се налага. Днес лабораторията ми е изцяло на твоё разположение.

Хенри отиде до централната работна маса с формата на буквата „П“ и остави върху нея коженото си куфарче. Не престана да оглежда одобрително помещението.

– Някога мечтаех за подобно нещо...

Джоан отиде до шкаф от неръждаема стомана със секретна брава, отключи го и извади оттам с две ръце голям буркан.

– Това е целият материал, който събрахме от стените и пода на радиологичната лаборатория.

Забеляза, че очите на Хенри се разшириха. Той се приведе и намести очилата по-високо на носа си.

– Нямах представа, че е толкова много – учуди се той. Жълтеникавото вещество изпълваше половината от еднолитровия буркан. Сияеше ярко на светлината на флуоресцентните лампи.

– Ако съдя по количеството, би трябвало да е изпълвало почти цялата черепна кутия – предположи Джоан и придърпа един стол.

Хенри взе буркана. Тя забеляза, че той бързо го хвана и с другата си ръка. Материята бе по-тежка, отколкото изглеждаше. Хенри наклони буркана но неизвестното вещество нямаше поведението на течност. Постава го обратно на масата.

– Изглежда твърдо – сподели той.

– Не е – поклати глава Джоан. Взе стъклена пръчка и я тикна в материала. Тя навлезе в него, но срещна известна съпротива, сякаш я пъхаха в мека глина. Джоан пусна пръчката и тя остана да стърчи във веществото. – Пластично е, но не и твърдо.

Хенри се опита да раздвижи стъклената пръчка.

– Хъм. Определено не е злато. По цвят и по блясък обаче много му прилича. Може би бе права, когато спомена, че е вероятно някакъв нов вид амалгама. Определено не съм виждал нещо подобно.

– А може и да си виждал – възрази Джоан, като присви вежди. – Хайде да го сравним със златното разпятие. Ти нали не забрави да го вземеш?

Той кимна утвърдително. Обърна се към масата, набра шифъра на дипломатическото си куфарче и го отвори.

– Реших, че при мен ще е в по-голяма безопасност, отколкото в хотела – поясни той. Извади доминиканското разпятие и и го подаде.

Изработката бе невероятна. Върху кръста бе закрепена стилизирана фигурка на разпънатия Христос. Напрегнатостта на крайниците му издаваше неговата болка, но лицето му излъчваше страдалческо благородство.

– Впечатляващо е – възхити се Джоан.

– И твърдо. Съмнявам се да е направено от същата амалгама. – Хенри постави разпятието до буркана. Странният материал и разпятието сияеха по един и същ начин.

– Сигурен ли си? Погледите им се срещнаха.

Хенри присви вежди.

– Нека оставим заключението да бъде направено от твоя специалист.

– Може ли да го взема? – помоли Джоан, като се присегна към разпятието.

– Естествено, Джоан.

Ръката и трепна за миг, когато чу как Хенри се обръща към нея по собственото и име. Обстановката и обстоятелствата внезапно я върнаха към времената, когато и двамата бяха партньори по лаборатория през един семестър по биология. Споменът и се стори много реалистичен. Всъщност ставаше дума за нещо повече от обикновен спомен.

Без да поглежда Хенри в очите, Джоан взе разпятието. Миналото си бе минало. Тя претегли разпятието в дланта си. И то бе по-тежко, отколкото изглеждаше, но нали златото поначало бе тежко? Поднесе разпятието към светлината. Започна да го накланя в различни посоки и да го изучава. Хенри започна да разсъждава на глас, докато тя го разглеждаше.

– Определено е дело на испански майстор, не на инките. Ако се установи, че е направено от същата амалгама, ще знаем с положителност, че испанците са донесли материала в Новия свят, а не са го взели оттам. Продължи да говори, но междувременно нещо привлече вниманието на Джоан. Пръстите и усетиха малки драскотини по задната част на разпятието. Бръкна в джоба на престилката си и извади оттам очилата си за четене. Постави ги на лицето си, обърна разпятието и присви очи. Това, което видя, не бе подписът на художника или изписана древна дума. Наподобяваше по-скоро множество редове от дребни знаци, които покриваха цялата задна повърхност на разпятието.

– Какво е това? – полюбопитства Джоан, като прекъсна Хенри.

Той се премести по-близо и раменете им се допряха. Джоан усети слабо ухание на лосион след бръснене и мускус. Опита се да не му обърне внимание.

– За какво говориш? – попита той.

– Ей за това. – Тя посочи знаците с нокът.

– А, това ли? И аз го забелязах. Според мен кръстът твърде дълго време се е отривал в расото на свещеника и с течение на годините върху мекото злато са се появили тези драскотини.

– Може и да си прав... Все пак изглеждат прекалено симетрични, а и някои от знаците са доста дълбоки и с неправилна форма. – Тя се извърна към Хенри и носовете им почти се докоснаха. Усети дъха му върху бузата си. Очите му се бяха втренчили съвсем отблизо в нейните.

– Какво смяташ, че означават?

Тя поклати глава и се отмести.

– Не знам. Бих искала да ги огледам по-отблизо.

– Как?

Джоан го отведе до другия край на масата, където бяха разположени редица микроскопи. Отиде до масивно устройство с окуляри и голям стъклен съд под обектива.

– Това е дисекционен микроскоп. Обикновено го използвам за изучаването на плътни тъкани отблизо.

Постави кръста в съда с лицевата част към дъното и включи осветлението. Осветеното от такова разстояние злато сякаш започна да излъчва вътрешен огън. Джоан намести светлината така, че да осветява разпятието под ъгъл. Наведе се над окулярите и се зае с фината им настройка. При увеличението повърхността на кръста изпълни полезрението. Белезите върху разпятието бяха съвсем релефни и разположени в строго определен ред. Представляваха повтарящи се поредици от малки символи: квадратчета, кръгчета, хоризонтални и вертикални чертички, ченгелчета, елипси.

– Погледни ги и ти – предложи Джоан и се отмести.

Хенри се наведе над окулярите. Задържа мълчаливо поглед върху кръста и неволно подсвирна.

– Напълно си права. Тези драскотини не са случайни – коментира, като се обърна към Джоан. – Струва ми се, че в някои от тях дори са останали частици сребро. Може би са остатъци от сечивото, с което са били нанесени белезите.

– Тази работа е много трудоемка. Няма как да е случайна.

– Защо са били направени обаче? – продължи да разсъждава Хенри.

Въздъхна. – Това може би е някакво послание. Дали обаче е така? Не е изключено и да е обикновена молитва. Или благословия.

– Защо обаче е шифровано? Защо е нанесено върху задната повърхност на кръста. Вероятно е нещо по-важно.

– Ако свещеникът го е замислил като послание, докато е бил в плен, това може би, е бил единственият начин да го укрие – сподели предположението си Хенри. – Инките са почитали златните предмети. Ако разпятието е било у него, когато е загинал върху жертвеника, инките е нямало как да не оставят разпятието при тялото.

– В такъв случай за кого е било предназначено неговото послание?

Хенри бавно поклати глава и се замисли.

– Отговорът може би се крие в самия, шифър.

Джоан отиде отново до микроскопа. Извади бележник и писалка от едно чекмедже и зае позиция за писане.

– Нека се опитаме да изясним това. Открай време съм обичала да се занимавам с криптограми. Ако не извадя късмет, ще го дам на някого от компютърния отдел. Ще го помоля да го пуснат през програма за дешифриране. Може и да успеят.

Хенри остана седнал зад нея, докато тя преписваше знаците.

– Доктор Джоан Енгел, вие сте жена с много таланти.

Джоан се постара да не забележи поруменияването и, докато тя внимателно копираше знаците. Работеше бързо и с лекота и не и се налагаше да проверява в бележника си дали е копирала знаците правилно. В течение на дълги години си бе взимала бележки при изучаването на тъканите на пациенти под микроскоп и умееше да пише слепешком.

След пет минути на масата до нея имаше копие. Върху жълтата хартия бяха изобразени редици от символи. Най-послед промени неудобната си поза и усети, че вратът и се, е схванал.

– Стой мирно – помоли Хенри зад гърба и. Докосна рамото и и нежно повдигна виещите се красиви къдрици. Кокалчетата на пръстите му докоснаха кожата и.

– Хенри... – промълви тя изненадано.

– Не мърдай – прекъсна я и пръстите му притиснаха мускулите на схванатите и рамене. В началото му се стори, че кожата и е хладна, но постепенно започна да усеща топлина. Схванатите и мускули се отпуснаха под силните му пръсти.

– Виждам, че не си изгубил някои от уменията си – похвали го, отпусвайки се под пръстите му. Спомни си за други места и други времена. – Ако ти кажа да спреш, не ми обръщай внимание – продължи с

престорено безразличие. Гласът и обаче я издаде.

– Това е най-малкото, което мога да направя за теб след помощта, която ми оказа – произнесе той. Думите му прозвучаха по-сериозно от обичайното. Разговорът им бе прекъснат от чукане по вратата. Ръцете на Хенри застинаха. После ги отдръпна.

Джоан стана от стола. Раменете и шията и все още носеха топлината на неговия допир. Погледна часовника си.

– Това с положителност е доктор Къркпатрик. Пристигна точно навреме.

Хенри прокле безупречната точност на металурга. Разтри длани, сякаш се опитваше да ги освободи от спомена за допира с кожата на Джоан. Стегни се, човек. Държиш се като тийнейджър.

Видя как Джоан се запъти към вратата и в движение докосна леко шията си с ръка. После отметна отново тъмната си коса върху бялата престилка. Каквито и загадки да го очакваха, точно в този момент единственото му желание бе да остане още няколко мига насаме с нея. Джоан отиде до вратата, отвори я и посрещна посетителя.

– Дейл, благодаря ти, че дойде.

Дейл Къркпатрик, специалистът по металургия от университета „Джордж Вашингтон“, бе с цяла глава по-висок от Хенри. Бе обаче изключително мършав и имаше дълго лице, на което очевидно рядко се появяваше усмивка. Опита се да се усмихне, но с катастрофален резултат. Получи се усмивка като на погребален агент пред опечалени родственици.

– Щом е за колега, винаги съм готов да помогна.

Хенри остана с усещането, че червенокосият мъж бе имал с Джоан контакти не само от професионално естество. Размениха си смутени погледи и ръкостискането им продължи малко повече, отколкото изискваше приличието. Хенри веднага го намрази. Човекът бе облечен в скъп копринен костюм и обувките му имаха огледален блясък. Токовете им затракаха силно, когато той влезе. В лявата си ръка държеше голямо куфарче. Хенри се изкашля. Джоан се извърна към него.

– Дейл, позволи ми да те запозная с професор Хенри Конклин.

Къркпатрик подаде ръка.

– А, археолога. – Това бе констатация, а не въпрос, и Хенри почувства нотка на надменност в гласа му. Ръкостискането им бе кратко и сухо.

– Ще ви бъдем признателни за вашата помощ – обърна се Хенри. – За нас откритието продължава да е загадка. Не можем да разберем какво

представява тази амалгама.

– Добре, добре, нека я погледна – предложи мъжът. Говореше на пръв поглед учтиво, но всъщност важничеше. Държеше се така, сякаш самото му присъствие бе светлина в мрака.

– Тук е. – Джоан го отведе при масата.

Когато застана пред загадката, Къркпатрик замислено наведе глава и мълчаливо започна да я изучава.

Джоан понечи да каже нещо, но с помръдване на пръста си специалистът и даде знак да замълчи. Хенри усети почти непреодолимо желание да му счупи пръста.

– Това определено не е злато – констатира най-сетне металургът.

– Това и ние го разбрахме – каза язвително Хенри.

Мъжът го погледна, присвил вежда.

– Естествено, че сте го разбрали. Иначе за какво щяхте да ме викате? – Обърна се към буркана и посегна към стъклената пръчка, все още забита в неизвестното вещество.

– Значи на стайна температура е полутвърдо – промърмори тихо. – Опитайте ли се да разберете коя е неговата точка на топене?

– Все още не.

– Е, това не е трудно да се установи – отбеляза той и обясни на Джоан какво ще му трябва. След малко и тримата се събраха около керамична паничка, загрявана от малкия виолетов пламък на бунзенова горелка. Долната половина от паничката бе изпълнена с проба от метала, в която бе пъхнат термометър. Когато материалът бавно започна да се загрява, металургът проговори:

– Ако веществото представлява амалгама от различни метали, те ще се обособят в хода на разтопяването.

– То вече се разтопи – установи Хенри, като кимна към паничката. Дейл се извърна към нея и се намръщи.

– Това е невъзможно – отбеляза той. – Та то бе загрявано само няколко секунди. Дори и златото не се разтопява при толкова ниска температура.

Наблюдението на Хенри обаче се оказа вярно. С помощта на щипци Дейл отмести паничката. Веществото сега приличаше на сметана, само че златиста на цвят. Дейл отново погледна Джоан.

– Каква е температурата? – попита.

– Деветдесет и осем градуса по Фаренхайт – отчете тя със смутено лице. – Телесна температура – констатира Хенри. Когато бе отдалечено от източника на топлина, веществото започна отново да се втвърдява.

Тримата продължиха да умуват върху резултата. Мълчанието бе нарушено от Хенри.

– Не забелязах да се разпада на отделни метали, както казахте. Това означава ли, че не е амалгама?

– Рано е да се каже – отговори Дейл с вече не толкова самоуверен глас.

– Сега какво ще правим?

– Ще проведем още няколко опита. Бих искал да видя каква е неговата електропроводимост и как реагира на магнитно поле.

След малко проба от мекия метал се озова в съд, в който бяха пъхнати два електрода. Дейл даде знак и Джоан включи веригата. Металът моментално се превърна в локва от рядка течност.

– Изключи го!

Джоан веднага прекъсна веригата. Металът моментално повторно се втвърди. Дейл го докосна.

– Хладен е.

– Какво се случи? – попита Хенри.

В отговор Дейл само поклати глава. Не разполагаше с отговор.

– Донесете магнитите, които са в куфарчето ми – помоли той. Хенри и Джоан поставиха два магнита от двете страни на втори съд. Дейл монтира потенциометър.

– Когато ви дам знак, вдигнете екраните – обясни той и се доближи до потенциометъра.

– Сега.

Джоан и Хенри едновременно повдигнаха двата оловни екрана. Както и при измерването на електропроводимостта, веществото незабавно се разтопи като леден куб, поставен във фурна.

– Екранирайте магнитите – нареди Дейл.

След като направиха това, веществото отново моментално се втвърди. Дейл докосна с пръст твърдия метал. Изглеждаше смутен.

– Е? – попита Хенри.

– Казахте, че веществото се е взривило в черепа на мумията, когато е била под въздействието на скенера.

– Точно така – потвърди Джоан. – Разпръсна се из цялата стая.

– Значи на този метал му въздействат дори и рентгеновите лъчи на скенера – промърмори Дейл и започна да почуква по ръба на масата с химикалката си. – Интересна работа.

Хенри опакова магнитите.

– Какво мислите по въпроса? – попита го отново. Дейл се

съсредоточи и се обърна към тях:

– Веществото е способно да оползотворява всякаква лъчева енергия със съвършена ефективност, била тя електрически поток, или магнитно или рентгеново излъчване. То поема тези различни видове енергия и променя агрегатното си състояние. Струва ми се, че не отделя никаква топлина, когато го променя. Това е образец на съвършена консумация на енергия. Тя дори не се губи като топлина! Как да ви кажа, досега подобно нещо не бях виждал. От гледна точка на термодинамиката това е невъзможно.

Хенри погледна съдържанието на паничката.

– Да не би да намекувате, че рентгеновото излъчване на скенера е предизвикало взривяването на мумията?

Дейл кимна утвърдително.

– Напълно е възможно при такова количество насочена радиация част от материала да е променила рязко агрегатното си състояние и от течност да се е превърнала в газ. Внезапното разширение на този газ е могло да предизвика взрив, при който втечненият метал се е разпилял. След прекратяването на въздействието на радиацията отново се е върнал към полутвърдото си състояние.

– Какво обаче представлява? – озадачи се Джоан.

Дейл отново повдигна пръст.

– Нека направя още един опит – предложи той. Взе къс от мекия метал и го натисна. То се поддаде на натиска му като глина. – Имало ли е случай напълно да се втвърди?

– Не – поклати глава Джоан. – Опитях се дори да го замразя, но то пак си остана пластично.

Дейл се размърда на стола.

– Професор Конклин, бихте ли ми подали един от изолационните кальфи на магнитите? Хенри тъкмо приключваше опаковането на последния от тежките магнити в парче плат с втъкани в него медни нишки. Разопакова го и му подаде плата.

– Медта блокира действието на магнита – поясни Дейл. – Така няма опасност да повреди неволно скъпа електроника. Служи за щит против почти всички видове излъчвания. Хенри започна да се досеща за намеренията на специалиста по металите.

Дейл взе златното кубче и го зави в черната тъкан. След като бе напълно покрито отвсякъде, постави го на масата и извади длето и чук от куфарчето. Постави върха на длетото върху куба и замахна с чука. Чу се заглушено издрънкване. Веществото издържа на удара.

После Дейл бързо разопакова кубчето. По повърхността му нямаше и драскотина. Отново взе длетото и натисна куба с него. То влезе с леко-та в куба. Дейл обясни резултатите:

– Отвсякъде сме обкръжени от слаби излъчвания: от радиовълните на местните станции, от електромагнитните импулси на електрическата мрежа на сградата, дори от излъчванията на слънцето. Това вещество усвоява всички форми на радиация. Именно заради това е непрестанно в полутвърдо състояние. Дори тези слаби излъчвания се отразяват върху твърдостта му.

– Има нещо, което не знам – прекъсна го Джоан. – Кой метал или амалга притежава подобни свойства?

– Нито един от известните ми метали – призна Дейл. Рязко стана от стола и внимателно хвана кубчето с метални щипци. Кимна към съседното помещение, където се намираше електронният микроскоп. – Има обаче възможност да направим още една проверка.

След малко Хенри последва двамата в съседната стая. Бе взел със себе си съда със странното вещество, сега пристегнат от гумена лента, и доминиканското разпятие на мумията. Джоан и Дейл започнаха да подготвят късче от веществото за анализ с помощта на електронния микроскоп.

Хенри отиде до малка масичка, поставена встрани, и остави върху нея веществото и кръста. Огромният електронен микроскоп заемаше задната част на стаята. Оптическата му тръба почти достигаше тавана. Пред него бяха разположени три монитора.

Джоан включи микроскопа, за да загрее, като натисна няколко ръчки, и започна да го настройва. Дейл довърши обработката на пробата и я намести върху поставката за сканиране. Даде на Джоан знак С ръка.

Хенри, почти забравил къде се намира, се отпусна в един стол до масата.

В малкото помещение се чу как оптическата тръба започна тихо да жужи и прищраква. Тунгстеновото и оръдие започна да бомбардира пробата с електронен лъч. Дейл бързо зае място до Джоан при мониторите. Патоложката натисна няколко клавиша и мониторите засветиха в сиво. Думата „ВКЛЮЧЕНО“ се виждаше дори от мястото, където се намираше Хенри.

– Колко време ще отнеме огледът? – попита Хенри.

Джоан го погледна. На лицето и бяха изписани едновременно изненада и смущение. Навярно бе успяла да ей даде сметка колко малко внимание му бе обърнала през последните минути.

– Немного. На електронния микроскоп ще му трябват само десетина минути, за да сглоби образа – обясни Джоан. Усмихна се смутено на Хенри, сякаш искаше да се извини, и се отдръпна.

Той насочи отново своето внимание към разпятието. Почука по блестящата му повърхност с пръст. След пробите с неизвестното вещество реши, че кръстът на монаха определено бе направен от истински метал. От истинско злато, промърмори Хенри полугласно. Поне една тайна намери отговор, но оставаше другата загадка.

Взе разпятието и отново прокара пръст върху множеството малки драскотини на гърба му. Какво бе искал да съобщи Франсиско де Алмагро? Прокара повторно пръст върху знаците. Това някакво последно послание ли представляваше? Ако да, бе ли наистина важно? Хенри усети как в него започна да се надига тревога, подобна на усещането, което бе изпитал снощи, когато не успя да се свърже с експедицията. Опитва се да се освободи от тези ирационални вълнения. Реши, че е започнал да се вманиачава. И все пак мислите му за сетен път се върнаха към Сам и другите студенти? Щяха ли да се справят с погребаната пирамида? Бяха ли успели междувременно да намерят отговорите на загадките? Хенри стисна разпятието с две ръце и подпря брадичката си върху краищата на пръстите. Тези разкопки бяха съпроводени от много странни неща: мумифицирани свещеници, тайнствени метали, запечатани крипти. Хенри усещаше, че между тях съществува някаква връзка. Каква обаче е тя? Бе стиснал силно разпятието и то остави отпечатьци върху дланите му. Златен кръст със зашифровано послание. Дали пък в него не се криеше отговорът?

Опитва се да си представи младия свещеник, надвесил се над разпятието и драскащ нещо по него. Това навярно е било уморително, особено за човек, очакващ смъртта. В ръцете на Хенри може би се намираха последните думи на този човек. Какво бе искал да съобщи? Какво е било толкова важно за теб, прошепна Хенри. Образът на кръста се запечата в съзнанието на Хенри и започна бавно да се движи.

От унеса му го извади Джоан, която се раздвижи зад гърба му. Хенри се обърна. Той проследи погледа и. Наблюдаваше нещо, разположено до десния му лакът. Там се намираше бурканът с метала. Дъхът му секна, когато видя съдържанието му.

– Хенри...?

Бурканът вече не съдържаше метал в насипно състояние. На стената му бе подпряно грубо копие на доминиканското разпятие. С формата на кръст, но с неясни контури. Фигурката на Христос бе едва загатната

върху повърхността му. Джоан и Дейл дойдоха при него.

– Ти ли направи това? – попита Дейл.

Хенри изглежда мъжа така, сякаш пред него стои безумец. Посочи запечатания буркан.

– Ти майтап ли си правиш? – засегна се той. Докато наблюдаваха кръста, той започна да губи формата си. Контурите му станаха по-размазани и накрая целият се стече на дъното на буркана. И там обаче запази определено кръстовидна форма. Хенри се опита да обясни случилото се: – Тъкмо се бях замислил за разпятието, когато... Прекъсна го силен звън, който изпълни малкото помещение.

Всички се извърнаха към мониторите, където след няколко примигвания започнаха да се появяват сивкави изображения.

– Може би се доближихме с една стъпка до отговора – обясни спокойно Дейл и се отправи към мониторите.

Хенри и Джоан се спогледаха. За миг усети в погледа и тревога и нещо като страх. Без да мисли, неволно я стисна за ръката, за да я успокои. Тя даде да се разбере, че е оценила жеста му, като се доближи с няколко сантиметра до него.

След като хвърли последен разтревожен поглед към кръста в буркана, Хенри отиде също при мониторите.

Дейл, надвесил се над клавиатурата, докосна един от екраните с пръст. На монитора се бе появил неземеен пейзаж – редуване на планини и долини със странна форма, сякаш някой бе направил черно-бяла фотография на повърхността на Марс.

– Това е невъзможно – възкликна Дейл и посочи ъгъл от екрана, където увеличението бе още по-голямо. – Вижте: този метал в действителност представлява механичен сбор от малки обособени частици. Обърнете внимание на начина, по който са свързани и закрепени помежду си. На екрана се виждаха малки осмоъгълни структури, закачени една за друга с шест членести крачета. Свързаните помежду си структури образуваша тетраедър. Джоан докосна екрана на мястото, където се намираще изображението на сивите частици.

– Наподобяват органични същества – констатира тя. – Вирусософаги или нещо от този род.

Маталургът се изкашля и махна с ръка по посока на останалата част от екрана.

– Не, определено не са вируси. Рефракцията и вътрешната матрица показват, че това вещество е неорганично. Бих казал, че по структурата си по-скоро наподобява кристал.

– Какво, по дяволите, представлява в такъв случай? – не скри раздразнението си Хенри. – Метал, кристал, вирус, растение, минерал?

Къркпатрик стрелна с поглед кръста в буркана, преди да отговори.

– Не знам. Ако питате мен обаче, от всичко това по малко.

Филип Сайкс, застанал до свързочната палатка, проследи с поглед как слънцето започна да се скрива зад планините. Изтичаше вторият ден от неговото бдение до пропадналите развалини. На мястото на някогашния обрасъл с дървета хълм, покриващ храма, сега зееше кратер. Скалите и счупените гранитни плочи, стърчащи от повърхността му, приличаха на счупени зъби.

Ако Сам не бе успял да се обади на Филип и да го предупреди, че заедно с останалите студенти е успял да се укрие в една природна пещера, Филип досега щеше да ги е отписал. В този следобед хълмът вече нито шумеше, нито издаваше признаци на движение. Бе безмълвен като гроб. Сринал се бе напълно. Сам обаче бе успял да му се обади. Филип стисна юмруци. Отчасти щеше да е по-доволен, ако нахалният тексасец не се бе обадил. В такъв случай на Филип щеше да му бъде по-лесно да обяви всичките за мъртви и да напусне обекта, като остави проклетите индианци сами да се приберат в тъмната си джунгла. Всеки следващ час беше час, през който можеше да бъде нападат от Гилермо Сала. Филип скръсти ръце, когато усети студен повей, идващ от планините. Кой щеше да пристигне пръв? Спасителният отряд, докаран от двамата индианци, или главорезите на Хил, дошли да си довършат работата.

Страхът на Филип се засили. Ох, само да можеше да се махне от тук... Знаеше обаче, че не може. Поне до пристигането на спасителния отряд. Филип отново втренчи поглед в джунглата.

От другата страна на хълма продължаваха да се чуват виковете и песните на индианците кечуа. През този ден бяха удължили с цели петнайсет метра тунела, прокопан от иманярите. Макар работниците да продължаваха да го стрелкат с недружелюбни погледи и да мърморят при появяването му, Филип не можеше да се оплаче от тях. Работеха на три смени и копаеха с кирки и лопати денонощно. Нищо чудно дори да успееше да прокопае тунела за обещаните два дни. Дали обаче това щеше да е достатъчно бързо?

Непосредствено в края на джунглата, където неколцина индианци си отдъхваха под сянката на дърветата, настъпи оживление. Филип се изправи на пръсти, сякаш извисяването с някой и друг сантиметър щеше да му помогне да види какво става отвъд горските сенки, и затаи дъх.

Оттам изскочи един от индианците. Махна с ръка на Филип – махането бе универсално подканване да отиде при тях. Филип отказа да направи това. Дори отстъпи крачка. Докато се колебаеше, чуха се още гласове и до индианеца се появиха и други. Тези гласове издаваха щастие и облекчение. Филип реши, че каквото и да са открили, то няма как да представлява заплаха за него.

Пое си дъх и след това започна да се спуска към гората. Дори от това кратко разстояние почувства умора. Напрежението и изтощението бяха отслабили способността му да усвоява разредения въздух. Когато достигна гората, в лявото му слепоочие се появиха признаци на главоболие.

Група възбудени индианци изскочиха от гората и го обградиха. Бяха широко ухилени и зъбите им блестяха на лъчите на следобедното слънце. Скоро обаче кръгът се наруши и Филип видя причината за възбудата на индианците.

Шест фигури, облечени с мръснокафяви раса и обути в кожени сандали, се появиха откъм гората. Когато отметнаха качулките, прикриващи дотогава лицата им, се видя, че се усмихват. Усмивките на лицата им не бяха озъбените гримаси на хилещите се прости индианци, а излъчваха благородство и благост. Един от тях очевидно им бе водач. Малко по-висок от останалите, бе единственият, на чиито гърди висеше голямо сребърно разпятие.

– Монаси... – удиви се Филип.

Някои от индианците паднаха на колене пред духовниците и подложиха глави за благословия. Докато повечето монаси положиха ръце на главите им и започнаха да шепнат молитви на испански, ръководителят на групата се запъти към Филип.

Мъжът отметна качулката си. Имаше черна коса и красиво волево лице.

– Разбрахме, че се нуждаеш от помощ, сине мой – каза простичко. – Аз съм брат Доминго Отера. Дойдохме да ти предложим помощта си.

Филип примигна. Английски? Човекът се бе обърнал към него на английски! Едва успя да се удържи да не прегърне свещеника. Съзвезе се обаче и отговори.

– Вие... Вие как...

Монахът вдигна ръка.

– При пътуването ни към едно близко селище попаднахме на индианците, които ти изпрати да търсят помощ. Казах им да отидат във Вилуача, за да предупредят властите. Решихме обаче да дойдем тук и да

предложим помощ и утеха.

Филип усети, как бремето се смъкна от раменете му. Бяха се появили други хора, при това англо-говорящи, готови да споделят тревогите му. Започна да говори несвързано. От устата му се изсипа порой от благодарности, смесени със собствените му страхове. Думите му зазвучаха безсмислено.

Отец Отера отиде до Филип и постави студената си длан върху бузата му.

– Успокой се, сине мой! Допирът помогна на Филип да се държи по-естествено.

– Всъщност май не показвам особена съобразителност – укори се той. – Вие идвате отдалеч и навярно сте гладни и жадни.

– Божията помощ ни е достатъчна, но като пътници бихме съгрешили, ако отблъснем твоето гостоприемство.

Филип започна да кима с глава като глупак. Все още не можеше да се нарадва на помощта.

– Заповядайте в палатката ми, ако обичате. Мога да ви предложа сок и вода, а и набързо да направя сандвичи.

– Това е много любезно. Освен това далеч от това изгарящо слънце ще можеш да ми разкажеш спокойно каква беда е сполетяла твоята група.

Филип поведе монасите към палатките, като все пак забеляза, че трима от тях изостанаха и продължиха да благославят работниците.

– Те ще се присъединят към нас по-късно – отбеляза свещеникът. – Първо трябва да приключат Божите дела.

– Разбира се, разбира се – съгласи се Филип и кимна утвърдително. След малко заедно със свещеника се настанаха в палатката, седнали върху съгъваеми столове. На масата бе разположен поднос с нарязани сирена и колбаси. Другите двама монаси плахо приеха чаши с пресен сок от гуава и останаха навън, в сянката на палатката, като оставиха Филип и брат Отера насаме.

След като опита храната, предложена му от Филип, свещеникът се отпусна в брезентовия стол и въздъхна с благодарност.

– Това бе много любезно от твоя страна – обърна се към него, положи ръце върху коленете си и започна да го изучава – Каж ми, сине мой, какво се случи тук? Каж ми с какво можем да помогнем.

Филип отпи от сока и се подготви за разговор. Изпълнението на задълженията му като домакин донякъде го поуспокои, но установи, че му е трудно да погледне духовника в очите. В затъмнената палатка те

приличаха на тъмни сенки, наподобяваха кладенци, проникващи в глъбините на душата му. Самият Филип бе възпитан като презвитерианец, но никога не бе показвал особена набожност. Усещаше сила в спокойната фигура, седнала пред него. Първоначалното му облекчение постепенно премина в плахост. Усещаше, че не може да излъже този човек, че монахът ще намери начин да проникне в душата му.

Като остави чашата си, Филип започна да разказва за предателството и саботажа на Хил.

– ...и след експлозията храмът продължи да се срутва, като принудиха пленниците да слязат все по-надолу и по-надолу. Не можах да им помогна с нищо.

Кимането на отец Отера напомняше благословия.

– Бъди в мир със себе си, Филип. Сторил си всичко, което ти е било по силите.

Филип почувства сили от тези думи. Наистина бе направил всичко, което бе по възможностите му. Намести се удобно в стола и продължи да разказва как индианците се опитали да изкопаят спасителен тунел и как Сам и другите открили таен проход зад един златен идол. Стана съвсем словоохотлив. Разказа дори как Сам открил ключа на статуята.

– Златен нож, който променял формата си – поясни той.

Последната информация определено заинтересува монаха, тъй като очите му се разшириха и той прекъсна Филип.

– Златен нож и таен тунел в планината? – гласът му придоби странна плътност и дълбочина.

– Да – потвърди колебливо Филип.

Отецът замълча за миг и сетне продължи с обичайния си тон:

– Нека благодарим на Бога за избавлението им. Твоите приятели са успели да достигнат безопасно скривалище. Бог винаги проправя път на хората с чисти сърца.

– Надявам се до два дни спасителният тунел да бъде прокопан. Ако обаче индианците, които изпратих да търсят помощ...

Отец Отера внезапно се изправи.

– Не се безпокой. Бог ще се погрижи за тях. Той приема всички нас като свои обични чада. Нищо лошо няма да им се случи.

Филип бързо стана от стола и даде да се разбере, че иска да придружи монаха. Той обаче му даде знак да седне.

– Ти по-добре си почини, Филип. Заслужил си го. Свършил си работата на Бога, като си се опитвал да спасиш приятелите си.

Филип се отпусна на стола и въздъхна, когато отец Отера излезе от

палатката.

– Благодаря ви – каза му на тръгване. После за миг затвори очи. Реши, че тази нощ ще може да заспи. Бремето вече не беше само негово и нямаше да може да бъде обвиняван за действията си.

Погледна затворената врата на палатката. Спомни си за силата, която излъчваше неговият гост. Отец Отера навярно бе наистина религиозен човек.

Отец Отера се отдалечи от палатките и достигна края на гората. Там срещна един от другите монаси. Отецът заповяда на пръстите си да престанат да треперят. Нима това бе наистина вярно? Нима наистина се бе случило след толкова дълго време?

Монахът бръкна в раницата си и му подаде радиостанцията. Отера отиде в гората, набра известния му канал и се свърза с началника си. Премина на испански език.

– Контактът е установен. Приемам.

– Каква е твоята оценка? – отвърна след малко глас.

– Положителна. Находката изглежда златна. Повтарям, златна – съобщил Отера. После разказа набързо това, което бе чул от студента с подпухнало лице. Независимо от голямото разстояние успя да чуе думите, които промърмори шокираният му събеседник.

– *La sangre del diablo*¹⁰...

Отецът потрепери, когато ги чу.

– Какви са вашите заповеди?

– Приятели се със студента. Спечели доверието му. Активизирай работниците. Прокопай проход до тунела – разпoredи гласът. После настъпи дълга пауза. – След като се установи контакт, почисти мястото. Съвестно.

В този ден отец Отера за пръв път се усмихна. Погали ножницата на камата, прикрепена към ръката му. Надутият студент много му напомняше децата, които някога се бяха подигравали с него заради смесения му произход. Щеше да му достави голямо удоволствие да види надутият американец да се бори за живота си. По-важно обаче бе друго. Ако това, което подозираше, се окажеше вярно, тепърва щяха да предстоят други, наистина големи победи. Бе чакал дълго, твърде дълго. Бе понесъл твърде много обиди от испанските мисионери, които се смятаха за по-горни от него. Ако се окажеше прав, щеше да им разкрие

10. Кръвта на Сатаната (исп.). – Б. пр.

собственото им заслепление, да им даде да разберат, че са грешали. Никой вече нямаше да си позволи да се държи пренебрежително с него. Отера доближи радиостанцията до плътно стиснатите си устни. Реши да продължи да играе ролята на съвместен изпълнител.

– Потвърждавам: след като се установи контакт, да се почисти мястото. Разбрах. Край на връзката.

Излезе от гората и върна радиостанцията на монаха, който бе застанал на пост.

– Какво стана? – попита монахът, докато прибираше радиостанцията.

Отец Отера намести разпятието на гърдите си.

– Бе ни дадена зелена светлина – отвърна.

Монахът, остана поразен от тези думи.

– Значи това е истина! – Той се прекръсти. – Нека Бог ни закриля!

Отец Отера се отправи към лагера. Думите, чути по радиото, все още отекваха в главата му.

La sangre del diablo.

Кръвта на Сатаната.

Маги с треперещи ръце се зае с второто фенерче. Успя да го включи. Силната светлина, която внезапно изпълни тъмната пещера, за миг я заслепи. Видя побледнелите лица на останалите студенти и на малкия индианец. По време на краткото затъмнение върху златната пътека се бяха събрали още разузнавачи на паяците. Встрани от нея напредваха други. На фона на черните скали албиносите им туловища наподобяваха бледи сепии. Сам погледна отровната пещера на прилепите.

– Не знам какво да кажа. Само след броени минути това място ще се изпълни с паяци. Не можем обаче да преминем през високото до кръста гуано, без да умрем от изпаренията. Трябва да потърсим друг начин.

Маги се отмести от пътеката на инките и отиде до близкия подземен поток. Той бълбукаше бодро и образуваше облаче от пръски.

– Ще плуваме – предложи небрежно и освети бурната вода.

– Да плуваме? – ужаси се Норман. – Да не си обезумяла? Тази вода се е получила от разтопяването на снега. Всички ще измрем от охлаждане.

Маги се обърна.

– В тази част на пещерата течението е бързо, но сравнително спокойно. Ще влезем вътре и ще оставим водата да ни отърве от паяците и

да ни пренесе през пещерата на прилепите. А и мъглата, образувана от пръските, дори би могла да ни опази поне донякъде от отровните изпарения.

Сам се приближи до нея и я погледна в очите.

– Маги е права – одобри предложението и той. – Може и да се получи нещо, но не трябва да се делим. Щом прекосим пещерата на прилепите, ще трябва да се измъкнем от тази река незабавно. Течението и може и да не ни убие, но студът – положително.

Денал отиде до каменния бряг на реката. Водата течеше на около метър под него.

– Аз ще премина пръв, за да проверя дали е възможно – предложи той.

– Не, Денал – възрази Маги и се протегна към него. Той обаче успя да се отдръпне.

– Добър плувец съм. Ако успея да премина оттатък, ще извикам. В такъв случай ме последвайте. Ако не се обадя, не идвайте.

– Тази работа ще я свърша аз, Денал – прекъсна го Сам и се потупа по джоба на якето. – Имам лампа, с която мога да осветя пътя. Денал бръкна в джоба му, измъкна лампата и я включи.

– Не ти искам разрешение. Така или иначе ще го направя. – Момчето скочи във водата.

– Денал! – изкрещя Сам и се затича към брега.

Маги успя да го спре. Проследиха плуването на момчето по течението. Първоначално се замята в тясното русло, обаче успя да задържи лампата над главата си и тя засия като фар в тъмната пещера. След това течението го отнесе зад един завой и го завлече в тунел.

– Проклетото хлапе ми измъкна фенерчето от джоба – промърмори Сам със смесица от уважение и тревога.

– Ще се справи – увери го Маги.

– Ето, домъкна се и главната армия – предупреди ги Ралф, който не откъсваше поглед от пътеката с паяците. Маги се обърна. Лъчът на фенера бе осветил белезникава вълна.

– Хайде, Денал, не ни разочаровай! – викна тя.

Сякаш я бе чуло, момчето нададе вик от дълбочината на пещерите. Денал бе успял.

– Слава Богу! – въздъхна облекчено Сам. – Да се измъкваме оттук.

Норман приключи прибирането на вещите си във водонепроницаем чувал, а след малко към тях се присъедини и Ралф, който не откъсваше поглед от тарантулите. Сам свали карабината от рамото си и даде знак

на Ралф да направи същото.

– Опитай се да задържиш пушката над повърхността. Предполагам, че за малко време нищо няма да им стане, но все пак е по-добре да си останат сухи.

Ралф погледна водата със страдалчески поглед.

– Пушката да върви по дяволите. За мен важното е да успее да задържа главата си над водата. – Погледна останалите трима. – Не зная да плувам.

– Какво? – възкликна Сам. – Защо не ни каза това по-рано?

– Маги е права – простена Ралф. – Оттук можем да се измъкнем само по реката.

– Аз няма да се откъсна от Ралф – обеща Норман. – В армията се занимавах със спасителни работи във вода.

Ралф не повярва на ушите си.

– В армията ли си служил?

– Да. Служих три години във Форт Орд, докато не ме изгониха при един лов на вещици. Не ми задавай повече въпроси.

– Предпочитам да рискувам сам – заяви Ралф и поклати глава.

Фотографът избухна.

– Ти няма ли най-после да престанеш да се правиш на юнак? Не ми харесваш. Не си моят тип – избухна Норман и подаде водонепроницаемия чувал на Ралф. – Изолиран е с пяна. Направен е така, че при всякакви обстоятелства да изплува на повърхността. Ти го притисни към гърдите си, пък аз ще имам грижата да те бутам. Ралф неохотно се съгласи.

– Ами това? – Посочи пушката на Хил.

– Аз ще имам грижата и за двете – успокои го Сам. Посегна към пушката, но Маги я взе преди него.

– Две пушки много ще ти натежат, Сам – прецени тя. – Фенерчето е водонепроницаемо и леко.

– Добре – прие Сам след известно колебание. – Стане ли трудно, захвърли я. Едно фенерче сега ни трябва повече от втора пушка.

– Да побързаме – подкани Маги. – На паяците ще им омръзне да гледат как закуската им се изплъзва. Сам настоя Ралф и Норман да влязат първи в реката.

Норман стъпи върху малък камък непосредствено до водната повърхност и размаха ръце, за да запази равновесие. Сетне даде знак на Ралф да скочи.

Огромният футболист захвапа долната си устна, притисна чувала с фотоапаратите към гърдите си и скочи във водата, преди страхът му да

му попречи.

Маги ги освети с фенерчето. Норман скочи с лекота във водата и мършавото му тяло след малко се появи до едрия чернокож младеж.

– Легни на гръб! – извика Норман, след като течението започна да ги завлича. – Дръж чувала до гърдите си! Ралф се поколеба за миг, започна да плюва погълнатата вода и да рита трескаво с крака. – Не се движи!

Ралф най-после се подчини и легна на гръб във водата.

Норман доплува до него, хвана го за яката на ризата и вдигна главата му над водата. Когато течението ги понесе, Норман отправи едно последно предупреждение.

– Не изпускай чувала! Я си изгубил апаратите ми, я съм те оставил да се удавиш.

– Сега е наш ред. – Сам пхна каубойската си шапка в раницата. – Готова ли си?

Маги си пое дълбоко въздух и кимна утвърдително.

– Добре ли си? – попита той, като я погледна в очите. Тя разбра, че той се боеше повече от пристъпите и отколкото от водата.

– Нали това беше моя идея? Нищо ми няма.

– Влизай тогава.

Тя понечи да възрази, но усети, че нещо я гъделичка по крака. Наведе се и видя как паяк, голям като човешки юмрук, започва да се катери по крака и. С погнуса го удари с фенерчето. После издигна късата пушка на Хил над главата си и трмаво скочи във водата.

Чу се шумен плясък. За миг усети удар, който веднага бе заменен от усещане за вледеняващ студ. Издигна глава над повърхността и извика. Всичките и мускули се бяха стегнали. Успя да раздвижи крайниците само с усилие на волята си. Студът премина през дрехите и и охлади въздуха в нейните дробове. Сам скочи след нея.

Преди тя да успее да каже нещо, течението я понесе и я завлече в средата на реката. Маги реши да плава на гръб и насочи краката си напред, за да може да се изгласка при сблъсък с невидими препятствия. Задържа фенерчето над повърхността и се опита да използва приклада на пушката като гребло. Видя как Ралф и Норман изчезват в гърлото на подземния тунел.

– Как се чувстваш? – раздаде се викът на Сам.

Маги се намръщи. Сега не бе време за разговор. Неволно пое студена вода, която веднага изплю. Ледената вода охлади дори пломбите в устата и.

– Прекрасно! – успя да отговори.

Сетне течението повлече и нея към черната паст на тунела. Таванът бе съвсем ниско над главата и. Толкова ниско, че дулото на пушката го докосна. Допирът между камъка и стоманата предизвика искри. Стържещ звук изпълни тясното пространство.

Пак така внезапно излязоха от тунела и се озоваха в голямата пещера. Маги веднага усети парене в очите и носа. Над главите им, около лъча на фенерчето, закръжиха прилепи. Все още бяха раздразнени и уплашени от двуногите нашественици. Някъде далеч отгоре проблесна за миг късче слънчева светлина. Очевидно прилепите влизаха в пещерата оттам. Отворът бе твърде далеч и твърде нависоко, за да бъде полезен на хората.

Маги не разполагаше обаче с време за наблюдение. В тази пещера потокът бе станал по-бърз. Това си имаше и хубавите, и лошите страни. Облак от пръски отслаби ефекта от изпаренията на гуаното, но бързите води започнаха да мятат тялото и насам-натам.

Студът стана страховит. На Маги и се стори, че водата ще замрази дори и костния и мозък. Дишането и се затрудни. Отказа се от опитите си да държи пушката над водата и вместо това я използва като кормило, което да я опази от сблъсък с крайбрежните скали. Със сетни усилия обаче продължи да държи фенерчето насочено напред.

Почти ослепяла от изпаренията и с раздразнен нос, Маги едва дишаше. Върху повдигнатата и нагоре ръка изведнъж кацна нещо тежко и с нокти, които се забиха в кожата и. Като примигна, тя успя да види, че това е огромен прилеп, размахал лудешки ципестите си криле. На светлината на фенерчето проблеснаха остри зъби. Маги изстена. Огромните уши на животното се извърнаха към нея. Тя изпищя и вмъкна ръката си под водата. Реши да рискува и да се надява, че фенерчето има достатъчно добра изолация. Извади късмет. То продължи да свети под повърхността, а ледената вода уплаши и прогони прилепа. При измъкването си от реката той се блъсна в рамото и. Маги вдигна фенерчето над водата и започна с все сили да гребе.

Прилепът отново я нападна. Тя почувства как нещо дърпа косите и. Подобно на риба, глътнала въдица, прилепът се бе закачил за тях. Маги усети как малки нокти се впиват в кожата на главата и. Прилепът започна с все сили да пищя почти непосредствено до ухото и.

Откъм тавана се чува ответни писъци. Цялата пещера се изпълни със звукове и с шумове, наподобяващи стърженето на нокът в черна дъска. Таванът сякаш се сниши, тъй като цялата колония прилепи го

напусна и се понесе към пищящия прилеп, оплел се в косите на Маги.

За Бога! Тя замахна към крилатото животно с фенерчето си, като се надяваше да го прогони. То обаче само се уплаши още повече. Ноктите му одраскаха и леденостудената и буза. Изведнъж се появи ръка, която отмести фенерчето и встрани.

– Дръж се!

Бе Сам. Той сграбчи пищящия прилеп и отлепи противното същество от нея, като в същото време откъсна и стотици косми. После го захвърли. С тъп удар прилепът падна върху далечния бряг.

– Идат други! – изкрещя Сам. Тя не успя да види тъмния облак, спускащ се над тях, нито да си поеме достатъчно въздух, тъй като Сам бързо натика главата и под водата. При други обстоятелства щеше да се уплаши, но този път тялото на Сам бе плътно притиснато към нейното и и даваше единствената топлина, която можеше да се усети в този леден поток. Маги реши да остави на Сам да я води и стаи дъх.

След малко течението се поуспокои и тя реши да рискува и отвори очи. Фенерчето все още светеше под водата и осветяваше лицето на Сам. Русата му коса, обикновено деформирана от каубойската му шапка, сега наподобяваше красиви водорасли, виещи се около лицето му. Погледите им се срещнаха. Той я притисна по-плътно до себе си и тя не се възпротиви.

Течението започна да ги мята в различни посоки. Дробовете на Маги, останали без въздух, я заболяха. Отдръпна се от Сам и се устреми към повърхността да си поеме поне малко въздух.

Подаде глава над водата и пое въздух в замръзналите си дробове. Тъкмо щеше да се гмурне повторно, когато забеляза едновременно две неща. Във въздуха вече не се усещаха задушавашите изпарения, а пред нея, на левия бряг, светеше малка лилава светлинка. Сам също се подаде на повърхността и шумно пое въздух.

– Ей там са! – извика Маги и даде знак с фенерчето си. Сам се извърна. Когато приближиха мястото, Маги видя, че Норман помагаше на Ралф да се измъкне от водата. Едрият футболист изпъзля на брега на ръце и колене. При тях бе Денал. Зъбите му просветнаха в лилав цвят, когато включи фенера, за да им подаде сигнал. Маги и Сам се устремиха към брега, но не им се наложи да правят много усилия. На това място имаше дълбоко естествено заливче. Течението ги захвърли натам и след малко краката им докоснаха тинестото му дъно. Леденостудените им и натежали от водата дрехи обаче ги затрудниха при изкачването на брега. Както и Ралф, и Маги допъзля на четири крака върху близката скала

и се отпусна по гръб върху нея. Сам легна до нея и повдигна високо своята карабина.

– Е, успяхме да не намокрим пушките – зарадва се той. До тях се приближи Норман. Зъбите му тракаха от студ.

– И двамата трябва да се движите. И веднага да се освободите от тези мокри дрехи – нареди им и свали мократа си риза.

Маги забеляза, че Денал вече се бе съблякъл по гащи, а Ралф бавно и мъчително се опитваше да събуе панталоните си.

– Опасността още не е преминала – продължи Норман. – Температурата на водата бе почти нулева. Ако не се изсушим и стоплим, може да загинем. Маги усети, че краката и затрепериха. Сам я погледна.

– Това е само поради студа – обясни тя, като знаеше какво мисли.

– Хайде, почвайте и двамата – настоя строго Норман.

Сам изстена и стана, след като фотографът предложи ръката си на Маги. Твърде изтощена, за да възрази, тя пое ръката му и му позволи да и помогне да стане.

– А сега се съблечи – подкани я той.

Маги не усещаше пръстите си, които изглеждаха сини на светлина на фенерчето. С усилия разкопча и свали ризата си. Бе твърде измъчена и изтощена, за да мисли за свян. Всъщност точно сега едно изчервяване би ми дошло добре, помисли си, докато дърпаше ципа на панталоните си. Скоро остана само по мокри пликчета и сутиен.

Всички останали възпитано гледаха встрани. Единствено Денал бе ококорил широко очи. След като срещна погледа и, бързо се обърна.

Маги се опита да скрие усмивката си. После потупа Сам по мокрите гашета, когато мина покрай него.

– Хайде, движи се. Норман каза, че трябва да се движим, за да запазим телесната си температура. Маги усети погледа на Сам върху гърба си.

– За мен не се тревожи – успокои я тексасецът. – Само върви пред мен така, както си облечена сега, и аз ще се стопля. Този път тя не успя да прикрие усмивката си.

– Пътеката сигурно води някъде – предположи Сам, като се опитваше да не трака със зъби. Златната пътека продължаваше да се вие покрай реката. Никой не му отговори, тъй като всички трепереха от студ и бяха заети с разтриването на вкочанясалите си крайници. Ледената вода ги бе изстудила и тъй като нямаша възможност да накладат огън, рискаваха да пострадат от хипотермия. Трябваше да открият сухо и топло място. При това бързо.

Сам, който се движеше напред, изведнъж извика. С лъча на фенерчето си освети място, където пътеката се извисяваше. Полуголото му тяло сияеше на виолетовата светлина зад него и Маги едва сега видя какво красиво телосложение бе укривал нейният спътник под торбестите си дрехи. Сам имаше широки рамене, тесен таз и силни крака и бе приятен за гледане.

– Елате да видите това! – възкликна Сам и на лицето му се появи широка усмивка. Маги видя как Норман веднага се присегна към чувала с фотоапаратите.

Пред тях в пещера, голяма колкото футболното игрище на университета и, се простираше малък град, потънал в тъмнина. Единственият им източник на светлина бе фенерчето, но тя се оказа достатъчна, за да освети цялото селище. Изградено беше от тухлени къщи, някои от тях, триетажни. Покрай стените бяха наредени една над друга редици от сгради, построени от гранит и наподобяващи детски кубчета. Празните им прозорци зееха. Много от постройките бяха украсени със злато и сребро. Това, което привлече най-силно вниманието им обаче, бе разположено в центъра на града. Огромна златна статуя се извисяваше над сградите и почти достигаше тавана на пещерата. На пръв поглед приличаше на статуята, която пазеше входа към пещерите, но разстоянието бе твърде голямо, за да могат да се констатират други прилики.

– За Бога, та това е огромно подземно село! – изуми се Норман.

Маги отиде до Сам и внезапно осъзна, че Норман греша. Разбра го благодарение на влажната миризма. Тя и бе добре позната. Миришеше на прах, разложение и билки, използвани при мумифициране.

– Не е село, а некропол – поправи го тя. – Един от подземните инкски градове на мъртвите.

Сам, като продължаваше да се разтрива и да подскача върху босите си нозе, се съгласи с нея.

– Така е, това е гробница. Досега обаче не бях чувал за съществуването на толкова големи гробници.

Норман направи поредица от снимки и светкавицата на фотоапарата му разкъса мрака. Градът бе изцяло застинал.

– Бихме могли да отидем в някоя от тези къщи и да се стоплим – предложи фотографът. – Да се притиснем един към друг, за да запазим топлината, както правят алеутите в своите юрти.

Маги отново почувства, че премръзналите и крайници я болят.

– Заслужава си да опитаме – съгласи се тя и поведе групата към града. Златната пътека свършваше точно в края му.

Маги се обърна, но преди това забеляза синкавия цвят на устните на тексасеца. Другите не бяха по-добре. Крайниците на Ралф трепереха. Едрият младеж като че ли бе най-зле от всички. Бе нагълтал много ледена вода по време на прехода и не изглеждаше добре.

Маги ускори ход по златната пътека. Стигна до края на града и миризмата на пръст и разложение, подобна на миризмата на тор, изпълни ноздрите и. Разгледа улиците на този град на мъртвите. Гробниците бяха изградени като къщи, за да напомнят на духовете на покойниците за предишния им живот. По вратите на къщите бяха изрисувани, различни странни същества. Както митологически, така и зооморфни, съчетаващи чертите на хора и животни. Досуц като стълбовете, които служеха като жалони по пътя.

Маги погледна една от рисунките, кръстоска между жена и пантера.

– Тук са изрисувани божествата на ука пача, покровителите на мъртвите – констатира тя. От другата страна на широкия булевард Сам разглеждаше ярко оцветената стена на двуетажно здание.

– Тук пък са изобразени няколко малакуи, духове на подземния свят.

– Съжалявам, че прекъсвам лекцията ви по история на изкуството, но Ралф никак не ми харесва – съобщи разтревожено Норман.

Маги погледна Ралф, Той се бе подпрял на една врата с оклюмала глава. Личеше си, че едва се държи на краката си.

– Трябва да открием подходящо място и да го стоплим – обясни Норман.

– Кибритът ти сух ли е? – обърна се Сам към Денал.

Момчето кимна утвърдително и измъкна увито в найлон пакетче от мокрите си дрехи. В него имаше кутия цигари и малък кибрит. Момчето подаде кибрита на Сам.

– Огън ли ще кладем? А подпалки къде ще намерим? – учуди се Маги.

Той не отговори и влезе в една от близките къщи. Маги чу как премества нещо, съобрази какво е намислил и се ужаси. Излезе от къщата, като мъкнеше нещо. С въздишка захвърли товара си на улицата. Чу се трясък на счупени кости и се вдигна прах. Предметът се оказа увита в лен мумия.

– Горят добре – поясни простичко Сам.

– Уф! – реагира с погнуса Норман и закри устата си. Сам отиде при мумията и отвори кибрита на Денал. Запали клечка и я доближи до

ленената тъкан. Появиха се пламъчета, които се разгоряха, след като старите кости и тъкани се запалиха. Оранжевите пламъци се заиздигаха все по-високо.

Маги, все още ужасена от мисълта за използваното гориво, все пак се приближи до приятната топлина.

– Ако не друго, то поне цепеници няма да ни липсват. – Сам махна с ръка по посока на обкръжаващите ги сгради.

Ралф се намести съвсем близо до пламъците. След час горещината започна да докосва изстиналите му кости. Опитваше се да не мисли за източника на топлина. От пламъците се подаде мумифицирана ръка и леко се загърчи от огъня. Ралф отмести поглед встрани.

От другата страна на огъня Сам внимателно почистваше и изсушаваше пушките. Маги подремваше, прегърнала Денал през рамо. Младият индианец не откъсваше широко отворени очи от пламъците. Изминалият ден се бе отразил зле на всички. Норман бе застанал на няколко крачки от другите. Бе направил и снимки, но си личеше, че макар и уморен, гореше от желание да влезе в подземния град. Не искаше обаче да влиза сам. Мракът, независимо от разпаления огън, сякаш присъстваше физически сред тях, подобно странник, застанал зад гърба им.

На Норман му се стори, че Ралф го наблюдава, и се приближи до него.

– Как се чувстваш?

– По-добре – отвърна Ралф и отмести поглед.

Норман седна на каменния под до него. Ралф неволно се отдръпна на сантиметър. Норман забеляза движението.

– Не се бой, човече, не те свалям – намръщи се той.

Ралф се ядоса на себе си. Старите стереотипи трудно се преодоляваха.

– Извинявай. Нямам нищо против теб.

– Да де, не искаш да те видят, седнал до гей.

– Не е там работата.

– А къде е в такъв случай?

– Добре де, може и да си прав. Възпитан съм от баптистка църква в Юга. Чичо ми Джералд дори беше пастор. Ние още от малки получаваме такова възпитание.

– Какво, от това? Родителите ми са мормони. И на тях не им стана приятно, когато разбраха, че съм гей. И на армията не и стана приятно. Така че ме изритаха и от двете семейства.

Ралф не посмя да погледне Норман в очите. И той бе ставал жертва

на предразсъдъци в своя живот, но имаше поне семейство, което му оказваше морална поддръжка.

Норман се изправи, стиснал фотоапарата си. Ралф внезапно го хвана за ръката.

– Благодаря за помощта, която ми оказа в реката.

Норман отдръпна ръката си и се почувства неловко.

– Няма за какво. Само не се опитвай да ме целуваш. Не съм от тия.

– Аз пък бях чул други неща – замънка Ралф.

Норман се отстрани.

– Пустият му Ралф с неговите предубеждения. Ще ми липсват – засмя се той.

В късния следобед Хенри се чувства съвсем не на място. Само се мъкнеше подир Джоан и Дейл, когато те прекосяваха празните коридори на „Джон Хопкинс“. В този час почти нямаше други хора. След поредицата експерименти, проведени в лабораторията на Джоан, решиха да отидат в офиса и и да планират опитите за следващия ден. Двамата учени не преставаха да разговарят за тайнствения материал.

– Ще трябва да направим цялостен кристалографски анализ на веществото Z – каза високият металовед възбудено. Вече бе измислил и име на странната материя.

Хенри остана с чувството, че човекът вече е решил и в кои научни списания ще публикува откритията си.

– А и много ми се ще да разбере как реагира на други видове радиация, по-специално на гама лъчи.

– Ще се разбере за това с ядрената лаборатория – отвърна Джоан. – Сигурна съм, че ще измислим нещо.

Преди да ги последва, Хенри вдигна капака на буркана и направи последен оглед на грубата имитация на доминиканското разпятие. Веществото Z. Стори му се, че другите двама учени заради дърветата не виждаха гората. Голямата тайна бе другаде. Химическите и молекулярни свойства на веществото, колкото и любопитни да бяха сами по себе си, въобще не представляваха никакъв интерес в сравнение с това, че то само променяше формата си. Те, изглежда, не отдаваха особено значение на този факт. Металургът бе обяснил преобразуването с близостта със златния кръст и изказа предположение, че новата форма на веществото е предизвикана от обмен на електрони. „Всеки метал притежава уникални енергийни характеристики, бе обяснил Дейл. Тъй като веществото е силно чувствително към най-различни излъчвания, очевидно е

реагирало на близостта със златото и е променило кристалната си матрица, за да заприлича на прототипа. Удивително наистина!“

Хенри не бе съгласен с този извод, но не каза нищо. Знаеше, че отговорът се крие другаде. Спомни си, че преобразуването стана тъкмо когато размишляваше за шифрования текст върху разпятието. Не близостта с кръста бе променила формата на веществото, а близостта с Хенри. Нещо се бе случило, но той все още не бе готов да изказва гласно смели хипотези. Поне не сега. Това не бе в стила му, трябваше да разполага с повече информация. Едно от първите неща, на които учеше студентите си, бе да се задълбочават в нещата и да не избързват с догадките. Единственото нещо, което Хенри знаеше с положителност за веществото Z, бе, че към него не трябва да се подхожда лекомислено. Другите двама учени обаче очевидно не споделяха неговата предпазливост.

Дясната му ръка напипа доминиканското разпятие в джоба на спортното му сако. Отец Франсиско де Алмагро бе научил нещо. Нещо, което искал да сподели с хората, и се бе опитал да им завещае. Хенри подозираше, че отговорът на загадката на веществото щеше да бъде открит не в ядрена лаборатория, а в грубите драскотини върху обратната страна на разпятието. Преди да изрази лично мнение по въпроса или да проведе експерименти, трябваше да разгадае древния шифър. Хенри добре знаеше откъде трябва да започне. Още утре ще се свърже отново с архиепископа. Нищо чудно някъде да се откриеше шифър, използван от доминиканските монаси.

– Пристигнахме – съобщи Джоан, извади ключове от джоба си и пхна един в бравата. Бутна леко дръжката, вратата се отвори. – Странно, смятах, че съм я заключила. Може би съм забравила да... Понечи да отвори вратата, но Хенри веднага я спря.

– Стой! – извика и хвана патоложката за лакътя. Добре си спомняше, че Джоан заключи вратата. Издърпа я бързо встрани и се препъна в кофа, оставена от чистачите. Едва не падна.

– Хенри! – извика шокирана Джоан. Дейл го изгледа така, сякаш Хенри бе обезумял. – Какво правиш?

Хенри нямаше време да дава обяснения. Бе усетил опасността.

– Бягайте! Бе обаче твърде късно.

Изад рамото на Дейл в рамката на вратата се появи тъмен силует.

– Не мърдайте! – нареди с хладен глас мъжът. Изненадан, Дейл се извърна и лицето му преbledня. Направи бързо няколко крачки в обратна посока към Хенри и Джоан.

Човекът ги последва в коридора. Бе облечен в сив костюм и с черна

риза и вратовръзка. Имаше мургаво лице с испански черти, тъмна коса и черни очи. Това, което привлече, най-силно вниманието на Хенри, бе големият пистолет със заглушител в дясната му ръка. Местеше го ту наляво, ту надясно, за да покрива целия коридор.

– У кого от трима ви е златното разпятие? Предайте ми го и ще оживеете.

Дейл бързо посочи Хенри.

– Професор Конклин, не ме карайте да ви застрелям – предупреди нападателят и насочи пистолета към него.

В този миг смелостта на металоведа напълно се изчерпа. Когато бандитът се обърна с гръб към него, Дейл се опита да избяга. Скъпите му обувки го издадоха, тъй като токовете им силно затракаха по твърдия балатум. Бандитът дори не се извърна. Просто насочи пистолета към него и стреля. Изстрелът бе заглушен от заглушителя, но от това ефектът му не отслабна. Силата на куршума събори Дейл и той падна на пода, след като пробяга още няколко метра. Върху светлата настилка остана кървава ивица. Дейл се опита да се повдигне, но не му стигнаха сили и отново се свлече на земята. Под него започна да се образува тъмна локва.

– Ако обичате, подайте ми разпятието, професор Конклин. – Нападателят протегна свободната си ръка.

Преди Хенри да отговори, от офиса излезе втори мъж, също с тъмен костюм. Погледна първо лежащия металург, а после, спътника си. След това заговори бързо на испански, но Хенри разбра всичко.

– Карлос, унищожих всички документи и файлове.

Карлос погледна събеседника си и леко отпусна пистолета.

– А компютъра?

– Изтрих целия харддиск.

Карлос с кимване даде знак, че го е разбрал. Хенри използва временното им разсейване, за да измъкне бързо доминиканското разпятие от джоба на самото си и да го пхне в съборената кофа на чистача. Само Джоан забеляза това. Очите и бяха разширени от страх.

Карлос отново се обърна към Хенри и го подкани с пистолета:

– Започвам да губя търпение, професоре. Ако обичате, дайте ми кръста.

Хенри направи крачка напред и застана между нападателя и Джоан. Подаде му буркана с грубия кръст. Надяваше се, че формата и цветът ще заблудят крадците. Не му се искаше да губи древната реликва.

Мъжът присви очи и го изгледа подозрително. Взе буркана и го

повдигна пред очите си. Дори тогава не отмести пистолета, насочен право към сърцето на Хенри. Съучастникът му застана зад него.

– Дали това наистина е...

Карлос не му обърна внимание и не откъсна поглед от грубата имитация. Устните му започнаха да мълвят молитва на испански език. Кръстът в буркана започна да променя формата си и след малко се превърна в съвършена пирамида. Хенри ахна от удивление. Вторият мъж падна на колене.

– Dios mio! Карлос с трепереща ръка отпусна буркана.

– Открихме го! – извика. После с все още възбудено лице се обърна към пленниците си.

Хенри се доближи до Джоан. Тя силно стисна ръката му. Той разбра, че е направил груба грешка. Крадците желяха доминиканското разпятие не защото е златно, а защото подозираха, че е направен от веществото Z. Хенри неволно им бе дал точно това, което искаха. Кой бяха тези хора? Карлос кимна към Хенри и Джоан.

– Накарай ги да замълчат! – заповяда на спътника си.

Вторият човек извади пистолета си, много по-голям и страшен от този на началника си.

– Почакайте! – опита се да го спре Хенри. Човекът не му обърна внимание, прицели се в него и стреля. Той усети опарване в гърдите си. Джоан изкрещя. Хенри се свлече на колене и ръката му се изплъзна от нейната. Видя, че нападателят насочва пистолета към Джоан. – Не! – изстена и безсилно повдигна ръка. Твърде късно. Последва втори заглушен изстрел.

Джоан притисна гърдта си с ръка и падна. Погледна удивено първо Хенри, а после мястото, където бе улучена. Пръстите и измъкнаха малка стрела с перца в края. След това падна по гръб. Хенри погледна гърдите си. Не видя никаква кървава дупка. Само накрайник с перца. Това приспивателни стрели ли бяха? Чу още думи на испански, преди наркотикът да го упои.

– Извикай хората веднага.

– А мъртвецът?

– Остави го в офиса до чистача.

Лицето на Карлос внезапно се доближи до лицето на Хенри. Тъмните му очи бяха огромни и Хенри потъна в тях.

– Чака ни кратко пътуване, професоре. Приятни сънища.

Хенри наистина се унасяше в сън. Преди това обаче забеляза малкия сребърен кръст, висящ на шията на мъжа. Вече бе виждал подобен

кръст. Бе идентичен на разпятието, висящо на шията на мумифицирания свещеник. Доминиканско разпятие! Преди да успее да се замисли върху това ново откритие, наркотикът започна да действа и го обви черна пелена.

ЧЕТВЪРТИ ДЕН Некрополът

Четвъртък, 23 август, 07:45 ч.
Пещерите
Андите, Перу

Сам се събуди върху каменния под на пещерата, след като някой леко го срита в хълбока. А сега? Изстена ядосано, изтъркаля се по-далеч от огъня и видя, че наблизко е застанал Норман, вперил поглед в мрачния некропол. Смяната на фотографа приключваше. Макар сега от армията на паяците да ги делеше пещерата на прилепите, бяха решили да не рискуват.

– Какво има? – попита сънливо Сам и разтри очи. След вчерашния отруден ден и почти смъртоносното плуване в ледения поток единственото му желание бе да изкара още половин ден до топлината на пламъците. Дори и миризмата бе съвсем поносима, като се отчетеше източникът и. Наподобяваше миризмата на изгоряла канела. От жаравата ги погледна обгорял череп. Сам се протегна.

– Защо ме събуди?

Норман не откъсваше поглед от сенчестите гробове на мъртвите инки.

– Тук става по-светло – съобщи той най-после.

Сам се намръщи.

– Какво говориш? Да не би някой да е хвърлил още една цепеница в огъня? – Погледна оставените наблизко три мумии, които предстоеше да бъдат използвани като цепеници. Норман се извърна. В ръката си държеше малко устройство. Бе неговият светломер.

– Не. Докато бях на пост, прегледах показанията му. От пет часа сутринта нататък започнаха да се увеличават. Разбираш ли за какво става дума?

Сам бе твърде уморен, за да разсъждава в толкова ранен час, при това, без да е изпил канче кафе. Седна.

– Казвай де.

– Зазорява се – каза Норман, сякаш това обясняваше всичко. Сам просто го погледна. Норман въздъхна. – Сам, ще сгреша ли, ако кажа, че

утрото не е любимото ти време на денонощието? Междувременно и останалите се събудиха и започнаха да се раздвижват в импровизираните си легла.

– Какво става тук? – попита Маги и сладко се прозина.

– Норман задава гатанки – каза Сам.

Фотографът го изгледа сърдито и се обърна към цялата група.

– От сутринта светломерът ми регистрира все по силни сигнали.

– Наистина ли? – Маги се протегна и се обърна с лице към огъня.

– Направих измерванията в интервали от два часа, за да съм сигурен в изводите си. Не исках да вдъхна никому фалшиви надежди. Сам се изправи. Бе облечен само по панталони. Якето му все още съхнеше покрай огъня. През нощта го бе използвал като възглавница.

– Да не би да намекваш, че...

– Може би Норман е прав – прекъсна го смутено Маги. – Ако показанията са по-високи, това означава, че отнякъде прониква слънчева светлина. За Бога! Тук все пак трябва да има изход.

Думите и се запечатаха в съзнанието на Сам. Изход! Той се доближи до Норман и Маги.

– Сигурен ли си, че светломерът не регистрира само пламъците на огъня?

Към групата вече се присъединиха и Ралф, и Денал. Норман се намръщи.

– Не, Сам. Това устройство определено регистрира само слънчева светлина.

Сам кимна с разбиране, доволен от обяснението на Норман. Фотографът не бе глупак. Огледа пещерата. Светлината от пламъците играеше по стените и се отразяваше от огромната статуя в центъра на града. На Сам му се искаше Норман да не греши.

– В такъв случай, нека се опитаме да разберем откъде идва тази светлина. Можеш ли да използваш светломера, за да определиш източника?

– Възможно е... Ако се отдалеча от пламъците и настроя фокуса... – не довърши мисълта си и повдигна рамене. Ралф се намеси. Бе успял да се възстанови след вчерашните изпитания и бе възвърнал формата си.

– Ако искате, заедно с Норман можем да обиколим лагера и да проверим къде точно показанията са най-високи. Така бихме могли да определим посоката, в която се намира източникът. Сам сръга с лакът фотографа, който не реагира веднага. – Какво ще кажеш, Норман?

Той погледна стената от мрак, започваща недалеч от огъня.

Очевидно не му се искаше да реагира ентузиазирано на предложението на Ралф, но накрая, макар и с неохота, даде съгласието си.

– Може и да се получи нещо – изрази надежда той.

– Чудесно – зарадва се Сам. – Докато вие двамата разузнавате, ние ще останем в лагера. Вземете фенерчето. Включвайте го, когато трябва да се измерват показанията. Не се увличайте в това обаче, защото и неговите батерии започват да се изтощават.

– Ще внимаваме – увери го Ралф, след като взе фенерчето и провери изправността му. Норман отмест поглед от пламъците към мрака.

– Ако ще правим такъв експеримент, добре е да почваме веднага. Слънчевата светлина може да изчезне всеки момент. Достатъчно е да премине един облак, за да не успеем да регистрираме нищо.

Изглеждаше, че Норман въпреки собствените си думи все още се колебаеше. Лицето му бе напрегнато.

– Какво има? – попита Сам, след като забеляза тази напрегнатост на фотографа.

– Нищо – отвърна Норман. – Вероятно съм се нагледал на твърде много евтини филми на ужасите.

– Какво от това?

– В тези филми убиецът започва да избива спътниците си едва след момента, когато се разпръснат. Сам се засмя, тъй като реши, че фотографът се шегува. Норман обаче не се усмихваше. Смехът на Сам секна.

– Само не ми казвай, че сериозно мислиш...

Внезапно в огъня падна нещо тежко. Късове горяща тъкан и кости се разлетяха встрани и нападаха по каменния под. За миг всички си помислиха, че светлината на огъня ще изгасне. За щастие горящо парче тъкан падна върху складираните встрани мумии и ги подпали. Отново стана светло. Сенките отново заиграха по стените на гробниците.

Сам се обърна и притегли Маги към себе си. Точно в центъра на първия огън имаше голям правоъгълен камък. Очевидно гранитен блок от някоя постройка. Погледна нагоре. Там нямаше никакъв градеж, от който можеше да падне камък.

– Това не бе случайно! – каза Ралф, сякаш бе прочел мислите на Сам. Футболистът от Алабама включи фенерчето си и насочи лъча в пространството, неосветено от пламъците.

– Донеси пушките – разпреди Сам. – Веднага.

Ралф кимна утвърдително и подхвърли фенерчето на Сам. После взе пушката си, подпряна до каменната стена. Сам се наведе и взе карабината си. Маги и Денал се приближиха до него.

Чуваше се единствено пращането на горящите кости. Въпреки това Сам усети, че около тях нещо се движи. Навсякъде беше тъмно, но някои от образуванията от мрака кътчета сякаш бяха живи. В тях имаше нещо, което се приближаваше към тях.

– Призраци идват за нас – промълви Денал.

Маги прегърна момчето, за да го успокои, но никой не се опита да опровергае думите му. В този некропол, обгърнат от игриви пламъци и плътни сенки, можеше да се материализират и най-страшните им кошмари. Това, което прекоси некропола, бе много по-страшно. Един от прокрадващите се към тях пришълци попадна в лъча на фенерчето на Норман. За миг застина, както застива животно, осветено от автомобилни фарове. Това обаче не бе сърна или елен. Бе създание, бледо като паяците албиноси. Двуного, голо, прегърбено и с дълги мускулести ръце. Сам в първия момент го взе за маймуна, но съществуването бе напълно безкосмено.

То изсъска по посока към светлината и към тях и ги изгледа с огромни черни очи, свили се като цепки. Зъбите му бяха остри и дълги. Сетне изчезна в мрака със скорост, която се стори на Сам невероятна. Появи се и изчезна с такава бързина, че на никого не остана време да коментира случилото се. Нито Сам, нито Ралф успяха да се прицелят с пушките си. Лъчът на фенерчето на фотографа започна да трепери.

– Какво, по дяволите, бе това? – най-сетне наруши мълчанието Маги.

Сам подпря приклада на карабината на рамото си. Около тях бяха започнали да се разнасят най-различни тайнствени звуци. Стържени по скали, съскане, гърлено ръмжене, дори и пронизителен вой, който звучеше предизвикателно. Усещането бе, че са обкръжени от десетки такива същества, обаче бе възможно то да бе предизвикано от акустиката на пещерата. Погледите на Сам и Ралф се срещнаха. В очите на едрия младеж се бе стаил страх.

– Кои са те? – повтори Маги.

– Малакуи – отвърна Денал. – Призраците на подземния свят.

– А ти искаше да ни изпратиш там с Ралф сами – едва ли не изплака Норман, чието фенерче не преставаше да трепери. – Хайде и ние да извлечем една поука от филмите на ужасите: да не се делим. Никой не възрази. Всъщност никой не каза нищо. Всички се бяха втренчили в тъмното сърце на некропола.

Хенри се събуди и му стана неприятно от това. Главата го болеше,

сякаш някой я бе използвал за солови изпълнения на барабан. Устата му бе сякаш изпълнена с киселина и лепнеше като туткал. Изстена. Пое си няколко пъти въздух и се опита да разбере къде се намира. Светлина идваше единствено от тесен прозорец, разположен високо на задната стена на малката стая.

Започна да си припомня нападението в „Джон Хопкинс“. Една от ръцете му се плъзна по гърдите му и докосна мястото, където го бяха улучили. Стрелата с перца я нямаше. Бавно осъзна, че лежи върху грубо легло с износен матрак. Все още бе облечен с предишните си дрехи – джинси и сива риза. Само спортното му сако го нямаше. Като отметна тънкото вълнено одеяло, с което бе покрит, Хенри се надигна в леглото.

Мебелировката в стаята бе спартанска. Единствените други мебели в нея бяха проядена от червеи дървена маса в задния ъгъл и поставка за коленичене пред просто дървено разпятие. Хенри се втрени в него. Кръстът от черешово дърво се открояваше релефно върху варосаната стена. Отново се сети за сребърното доминиканско разпятие, висящо на шията на нападателя. Какво, по дяволите, ставаше?

Стъпи на пода, от което ушите му забучаха и за миг му причерня. Пое си дълбоко въздух, но преди това вече усети силна и добре позната му миризма. Идваше от протритото омазнено одеяло на леглото. Докосна с пръст грубата тъкан и после я доближи до носа си. Лама. Вълната от лама бе най-нискокачествената, произвеждана в Латинска Америка. Използваха я само местните селяни и рядко се изнасяше.

Започна постепенно да осъзнава местопребиваването си. В Южна Америка ли се намираще?

Изправи се и за миг се олюля върху отмалелите си крака, но бързо се окопоти. – Не може да бъде!

Запъти се към единствената врата в стаята. Малка, но здрава на вид. Натисна дръжката. Вратата, разбира се, бе заключена. Отиде в средата на стаята и погледна към прозореца. Наблизо пееха птички, топъл полъх раздвижваше пращинките в слънчевия лъч, минаващ през прозореца. Слънчевата светлина изглеждаше прекалено ярка. Хенри усещаше, че днешният ден не бе денят, когато го бяха приспали с успокоителната стрела. Колко време бе прекарал в безсъзнание? Във въздуха се носеше миризмата на пържено и в далечината се чуваше глъчката на пазар. Стори му се, че се говори на испански.

Сърцето му се сви, когато разбра истината. Бе отвлечен и изведен от страната. Спомни си друго лице. Тъмна коса, светли очи и сочни устни. Дъхът му секна, когато си спомни как Джоан измъкваше стрелата,

забила се в гърдата и, преди да се свлече на пода. Къде бе тя сега?

По-разтревожен за Джоан, отколкото за себе си, Хенри отиде до вратата и заудря с юмрук по нея. Още преди да успее да каже нещо, в горната и част се отвори малка шпионка. Две тъмни очи го погледнаха.

– Искам да знам какво...

Шпионката веднага се затвори. Чуха се приглушени думи, които не успя да разбере, и тихи стъпки. Някой бързо се отдалечи. Хенри отново удари с юмрук по вратата.

– Пуснете ме!

Всъщност не очакваше отговор. Само бе поискал да даде израз на гнева си. Поради това бе шокиран, когато някой отговори. Някъде откъм коридора се разнесе познат глас.

– Хенри, ти ли си?

Той въздъхна с облекчение.

– Джоан, ти ли се обаждаш?

– Добре ли си? – извика в отговор Джоан.

– Да. А ти?

– Цялото тяло ме боли и съм сърдита и направо бясна.

Хенри долови страх и в нейния глас. Не знаеше какво да каже. Трябваше ли да се извини, задето я бе замесил във всичко това? Или да се опита да я излъже, като и обещае бързо избавление? Изкашля се.

– Съжалявам за случилото се. Май не се получи особено приятна среща, какво ще кажеш?

Последва продължителна пауза, преди Джоан да му отговори.

– И по-неприятни прекеждия съм имала!

Хенри притисна длани върху вратата. Много му се искаше да прегърне Джоан.

От другата страна на вратата закънтяха стъпките на приближаващ се човек. Джоан навярно също ги бе чула, тъй като замълча. Хенри за-таи дъх. Какво щеше да стане сега. Нечий глас изрече кратки и отсечени думи. Прозвучаха като заповед.

Ключалката изщрака и след миг вратата на килията широко се отвори. Хенри нямаше представа какво може да очаква, така че бе изненадан, когато срещу изхода видя двама монаси в раса. Бяха отметнали качулки от главите си и на шиите им висяха огромни разпятия.

Хенри отстъпи крачка, след като видя лицето на по-високия монах. Бе Карлос, бандитът от „Джон Хопкинс“. И сега държеше пистолет в ръката си, но този път без заглушител.

– Бъдете сговорчив, професор Конклин, и всичко ще бъде наред.

– Къде съм? И какво искате от нас?

Карлос не му обърна внимание и даде знак на партньора си. Той отиде до другата врата и я отключи. След като разпореди грубо нещо на испански, отвори я широко и измъкна пистолет от гънка на расото си. Даде знак на обитателката на стаята да излезе оттам, като размаха оръжието.

Джоан излезе от килията предпазливо и веднага забеляза Хенри. Той видя, че тя почувства облекчение. Очите и бяха насълзени. Избърса набързо сълзите от лицето си и даде да се разбере, че не се нуждае от повече подканвания, за да се присъедини към Хенри и Карлос. Стрелна с поглед пистолета в ръката на високия монах и се обърна към Хенри.

– Защо сме тук? – прошепна. – Какво искат от нас?

Хенри понечи да отговори, но Карлос го изпревари:

– Елате с мен и ще получите отговори на въпросите си.

Поведе ги по коридора. Другият монах ги последва, без да изпуска пистолета си.

Джоан хвана Хенри за ръката. Той стисна нейната, за да я успокои. Ако тези монаси са искали да ги убият, щяха ли да ги упояват и да ги мъкнат чак тук? Какво обаче представляваше това „тук“? И какво искаха от тях? Съществуваше само един начин да се разбере това.

Хенри се загледа в елегантното расо на Карлос и в сандалите, с които тихо стъпваше по покрития с каменни плочи под. Що за странен маскарад?

Джоан не каза нищо, докато прекосяваха плетеница от коридори и изкачиха две стълбища. Походката и бе стегната. По пътя срещнаха само още един монах, човек с качулка, привел глава. Той се отместил, за да даде път на групата, без да повдигне поглед. Когато премина покрай него, Хенри чу тиха молитва.

След като го отмина, Хенри се обърна. Монахът продължаваше да гледа към пода, без да проявява интерес към пистолетите и пленниците.

– Странна работа – промърмори Хенри.

Карлос най-сетне спря пред голяма двойна врата, полирана и излъскана до блясък. Африкански махагон, прецени Хенри. При това, скъп. Върху вратата имаше дърворезба: планинска верига и много селца в подножието и. Хенри познаваше този пейзаж. Виждал го бе много пъти, когато посещаваше Перу. Бе добре известен район на Андите. Хенри се намръщи, когато Карлос почука на вратата.

– Adelante!¹¹ – разнесе се плътен глас.

Карлос натисна двете врати, които се разтвориха безшумно

благодарение на добре смазаните панти, и пред зора им се появи стая, не по-малко красива от махагоновата врата. В единия ъгъл имаше изящно украсен молитвен олтар с обков от златни и сребърни пластини. Подът бе застлан с голям килим от ламска вълна, който омекоти шума от стъпките на Хенри. Покрай всички стени имаше високи библиотечни шкафове, достигащи тавана и изпълнени с прашни книги. В центъра на стаята имаше масивно бюро. Компютърът върху него изглеждаше съвсем нелепо в тази обстановка.

Зад огромното бюро бе седнал снажен мъж, възрастен, но енергичен на вид. Столът му изскърца, когато се изправи. Мъжът бе толкова едър, че редом до него дори бюрото изглеждаше малко.

Хенри обаче не обърна внимание на мъжа и на стаята, а погледна през широкия прозорец зад него. Оттам се виждаше острата камбанария на красива църква в колониален стил, извисяваща се над града. Хенри бе шокиран от гледката. Веднага разпозна сградата и разбра къде точно се намира – Куско, Перу. Това бе катедралата „Санто Доминго“, доминиканска църква, построена върху развалините на инкския Храм на слънцето.

Огледа още веднъж стаята. Внезапно съобрази къде се намираха. Монасите, гледката, дори и човекът, усмихващ се доброжелателно иззад широкото бюро... За Бога.

Хенри направи крачка напред и се вгледа в мъжа. Чертите му бяха определено испански, почти аристократични. Хенри си спомни разговора с архиепископа на Балтимор. Той му бе обещал да го свърже със свой доминикански колега в Перу. Хенри си спомни дори и името му.

– Абат Руис? – каза на глас.

Едрият мъж наклони глава в знак на привет.

– Професор Конклин, добре дошли в абатството Санто Доминго.

Не даде вид да се е смутил от това, че Хенри го позна. Абат Руис бе не само висок, но и едър. Гърдите и коремът му плътно изпълваха черната му дреха. Съвсем не изглеждаше обаче затлъстял и отпуснат. Поскоро приличаше на мускулист в младините си човек, впоследствие надял под тежестта на годините.

Хенри погледна противника си. Смяташе, че лесно разпознава същността на хората, но абатът го смути. Държеше се открито и дружески. С посребрелите си коси приличаше на добродушен дядо. Като отчиташе обстоятелствата, Хенри си даваше сметка, че подобен извод бе много

11. „Влез!“.(исп.). – Б. пр.

далеч от истината.

Джоан се приближи до Хенри.

– Познаваш ли този човек?

– Не съвсем. – Хенри поклати глава.

Абат Руис ги покани да седнат в две огромни кресла.

– Професор Конклин и доктор Енгел, чувствайте се като у дома си.

– Бих предпочел да остана прав, докато получа няколко отговора – отвърна Хенри и се доближи до бюрото.

– Както желаете – отвърна абатът с леко обиден вид. Отиде при креслото си и се отпусна с въздишка в него. Джоан застана до Хенри.

– Какво искате от нас, дявол да го вземе? – попита грубо тя.

Абатът се намръщи и престорената топлина изчезна от лицето му.

– Моля ви да се въздържате от богохулства на това свято място. Това е дом Господен.

– Богохулства ли? – отвърна сърдито Хенри. – Вашият човек уби наш колега, а после ни упои и отвлече. Според вас колко Божии заповеди наруши с това, да не говорим за международните закони?

– Не се съобразяваме със светските закони. Брат Карлос е воин от Божето войнство и стои над международните закони. Колкото до неговата душа, не се бойте за нея. Той се пречисти чрез изповед и всичките му грехове са опростени.

Хенри се намръщи. Тези хора се бяха побъркали.

– Добре де – обади се Джоан. – Разбрах, че всички души са пречистени, изгладени и сгънати. Защо все пак, мамка му, ни отвлякохте?

Абатът не промени сърдитото и строго изражение на лицето си. Отдавна бе престанал да прилича на добродушен дядо.

– Поради две причини. Първо, искаме да научим повече неща за откритието на професор Конклин в развалините в Андите. Второ, искаме да разберем какво сте научили и двамата за мумията в САЩ.

– Няма да ви кажем нищо – отвърна решително Хенри.

Абат Руис започна да си играе с голям пръстен с функциите на печат, поставен на пръст на дясната му ръка.

– Последното тепърва ще се изясни – каза хладно. – Нашият орден има многовековен опит в развързването на езици.

Кръвта на Хенри изстина, когато чу тези думи.

– Кой сте вие?

– Тук аз задавам въпроси, професор Конклин – отговори абатът. Отвори чекмедже и извади оттам, и постави на бюрото нещо, което им бе познато. Бе лабораторният буркан с веществото Z. Златният материал

все още бе запазил формата на малка пирамида. – Къде точно открихте това?

Хенри си спомни как главата на мумията се пръсна. Реши, че е по-добре да не лъже, преди да разбере какво знаят тези хора. При все това реши засега да не казва цялата истина.

– Това го открихме... при брат Де Алмагро. Джоан го погледна изумена. Абатът се оживи.

– Значи някогашният ни колега е изпълнил успешно мисията си. Успял е да открие източника на *La sangre del diablo*.

– Кръвта на Сатаната ли? – попита недоумяващо Хенри, след като преведе мислено текста.

Руис го изгледа продължително и после преплете пръсти.

– Струва ми се, че знаете нещо повече от това, което говорите, професор Конклин. Не забравяйте, че за няколко века успяхме да подобрим инструментариума си. За вас ще бъде най-добре да бъдете откровен и да ни помогнете. А и в крайна сметка сте човек на науката. Любопитството понякога е по-действено от страха. Готов ли сте да ме изслушате?

– Сякаш имам избор...

Абат Руис отново се изправи. Бурканът изчезна нейде в гънките на расото му.

– Всички хора разполагат със свободна воля, професор Конклин. Именно тя ни обрича на вечно проклятие или ни носи избавление.

Абатът излезе иззад бюрото си и даде знак на Карлос да ги поведе.

– В светилището! – нареди му.

Хенри забеляза, че монахът за миг се смути. Веднага обаче кимна и се обърна кръгом. Отвори вратата на кабинета и ги поведе. Безупречен воин на Бога, помисли си Хенри.

– Къде ни водите? – попита, Джоан, като се притисна до Хенри.

– На едно място, където ще ви разкрия истината, с надеждата да ни отвърнете с взаимност.

– Истината за *La sangre del diablo*? – попита Хенри, като се опитваше да измъкне повече информация. – Та какво можете да знаете за нея?

Абатът тежко въздъхна, сякаш се двоумеше дали да отговори. Накрая все пак се реши.

– Този метал е бил открит за пръв път от испанските завоеватели тук, в Куско. Намерили са го в Храма на слънцето на инките.

– Говорите за развалините под катедралата „Санто Доминго“, така ли? – попита Хенри. Историкът Педро де Сиеса де Леон бе описал Храма като най-богатата със, злато и сребро сграда в света. Дори стените

отвътре били облицовани с дебели няколко сантиметра златни плочи. Испанците ги изкъртили и плячкосали, а после го разрушили до основи, за да построят върху него собствения си храм Божи.

– Точно за тях. – Руис въздъхна. – Храмът навярно е бил нещо великолепно, преди да го разрушат. Срамна работа наистина.

– Защо са назовали метала „Кръвта на Сатаната“? – попита Джоан.

Групата стигна до дълго виещо се стълбище, водещо дълбоко в подземията на абатството. Абатът започна бавно да се спуска по него. Пълнотата очевидно му пречеше, тъй като се задъхваше. След още няколко стъпала и отговори.

– Инките са имали вкус към красивите имена. Нарекли са среброто „сълзите на луната“, а златото, „потта на слънцето“. Когато испанските завоеватели научили за съществуването на този метал и се запознали с извънземните му свойства, обявили го за нечестив. Дали му не по-малко богоухлно название – *La sangre del diablo*, „Кръвта на Сатаната“.

Хенри се заинтересува от казаното. Това бе в неговата област, но той за пръв път чуваше тази история.

– Защо за това откритие не се пише никъде? – попита той монаха.

Абатът повдигна рамене.

– Завоевателите уведомили за откритието си Църквата и тя се съгласила с тях. Металът бил изучен, необикновените му свойства били регистрирани, а през 1542 година бил обявен от папа Павел за гнусно творение, недостойно за погледа на Създателя. За дело на Сатаната. Доминиканските монаси, които придружавали испанците, конфискували всички образци от метала и ги изпратили в Рим, за да бъдат пречистени. Всички записи за него били унищожени. Преценило се, че да се говори или да се пише за него било равнозначно на общуване с Лукавия. Неколцина историци били изгорени живи, когато се опитали да се противопоставят на папския декрет. Изгорили ги тук, в тази сграда. Запазването на тайната се превърнало в бреме на нашия орден.

– Вашия орден... Говорите така, сякаш сте нещо отделно от Римокатолическата църква.

Абатът се намръщи.

– Ние сме част от Светата римска църква. За съжаление, тя почти ни забрави. Само шепа хора във Ватикана знаят каква е истинската мисия на нашия орден.

– И каква е тя? – попита Хенри.

Абатът предпочете да отклони въпроса.

– Последвайте ме и ще узнаете.

Бяха достигнали края на дългото стълбище. Хенри прецени, че се намират на поне петнайсетина метра под земята. Пътят пред тях бе осветен от редица електрически крушки. Хенри хвърли поглед върху стените и с изумление установи, че и те са дело на инките – градежът бе от масивни гранитни блокове, изрязани и съединени с изключително умение. Поглади стената с длан. Абатът забеляза това.

– Намираме се под абатството. Както и катедралата, то също е изградено върху древни инкски основи. Проходът под него е свързан с тунела, намиращ се под катедралата. Всъщност оттук има връзка с Храма на слънцето.

– Там ли отиваме? – попита Хенри. – Към Храма?

– Не. Ще видим нещо още по-удивително.

Като следваха Карлос, прекосиха плетеница от тунели. Хенри забеляза, че на места имаше дървени мостове, свързващи отделни части от покрития с камъни под. Първоначално реши, че необходимостта от тези дървени конструкции бе обусловена от пропадането на почвата в резултат на земетресения. При преминаването по поредния мост обаче съобрази, че те са разположени на твърде равни интервали, и че ямите, над които минаваха, имаха съвършено правилна квадратна форма. Изведнъж започна да се досеща къде отиваха.

– Тук някъде се намира ямата! – внезапно се оживи Хенри, след като се обърна и погледна отново плетеницата от коридори.

– Значи чували сте за това място? – усмихна се Руис.

– Какво представлява ямата? – запита Джоан.

– Подземен лабиринт. Адско подземие, където инкските владетели са хвърляли най-ненавистните си врагове. Било е изпълнено с капани и дупки, на чието дъно е имало остри като бръсначи камъни. В тях са хвърляли и скорпиони, паяци, змии и дори ранени пуми, за да измъчват пленниците.

– Ужасно... – промълви Джоан и погледна стените.

– Ямата е била една от най-ужасните камери за изтезания на инките. Испанските завоеватели са писали подробно за нея. Предполагало се е, че е тук, в Куско, но се смяташе, че отдавна е разрушена – каза Хенри и се обърна към абата: – Очевидно последното не е вярно.

На един от завоите Карлос спря и застана почтително пред гладка каменна стена. На лицето му бе изписан гняв и си личеше, че не одобряваше решението на абата да доведе пленниците на това място. Абат Руис застана до Карлос.

– Намираме се в центъра на лабиринта – осведоми ги той. – В

светилището на нашия орден.

Хенри огледа коридора. Виждаха се само наредени един върху друг гранитни блокове. Нямаше и следа от врата.

Абатът се доближи до стената и натисна големия си рубинен пръстен върху малка пластинка от неръждаема стомана, вградена в трудно забележима вдлъбнатина. Отстъпи една крачка. Зад камъка се разнесе звукът на задвижени механизми. Хенри бе напрегнат. Не знаеше какво да очаква.

Внезапно част от гранитната стена се раздвижи и започна да потъва в пода. От отвора зад нея се подаде ярка светлина, която почти ги заслепи след дългата разходка в полумрака на коридорите. Стената с грохот потъна напълно в земята и застина. Хенри зина от удивление. Джоан, също.

Пред очите им се простираше огромна стая с размерите на малък склад. Представляваше свръхмодерна лаборатория, в която преобладаваха белият цвят и блясъкът на неръждаемата стомана. Зад стъклените врати и прозорци на обособените херметизирани помещения можеха да се наблюдават легион фигури, работещи в защитни облекла. Макар и заглушена от стъклените прегради, ясно се чуваше музиката на Бетовен.

Хенри хвърли поглед последователно към каменния лабиринт на инките и към свръхмодерната лаборатория.

– Добре, слушам ви – каза.

Нападение така и не се състоя. Бе изминал час, откакто Сам зае позиция за стрелба с пушката си и се отдръпна от огъня. Тъмният некропол беше безмълвен. Най-близките гробници бяха осветени от пламъците, но по-голямата част от града на мъртвите бе потънала в дълбок мрак. Единствено високата златна статуя в центъра на града отразяваше пламъците и приличаше на горящ огнен стълб. Не се чува повече шумове, нямаше и движение.

– Може би са си отишли – прошепна Норман.

– Все още са някъде наблизо – възрази Сам.

– Причината е в пламъците – каза тихо и неочаквано Маги и моментално привлече погледите на мъжете към себе си. – Опитаха се да загасят огъня, като хвърлиха този голям камък върху него. За наше щастие неволно подпалиха останалите мумии. Ако огънят бе угаснал, досега да сме мъртви.

– Какво искаш да кажеш? – попита Норман.

– Че се боят от пламъците – отвърна вместо нея Сам. Бе съгласен с

Маги и я погледна с уважение. – Именно пламъците ги държат на разстояние.

Маги кимна утвърдително.

– Създанието, което видяхме, нямаше никаква пигментация – отбеляза Маги. – Очевидно не живее на дневна светлина. По-скоро е пещерен обитател.

– Що за създание обаче беше? – попита Ралф.

– Откъде да знам – отговори троснато Маги. От напрежението всички бяха станали раздражителни. Тя се доближи до Денал. Очите на момчето се бяха закръглили от страх, истински и самовнушен. – В никакъв случай обаче не бе дух. Бе от плът и кръв. Нямам представа що за създание е, навярно е някакъв вид плешива горила.

Ралф поклати глава и намести пушката си по-удобно. Сам реши, че и едрият му спътник се е уморил.

– В южноамериканския континент никога не са откривали големи маймуни – каза.

– Има обаче много райони на Андите, които все още не са изследвани – възрази Маги. – Като това място например.

– Освен това имаше почти човешки вид – каза Норман.

Сам не бе съгласен с последното твърдение. Не смяташе, че изкривеното и гърбаво същество, осветено от фенерчето, имаше човешки вид. Отново си спомни жестокото му лице и острите му като бръсначи зъби. Определено не бе човешко същество. Маги обаче настоя на своето.

– Навсякъде по света хората съобщават за съществуването на странни човекоподобни същества във високите планини. Саскуоч – в планините Сиера, йети – в Хималаите.

– Страхотно – иронизира я Ралф. – Значи сме открили страшния снежен човек на Андите.

Всички отново млъкнаха, тъй като обстановката не предразполагаше към дълги разговори. Настъпи пълна тишина, нарушавана от пукота на огъня. След малко Сам започна да се надява Норман да е прав. Може би странните създания се бяха махнали. От дълбочината на пещерата внезапно се чу рязко излайване. Бе последвано от гърлено ръмжене, което се разнесе около тях. Всички се напрегнаха. Сам сложи пръст върху спусъка.

Странните звуци се чува повторно и започнаха да къртят из пещерата. Струваше им се, че са обкръжени от стотици такива създания.

– Туземците започнаха да проявяват нетърпение – прошепна Норман.

– Може би намират смелост да ни нападнат независимо от огъня – предположи Сам.

– Какво да правим? – попита Норман.

– Имаме две възможности – отговори Сам. – Едната е да се барикадираме в някоя от гробниците. Да накладем голям огън до входа и да изчакаме да дойдат. Да ги отблъснем, ако ни нападнат. Имам може би двайсетина патрона. Ралф има около трийсет.

Маги, погледна тесния вход на една от близките гробници. Определено не одобри изказаната от Сам идея.

– В такъв случай бихме се озовали в капан – прецени тя. – Няма да има къде да избягаме. Освен това след време огънят ще угасне.

– Ако ни свършат мумиите, докато сме вътре, кой ще излезе навън, за да търси нови, с които да поддържаме огъня? – попита Норман.

– Прави сте. Тази възможност не е за предпочитане – съгласи се Сам. – Другата възможност е следната: ще се опитаме да се измъкнем оттук. Ще търсим изхода с помощта на светломера на Норман. Ще държим пушките си в готовност и ще си приготвим факли. Те би трябвало да задържат нападателите на разстояние. Поне толкова време, колкото ни трябва, за да се измъкнем.

– Каквото и да решим, по-добре ще е да побързаме – настоя Ралф, вслушвайки се в зачестилите звуци около тях.

– Именно нашето бездействие ги окуражава – разсъждаваше Маги. – Ако започнем да се движим, като вземем огъня със себе си, това би трябвало да ги уплаши. Освен това нищо чудно тази пещера да е техен дом. Ако става дума за територия и им дадем да разберат, че не смятаме да оставаме тук, може би ще ни оставят на мира.

– Твърде много „ако“ има в думите ти – каза Ралф.

– Ето какво, предпочитам да се движим, вместо да стоим като заковани на едно място – отвърна Маги. – Според мен ще е неразумно да оставаме повече тук. Гласувам да се махаме.

– И аз – побърза да я подкрепи Денал с тих и уплашен глас.

– Задържахме се прекалено дълго на това място – добави Норман.

Сам погледна Ралф.

– Добре, да се разкараме по живо, по здраво – каза едрият футболист и повдигна рамене.

Сам се зарадва, че решението бе взето единодушно. Оставаше и да е правилно.

– Добре. Ралф и аз трябва да сме със свободни ръце, за да можем да ползваме пушките при необходимост. Всички останали вземете по един

факел.

Докато чудовищата около тях пищяха и скърцаха със зъби, Ралф и Сам заеха позиция за стрелба в мрачния некропол. Останалите бързо се заеха с направата на факли. Измъкнаха мумия от близката гробница и задърпаха крайниците и. Денал, Маги и Норман се сдобиха с факли. Норман отстъпи крачка, държейки тънък мумифициран крак.

– Чувал съм, че не е хубаво да си правиш майтап с тези неща, но няма как. – Лицето на фотографа бе покрито с пот от напрежението и умората. Той се приближи до огъня и запали крака. – Нещо ми подсказва, че заради тази работа ще отида в пъкьла... Както и да е, може би вече съм в него.

Без да обръщат внимание на нервните му приказки, Маги и Денал последваха примера му. След малко всички държаха запалени човешки крайници в ръка.

– За всеки случай си взех резервен факел. – Маги посочи човешката ръка, прикрепена към ремъка на раницата и. – Пък и по пътя ще открием още, ако ни потриват.

– В краен случай ще използваме и светкавицата на фотоапарата ми – добави Норман.

– Тогава, да тръгваме – заяви Сам. – Аз ще вървя напред. Норман ще бъде плътно до мен, за да се ориентираме по светломера му. Маги, ще можеш ли да държиш едновременно факела и фенерчето?

В отговор тя кимна утвърдително.

– Ти ще ни следваш заедно с Денал, а Ралф ще охранява тила ни. Ще прекосим града. Знаем, че зад нас няма изход, така че е най-добре да вървим напред – предложи Сам и изгледа спътниците си. Никой не възрази. – Добре, да тръгваме.

Групата се отправи на път. Улиците между гробниците на некропола бяха достатъчно широки, поради което можеха да се движат в пакет. Норман вървеше до Сам и следеше показанията на светломера, като го закриваше с тялото си от светлината на факела. Маги вървеше от другата страна на Сам с фенерче, насочено напред. Денал едва ли не се бе прилепил до нея. Ралф гледаше назад и защитаваше тила им.

Докато напредваха по плетеницата от улици и се приближаваха до отсрещната стена на пещерата, предположенията на Маги донякъде се потвърдиха. Какофонията позатихна, тъй като съществата определено донякъде се уплашиха от движещите се пламъци. За съжаление, само донякъде. Ръмженията и писъците продължиха и което бе по-лошо, започнаха да звучат по-отблизо.

Изведнъж зад гърба им прокънтя изстрел. Сърцето на Сам се сви и той рязко се обърна. Видя, че от дулото на пушката на застаналия на два метра от него Ралф излиза дим.

– За Бога, видя ли нещо? – изкрещя Сам, Изстрелът все още отекваше в ушите му.

Ралф поклати отрицателно глава и погледна с пренебрежение некропола.

– Реших само да ги постресна. Щом огънят не ги плаши достатъчно, един предупредителен изстрел може да ги вразуми.

– За Бога, насмалко щях да получа удар! – възкликна Маги. – Друг път предупреждавай, преди да стреляш!

В отговор Ралф я погледна глупаво.

– Извинявай, но просто много ми се искаше да направя нещо. От тези писъци и степания бяха започнали да ме ползват тръпки по гърба.

Норман се повдигна от каменния под, където инстинктивно бе прилегнал.

– Направиш ли това още веднъж, ще трябва да ми купиш нови долни гащи – пошегува се той.

– Я, вече нищо не се чува – учуди се Денал.

След като свиренето в ушите му престана, Сам разбра, че момчето говори истината. Постъпката на Ралф все пак бе прекратила шума. Тишината в пещерата бе мъртвешка.

– Може би изстрелът ги е прогонил – каза обнадеждено Норман и изтупа праха от панталоните си.

– Не бъди толкова сигурен – отвърна Ралф. – Да вървим.

Групата продължи в плетеницата от улици. Архитектът на некропола определено не бе отбирал много от урбанистика. Нямаше нито една права улица, а много от тях бяха задънени. Сам преценяваше придвижването им по приближаването до огромната статуя. Напредваха бавно със скоростта на костенурка. Налагаше им се често да спират, за да погледат показанията на светломера.

– Тук може и да се заблудим – каза по едно време Норман, надвесил се над светломера.

– Не може да няма изход – възрази Сам.

Пътешествениците станаха още по-нервни и напрегнати. Воят на чудовищата бе престанал, но сега започна да ги изнервя тишината. Без да имат представа къде може да се намират създанията, вглеждаха се нервно във всяко трепване на сенките. Никой не каза нищо, но всички знаеха, че създанията са все още около тях. Инстинктът им

подказваше, че ги дебнат хищници. Усещаха погледите им върху себе си. Усещаха, че нещо се таи в мрака.

Безмълвието започна да ги потиска още по-силно. Вече не разговаряха. Дори Норман престана да се оплаква. Сам изпита желание отново да чуе воя на създанията. Стори му се, че това щеше да бъде за предпочитане пред проклетото безмълвие. Внезапно над главите им се разнесе приглушен писък. Маги незабавно насочи лъча на фенерчето към покрива на съседната гробница. Освети, големи бледи лица с черни очи, с гримасничещи уста и остри зъби.

– Назад! – извика Сам и изблъска Маги и Денал зад себе си.

Чудовищата скочиха от покрива и се нахвърлиха върху тях.

Пушката на Ралф изгърмя и една от гнусните твари се загърчи още във въздуха. От врата и зашуртя кръв. Извъртя се и с трясък се стовари върху каменния под. Затъркаля се и започна да надава отвратителни писъци.

Сам даде знак на останалите да се скупчат и отстъпи крачка назад. Стисна пушката си. Едно от създанията се изправи от мястото, където бе заело позиция. Сам успя за пръв път внимателно да го разгледа. Бе бледо и безкосмено, подобно на първото, което бе видял, но определено по-мършаво. Всичките му ребра прозираха под изопнатата кожа. Крайниците му представляваха едва ли не само удължени кости. Сам бе смутен обаче именно от лицето му. Наподобяваше муцуната на мечка и зъбите му до един бяха остри. Определено бе хищник. Още по-смушавачи обаче бяха огромните черни очи. Сам съзря някакъв първичен разум в погледа им. Нещо като любопитство, смесено с ярост. Тази смесица без съмнение бе смъртоносна.

Сам обаче видя в този поглед и друго нещо – предпазливост. Мършавото същество отмести поглед към ранения си другар, който продължаваше да се гърчи върху пода. Когато повторно изгледа Сам, черните му очи се бяха превърнали в цепки.

Съществото изсъска срещу Сам. Като повдигна дългите си бледи крайници, изчезна в една странична улица със скорост, трудно проследима от човешко око. Сам не успя дори да се прицели. Съществото се бе превърнало в размазан белезникав призрак. Наистина се движеше бързо, дявол да го вземе.

Междувременно други негови събратя заизлизаха от различни отвори. От черни прозорци и от тесни врати. Сам забеляза, че между тях съществуваха различия. Някои представляваха умалени копия на съществото, което току-що бе видял. Други имаха по-яки тела. Някои дори

притежаваха нещо като зародиш на криле, стърчащи от лопатките. Единствената обща характеристика на всички бяха проникателните гладни черни очи и прозрачната кожа.

– Сам, опасност отляво! – извика Маги.

Сам се извърна наляво. Яко същество с криви крака се бе устремило към тях, като държеше тухла над главата си.

Сам се прицели с лекота. Рефлексите, отработени в течение на дълги години стрелба по патици и фазани, сега му послужиха. Натисна спусъка. Куршумът улучи съществото точно в гърдите и спря устрема му. То падна, задържа се за малко на колене и сетне напълно се свлече. Черна като нефт кръв потече по бялата му кожа. Каменната тухла падна от пръстите му.

Отдясно се разнесе друг изстрел. Сам видя как друго чудовище се свлича на земята на няколко стъпки пред Ралф.

– Продължавай! – извика Ралф.

Сам бе повторно предупреден от писък. Този път не го издаде Маги. Едно от изкривените създания, самка с увиснали гърди, нададе продължителен боен вик. В бледите си ръце държеше тояга. Той се опита да насочи пушката към нея.

– Сам!

Тоягата се спусна към него по-бързо, отколкото бе очаквал. Отстъпи крачка, но недостатъчно бързо. Тоягата шумно се стовари върху цевта на карабината. Оръжието издрънча върху каменния под.

Ръката му изтръпна от удара. Тоягата отново се завъртя. Този път бе насочена към главата му. Самката тържествено зарева. Сам, изгубил равновесие, не успя дори да се приведе. Испита внезапна рязка болка в лявото си ухо. Извика от изненада.

– Извинявай – съжали Маги и тикна факела, който бе преминал покрай главата му, по-напред, в лицето на нападателката.

Очите на звяра се разшириха от ужас. Победният му вик премина в ужасен писък. Тоягата падна от треперещите му пръсти и той закри лицето си с ръка.

Маги заобиколи Сам и размаха факела. Създанието се отдръпна и мигновено се скри зад една гробница. И неговата скорост беше сякаш свръхестествена.

– Бързо си вземи пушката! – изкрещя Маги на Сам. – Ползвай факелите! – извика на Норман. После посочи с лакът Ралф, който отново бе стрелял. Чернокожият мъж бе обграден отвсякъде. – Помогни му! Аз ще остана при Сам и Денал. Трябва да си пазим гърбовете, когато

отстъпваме.

Норман отиде при отбраняващия се бивш футболист и прогони две скотоподобни създания с факлите си.

– Накъде ще отстъпваме? – попита.

– Накъдето и да е! Само да не оставаме тук – отвърна Маги.

Норман кимна, сякаш този отговор го удовлетворяваше. После се включи в битката при Ралф. С още няколко изстрела и един размахан факел разчистиха пространството около високия чернокож мъж.

Отляво се разнесе уплашената въздишка на Денал. Сам видя как малкият индианец започна да отстъпва пред три дребни създания, миниатюрни копия на това, което бе нападнало Сам. Те тихо напредваха по пода, като се подпираха на ръце. Приликата им с маймуни бе много силна.

Като използва свободната си ръка, Сам придърпа Денал към себе си и се прицели в най-близкото от трите. Изстрелът от упор отнесе горната част на черепа му и пръските кръв, попаднали върху другите две, ги накараха да забавят ход.

– Насам! – изкрещя Сам, като тикна Маги и Денал към една странична улица, докато две създания продължаваха да се приближават. Трето създание се протегна към Маги от един покрив, но факелът и го прогони.

Тогава двете поклащащи се чудовища на улицата изреваха и скочиха. Не обаче върху хората. Нахвърлиха се върху падналия си другар и започнаха да разкъсват бледото му тяло с нокти и зъби. Сам, Маги и Денал продължиха да се оттеглят.

– Що за създания са тези? – попита ужасена Маги.

Сам не знаеше какво да и отговори. В импровизираното пиршество се включиха нови създания, привлечени от миризмата на кръв. Когато факлите се отдалечиха от тях, изскочиха от всички възможни ниши и покриви. Бяха изключително настървени. Какъвто и неутралитет да бе съществувал между създанията, той веднага изчезна, след като надушиха миризмата на прясна кръв и плът.

– Сам, Маги, не можем да дойдем при вас! – изкрещя Ралф. – Много са!

Сам не откъсваше поглед от касапницата. Боеше се, че обезумелите от жажда за кръв създания ще престанат да се плашат от огъня.

– Не се опитвайте да ни достигнете сега! – извика. – Следвайте тази посока! Към златната статуя! Там ще се срещнем! В отговор чу още изстрели.

Маги освети пътя зад тях. Там нямаше никого. Пиршеството на съседната улица бе привлякло, глутницата така, както свещ привлича нощни пеперуди.

– Да побързаме! – подкани ги Маги. – Не знаем докога тези гадини ще се задоволят с местна храна.

Сам не се нуждаеше от повече напомнания. Заедно с Маги и Денал се затичаха по улиците. Взимаха слепешком всички завои, които водеха към златния идол. Писъците на чудовищата, разнасящи се около тях, ги подтикваха да се движат по-бързо. Сам презареди пушката си в движение.

– Как се чувстваш? – обърна се към Маги. В светлината на фенерчето видя, че лицето и е преbledняло и покрито с пот. – Засега съм добре, но ми задай този въпрос още веднъж, когато престанем да тичаме.

Сам я стисна за лакътя. Знаеше какво има предвид. Докато се защитаваха и бягаха, ужасът им бе потиснат от адреналина. Едва по-късно съяха да се шокират от случилото се с тях.

– Нищо ми няма – успокои го Маги и потупа Сам по ръката.

Той и отвърна с усмивка.

– Ще се измъкнем отук, повярвай ми.

Тя кимна, но той знаеше, че това кимване не означава, че му вярва. Не бяха наивници. Тези същества очевидно бяха канибали и не пренебрегваха мършата.

Бледата им кожа и огромните им очи издаваха, че са обитавали пещерите в течение на поколения. Може би хилядолетия. Кръстосвали са се помежду си и претърпявали мутации. Какво ли са представлявали някога? Неизвестен вид човекоподобни маймуни или може би дори праисторически хора? Ако обаче от тези пещери съществуваше изход, защо тези същества не го бяха използвали?

Сам се замисли върху тази загадка, за да прогони страха. Може би Денал бе прав. Може би тези създания бяха именно малакуи, призраци на подземния свят. Ако инките се бяха срещнали с това чудовищно племе, спокойно можеха да повярват, че те са създания от ука пача, от подземния свят на призраците. Дали заради това бяха построили тук такава скъпа гробница? Дали са вярвали, че тези чудовища ще защитят техните покойници? Като имаше предвид поведението им, Сам реши, че създанията действително се бяха проявили като съвестни пазачи.

Не бе уверен обаче в истинността на изводите си. Разумът му подсказваше, че един важен елемент от пъзела липсваше. Очевидно отговори на въпросите си щеше да получи по-нататък.

Сам, Маги и Денал побягнаха. Изстрелите, прекъсващи писъците в далечината, показваха местоположението на Ралф и Норман. Въпреки това Сам се стряскаше от всеки изстрел, кънтящ в пещерата.

– Надявам се при тях всичко да е наред – тревожеше се Маги, след като чуа цяла поредица изстрели. Подпря се на един прозорец и си пое дъх.

– Ще се справят. Ралф е силен, а Норман е съобразителен, така че ще се справят.

Маги кимна. После надникна иззад ъгъла.

– За Бога! Ето го най-сетне! – отдъхна си тя и даде знак на Сам и Денал да я последват. Сам също зави покрай ъгъла и погледна улицата. Бе дълга и права. Единствена в проклетата плетеница от криви улици. И тя имаше гробници от двете страни, а в края и се виждаше пиедесталът на огромната статуя. Паметникът определено бе на инкски владетел, на Сапа Инка, подобен на другия, който охраняваше тайния вход към пещерите. Ръцете на скулптурата бяха повдигнати и докосваха далечния таван. Впечатлението бе, че го крепяха.

Денал погледна статуята и зина от удивление.

– Това е същият крал. – Освети го с фенерчето. Бе висок колкото двайсететажно здание. Сам също погледна статуята. И този крал имаше корона от пера, и той ги гледаше презрително с аристократическото си лице. Очевидно бе същият владетел.

– Права си. Той ще да е бил този Сапа Инка, който е покорил народността моче, строителите на погребаната пирамида. Несъмнено е искал да увековечи присъствието си в тази подземна крепост.

– Не е бил особено скромен – вметна Маги.

– Е, хайде да му се представим – каза Сам и ги поведе. Все още се боеше от възможни нападения на обитателите на пещерата. Стискаше пушката си и имаше готовност за стрелба, но тази улица изглеждаше наистина мъртва. Наблизо не се чуваха никакви звуци. Писъците отекваха в далечината. Сам ускори крачка. Не му се искаше да ги чуе отново около себе си. Улицата се оказа много по-дълга, отколкото първоначално им се бе сторило. Огромните размери на статуята ги бяха подвели относно истинското разстояние до нея. Сам забеляза, че колкото повече се приближаваха до централния площад, толкова по-високи и големи ставаха гробниците. Бяха много уморени и тичането им постепенно премина в нормален ход.

Лъчът на фенерчето на Маги се плъзна по украсата на огромните мавзолеи. Някои от тях бяха четириетажни и украсени със златни и

сребърни орнаменти, инкрустирани с рубини и изумруди. Фасадите бяха покрити с рисунки на странни създания: дракони, крилати леопарди и полухора-полузверове. Маги прокара пръст върху сложна мозайка, изобразяваща тържествена процесия.

– Тези гробници навярно са принадлежали на „капак“, на хората от висшите класи – каза задъхано.

Сам се съгласи с нея.

– Така е. Всички са били погребани в нозете на своя крал Сапа Инка. Обърни внимание на разположението на дланите му. Дори то показва как са възприемали владетеля си: като физическа връзка между горния свят и този.

Гробниците най-сетне свършиха и пред тях се появи площадът, на който бяха стъпили златните нозе на статуята. Сам погледна нагоре. Тя достигаше самия таван на пещерата.

– Леле...

Маги не бе така впечатлена. Продължаваше да се вглежда в мрачния некропол. От време на време отдалеч се дочуваха животински рекове.

– Какво, по дяволите, представляват тези създания? – промърмори.

– Не знам – отвърна Сам. – Поне някои от тях обаче притежават зачатъци на разум. Използваха оръжия. Тояги и камъни.

– И аз го забелязах, но това бяха само създанията с по-дебели крайници. Обърна ли внимание?

– Как да ти кажа... Бях твърде зает с отблъскването им.

– Казвам ти самата истина. Другите се бориха само със зъби и нокти. Бих казала, че глутницата бе разделена на четири отделни класи. Всяка една от тях със свои специфични функции и възможности.

– Да не би да ги оприличаваш на пчели? С техните работници, търтеи и царица?

– Точно така. Първо се появиха мършавите с дългите крайници.

– Да. И аз видях едно от тях. Движат се по-бързо от леопарди.

– Направи ли ти впечатление, че те не се биеха?

– Вярно е. Те се появиха първи и после просто останаха в периферията. Какви са те? Разузнавачи?

– Вероятно да – каза Маги. Сам започна да обмисля теорията и. Отново си спомни битката.

– А какво ще кажеш за тези, които приличаха на питбули? Дето въобще не се бояха от пламъците?

– Очевидно принадлежат към друга класа. Забеляза ли, че не

притежават полови органи?

– Не се загледах в тези подробности. Щом обаче са безполови, както казваш, вероятно трябва да съответстват на пчелите работнички.

– Точно така – потвърди Маги. – Безплодни работнички с ограничен разум. Това, че не се бояха от огъня, може да се обясни по-скоро с глупост, а не със смелост. Дали обаче това е вярно?

– А онези с оръжията? – попита Сам. – Яки и със зачатъци на криле. Нека се опитам да отгатна. Войници.

– Или може би просто труженици – уточни Маги. – Не знам. Обърна ли обаче внимание на гиганта, който сякаш издаваше заповеди? Сигурна съм, че той бе ръководител на глутницата. Той бе най-едрият.

– Правим твърде много изводи и изказваме твърде много предположения за кратко време.

– Нали чичо ти ни учи да разсъждаваме така? Да екстраполираме. Да вземем малките късчета, останали от един народ, и с тяхна помощ да възстановим една цивилизация.

– Маги, без повече информация ще ми бъде трудно...

Денал внезапно дръпна Сам за ръкава. Той погледна момчето.

– Господин Сам, не чувам повече изстрели – каза Денал, вперил поглед в мрачния некропол. Сам се извърна към Маги. Погледите им се срещнаха. Тя бе намръщена.

– Денал е прав – каза тя. – От доста време престанохме да чуваме изстрели.

Сам погледна града, опитвайки се да открие следи от Ралф и Норман. В тъмнината все още се разнасяха писъци.

– Може би са успели да избягат – допусна той.

Маги бавно освети в кръг всички гробници около тях. Оттук некрополът приличаше на широка паница. Подобно спици на колело, от площада се разстилаха към града седем прави булеварда.

– Не виждам следи от фенерчето на Норман – разтревожи се Маги.

Сам се доближи до нея. Къде бяха приятелите им? Да не би да ги бяха пленили? Сърцето му се изпълни със страх за съдбата им.

– Трябва да са някъде там. – Той посочи към мрака. – Непременно са някъде там.

Притиснати от глутница чудовища, Норман и Ралф се пяха под арката на една гробница и влязоха вътре. Тясното пространство бе изпълнено с миризмата на влага и канела. Бледите създания останаха от другата страна на вратата. Викове и писъци, излизаци от гладните им гърла, не спираха. С помощта на факела, от който бе останал само

половин крак, Норман ги прогони по-далеч от вратата. Пламъците, макар и слаби, ги държаха на разстояние.

– Хайде, Ралф, направи нещо – помоли Норман и погледна отново към входа. Очилата му се плъзгаха върху запотения му нос.

Ралф, влязъл във вътрешността на гробницата, се измъчваше със затвора на пушката.

– Боклук, същински боклук! Не ще да се разблокира.

– Като не ще, разблокирай го ти! – извика Норман.

– Какво, по дяволите, мислиш, че се опитвам да направя? – сопна му се Ралф. Огромните му мускули хванаха пушката още по-енергично, но отново без успех. Изражението на лицето му издаде безсилието му.

– Мамка му – изруга Норман и тикна факела в бледо лице, приближило се твърде много. То изрева и изчезна. – А сега какво да правя? Този крак е почти изгорял.

– Задръж ги за малко – разнесе се глас от дъното на гробницата, последван от шумолене. Норман не посмя да се обърне. Чудовищата се доближаваха и дори започнаха да се протягат към факела му, сякаш вече не се бояха от него. – А сега се отдръпни – помоли Ралф напрегнато.

Норман се отмести и едрият мъж захвърли някакъв вързоп до входа. Бе изсъхнала мумия в утробна поза.

– Запали я.

Норман доближи горящия факел до изсъхналите вълнени бинтове. Появи се пушек, който изпълни тясното пространство. После цялото мумифицирано тяло бе обхванато от ярки спасителни пламъци. Помещението се изпълни с още повече дим. Норман усети как очите му се просълзяват и се закашля.

– Отмести се – каза Ралф и ритна горящия вързоп през вратата. Той спря точно пред нея и се разгоря по ярко. Създанията се разпиляха и запищяха като уплашени свине. Норман отстъпи крачка и отдъхна с облекчение. Така щяха да спечелят още малко време.

– Можеш ли да оправиш пушката?

– Не знам. Един патрон се е залостил така, сякаш е заварен. Да се надяваме, че другите ще видят пламъка и ще дойдат тук.

– И да го видят, няма да разберат, че сме в опасност. Не е ли по-добре да започнем да викаме за помощ?

Ралф го погледна отчаяно и поклати глава.

– Няма да имаме полза от това. Поради акустиката на това място няма да разберат къде се намираме. Готов съм обаче да изслушам други умни идеи. Норман започна да хапе долната си устна и да оглежда пода,

сякаш можеше да открие отговор сред разпилените керамични съдове на покойниците.

– Струва ми се, че имам една. – Подаде факела на Ралф и започна да се рови в сака с фотоапаратите. Извади оттам светкавицата и я показа. – Една наистина умна идея!

– Каква е?

Норман не отговори.

– Трябва да достигна този процепа. – Той посочи тесен отвор близо до тавана. Бе твърде малък, за да може някое от чудовищата да се промуши през него, но щеше да му свърши работа. – Трябва някой да ме повдигне. Ще ти стигнат ли силите?

– Мога да повдигна четири мършави задника като твоя.

– Достатъчно е да се справиш само с моя. Подложи си коляното.

Ралф се приведе и помогна на Норман да стъпи първо на коляното му, а после на раменете му.

– Сега се повдигни – нареди Норман и коленичи на раменете на Ралф, като с едната ръка се хвана за главата му.

Ралф изхвърли въздуха от дробовете си и рязко се изправи, като повдигна фотографа до тавана. Зае устойчива позиция и се обърна към Норман.

– Каквото и да си намислил, прави го по-бързо.

Норман надникна през прозореца. Оттам се виждаше златната статуя. Чудесно.

– Побързай! – подкани го Ралф.

Норман усети, че губи устойчивост. Хвана се за края на прозореца, за да не падне.

– Задръж още малко!

– Побързай! Не си толкова лек, колкото изглеждаш.

– Да не би да намекваш, че съм дебел? – възкликна Норман с пресорено обиден глас.

– Престани. Няма време за майтапи.

– Всички са критично настроени – въздъхна Норман. Сетне извади светкавицата от джоба си. Изстреля три къси светлинни сигнала, после, три по-продължителни, и накрая, още три къси. Изчака да изтекат още няколко секунди и повтори сигнала.

Светлината на светкавицата бе ослепителна, тъй като се отразяваше в стените на съседните гробници. Норман изкара още една поредица от сигнали и после изключи апарата. Това трябваше да е достатъчно.

– Какво направи? – попита Ралф, когато Норман тромаво скочи от

раменете му.

– Набрах номера на полицията – отвърна Норман и прибра светкавицата в сака. – Изпратих един старовремски SOS.

Ралф се извърна към процепа.

– Добре си го измислил – промърмори.

– Моля – каза Норман, доволен от своята съобразителност. Разкърши се и преметна сака през рамо. – Дано само някой да го е забелязал.

Внезапно усети, че нещо разрошва косата му. Замахна и го удари с ръка. Усети, че удари нещо твърдо. Изпищя и отскочи встрани.

Едно от съществата продължаваше да протяга ръка към него през прозореца. Норман се отмести. Зад ръката се появи лице с много зъби, което изръмжа. Норман наистина бе успял да привлече нечие внимание. Не обаче това, на което се бе надявал.

– Майната му! – прошепна.

Откъм покрива се разнесоха стържещи звуци, сякаш сто гарги драшеха с крака. След малко се чу изпукването на гранит и една от плочите на покрива помръдна на сантиметър.

Норман и Ралф погледнаха образувалия се процеп между плочите с ужасени лица.

– Опитват се да влязат! – изуми се Ралф. – Силни ли са? – Ако са достатъчно на брой, сигурно могат да разглобят това място на части. Стърженето и пукотът продължиха да се чуват съвсем отчетливо в тясното помещение.

Норман се отмести и погледна изхода. Пламъците от горящата мумия им препречваха пътя. Бяха се озовали в капан, който бяха направили сами.

– Пустите ми умни идеи – изстена Норман.

Маги първа забеляза блясъка на светкавицата на Норман.

– Погледнете натам! Живи са, слава Богу!

Сам и Денал се обърнаха към нея. Малко преди това тя бе забелязала на същото място червен проблясък. В първия момент не бе сигурна, че са те. Сега вече бе уверена в това.

– Къде? – попита Сам, който дотогава обикаляше около подножието на статуята и също търсеше следи от техните другари. Сякаш в отговор на въпроса му последва втора поредица от сигнали. Мястото очевидно не бе далеч, бе разположено съвсем близо до началото на един от булевардите, които започваха звездообразно от централния площад. – Сигурно си имат неприятности – разтревожи се Сам.

– Защо мислиш така? – попита все още въодушевена от откритието

си Маги. – Защото предадох морзов сигнал за бедствие. SOS.

– Какво ще правим? – попита Маги.

– Ще се опитам да им помогна – отвърна Сам. Поредицата от сигнали отново се появи. – Вероятно са обсадени.

– И аз ще дойда с теб – каза Денал и повдигна фенерчето си малко по-високо.

– В никакъв случай няма да остана тук сама – противопостави се Маги. – Да тръгваме. – Тя се отправи към булеварда, водещ пряко към мястото, където се намираха двамата студенти. Нечия ръка я хвана.

– Не – възрази Сам, – ти и Денал ще останете тук.

– Ще остана, друг път. – Маги се освободи от ръката му. – Не се прави на смел мъжкар, Сам!

– Не се правя на никакъв. Ако успея да спася другите, и тримата ще побегнем като уплашени зайци, преследвани от вълча глутница. Ще трябва да има къде да се скрием – обясни и Сам и отиде до статуята. Повдигна пушката и удари с приклада и златното стъпало. То закънтя.

– Кухо е – възкликна удивена Маги.

– Да, и при това тук можем да се скрием. От другата страна на идола, в лявата му пета, открих врата – сподели Сам. Бръкна в пояса си и измъкна оттам златната кама. Подаде я с ръкохватката напред на Маги. – Искам да се справиш с тази брава, преди да съм се завърнал с останалите. Маги пое и ножа, и отговорността.

– Баща ми на младини е бил касоразбивач. Да се надявам, че ми е завещал подходящи гени.

– Открай време подозирах, че имаш престъпна жилка – усмихна се Сам.

Тя отвърна на усмивката му.

– Не се притеснявай за шибаната врата. Ще я отворя. Ти само докарай останалите – каза тя и му подаде фенерчето. – И се пази.

Той се приближи до нея. На светлината му успя да види погледа на сините очи на Сам. Той взе фенерчето и задържа ръка върху нейната.

– И ти се пази – каза и с лека дрезгавина в гласа. Стори и се, че иска да и каже още нещо.

Маги извърна лице към него и за миг си помисли, че той ще я целуне. Сам обаче се отдръпна.

– Време е да тръгвам.

Тя кимна. Някъде в нея, в една част от съществуването и, която рядко издаваше присъствието си, почувства разочарование. Маги се опита да не се издаде.

– И не прави нищо глупаво – помоли го.

– Светкавиците престанаха – каза Денал.

Сам се обърна и се върна към действителността. Погледна отново огромния некропол.

– Това не е на добро – каза тихо.

– Сам, побързай.

Тексасецът кимна и насочи пушката си към покрива.

– Запушете си ушите – каза. Макар да послушаха съвета му, изстрелът бе оглушителен.

– Дано да са разбрали, че кавалерията им идва на помощ – каза Сам и тръгна по булеварда. Създанията също ще го разберат, помисли си мрачно Маги и се намръщи.

– Това е Сам! – каза Ралф. – Видял е сигнала ти!

Норман не откъсваше поглед от процепа между гранитните плочи над главите им. След изстрела нечий бледи пръсти възобновиха работата си и го разшириха с още няколко сантиметра. Норман повдигна факела си в тази посока, но без особена полза. Таванът бе твърде високо. Създанията просто се отдръпнаха за миг и след това възобновиха работа.

– Сам няма да успее да пристигне навреме – промърмори Норман. – Трябва да открием начин да прогоним тези тавански плъхове.

– И аз имам една идея. – Ралф свали патрондаша от рамото си. – Щом пушката е в такова състояние, тези патрони повече няма да ни трябват. – Повдигна патрондаша, в който имаше още около двайсет патрона. После се запъти към изхода. Норман започна да се досеща за намеренията на Ралф.

– Това би могло да свърши работа – прецени и той.

– И да ни проправи път – каза Ралф и хвърли патрондаша в пламъците. След малко патроните започнаха да избухват като пуканки, а куршумите, да рикошират върху съседните сгради. Мумията, оказала се под патрондаша, се разпръсна на парченца, които се разлетяха.

Чудовищата над главите им запищяха и шумно побягнаха, подплашени от горящите отломки. Норман се доближи до процепа, за да се увери, че са се махнали. Повдигна факела си високо, към пукнатината. Там вече нямаше никого. Не съзря нито лица, нито пръсти. Ухили се.

– Полуци се...

– Връщай се веднага! – изрева Ралф.

Норман внезапно усети пареща болка в крака. Изпусна факела и се присви, тъй като болката достигна корема му. Отвори уста, за да

изкрещи, но от нея излезе само измъчен стон. Ралф бързо отиде до него, хвана го и го притегли към другата стена.

– Дявол да го вземе, Норман, защо направи това?

Норман не бе в настроение да обяснява постъпката си. Стисна зъби, за да отслаби болката, и погледна десния си крак. Нещо бе овлажnilо панталона му около коляното. Стаята започна да се върти пред очите му.

– Улучи те блуждаещ куршум – обясни му Ралф и започна да съблича ризата си. – Защо се отдръпна от укритието?

– Защото не мислех... Защото исках да се уверя, че... Майната му! – каза и стисна зъби, когато Ралф започна внимателно да оглежда раната му. – Като дете съм хвърлял патрони в лагерен огън, но като бивш войник трябваше да зная да се пазя.

– Според мен куршумът не е засегнал голям кръвоносен съд – прецени Ралф. – Не виждам струене, но коляното ти е наранено. Ще трябва да го стегна здраво, за да спрем кръвотечението. – Ралф взе дебелата си риза и започна да къса от нея дълги ивици. Докосна крака на Норман. – Да знаеш, че ще боли.

– Тогава не го прави – рече кисело Норман.

Ралф го погледна намръщено.

– Добре де, прави го – въздъхна Норман и му даде знак да се приближи.

Ралф кимна, хвана крака му и го изправи. На Норман му се стори, че кракът му се взриви. Коляното му се изпълни с болка. Най-неприятно бе усещането, че костта му е наранена.

– Ясно ли ти е това, което правиш? – попита Норман, просълзен от болка.

Ралф не му обърна внимание и омота плътно крака му с няколко ивици плат.

– В университета в Алабама футболистите непрестанно си наранявахме коленете. Ако не друго, знам как трябва да се превърже едно коляно – каза, като приключи със заниманието си. Норман стисна юмуруци и започна да трепери. Струваше му се, че в коляното му се бяха впили ноктите на огромно животно. След миг всичко приключи. – Така няма да умреш – успокои го мъчителят му.

– Много сте любезен, докторе – простена Норман със сълзи на очите. Стори му се, че болката започва да отслабва.

Ралф го погледна за миг и на лицето му се изписа загриженост. После погледна изхода. Всичко изглеждаше спокойно. Патроните

отдавна бяха престанали да гърмят.

– А сега ще ти съобщя лошата новина. Трябва да се измъкваме отук. Хитрината ми няма да пропъди тези чудовища за вечни времена.

Норман погледна вратата. От другата и страна продължаваха да влеят парчетата от горящата мумия. Тук-там проблясваха пламъчета. Поне входът бе разчистен. Кимна и протегна ръка.

– А сега ми помогни да се изправа.

Ралф се изправи, после с мускулестата си ръка повдигна Норман от пода.

Норман въздъхна и се опита да прехвърли тежестта на тялото си върху здравия крак. Леко се отпусна на другия крак, за да прецени доколко може да се държи на него. Болката продължаваше, но поне коляното му бе обездвижено. Направи няколко крачки, като се опираше на широкото рамо на Ралф.

– Ще се справиш ли?

Норман усети, че целият се бе изпотил от това малко усилие. Непреставащата болка го дразнеше. Отвърна на Ралф с измъчена усмивка.

– Имам ли избор?

Над главите им нещо се разшава и отново се чу стърженето на нокти в гранитните плочи. Сякаш едно от чудовищата се бе укрило там и сега, след като на улицата отново бе настъпила тишина, се опитваше да се измъкне. Двамата мъже не помръднаха и се вслушаха внимателно в звуците, сякаш за да се убедят, че създанието се е махнало. Броиха до десет. Решиха да не чакат повече. Там, дето имаше едно чудовище, можеше скоро да се появят други.

– Да се махаме оттук – настоя Норман.

Ралф вдигна факела от пода. Размаха го, за да се разгори, и застана до Норман.

– Хвани се за рамото ми. Облегни се върху мен.

Норман реши да не спори и го погледна в лицето.

– Ако си имаме неприятности, остави ме – каза със сериозен глас.

Ралф не му отговори.

– Ти чу ли ме? – попита Норман и стисна по-силно рамото на Ралф.

– Глупости не ми се слушат – отвърна Ралф и повдигна ръка.

– Моля ти се, Ралф, не говоря празни приказки – продължи Норман и закуцуква. Тръгнаха към изхода. Норман се опитваше да не мисли за болката. – Не ти казвам, че трябва да ме подхвърлиш на чудовищата, за да имаш време да избягаш. Трябва обаче да бъдем делови. Ако работата стане дебела, остави ме в някоя дупка и бягай. Оползотвори футболните

си крака.

– За това ще говорим после – промърмори Ралф и помогна на Норман да се мушне през ниската врата. Норман се изправи и двамата мъже предпазливо излязоха на улицата. Целият булевард бе обсипан с горящи парчета плат. Приличаше на бойно поле.

– Шоуто наистина си го биваше – каза Норман. – Поне ни помогна да прогоним тези създания – отвърна Ралф.

Норман погледна улицата в двете посоки. Ралф бе прав. От чудовищата нямаше и следа.

– Слава Богу! – каза Норман. Засега бяха в безопасност.

– Хайде, да се махаме оттук – рече Ралф.

– Добре, шефе.

С бавна, но уверена стъпка, двамата тръгнаха напред. Не след дълго се отдалечиха от димящите останки на мумията. Единствено слабата светлина на факела отбелязваше посоката на движението им. Норман държеше фенерчето в ръка, готов всеки момент да прогони евентуални нападатели със заслепящата му светлина. На едноминутни интервали го включваше за няколко мига, за да посочи местоположението им на Сам и другите. Разбира се, светлинните сигнали ги издаваха и на пещерните чудовища, но ставаше дума за пресметнат риск. При нараняването на Норман определено се нуждаеха от помощ. Норман извади от сака светкавицата и изпрати поредица от ослепително ярки сигнали към тавана.

– Чувствам се като шибана светулка – процеди през зъби.

Ралф се намръщи. Не биваше да говорят. И без това достатъчно привличаха вниманието.

Норман се засегна от реакцията му, но се постара да скрие чувствата си. Разбра, че Ралф бе твърде напрегнат. Едрият мъж от време на време спираше и бързо поглеждаше през рамо, сякаш чувстваше, че нещо ги преследва.

Норман не чуваше нищо, главата му бе започнала да пулсира. Знаеше обаче, че Ралф греша: Те нямаше да издадат присъствието си с няколко тихо изречени думи. Погледна крака си. Изпод импровизирания бинт бавно продължаваше да струи кръв. При отсъствието на светлина сетивата на чудовищата нямаше как да не бъдат изострени. Превърнал съм се в нещо като движеща се храна, помисли си мрачно Норман.

Продължиха да напредват бавно към златната статуя. Никой не ги нападна, но пещерата бе потънала в странно безмълвие. Само от време на време се чуваха отделни вопли, някъде далеч от тях. В тези моменти

Норман стискаше Ралф по-силно за рамото.

Накрая фотографът забави ход. Струваше му се, че главата му се е смалила с поне два размера, и стъпките му бяха станали провлачени.

– Нуждая се от малко почивка – прошепна.

– Толкова рано? – изсъска Ралф, без да престава да оглежда околността.

– Само за малко – помоли Норман. Пусна Ралф и отскочи до стената на една близка гробница. Ралф изръмжа сърдито и доближи факела до Норман. Раздразнението му обаче бързо отстъпи място на тревогата.

– Мамка му, Норман, много зле изглеждаш.

– Така се и чувствам. – Той се свлече на пода до стената.

– Още малко ни остана – окуражи го Ралф, като приклепна до него, без да престава да се оглежда.

Норман захапа долната си устна и сетне изрече думите, които искаше да произнесе още преди няколко минути:

– Ралф, трябва да продължиш сам.

– Не мога да те оставя тук – каза Ралф, но след кратко колебание. Норман забеляза това.

– Можеш! – Норман се опита да говори по-бодро: – Ще се скрия в тази гробница и ще изчакам да дойдеш заедно с тексасеца с голямата пушка да ме приберете.

Ралф въздъхна и се замисли върху думите му.

– Може би си... – не довърши мисълта си и рязко се изправи. Дори се отдалечи на крачка. После внезапно се върна. – Виж какво, не искам да слушам такива приказки. Ти не ме изостави в реката, сега пък аз няма да те изоставя. Дръж това. – Ралф му подаде факела.

Норман го пое.

– Какво си намисл...

Ралф се приведе и хвана Норман под мишниците, без да обръща внимание на възраженията му.

– Ще ти измъкна задника оттук, каквото и ще да стане. Норман се опита да възрази, но после оемкна.

– Добре, добре. Щом си решил това, направи го. Сега обаче ме пусни, мога да повървя още малко сам.

– И да не съм чул повече такива приказки: да те изоставя – изсъска Ралф на ухото му.

Норман се усмихна. Почувства вътрешно облекчение от това, че Ралф няма да го изостави.

– Не знаех, че съм ти домилял толкова.

– Хайде, раздвижи си сакатия задник – каза Ралф и присви вежди. Норман подскочи крачка напред, като не преставаше да се държи за Ралф.

– Дано да си прав и да сме близо до статуята. – С усилия направи още крачка и забеляза, че Ралф сякаш се колебае. Ралф продължаваше да го държи за ръката, но, изглежда, не го слушаше. Ралф го притисна малко по-силно, но след това хватката му се отпусна.

– Какво става? – попита Норман.

Ръката на Ралф безсилно отпусна рамото на Норман. Чернокожият младеж докосна колебливо дебелия си врат, сякаш не вярваше в това, което се случваше. Между пръстите му струеше кръв. Докосна леко Норман с другата си ръка.

– Бягай... – успя да промълви със сетни сили.

Норман не успя дори да помръдне. Това, което видя, сякаш го парализира. От врата на приятеля му стърчеше белият костен връх на копие. Ралф се свлече на колене.

– Мамка му... Бягай!

Изад Ралф се появи високо бледо създание с паякообразни крака. Преследвачът им бе излязъл от леговището си. Погледна Норман с огромните си черни очи, измъкна отнякъде второ копие и се устреми към него. Той се опита да се отмести с танцова стъпка, но нараненият му крак му пречеше да се движи бързо. Чудовището се устреми към него с костено копие в ръка. Норман се присви и се подготви за удара.

Ралф обаче внезапно изрева гневно и скочи. Хвана създанието за глезена, докато то преминаваше покрай него. Това бе отработена футболна хватка. После го захвърли във въздуха и то се блъсна в насрещната стена. Черепът му се пръсна като яйце.

Трупът му се свлече до стената. Ралф обаче грохна на пода. Не му стигнаха силите, за да омекоти падането на собственото си тяло.

– Не се движи! Ще докарам помощ! Сам трябва да е наблизил! – извика Норман и без да обръща внимание на болката, се устреми към Ралф. После внимателно обърна лицето му към себе си. Очите на Ралф бяха изцъклени. Погледът му беше празен.

Норман неволно отдръпна ръката си. Ралф беше мъртъв. Очите на фотографа се изпълниха със сълзи и замъглиха зрението му.

Пещерата около него внезапно отново се изпълни с воя и крясъците на чудовищата. Появиха се още преследвачи. Бяха надушили прясна кръв и гладът им ги водеше към нея. Норман притисна чело в хладния камък и си пое дълбоко въздух няколко пъти. Бе твърде уморен, за да

тича, но с усилие на волята си успя да се изправи. Не можеше да позволи саможертвата на Ралф да бъде напразна. Погледна тялото му и се задържа на крака, като държеше факела.

Премести тежестта на тялото си върху здравия крак и се обърна. Само на три метра от него бе заело позицията за нападение друго отвратително създание, набито, прегърбено и със силни ръце. То изръмжа срещу Норман. Погледът му се изпълни с гняв. Издигна високо факела.

– Маmicатa ти! – изруга и стисна юмруци. Вложи в тези думи цялата си ненавист и скръб и по бузата му потекоха сълзи.

Като уплашен елен, съществото разтвори широко очи. Тази реакция на ранената му плячка бе съвсем неочаквана. Отстъпи в недоумение и после се скри в една съседна улица.

Викът на Норман приключи със задавено хлипане. Избърса лицето си с ръка и като намести очилата си по-високо върху носа, закукука напред.

– По-добре не се мяркайте на пътя ми. Не съм в настроение.

Маги бе коленичила до вратата в петата на огромната статуя. Представяваше дълга тясна сребърна плоча с широчина от около половин метър и височина от два метра. Почти напълно се сливаше с обкръжаващата я златна повърхност. Тя се удиви от това, че Сам бе успял да я забележи.

Докато Денал и светеше с фенерчето, още веднъж се опита да вкара върха на острието на златната кама в процеп в центъра на вратата. Това очевидно бе ключалка, но засега не успяваше да я задейства.

– Госпожице Маги, господин Сам много се забави – каза тихо Денал. Те рядко говореха, и при това само шептяха, за да не привлекат вниманието на хищниците.

– Това ми е известно, Денал – изсъска в отговор Маги. Представи си как Сам обикаля некропола самотен и удари безсилно с юмрук неподвижната повърхност. Преди това бяха чули поредица от изстрели, сякаш от развалена картечница, последвана от писък. Нямаше признаци, че около тях има други освен чудовищата. Момчето тихо се извини. Маги въздъхна и остави камата в скута си.

– Не исках да те обидя, Денал. Аз съм тази, която е трябвало да се извини. Работата е там, че просто не мога да отключа това проклето нещо, а другите разчитат на мен. Искаше и се да заплаче. Денал докосна рамото и с ръка.

Дори и този плах опит за утеха и помощна да се поуспокои. Пое си

дълбоко въздух. После погледна Денал и го погали по главата.

– Благодаря ти. – Забеляза уплашения му поглед и се зае отново с вратата. – Денал, съжалявам, че те забъркахме във всичко това.

– Няма защо да съжалявате. Аз сам реших да проследя Хил. Исках да ви помогна. Майка ми, преди да умре, ми каза, че трябва да помагам на другите и да бъда смел.

– Майка ти навярно е била прекрасна жена.

– Такава беше – потвърди Денал и изхълца. Няма да позволя детето на тази прекрасна жена да загине тук, помисли си Маги.

Изпълнена с решителност, повдигна златната кама. Трийсетсантиметровото и острие проблесна на светлината на фенерчето. Спомни си как Сам преобразува камата. Отново разгледа изящната и дръжка, на която бе изобразен зъбестият бог Уаманкантак. Прокара пръсти върху нея, но не откри никакви следи от механизъм. – Как успя да направиш това, Сам? Отмести поглед към вратата, а после, към самата статуя. Трябваше да се замисли. Защо тази врата се намираще в задната част на петата? Спомни си древногръцкия мит за Ахил. Непобедимият боец бе имал само едно уязвимо място, и то бе именно, петата. Не знаеше обаче да съществува подобен мит у инките или у който и да е от народите, обитавали Перу. Съпадението я впечатли. Дали все пак не съществуваше някаква връзка? Много митове бяха общи за различни култури и континенти. Това, че тя не бе чувала за подобен инкски мит, не означаваше, че той не съществува. Инките не бяха разполагали с писменост, така че голяма част от историята им е забравена. Дали пък в забравата не бе погънал и митът за някой инкски Ахил?

Повдигна камата и си спомни древногръцкия мит. Великият герой бе загинал вследствие на рана в петата. Тя обаче бе нанесена не с нож, а със стрела. Маги реши, че мислите и са безполезни, и поклати глава.

Защо само не беше стрела, пожела си, като погледна камата.

Дръжката на ножа в ръцете и внезапно изстина. Острието изтъня и се удължи и върхът му се превърна в крайник на стрела.

– Боже мой! – изуми се Маги и рязко се изправи. Обърна се към Денал и се опита да му покаже преобразения нож. – Погледни!

Денал обаче гледаше в друга посока, към некропола. Отстъпи към нея и вдигна ръка.

– Госпожице Маги...

Тя проследи погледа му. Досами сенчестата страна на гробниците се бяха притаили бледи чудовищни силуети. Бяха се доближили тихо-мълком, дори не издаваха никакви звуци. Повечето от тях гледаха

нагоре към гигантската статуя. Повечето, но не всички. Няколко чифта гладни очи бяха втренчени в тях.

Сякаш разбрали, че са ги забелязали, създанията с отвратителни движения заизлизаха от убежищата си. Двайсетина на брой, бяха безмълвни и напомняха изкривени сенки.

Маги придърпа Денал към себе си и двамата се укриха в тясното пространство между петите на статуята. Денал разполагаше с фенерче и с догарящия факел. С това нямаше да успеят да отблъснат ордите. Бе им необходима помощ. Маги си позволи да рискува, направи крачка напред и нададе вик с все сили. Нямаше причини повече да мълчи.

– Сам, помогни ни! – извика и викът и закънтя из огромната пещера.

Два от най-близо разположените до тях зверове, раздразнени от шума, се втурнаха към нея. Очевидно бяха от класата на войниците. Имаха мускулести крака, присвити очи и оголени остри зъби. Наподобаваха безкосмени мечки със свирепи муцуни.

Маги насочи към тях единственото си оръжие, камата, превърнала се в стрела. Ако успееше да прободне поне едно от тях...

Най-близкото чудовище, вече готово да се нахвърли върху нея, внезапно съзря стрелата. Изрева диво, сякаш го бяха ударили, и се блъсна в партньора си. Двете преплетени тела направиха опит бързо да се отдалечат от нея. Очите им бяха изпълнени с паника. С жалко скимтене се отдръпнаха и бързо се затичаха обратно.

Тя направи крачка напред и вдигна високо оръжието си. Чудовищата издадоха уплашен рев. Подобно подплашен рибен пасаж, веднага изчезнаха.

Маги отпусна ръката с преобразувания нож и озадачено погледна стрелата. Какво се бе случило? Прокара пръст по нея и погледна заключената врата. Най-вече поради реакцията на чудовищата реши, че наистина държи ключа на инкската статуя. Те очевидно се бояха от него. Защо? Дали съхраняваха в паметта си ужасен спомен от инките, идвали някога тук с този странен нож? Ако да, как го бяха съхранили? Нали това бе станало много отдавна, най-малкото преди пет века? Или пък ставаше дума за колективна памет, за генетически инстинкт на тази пъстра глутница? Доближи се до сребърната врата и реши да провери истинността на теорията си. Наведе се и пхна тънката стрела в процепа. Ако тя се окажеше ключът, това щеше да е и свидетелство за връзка между инките и древните гърци. Последното само по себе си бе достатъчно за докторска дисертация. Затаи дъх и пхна стрелата в отвора. Чу се тихо

щракане и вратата широко се отвори. Зад нея имаше тъмна камера. Маги погледна ръката си. След отключването на вратата ножът бе възприел отново първоначалната си форма. Златното му острие проблясваше. Като не изпускаше оръжието, тя си спомни за многото капани в първата камера. Можеше да се продължи напред само по един начин. Без да се обръща, махна с ръка към Денал.

– Подай ми фенерчето.

Освети пространството зад вратата и видя, че там има малка неукрасена камера със златен под. Бе достатъчно просторна, за да могат в нея да се поберат всички. Освети пространството над себе си. Лъчът проникна безпрепятствено в кухата вътрешност на златната статуя. Тя сякаш бе безкрайна.

Маги излезе и я освети отвън. Златните длани на инкския крал подпирала покрива на пещерата. Ако бе замислена като скривалище, статуята нямаше как да не бие на очи.

Маги отмести погледа си към тъмния некропол. Къде бяха другите?

Сам застина, когато чу, че Маги го извика на помощ. За миг се вгледа в криволичещите улици пред очите му. През последния половин час не бе открил никакъв признак от Ралф или Норман. Последното, което бе чул, бе „маmicата ти“. После се възцари тишина. Къде, по дяволите, сте, момчета?

Сам бе длъжен да допусне, че и двамата се бяха заблудили. Извини им се на ум, ако грешеше, и се обърна. Запъти се обратно към статуята с ускорена крачка. Тъй като в момента не търсеше двамата мъже, можеше да се движи по-бързо. Знаеше как да се завърне при статуята. Знаеше къде да завие и как да избегне задънените улици.

Стигна до широкия булевард, който водеше право към статуята. Дори забеляза как лъчът на фенерчето на Маги играе по основата и. Намести по-удобно каубойската си шапка и тръгна по булеварда.

Още преди да успее да направи две крачки, от дясната му страна някой нададе болезнен вик. Сам се обърна и повдигна пушката си. Отляво покрай една стена се движеше с измъчена походка прегърбена фигура. Бе твърде тъмна на цвят, за да е някой от пещерните хищници. Сам насочи фенерчето си и от своя страна бе заслепен от внезапно избухване на светлина.

– Разкарай се оттук, глупако! – викна му някой.

– Норман? – извика Сам и сведе пушката. Фигурата спря и един потих и спокоен глас му отговори:

– Сам, ти ли си? – попита Норман и отпусна светкавицата, с която

бе заслепил тексасеца.

Сам въздъхна облекчено и бързо отиде при Норман. Радостта му бързо се изпари, когато разбра, че фотографът е ранен.

– Къде е Ралф?

Норман прибра светкавицата в джоба си и просто поклати глава. Не искаше да погледне Сам в очите. Отговори с контравъпрос.

– Къде са Маги и Денал?

– При статуята – отвърна Сам с отпаднал глас. Загубата на Ралф на тежа като камък върху гърдите му, но сега моментът не бе подходящ за вайкания. Хвана Норман под мишница. – Трябва да побързаме. Може би и те са застрашени.

– Не искам и друг да загине – каза Норман и се опита да отблъсне ръката на Сам.

– Глупости, само кракът ти е пострадал – успокои го Сам и прихвана фотографа през рамо. – Едно време биваше ли те в надбягването с три крака?

Норман отвори уста и понечи да възрази, обаче някъде зад тях се раздаде свирепо ръмжене. Спогледаха се, Норман също се хвана за Сам.

– Сега ще проверим – каза.

На Сам се наложи едва ли не да влачи на гърба си ранения фотограф, но бе решил в никакъв случай да не го изоставя. С куцукания и подскоци започнаха да се придвижват към статуята. Воят около тях се засили. Стори им се, че създанията са вече съвсем близо.

– Привлича ги кракът ми – изстена на ухото му Норман. – Или поточно, кръвта. Ако ме оставиш тук, би могъл да...

– Съжалявам, но за тях не е предвидено никакво ядене – отвърна Сам и притисна още по-плътнo Норман до себе си. Не можеше да приеме саможертвата му.

Ускориха ход, но междуременно писъците на хищниците се засилиха. Статуята се уголемяваше пред очите им прекалено бавно.

– Няма да успеем – каза Норман и кимна към група бледи силуети, придвижващи се с невероятна скорост по покривите. Един от тях се спря и започна да вие по посока на покрива на пещерата.

– Това са разузнавачи – каза Сам. – Откриха ни и сега викат подкрепления. После се извърна и стреля наслуки. Куршумът рикошира в една стена и се удари в насрещната. Нещо изпищя.

– Трябва да се пазят от рикошети – отбеляза Норман с мрачно удовлетворение.

Сам продължи да върви напред. В патронника имаше само един

патрон, а след това карабината трябваше да се презарежда. Това означаваше да спрат. Не можеха да си го позволят. Откъм улицата се обади глас, привлечен от изстрела.

– Сам, побързай! Открих как да влезем в статуята! – извика Маги. Малката и фигурка се появи в края на улицата.

– Влезте веднага в нея! – извика в отговор Сам. – По-добре побързайте. Не се тревожете за мен. Норман погледна групата чудовища, която ги следваше по петите.

– Мен повече ме тревожат тези – каза кисело.

Краката и белите дробове на Сам сякаш бяха обхванати от пламъци. Въпреки това ускори ход. Опита се да съкрати разстоянието до Маги. Наближи я и видя как очите и се разшириха, когато тя забеляза групата, която им правеше компания.

– Майната му! Побързайте! – извика тя и се, затича към тях.

– Върни се – изпъшка Сам.

Тя не му обърна внимание. Затича се към тях. Денал я следваше по петите. Когато Маги се доближи, размаха златната кама над главата си и иззвири с уста подобно на овчар, който привиква кучетата си. Какво, по дяволите, правеше?

Сам се извърна. Авангардът на бледия легион започна да скача от покривите на улицата, съвсем близо до тях. Сам отмести Норман и реши да отблъсне нападението с единствения патрон в карабината си. Маги внезапно застана до него.

– Недей! – извика, отблъсна пушката му и направи крачка напред. Сетне размаха дългия нож.

– Маги! – изкрещя разтревожено Сам. За негово удивление обаче съществата застинаха на място. Погледите на черните им очи бяха втренчени в ножа. Дори и разузнавачите над главите им бързо се оттеглиха по покривите. Съществата, застанали на улицата, започнаха да треперят. Сетне бавно заотстъпваха. Маги подкани спътниците си да побързат.

– Нямам представа докога страхът от ножа ще е по силен от желанието им да си хапнат прясно месо – каза и огледа групата.

– Къде е Ралф?

– Мъртъв е – отвърна тихо Норман.

– Боже мой, това не е възможно... – промълви Маги и отново се зае с охраната на спътниците си.

– Защо се страхуват от него? – попита Сам, като наблюдаваше как ножът държи глутницата на разстояние.

– Не знам – отвърна Маги напрегнато, все още не успяла да осмисли новината за Ралф. – Важното е, че се страхуват.

Сам се съгласи с нея и се замисли върху странната реакция на зверовете. Сети се за собствените си предположения, че те са вид маймуни или доисторически хора, открити тук от инките и почитани като подземни духове. Как можеше обаче да се обясни страха им от един стар инкски нож?

Намръщи се, тъй като си даде сметка, че все още е далеч от разкриването на тукашните загадки. Маги обаче правилно бе разбрала, че първата грижа на един изследовател, когато изследва нещо, е да оживее. Гробниците от двете им страни изчезнаха. Бяха достигнали централния площад.

– Пристигнахме – каза Маги и обърна гръб на създанията, скупчили се до стените. Бързо поведе спътниците си към вратата. Сам видя, че тя вече бе отворена.

– Как успя да я отключиш? – попита.

– Изглежда, че това нещо освен оръжие е и универсален шперц. – Тя му подаде ножа. – И този път си промени формата, за да отвори ключалката.

– Шегуваш се – каза Сам и повъртя камата. – Как я накара да проработи?

– Там е работата, че не разбрах как – отвърна Маги и смръщи вежди. Като използваше Денал за патерица, Норман се затътри до тях.

– Не сме сами! – възкликна и посочи пространството зад гръба им.

Бледите чудовища бяха започнали да се измъкват от тъмните улици и да се събират на централния площад. Отново се раздаде ръмжение.

– Изглежда, че гладът им, все пак ще надделее – прецени Сам, след като останалите влязоха в статуюта.

– Хайде, Сам, помогни ми да я затворим! – извика Маги отвътре.

Без да откъсва поглед от приближаващата глутница, Сам тръгна към тясната врата заднешком. Когато влизаше, ремъкът на пушката му се закачи за една от пантите. Сам се опита да я откачи, но тя се заклеши още по-здраво.

– Дявол да го вземе!

Едно от създанията разбра, че Сам е в затруднение, и тръгна напред, като съскаше и ръмжеше. Имаше остри зъби и нокти. Войник. Засъска срещу Сам. От устата на звяра потекоха лиги и той замахна с остри като бръсначи нокти към грълото му.

Сам се отдръпна и парира удара със златната кама. Острието и

срязва бледата плът, но все пак ефектът му бе като бодване на бик с карфица. Създанието яростно зарева. Опитва се отново да откачи пушката.

– Остави я! – изкрещя Маги.

– Това е единственото ни оръжие! – възрази той. Без да пуска пушката, продължаваше да насочва острието на камата към противника си. Зад звяра се струпаха други, които също започнаха да пишат и съскат. Бяха надушили миризмата на кръв. Сам погледна създанието в очите. В тези черни кладенци се криеше първичен разум. То повдигна наранената си ръка, от която по белезникавата му кожа се стичаше кръв. Нададе рев, изпълнен с ненавист. Сам се приготви за удар.

Вместо обаче да го нападне, чудовището внезапно отскочи встрани, подобно на марионетка, управлявана от невидима ръка. Нараненият крайник внезапно почерня, сякаш засегнат от неведома отрова. После започна да дими. Чудовището, като ревеше от болка, се завърна при събратята си. Ръката му вече бе почти овъглена и от нея се сипеше пепел, обаче горенето не преставаше. Съществува се изтърколи върху каменния под. За броени секунди бледото му туловище и останалите крайници почерняха и придобиха цвета на гранита под тях. От гърчещото се тяло се издигаше дим. През пукнатините му дори се виждаха тлеещите вътре пламъчета.

Сам разбираше на какво бе станал свидетел. Това явление в миналото бе документирано, но в наше време никой не го бе виждал. Спонтанно изгаряне.

Изумен, Сам се отмести встрани и забрави за пушката си. След като престана да я тегли, тя просто падна на пода. Той не и обърна внимание и размаха камата. Останалите белокожи създания се отдръпнаха от изгорелия си събрат. Едрият звяр лежеше неподвижно върху каменния под. Бе се превърнал в скулптура от пепел. Маги се наведе, хвана пушката и я издърпа вътре.

– Помогни ми да затворя вратата!

В отговор Сам кимна и после отново погледна златната кама. Пъхна я внимателно в пояса си. Вече и двете му ръце бяха свободни, така че двамата с Маги затвориха тежката врата. Тя се намести в рамката си и ключалката повторно изщрака.

– Сега би трябвало да сме вече в безопасност – каза Маги, като се подпря на сребърната плоча.

Внезапно подът под тях потрепери. Всички се напрегнаха.

– Защо ти трябваше да казваш това? – изстена Норман с поглед, забит в краката си.

Отдолу се разнесе глух шум, подобен на бученето на огромна река. Бученето се засили и започна да кънти в кухата статуя.

– Какво, по дяволите, е това? – попита Маги.

– Поредният капан – отвърна Сам.

– Оттук – каза абат Руис и тръгна по дългия коридор. Хенри последва абата, повел ги на обиколка из огромния изследователски център, разположен под абатството Санто Доминго. Джоан, облекла стерилен бял работен комбинезон върху дрехите си, вървеше до абата, докато Хенри се движеше редом до брат Карлос, който не преставаше да наблюдава групата със суров поглед. Четиримата, облечени в бяло, можеха да бъдат взети за едни от многото научни работници, заети в лабораториите. Единствено деветмилиметровият глок в дясната ръка на Карлос издаваше, че нещата не стояха точно така.

Абат Руис вече няколко часа ги развеждаше из лабораториите и ги осведомяваше за работата, която се вършеше там. Учените се занимаваха с какво ли не, като се почнеше с ботаника и се свършеше с ядрена медицина. Имаше дори голяма компютърна зала, ангажирана изключително с проекта за човешкия геном. Хенри се опита да се ориентира. Прецени, че центърът, разположен в сърцето на древния лабиринт, заемаше цялата площ под абатството. Просто не можеше да повярва, че са успели да запазят този център в тайна.

През цялото време изпитваше желание да зададе на абат Руис един въпрос, но Джоан го изпревари.

– Защо ни показвате всичко това? – обърна се тя към абата. Той кимна с разбиране, сякаш бе очаквал въпроса.

– Както вече ви казах, за да ни сътрудничите. Но също така и за да ви дам да разберете в каква степен сме се ангажирали с нашето дело, за да бъдете в състояние да оцените правилно това, което ще видите след малко. Аз действам, движен от своята вяра, но в същото време си давам сметка, че хора като вас се нуждаят от доказателства. Че, подобно на апостол Тома, ще поискате да докоснете с пръсти раните на Христос, за да можете да повярвате в чудото, на което ще станете свидетели.

Хенри се доближи до Джоан и за пръв път от час се обади:

– Чудо? Това е първата дума, свързана с религията, която произнесохте, откакто сме тук. – И махна с ръка по посока на научния комплекс. – Ако се абстрахираме от убийствата и отвличанията, какъв е смисълът на това начинание на Католическата църква?

Абатът кимна с разбиране.

– Последвайте ме, отговорът е пред нас.

Макар и с деветмилиметров глок, насочен към кръста му, Хенри бе заинтригуван. Като учен и историк не бе необходимо да го подканват с пистолет, за да изпита интерес към някоя загадка. С какво се бе сблъскал?

Джоан го хвана за ръката, когато приближиха края на коридора. И нейните очи бяха изпълнени с любопитство, но Хенри разбра, че е напрегната. Дланта и бе топла. Хенри нежно я притисна към себе си.

Там имаше огромна стена от неръждаема стомана. В центъра и се намираше врата, през която можеше да премине и слон. От нея стърчаха масивни болтове. Встрани на вратата бе монтирана електронна ключалка с клавиатура и устройство за отваряне с допир на дланта. Разбраха, че се намират пред най-важното помещение на комплекса, пред Светая Светих.

– Само най-благочестивите са получавали достъп до тази зала – каза Руис, без да се обръща. – Зад тази стена се крият надеждите на човечеството за спасение и пречистване.

Хенри не посмя да коментира, тъй като любопитството му надделя. Не искаше да каже нищо, което да разубеди абата от намерението му да отвори вратата. Един човек вече бе убит за опазването на тази тайна и Хенри гореше от желание да разбере какво представлява тя. Любопитството на Джоан, изглежда, не бе чак толкова силно.

– Защо ни позволявате да я видим? – попита.

Руис бе втренчил поглед във вратата и в дрезгавия ду глас се появи почтителност.

– Отговорите ще узнаете вътре. – Натисна с пръстена си една вдлъбнатина и електронната ключалка светна. Постави лявата си длан върху устройството и като закри клавиатурата с тяло, набра шифъра.

Чу се шум на задействани механизми и масивната врата започна да се отваря. Бе дебела най-малко седемдесет сантиметра. Усетиха уханието на тамян. След стерилния въздух в лабораторията благовонието ги изненада. Въздухът, който излезе от помещението, бе студен, сякаш там действаше климатична инсталация.

Хладният полъх и благоуханието обаче не направиха впечатление на абат Руис. Когато вратата започна да се отваря, той вдигна ръце, сякаш се обръщаше към Всевишния. След като тя напълно се отвори, абатът с тържествена стъпка премина през нея и поведе групата. Не произнесе и дума и Хенри реши, че всякакви приказки тук биха прозвучали кощунствено. Стисна устни, но продължи да разглежда всичко с

интерес.

Когато абат Руис влезе в помещението, електронни сензори включиха множество халогенни лампи. Стаята внезапно се изпълни с ярка светлина. Стори им се, че наблюдават подземен изгрев.

Джоан ахна от удивление. Вече бе видяла това, което се намираще пред тях. Хенри трябваше да заобиколи масивната фигура на абата, за да може да види изненадата. Когато прекоси прага, пусна ръката на Джоан. Влезе безмълвно в помещението.

Хладната подземна камера представляваше квадрат със страна от двацет метра. Във всеки от ъглите и гореше мангал, от който се издигаше благоуханна струйка тамян. На всяка от изработените от титан стени висяха огромни кръстове с човешки ръст. Едно още по-голямо разпятие висеше от тавана, разположен на три етажа над тях.

Колкото и удивително да бе всичко, не представляваше нищо в сравнение с другото, с това, което се намираще под висящия кръст. В центъра на стаята върху изящно изработен сребърен олтар лежеше скулптура на човек в естествен размер. Хенри се приближи. Човекът сякаш бе заспал. Бе облечен в свободно отпусната роба, имаше дълги коси и бе кръстосал ръце върху корема, сякаш постигнал покой. Лицето му бе отпуснато и спокойно. Цялото му същество излъчваше усещане за благодост. Хенри се приближи, за да може да види по-добре лицето. На челото на статуята имаше трънен венец. За Бога! Това бе изображение на Христос. Направено от чисто злато.

Не... не бе злато. На Хенри не му се наложи да се доближава по-близо до статуята, за да осъзнае грешката си. Халогенните лампи осветяваха фигурата на спящия Христос. Металът обаче създаваше усещане за подвижност. Не, това не бе злато! Бе *La sangre del diablo*. Цялата огромна скулптура бе направена от Кръвта на Сатаната.

Хенри усети как коленете му отмаляват. Нямаше думи, за да изрази това, което чувстваше. Студът на стаята проникна в костите му. Стана му съвсем ясно защо е охладена. На обикновена стайна температура мекият метал щеше да се отпусне подобно кръста в лабораторията на Джоан в „Джон Хопкинс“.

Абат Руис отиде до проста дървена пейка за молитва, поставена пред олтара, и коленичи върху твърдата повърхност. Започна безмълвно да произнася молитва. След като приключи с нея, изправи се, дръпна ципа на стерилния си лабораторен комбинезон и извади буркана с материала от лабораторията на Джоан. Веществото все още бе запазило пирамидалната си форма. Абатът целуна краищата на пръстите си, а после

отвори буркана. С грамадните си ръце внимателно измъкна оттам метала, приведе се и с почитителен жест постави пирамидата върху скулптурата, непосредствено до ръцете на Христос.

– Елате – каза тържествено абатът. – Елате, професор Конклин. Това бе ваше откритие и ваш дар. Имате право да вземете участие.

Руис отново коленичи и сведе глава за молитва. Хенри и Джоан се приближиха до абата. Карлос остана до вратата с пистолет в ръка и немигашо лице. Абатът продължи да се моли и закри смирено лице с длани.

Хенри продължаваше да изучава фигурата и стаята. Не знаеше какво трябва да очаква. Това, което се случи, го изуми. Наложил му се да примигне няколко пъти, за да се, убеди, че не е жертва на оптическа илюзия.

Пирамидата, направена от веществото Z, започна да се разтопява и разлива върху скулптурата. Скръстените ръце се отместиха достатъчно, за да може металът да потече под тях. Когато златните пръсти отново се преплетоха, веществото Z образува съвършена лилия. Изящно цвете, стиснато от златните пръсти на Христос.

Абатът въздъхна и отпусна ръце. На лицето му се бе появило блажено изражение. Стана.

– Какво се случи? – промърмори Джоан.

– Добавихме вашето вещество към нашето. Доближихме се с още една стъпка до целта.

– Как успяхте да сторите това? – попита Хенри и кимна към статуята.

– Вие току-що разбрахте защо Ватиканът възприе метала като нещо сатанинско. Видяхте най-уникалното свойство на *La sangre del diablo* – каза отецът и се обърна към Джоан. – Прочетохте вашите записки. С течение на годините и ние разбрахме, че металът реагира на всякакви външни източници на енергия: електричество, рентгенови лъчи, радиация. Оползотворява всички възможни форми на енергия по съвършен начин, като преминава от твърдо в течно състояние. Не бяхте успели обаче все още да откриете свойството му, което някога инките разкриха на първите доминикански мисионери.

– Кое е това свойство? – попита Хенри.

Абатът го стрелна с поглед.

– Това е способността му да реагира на човешката мисъл.

– Какво? – изуми се Джоан.

Хенри, макар и изненадан, не каза нищо. Спомни си как

веществото се опита да възприеме формата на кръст, когато той държеше в ръцете си доминиканското разпятие.

– Когато човек съсредоточи мисловните си усилия, то реагира на алфа вълните на мозъка по същия начин, по който реагира например на рентгеновите лъчи – продължи абатът. – Разтапя се и възприема формата, пожелана от моления се.

– Това е невъзможно... – възрази Джоан, но не изглеждаше особено убедена в думите си.

– Не. Не е невъзможно. Мозъкът е способен на силни излъчвания. Излъчвания, които могат да се измерят. В началото на седемдесетте години при опити, проведени в Русия и САЩ, бе установено, че отделни уникални индивиди са в състояние да въздействат върху предмети или върху фотографски ленти единствено със силата на мисълта си. В случая обаче уникални са не индивидите. Уникално е самото вещество. То реагира на мозъчните излъчвания на човека, на човешките мисли.

– Това наистина е удивително откритие – каза Хенри. – Защо обаче е тази тайнственост?

– За да запазим надеждата на човечеството за спасение – отвърна тържествено абатът. – Съгласно светейшия указ на папа Павел от 1542 година на нас, една от испанските секти на Доминиканския орден, бе възложено да направим всичко възможно, за да не допуснем този демонски метал да поквари човешкия род. Да пазим съществуването му в тайна и да го почитаме.

– Използвахте думата „секта“. Какво означава това? Кои точно сте вие? – попита Хенри с присвити очи.

Абатът сякаш се опита да прецени с поглед дали Хенри заслужава отговор. Все пак му отговори. Тихо и с нотка на заплахата.

– Кои сме ние ли? Ние сме едно от най-старите подразделения на Доминиканския орден. Съществуваме още от тринайсети век. Някога са ни наричали „Пазителите на Въпроса“. Ние първи придружихме завоевателите, когато те отпътуваха за Новия свят, в земите на езичниците. Като откриватели на *La sangre del diablo* бе ни възложено да конфискуваме всяка унция от дяволския метал и да изправим всекиго, свързан с неговото откриване, пред Въпроса, докато сведенията за метала се запазят единствено в лоното на Църквата.

Хенри бавно започна да проумява думите на абата. Спомни си и символа върху пръстена на отец Де Алмагро. Кръстосани мечове.

– Боже мой! – възкликна.

– Да, ние сме последните инквизитори – заяви гордо абат Руис.

– Но вас ви разпуснаха – припомни Хенри и поклати глава. – Рим разпусна испанската инквизиция още в края на деветнайсети век.

– Само на думи... Светейшият едикт на папа Павел никога не е бил отменен.

– Заради това ли се укрихте тук? – попита Хенри.

– Да. Далеч от любопитни очи и близо до източника на La sangre del diablo. Орденът ни прецени, че тази мисия е прекалено важна, за да се откажем от нея.

– Какво представлява тази мисия? – попита Джоан. – Само не ми казвайте, че след цялата тази ваша изследователска дейност тук все още вярвате, че металът е омърсен от дявола.

Абатът я изгледа снизходително.

– Не. Напротив. Ние сега смятаме, че този метал всъщност е благословен – отвърна Руис. Усмихна се, когато забеляза, че двамата останаха смутени от тези думи. – Щом металът е в състояние да отгатне мислите на човека и да ги превърне във физическа реалност, това няма как да е станало без намесата на ръката на Бога. В нашите лаборатории в течение на столетия се занимаваме с пречишването на метала с цел да засилим още повече неговата чувствителност към чистата мисъл.

– С каква цел все пак? – попита Хенри и се намръщи.

– За да можем след време да достигнем мислите на Бога – отвърна простишко абатът.

Хенри бе шокиран от тези думи и не успя да скрие чувствата си. Джоан се приближи до него и докосна ръката му.

– Вярваме, че ако разполагаме с достатъчно количество чист метал, ще бъдем в състояние да създадем съд с чувствителност, способна да долови мислите и духа на нашия Създател.

– Шегувате се – усмихна се Джоан.

Изражението на лицето на абата обаче бе сериозно.

– А после? – попита Хенри. Бе останал с чувството, че абатът премълчава нещо. Духовникът поклати глава.

– Професор Конклин, това е нашата най-строго пазена тайна. Предполагам обаче, че след като смятам да разчитам на вашата помощ, ще трябва да ви покажа всичко. Дори да ви запозная с последното откровение. – Абат Руис направи крачка към олтара. – Елате. Ще ме разберете.

Хенри остана с усещането, че духовникът, макар да говореше за строго охранявани тайни, всъщност изпитваше удоволствие от тази малка игра на котка и мишка с гостите си. Това го разтревожи. Щом сектата бе готова да сподели тези тайни с Хенри и Джоан, това можеше да

означава само едно: че нямаше да им даде възможност да споделят наученото от тях със света. Словоохотливостта и самоувереността на абата караха Хенри да бъде предпазлив.

Когато се оказаха при олтара, абатът махна с ръка към златната статуя.

– Ето я и нашата крайна цел.

– Нищо не разбирам – каза Джоан. Хенри също не скри недоумението си.

Абатът докосна скулптурата с треперещ пръст.

– Това е празен съд, реагиращ единствено на нашите мисли. Надяваме се обаче, ако разполагаме с достатъчно материал, да достигнем до самия дух Божи. Да придадем на Неговата воля физическа форма.

Хенри погледна статуята на спящия Христос.

– Да не би да намекувате, че...

– Вярваме, че именно Провидението даде този метал в ръцете на Църквата при откриването на Новия свят. Че това бе предизвикателство към нашата вяра. Истинско Божие изпитание. Ако съберем достатъчно количество от това божествено вещество, Божият разум ще присегне към този съд и ще се възплъти в него, ще му даде живот – абат Руис се обърна към Хенри. Погледът му бе изпълнен с жар. – Целта ни е да доведем един жив Бог на тази земя.

– Второто пришествие ли имате предвид? – възкликна Джоан.

– Да, повторното раждане на Христос на земята – потвърди абат Руис и кимна към златната статуя.

Хенри поклати глава. Това бе безумие.

– Защо именно ние? За какво ви трябваме?

Руис се усмихна и ги отдръпна встрани.

– Защото вие открихте останките на брат Франсиско де Алмагро, един от нашите предшественици. През шестнайсети век той е бил изпратен да открие едно находище на La sangre del diablo. Било толкова голямо, че според инките металът „се стичал от планините като вода“. Брат Франсиско така и не се завърнал и предположили, че бил убит. Когато обаче ми се обади архиепископ Кърни от Балтимор, надеждите ни отново се пробудиха. Може би нашият брат е успял да открие находището, но е загинал, преди да успее да донесе тази вест. – Абатът погледна отново фигурата на спящия Христос. – Молим се, професор Конклин, да сте открили неволно средството, с което се надяваме да достигнем Бога.

– Сериозно ли мислите, че това митическо съкровище се намира при моите разкопки?

– Един наш тамошен служител ни съобщи това – каза абатът и повдигна вежди. – Информацията изглежда обещаваща. След злополуката в подземния храм обаче ще ни трябва известно време, за да...

– Каква злополука? За какво говорите? – Хенри ужасен го прекъсна. Руис го погледна мрачно.

– Разбирам ви. Нямамо е как да научите за срутването – каза абатът и набързо обясни на Хенри какво се бе случило при развалините.

Хенри пребледня.

– Не се бойте обаче за студентите. От последното им обаждане става ясно, че са успели да попаднат на естествена пещера, в която са се укрили.

– Трябва незабавно да отида там! Веднага! – извика Хенри и освободи ръката си от ръката на Джоан. Интересът му към това, което видя тук, веднага се изпари. Боже мой, въобще бе забравил за племенника си! Дори не му беше дошло наум, че и неговият живот може да е застрашен.

– С нищо не можете да им помогнете. Поддържам непрекъснатата връзка с моите хора. Науча ли нещо ново, веднага ще ви уведомя.

Лицето на Хенри отново доби нормалния си цвят.

– С нищо няма да ви помогна, преди да се убедя, че племенникът ми е в безопасност!

– Успокойте се, професор Конклин. Вече изпратих специализиран екип, който да помогне в спасителните работи.

Хенри започна притеснено да се движи. Джоан се приближи до него и го прегърна през рамо. Той се отпусна в прегръдките и. След смъртта на жена му и брат му не му останаха други роднини. Хенри си нямаше друго. Ако не бе така влюбен в професията си, може би навремето щеше да разсъждава по-трезво и да не допусне да се стигне до сегашната бъркотия. Измъкна се от прегръдките на Джоан и се обърна към абата.

– Ако Сам пострада, ще ви убия – процеди през зъби.

Абат Руис отстъпи крачка, а брат Карлос се доближи с пистолет в ръка. Абатът произнесе с увереност:

– Сигурен съм, че племенникът ви е в пълна безопасност.

Още един капан!

Когато златната плоча под краката им започна да трепери, Сам притегли Маги към себе си. Бе се опитала да отключи вратата, но тя не подаде.

– Хванете се за нещо! – закрещя Сам, като се опита да надвика

засилващия се рев на водата под краката им. – Дръжте се! Вибрациите на пода преминаха през токовете на обувките му, достигнаха краката му и започнаха да се усещат дори в гръбнака и ребрата. На крачка от него Денал продължаваше да подкрепя Норман. Очите на младия индианец се бяха уголемили като панички. Грохотът, изпълнил тясното пространство, стана оглушителен. Подът под обувките на Сам се раздвижи. – Дръжте се здраво.

Шумът стана непоносим. Подът потрепери, сякаш едва удържаше огромен натиск отдолу, после се чу силен трясък и той рязко се издигна. Норман падна на ръце и колене и изкрещя от болка, след като нараненият му крак се удари в металния под. Останалите застинаха от страх и не произнесоха и думичка. Подът под краката им се замята насам-натам и продължи да се люлее, но не престана да се издига. В началото, по-бавно, а после набра скорост. Вибрациите не престанаха.

– Хидравлика! – изкрещя Норман, надвивайки грохота. Денал му помогна да се изправи.

– Какво? – попита Сам.

Маги се измъкна от прегръдките му и започна да оглежда пода.

– Каптирали са някаква подземна река – обясни той. – Може би приток на тази, в която плувахме вчера. Това е някакъв проклет хидравличен асансьор!

– Къде обаче ще ни отведе? – замисли се Сам, като погледна тъмния тунел над главите им.

– Едва ли искат да ни убият – каза намръщено Маги. – Ако бяха искали да обезвредят нежелани гости, щяха да използват някакъв по-прост начин. Според мен това ще ни изведе чак догоре – предположи, като погледна движещите се покрай тях стени.

– До покрива ли? – запитва Сам, като си припомни стойката на инкския владетел, подпиращ тавана на пещерата с длани. Представи си и формата на статуята. Това не бе невъзможно.

– Надявам се да не ни притисне в тавана – изказа мрачното си позрение Норман. – Ще ни провали хубавия ден – добави кисело.

– Не ми се вярва – каза неуверено Маги.

– Погледнете натам! – внезапно извика Денал и посочи с пръст нагоре.

Маги насочи нагоре лъча на фенерчето си, но не беше необходимо. Над тях се виждаше златен купол, вътрешната страна на златната корона на владетеля. Повърхността му бе осветена от светлина, идваща от шест равно отдалечени един от друг процепа. След малко, подобно на

листата на цвете, шест секции от покрива едновременно се отвориха и групата бе заляна от поток ярка слънчева светлина.

– Това е изход! – възкликна Сам. Размаха каубойската си шапка и радостно се развика:

– Спасихме се!

– Само някои от нас – добави тихо Норман.

Лицето на Сам помръкна. Представи си лицето на Ралф. Норман бе прав. Бе съвсем неуместно да се радват на собственото си спасение, когато един от приятелите им не бе вече сред тях.

Маги се приближи до Сам. В погледа и бяха изписани едновременно скръб и облекчение. Повдигна се на пръсти, за да огледа по-добре разкриващия се купол. Сам я прегърна.

– Сигурен съм, че Ралф щеше да се зарадва на нашето спасение – каза.

– Може би си прав – отвърна тихо Маги.

– Мъртвите не се сърдят на живите, Маги – каза Сам и я притисна още по-плътнo до себе си. – Нито Ралф, нито твоят ирландски приятел Патрик Дъган – добави. Имаше предвид и своите родители, но не ги спомена.

– Знам, Сам. Всичко това вече съм го чувала – отвърна уморено Маги.

Той се отказа да говори повече. Знаеше, че понякога бе по-трудно да си простиш заради това, че си останал жив, отколкото да се изправиш пред смъртта. Това бяха неща, с които човек трябваше да се справя сам.

Асансьорът забави ход и продължи да ги издига към свободата. След малко достигна открития купол. Накрая спря. Шестте секции на купола се бяха разтворили. Под краката им изсцракаха устройства, които застопориха пода, и той стана неподвижен. Водата, която ги бе издигнала, започна да се оттича обратно в шахтата. След мрачната пещера късното следобедно слънце им се стори заслепяващо. Дори и когато лъчите му едва проникваха през облачна покривка, запълваща цялото небе.

– Къде, по дяволите, се намираме? – попита Сам и се огледа.

Бяха се озовали в дълбока залесена котловина. Отвсякъде бе обградена от стръмни скатове от червеникаво-черни скали, които можеха да бъдат изкатерени единствено от опитни алпинисти с добра екипировка. Купестите облаци над главите им задържаха слънчевата светлина. Въздухът, топъл и разреден, бе изпълнен с миризмата на развалени яйца.

– Сяра – поясни Маги и огледа пространството. – Я вижте ей това! – посочи нещо с ръката си. Близо до северната стена на котловината се

издигаше стълб от дим.

– Това е вулканична шахта – каза Сам. Тази част на перуанските Анди бе все още геологично активна и изпълнена с вулканични върхове. Някои от тях бяха безмълвни и студени, други още димяха. Почти всеки ден планините бяха разтърсвани от земетресения.

– Това не е рифтова долина – каза Маги. – Попадали сме в някаква вулканична котловина.

– Чиста работа – произнесе Норман, вперил очи в стръмните скали. – Защо ли се сетих за поговорката „От трън, та на глог“?

Сам не обърна внимание на думите на фотографа и огледа височините около тях.

– Маги, ако не грешиш, трябва да се намираме някъде сред вулканичните върхове на изток от лагера – определи той. После се съсредоточи по посока на една тъмна сянка на юг. Още един вулканичен конус, сякаш издигащ се вертикално от самата стена, се бе надвесил над котловината. – Виж колко много такива върхове има тук.

– Вероятно си прав – каза Маги. – Този район и без това никога не е бил изследван. Тук планините са твърде стръмни и твърде опасни.

– Тук е доста горещо – каза Денал, който не се откъсваше от Норман, и избърса потта от лицето си с ръкав.

Сам се съгласи с него, свали каубойската си шапка и приглади косата си. На тази височина при здрачаване трябваше да стане студено, но вътръпът бе топъл, едва ли не горещ.

– Горещината се дължи на вулканичните изпарения – обясни Маги. – Благодарение на тях мястото е едновременно топло и влажно.

– Попадали сме в тропически парник – каза Норман и огледа джунглата около златния купол. – Погледнете само тази растителност. – Потърси фотоапарата си.

Около тях се простираше гъста гора. Във всички посоки се виждаха дървета, покрити с лиани. Тъй като бяха в по-високата част на долината, успяха да видят няколко широки поляни, разположени в по-голямата си част в близост до вулканичните отвори. Иначе джунглата изглеждаше девствена. Бе изпълнена с най-разнообразна растителност. Папрати с човешки ръст покриваха цялото околно пространство, а от дърветата висяха стотици орхидеи, големи колкото човешки юмруци. Дори се виждаха и бодливи диви рози, преплели се с лианите и клоните. Норман направи няколко снимки, докато останалите се приближиха до края на гората.

Птици, смутени от тяхното появяване, зачуруликаха тревожно и се

разлетяха. Малко ято синекрили папагали се устреми през мъглявото небе. Подобното на лай цвърчене на маймуни се отрази от близките скали. Сред дърветата и лианите се замяха малки космати и опашати телца. Бълбукането на вода издаваше присъствието на ручей.

– Това място прилича на Едем, на райската градина – отбеляза Норман.

Сам кимна, но нещо в тези думи го смути. Спомни си за предупреждението на Франсиско де Алмагро, изписано на латински език върху хематитовите щанги. „Пазете се от Змията Едемска“. Подобна мисъл вероятно бе преминала и през главата на Маги. Тя стисна устни и присви очи.

– Не сме сами – прошепна след малко.

– Какво? – попита разтревожено Сам.

Маги не отвърна. Само му посочи с поглед накъде да гледа.

Зад гърба им се разнесе дрънчене на метал. Куполът бе започнал да се затваря. Лишиха се от единствения си възможен път за оттегляне от вулканичната долина.

Сам се втренчи в посочената му от Маги част на джунглата. След малко забеляза в сенките и човешко лице, което го наблюдаваше. Той очевидно разбра, че бе забелязан, и се изправи. Излезе от гъстия храсталак. Редом до него се появиха още седем души, които също излязоха на поляната около купола.

Тъмнокожии и тъмнооки, тези хора очевидно бяха от народността кечуа. Достигаха само до рамото на Сам, но копията им бяха доста високи от тексасеца. Бяха облечени в традиционно индианско облекло: прости панталони тип „хаура“ и ризи, украсени с перата на папагали и кондори.

Водачът им с червена превръзка на челото направи крачка напред и каза нещо със строг глас на родния си език. Денал преведе думите му с намръщено лице.

– Иска да го последваме.

Дребният ловец се извърна и тръгна повторно към гората. Изтласка встрани гигантска папрат, зад която се появи скрита пътека. Приведе се и тръгна по нея. Другите ловци останаха назад, за да се уверят, че групата на Сам ще ги придружи. Сам нямаше основания да се страхува.

– Да ги последваме. Нищо чудно да ни кажат как да се завърнем при разкопките – успокои той останалите. Освен това дългите им копия внушаваха уважение. Сам стисна още по-здраво карабината си. Искаше му се да не допусне нищо да го изненада.

Денал докосна лакътя на Сам. Лицето на момчето издаваше подозрителност. Сякаш понечи да каже нещо, но сетне поклати глава и измъкна смачкана цигара от джоба си. Промърмори нещо на родния си език, когато захапа филтъра.

– Какво има, Денал?

– Нещо не е наред – отвърна момчето, но не каза нищо повече. Продължи да помага на Норман да се придвижва по пътеката.

Сам и Маги вървяха последни. След като навлязоха в джунглата, няколко минути не си казаха нищо.

– Какво мислиш за тях? – най-сетне прошепна Маги.

– Очевидно са кечуа. Има стотици като тях, които се препитават с лов и събирателство в гората.

– Как в такъв случай ще си обясниш равнодушието им към купол от ковано злато?

Сам се замисли над думите и. Очевидно бе права. Ловците им се сториха по-изненадани от тяхното появяване, отколкото от богатството зад гърба им. Не забрави и съмненията на Денал. Кое не беше наред?

Започна да наблюдава вървящите пред него индианци. Придвижваха се тихо и носеха копията си с лекота. С тяхна помощ отместваха лианите по пътеката. Скоро достигнаха малък поток. За удобство при преминаването през него бяха нахвърляни големи каменни блокове. Що за хора бяха тези ловци? Отговора на този въпрос научи след поредния завой.

Гъстата джунгла свърши и пред очите им сякаш по чудо се появи село. Каменните къщи, изградени около централен площад, се издигаха по терасирани площи в самата джунгла. Почти всички къщи бяха наполовина потънали в зеленината. По каменните им покриви и в дворовете растяха горски цветя. Уханията им донякъде неутрализираха миризмата на вулканична сяра.

Сам ахна от удивление. По тесните улици се движеха ламы и прасета, а по вратите и прозорците се появиха мъже и жени, които започнаха да наблюдават с любопитство пришълците. Сам реши, че те са поне стотина души. Бяха облечени или в подобните на пончо „куш-ма“, или с дълги индиански туники „анаку“. Самите къщи бяха не по-малко разкрасени от обитателите им. По стените и прозорците имаше изящни каменни украшения, а на светлината на залязващото слънце проблясваха златни и сребърни инкрустации.

Норман, подпрял се на рамото на Денал, куцукаше пред тях. От един вход излезе млада жена, увита във вълнен шал „иликла“, и смутено

се приближи до Норман. В ръцете си държеше голям венец от сини цветя, преплетени с жълти папагалски пера. Мършавият фотограф се усмихна и се поклони. Младата жена се възползва от неговата поза и нахлузи венета на врата му. Норман се изправи, а тя се изкикоти, закрила уста с длан, и после с изящна походка се отдалечи. Норман се обърна към Денал и със смутена усмивка посочи подаръка си.

– Това отива ли на ризата ми? – пошегува се и продължи да куцука. Очевидно не се замисляше къде се бяха озовали.

Сам и Маги обаче застинаха още когато видяха селището. Сам мислено разчете постройките от джунглата, животните и хората. Веднага разпозна планировката на това селище. Централен площад, прави булеварди, домове, изградени на тераси. Планировката бе идентична с тази на некропола под тях!

– Даваш ли си сметка къде сме? – Маги го стисна, за лакътя. Очите и бяха широко отворени. – Те не са обикновено кечуанско племе, което с мъка се бори за оцеляване.

Сам кимна с разбиране.

– Това са прадедите на Денал – каза глухо. Бе стигнал до извода на Маги и бе шокиран. Бяха се озовали в истинско инкско селище!

Когато слънцето залезе, Филип чу звук, който не бе очаквал да чуе повече. Радиостанцията на лагера започна да пращи. Рязко се изправи на крака и събори походния стол, върху който бе седнал. Брат Отера и останалите доминикански монаси бяха при разкопките. Днес в лагера бяха пристигнали двама опитни миньори и поеха командването на индианските работници.

Филип рязко отвори вратата на свързочната палатка и бързо се шумугна вътре в сенчестата прохлада. Грабна веднага слушалката.

– Ало! – извика. – Чувате ли ме? Чу се още пукот, последван от думи:

– Филип, ти ли си? Обажда се Сам. Батерията започна да... Успяхме да се измъкнем от пещерата... Последва още пукот.

– Сам, обади се! Къде си? – извика Филип.

Думите на Сам отново си пробиха път през пукота:

– В един от вулканите... Струва ми се, на изток от лагера...

Сърцето на Филип запя. Щом бяха оцелели, нямаше причини да продължават да копаят повече. Всичко бе приключило! Скоро щеше да се завърне у дома! Веднага си представи апартамента си в Харвард. Представи си своя компютър, книгите и документите си, всички

каталогизирани и изрядно подредени. Погледна скъсаната си риза и мръсните панталони. След тази експедиция никога повече нямаше да се занимава с полева работа. От радост не обърна внимание на някои от последните думи на Сам, но това вече нямаше значение.

– ...хеликоптери или други летателни средства. Ще запалим сигнален огън. Да ни търсят! Успя ли да се свържеш с чичо Ханк?

Филип се намръщи и премина на предаване.

– Не, обаче съм сигурен, че новината вече е достигнала Куско. Тук се появи помощ. Не би трябвало и той да се забави...

– Филип, няма да повярваш какво открихме тук: Майната им. Много му пукаше какво са открили. Следващите думи на Сам обаче го извадиха от професионалната му апатия. – Открихме изгубено инкско племе!

– Какво?

– Това е много дълга история... Батерията е много отслабнала... Ще ти се обадя утре по някое време.

– Сам, почакай!

– ...да търсят сигналния ни огън – каза Сам.

Връзката отслабна и прекъсна.

Филип направи още няколко опита да се свърже със Сам, но без успех. Или батерията бе много изтощена, или копелето бе изключило своето уки-токи. Филип хлопна сърдито слушалката.

– Мръсник!

Вратата на палатката внезапно се отвори и до нея се появи стройната фигура на брат Отера. Лицето на високия монах остана в сянка.

– С кого разговаряше? – попита напрегнато. Филип реши, че монахът е уморен от спасителните работи. Даде му знак да влезе вътре.

– Със Сам! – каза възбудено. – Заедно с другите са успели да се измъкнат от пещерата.

Филип с удоволствие констатира, че гостът му бе шокиран от новината.

– Така ли? Къде са?

Филип набързо му разказа чутото от Сам.

– Освен това ще ни трябва хеликоптер или нещо от този род, за да забележим сигналния огън – приключи.

Монахът кимна с разбиране, макар очите му да останаха скрити от качулката.

– Това е много хубава новина – каза.

– Обаче не е най-важната новина – рече Филип самодоволно, сякаш

самият той бе направил някакво откритие. – Сам смята, че там е открил група истински инки, някакво изгубено племе.

Брат Отера стрелна студента с поглед.

Филип се уплаши, когато видя този поглед. В него имаше нещо зверско и опасно. Отстъпи крачка и се препъна в едно канче. Преди да успее да падне, брат Отера вече беше до него и го задържа.

– Добре ли си? – попита монахът.

Филип го погледна. Каквото и да бе съзрял в очите му, вече го нямаше. Лицето на монаха изразяваше само доброта и загриженост. Очевидно Филип бе сгрешил. Само му се бе сторило, че е видял нещо лошо. Играта на сенките го бе подвела.

– Нищо ми няма – отвърна и се изкашля.

– Чудесно – каза брат Отера. – Не искаме да ти се случи нищо лошо. А сега ще те оставя. Отивам да споделя тези добри новини с останалите. – Той се измъкна бързо от палатката.

Филип въздъхна с облекчение. Не можеше да си обясни какво имаше у брат Отера, което го караше винаги да бъде нашрек. В края на краищата бе обикновен редови монах. Въпреки това Филип разтри настръхналите си ръце. В този човек имаше нещо, което не му харесваше...

Сам, седнал до Маги на стълбището в края на площада, наблюдаваше празненството. Пространството в центъра на инкското селище бе изпълнено с огньове и факли. Там се бяха събрали, музиканти с инструменти с всякакви форми и размери: големи барабани от кожа от лама, малки барабанчета със сребърни цимбали, тропети от тикви и дърво, флейти от множество прилепени едно до друго парчета тръстика с различна дължина, дори свирки от костите на планински кондор. В цялото селище, събрало се да празнува пристигането на гостите, цареше весела глъчка.

Преди да залезе, местният „сосиок“, магьосникът, хвърли на земята своите вълшебни „чумпирун“, пъстроцветни камъчета, за да направи оценка на тяхното пристигане. Мрачният татуиран мъж огледа внимателно камъчетата, а после вдигна ръце към небето и обяви Сам и неговите хора за пратеници на Иляпа, бога на гръмотевиците. Нареди в тяхна чест да се организира празненство.

Въпреки възраженията им членовете на малката група бяха третирани като кралски особи. Бяха изкърпани, сресани и облечени в чисти местни дрехи, за да придобият приличен вид. Вечерята им се стори безкрайна: печени морски свинчета, бобова яхния с парченца папагалско

месо, салатата от амарантови листа, подобни на спанак, смесени с местните моркови „аракача“, ароматен десерт от билки и „ока“, родственик на сладките картофи. Тъй като гостите дълго време не бяха яли нищо, не се отказаха от нито едно ястие, за да не обидят домакините.

Единствено Норман яде умерено. Имаше треска, предизвикана от раните му, и заради това си легна рано в къщата от глина и камъни, в която беше настанен. Малко след това си легна и Денал. Не го болеше нищо, но много му се спеше и беше изтощен. Единствено Сам и Маги останаха будни, за да наблюдават края на празненството. Сам се прозина и приглади дългата до коленете бежова туника, в която бе облечен. Намести на рамото си малката плетена шапчица „якола“, с която го бяха дарили. Така и не пожела да се раздели с каубойската си шапка. Намести се удобно и се подпря на ръката си.

– Как са могли тези хора да останат изолирани от света толкова дълго време? – недоумяваше той.

– Сами са го пожелали – отговори му Маги. Бе облечена в дълга светлочервена туника, която и стигаше до глезените, и със съответстващ и шал. Поигра си с малката карфица с форма на драконче, с която бе закрепила шала. – Забеляза ли, че по-голямата част от селището умишлено е скрита в джунглата? Като под камуфлажна мрежа. Съмнявам се дали и от спътник би могло да се открие това селище особено като се отчете геотермалната активност. Тя би могла да заблуди всякакви топлинни сканирания.

– Вероятно си права – съгласи се Сам и погледна облачното небе. Почти не се виждаха звезди. Маги смени темата на разговора. – Сам, как се чувстваш като пратеник на бога на гръмотевиците?

– Не съм сигурен дали шаманът стигна до този извод благодарение на камъчетата. Възможно и да е чул изстрелите и заради това да ни свърза с Иляпа.

– Не се бях замисляла за това – каза Маги. – Предполагането ти е убедително.

Сам се зарадва на похвалата и леко се усмихна.

– Какво ще кажеш обаче за некропола под нас? Той е практически огледално копие на селището. Как си обясняваш това?

– Не разполагаме с достатъчно факти – намръщи се Сам. – Нищо чудно обаче това да има връзка с трите равнища на битието на инките. Ако селището, в което се намираме, е част от средния, живия свят, от кай – пача, то некрополът определено ще бъде ука пача, долният свят.

– Светът на мъртвите. – Точно така, некропол.

– Може и да си прав – допусна Маги. – Обаче, ако теорията ти е чиста, къде в такъв случай се намира третото селище?

– Кое селище?

– Селището на горния свят, селището на ханан пача.

Сам поклати уморено глава.

– Не знам. Утре ще научим повече отговори. Сега, нека се порадваме на празненството в наша чест.

Повдигна чашата си с чича, питие от ферментирала царевица, и отпи голяма глътка. Питието бе горчиво и той се намръщи.

– Май много-много не ти допада – подразни го Маги.

– Как да ти кажа, не може да замени една хубава бутилка със студена бира „Будвайзер“. И все пак те хваща – добави. Главата му бе поолекнала.

Празненството продължаваше. Дори луната бе изгряла.

Маги се усмихна и леко се облегна на рамото му. Той се възползва от случая и я прегърна. Тя не направи опит да се отдръпне или да обърне всичко на шега. Сам отпи още една глътка от царевичната бира. Реши, че топлината, която се разли из тялото му, не се дължеше само на нея.

Пред очите им се появи нова група, която започна да играе сложен танц около централното огнище. Лицата на танцьорите, мъже и жени, бяха оцветени със златна и сребърна боя. Танцуваха в ритъма на мелодия, изпълнявана с помощта на черепа на планинска сърна. Рогата и играеха ролята на флейти.

– Това е прекрасно – възхити се Маги. – Струва ми се, че сънувам. Че пред очите ми една приказка се превръща в действителност.

– Съжалявам, че чичо Ханк не е с нас – каза Сам и я притегли към себе си.

– Съжалявам, че и Ралф го няма – добави тихо Маги.

Сам погледна жената, която се намираще в прегръдките му. Бе се втренчила в огъня и пламъците играеха в очите и. Тя усети погледа му и се обърна към него. Лицата им почти се допряха.

– Ти бе прав, Сам – сподели Маги, – когато каза, че мъртвите не се сърдят на живите. Живи сме и сме тук. Не трябва да помрачаваме това с чувство за вина. Това би било истинска трагедия.

– Не трябва да живееш така, сякаш вече си мъртвец – съгласи се Сам. Спомни си годините след смъртта на родителите си. Бе споделил своята скръб с чичо си, който му отговори със същото. Всъщност и двамата не се различаваха много от Маги. Вяха се затворили в себе си, като

превърнаха общата си скръб в бариера пред другите хора. Сам реши, че това не трябва да продължава повече. Доближи се още на сантиметър до Маги. Тя го погледна в очите. Устните и бяха разтворени. Той се доближи още повече и сърцето му затуптя в ритъма на барабаните. Изведнъж музиката секна и над площада се възцари пълна тишина.

– Празненството май свърши – каза Маги.

Сърцето на Сам се сви в гърдите му. Стори му се, че е онемял. Преглътна с усилие.

– Да... да... Май наистина приключи – успя да изломоти.

Към тях се приближи шаманът. Бяха разбрали, че името му е Камапак. Докато изкачваше стълбите, на татуираното му лице се появи широка усмивка. Сам и Маги се изправиха. Той им каза нещо, което прозвуча едновременно като приветствие и пожелание за лека нощ. Наоколо индианците започнаха да гасят огньовете.

Сам изпитваше леко замаяване от царевичната бира. Въздъхна и погледна гаснещите пламъци. Възприе ги като отражение на собствени си надежди и страсти. Отклони погледа си от тях.

Придружени от шамана, Сам и Маги тръгнаха към пригответените за тях помещения. Инката през цялото време продължаваше да говори възбудено.

Сам съжаляваше, че го нямаше Денал, за да им превежда. Все пак успя да различи няколко познати му думи. Бе споменато името на бога Инкари. Тъй като Сам не знаеше как да реагира, само се усмихваше.

Когато стигнаха до редицата от къщи непосредствено до площада, Камапак най-после се успокои и потупа Сам по рамото. Кимна им с глава и отиде да наглежда закриването на празненството.

Маги погледна отдалечаващия се шаман. Заделената за нея стая бе обособена. Сам, продължаващ да стои неловко, се чудеше дали предишният момент няма да се върне. Маги обаче попари надеждите му.

– Какво ти каза за Инкари?

Сам повдигна рамене и си спомни епизод от инкския епос. Инкари, син на Инти, слънцето, бе смятан за последния богочовек владетел на инките. Бил заловен от испанците и обезглавен, но отрязаната му глава не умряла. Била открадната и укрита в свещена пещера, където започнало да и израства ново тяло. След като тялото се оформело напълно, щял да върне на инките някогашната им слава.

Разбира се, това беше мит. Последният вожд на инките бе Атауалпа. През 1533 година бил пребит до смърт от испанските войници на Франсиско Писаро, а тялото му било изгорено.

– Така и не разбрах какво ми каза шаманът. – Сам поклати глава. – Утре ще помолим Денал да ни преведе думите му.

– Струва ми се странно – каза Маги. – Винаги съм мислела, че този мит се е появил при смесването на спомените за испанските завоевания с библейските притчи, разказвани от мисионерите. Имам предвид възкресението на Христос. Странно е наистина да чуеш същия мит от шамана на едно откъснато от света племе.

– Какъвто и да е източникът на мита, човекът бе наистина развълнуван.

Маги кимна и продължи да наблюдава гаснещите огънове. Индианците зариваха факлите и горящите съчки в пясъка. Над каменните къщи се спусна мрак и ги погълна. Маги накрая въздъхна и се обърна.

– Е, добре е да се прибираме. Утре ни очаква дълъг ден. Лека нощ, Сам.

Той и махна с ръка и отмести тръстикова рогозка пред вратата си. Приказките за инкските богове угаснаха в съзнанието му, в което остана само лицето на Маги с очи, изпълнени със страст. Сърцето му отново затуптя. Може би си бе внушил някои работи, но знаеше, че тази нощ ще сънува устните и. Въздъхна и се прибра в стаята.

ДЕН ПЕТИ Инкари

Петък, 24 август, 06:30 ч.
Куско, Перу

Джоан не бе спала цяла нощ. Бе седнала в килията си до бюро, осветено от малка маслена лампа. Върху разядената от дървесните червеи повърхност бе простряла жълт лист. Държеше в ръка парче молив, чиито гумен край бе протрит почти до метала. Въпреки това не се отказваше от опитите си да дешифрира символите. Листът бе нейното копие на кодираното послание върху опаката част на разпятieto на брат Франсиско де Алмагро. Никой не бе направил опит да конфискува копието. А и защо трябваше да го прави? Единствено тя и Хенри знаеха какво представляват надрасканите на листа символи.

– За какво си искал да ни предупредиш? – промърмори тя за хиляден път, след като се върна в килията си след вечеря. Мислите и бяха изпълнени с тревога от пленничеството и от видяното в лабораторията на абатството.

А и нейният събрат по пленничество от другата страна на коридора не направи никакъв опит да я утеши.

След като научи за заплахата, надвиснала над племенника му, Хенри изведнъж се затвори в себе си. Погледът му стана суров и гневен, а обноските му, съдържани. По време на вечерята не произнесе и дума. Дори почти не докосна агнешките котлети. Няколкото и опита да го успокои бяха отблъснати с възпитана студенина. Поради това Джоан се върна в килията си разтревожена и напрегната. Не успя да заспи и някъде към полунощ се зае с дешифрира нето.

Погледна резултатите от труда си. Големи части от посланието бяха преведени, обаче все още в превода имаше твърде много празноти. За успеха и бе допринесъл неволно най-вече абат Руис, като, и съобщи кодови думи: *La sangre del diablo*. Джоан огледа подобните на руни знаци и бързо разбра, че всеки един от тях съответства на определена буква от азбуката. Кодът се оказа лесен – просто трябваше да се заменят едни знаци с други. Въпрос на време само бе да открие поредицата от символи, подредени в последователността на буквите от израза *La sangre del*

diablo. Надяваше се в криптограмата отецът да бе споменал някъде тези думи.

За щастие той бе направил това. След това дешифрирането на останалата част от криптограмата се оказа единствено въпрос на проби и грешки. И все пак не и бе лесно. Испанският и далеч не бе добър. Съжаляваше, че Хенри не бе при нея, за да и помогне. Смущаваше я и това, че преводът и представляваше надничане в последните думи на човек, решил да отпрати предупреждение към света. Взе листа в ръце и по гърба и премина тръпка.

„Ето последните ми думи... Нека Бог ми прости... Едемската Змия... Чумата... Кръвта на Сатаната покварява добрите дела на Господа... Спасението ни е в ръцете на Прометей... Молете се... Змията никога да не бъде пускана на свобода.“

Джоан въздъхна и остави молива и хартията, а после разтри уморените си очи. Повече от това не можеше да постигне. Отец Де Алмагро или се бе побъркал, или бе обезумял от страх, но след това, което видя долу в камерата, Джоан реши, че в неговите блънвания можеше да има зрънца истина. Човекът бе открил нещо, което го бе ужасило. Размислите и бяха прекъснати от звука на стъпки по коридора.

Бързо сгъна жълтия лист и го прибра в джоба си. Ако останеше насаме с Хенри, щеше да поиска неговото мнение. Стига да пожелаеше да я изслуша, разбира се. Спомни си ината, който той бе проявявал на младини, и изпадането му в настроения, които тя така и не успя да разбере. Нямахме обаче сега да позволи тези негови черти на характера да и попречат. Щеше да го накара да я изслуша, дори ако и се наложеше да упражни натиск върху него. Франсиско де Алмагро бе изпитал страх от нещо, което се намираще в планините. Нещо, свързано с тайнствения метал. От страна на Хенри щеше да бъде разумно да я изслуша, след като племенникът му се намираще там. Смути я силно чуване на вратата, последвано от глас:

– Абатът иска да види и двама ви.

Грубият глас принадлежеше на брат Карлос. Чу дрънченето на връзка ключове и вратата се отвори. А сега, какво?

Хенри се намираще за втори път в кабинета на абата. Покрай стени-те имаше рафтове с книги. Прозорецът бе отворен и през него се виждаше кръстът на катедралата „Санто Доминго“, осветен от утринната светлина. Зад Хенри бе застанал друг монах с пистолет в ръка.

Хенри обаче не забеляза нищо. Пред очите му бе единствено Сам, погребан под камари развалини и тонове гранитни скали. Стисна

юмруци. Това бе негово недоглеждане. Къде му беше умът, когато повери разкопките на група неопитни студенти? Отговорът на този въпрос му бе известен. Бе позволил да бъде заслепен от възможността да докаже истинността на теорията си.

Заради това бе пренебрегнал всичко останало. Дори и сигурността на Сам.

Скърцането на тежката врата извести нечие пристигане. Хенри се извърна и видя Джоан, ескортирана от тъмноокия Карлос. Очите и бяха подпухнали, а смачканите и блуза и панталони свидетелстваха, че и тя не бе спала през нощта.

Джоан не се усмихна на Хенри, когато влезе в помещението. А и защо трябваше да му се усмихва? И тя бе един от хората, чийто живот бе застрашен от глупавото поведение на Хенри. Бе се появил повторно в живота и само за да го постави под заплаха.

– Седнете – нареди Карлос грубо на жената. – След малко ще дойде и абат Руис.

Монахът след това каза нещо на испански на другия страж. Каза му го много бързо и много тихо, така че Хенри не успя да разбере думите му. После излезе.

– Държиш ли се? – попита го Джоан, след като се отпусна в съседното кресло срещу голямото махагоново бюро.

Хенри не бе в настроение да води разговор, но от учтивост трябваше да отговори нещо.

– Да. А ти как си?

– И аз съм като теб. Нощта ми се стори много дълга – отвърна Джоан, погледна към пазача и се наклони към Хенри. Докосна коляното му, като имитираше близост. Един вид, двама влюбени, които взаимно се утешават. Думите и прозвучаха като въздишка.

– Струва ми се, че разшифровах по-голямата част от текста върху разпятието на, мумията.

– Какво? – попита Хенри. Въпреки унинието му тази новина го изненада. Реакцията му привлече вниманието на пазача. Монахът го погледна и повдигна леко пистолета си.

Хенри започна да говори по-тихо и после се присегна и докосна Джоан по бузата. Не бяха необходими особени усилия, за да дадеш вид, че си влюбен в тази жена.

– Какво искаш да кажеш? – прошепна. – Та нали захвърлих разпятието в лабораторията?

– Не забравяй копието – припомни му Джоан. Разкопча един от

джобовете на блузата си и оттам се показва ъгълчето на сгънатия жълт лист. Хенри се почувства неудобно. През нощта, докато се бе отдавал на размисли за собственото си чувство за вина, Джоан си бе уплътнила времето в разчитането на криптограмата. Обзе го срам и се изчерви. Трябваше ли обаче да се изненадва от постъпката и? Та тя винаги бе показвала съобразителност.

– Той предупреждава, че този тайнствен метал е опасен. Последните му думи са предупреждение за някаква чума или мор, свързани с веществото Z. Нещо, което според мен неговият орден не е знаел. И сега не знае.

Интересът на Хенри към загадката се възобнови. Оттук не можеше да окаже пряка помощ на Сам, но знанието поначало бе могъщо оръжие.

– От какво се е страхувал?

– Не успях да разшифрован всичко. Останаха неразчетени пасажи. Споменават се странни неща: едемската змия и гръцкият мит за Прометей – каза Джоан и погледна Хенри в очите. – Ще ми трябва твоята помощ, за да ги разбера.

Хенри стрелна с поглед пазача. Искаше му се да види нейния превод, но нямаше как да направи това в присъствието на монаха.

– Едемската змия вероятно е библейският изкусител, подтикваш хората към забраненото знание. Метафора за нещо, което едновременно те изкушава и покарва. – Като веществото Z например.

– Може би... – съгласи се Хенри.

– А какво ще кажеш за Прометей?

– Тук въобще не мога да открия връзка – озадачи се Хенри. – Той е един от митичните титани. Откраднал огъня от боговете и го дал на хората. Наказали го, като го приковали към скала, където всеки ден се явявал орел, за да кълве черния му дроб.

– Странно... – каза Джоан. – Къде е мястото му тук?

Хенри се отпусна в креслото и се замисли върху загадката. Може би щеше да е по-добре да прави това, отколкото да се отдава на безпложни тревоги за Сам. Свали очилата и разтри очите си.

– Трябва да има някаква причина за това – допусна той.

– Разбира се, стига да излизаме от предпоставката, че човекът не е изгубил разсъдъка си, когато е започнал да пише посланието.

– Не знам. Нека да помисля. По думите на абат Руис Франсиско търсел жилата, истинския източник на *La sangre del diablo*. Вече е знаел за способността на метала да се променя, така че ще приемем, че дотогава разумът му не е бил увреден. В планината обаче е открил нещо, което

го е накарало да погледне другояче на метала.

– Нещо, което го е уплашило до смърт.

– Точно така. После обаче бил екзекутиран и мумифициран, което навежда на мисълта, че е бил пленен от инките, след като е направил това откритие. Ако е искал да предупреди ордена за откритието си, постъпил е разумно, като е изписал послание върху разпятието. Това е представлявало пресметнат риск. Вероятно е знаел, че инкските шамани не са присвоявали никакви предмети, особено златни, открити върху тялото на мъртвец. Това е бил единственият начин да предаде посланието си, дори и след собствената си смърт. Вероятно се е надявал, че тялото му ще бъде върнато на испанците, вместо да бъде мумифицирано и погребано, както в действителност се е случило.

– Какъв е изводът от всичко това?

Хенри отвърна на Джоан с разтревожен поглед. Нямаше отговор.

Вратата на кабинета отново се отвори и в него нахлу абат Руис. Лицето му бе почервняло, било от физическо напрежение, било от възбуда. По петите му вървеше Карлос, който веднага зае позиция до другия страж. Руис се запъти към бюрото си и изпъшка, когато отпусна огромното си туловище в креслото. Задържа поглед върху Хенри и Джоан няколко секунди, преди да каже нещо.

– Имаме добри новини за вас, професор Конклин. Рано тази сутрин ни се обадиха от планината.

– За Сам и колегите му ли ви е думата? – попита Хенри, като се надигна от креслото.

– Вярвам, ще ви е приятно да научите, че са успели да се измъкнат от погребания храм. Сега са в безопасност.

Хенри въздъхна с облекчение. Джоан протегна ръка към него и той с облекчение я стисна.

– Слава Богу!

– Славите го съвсем основателно. Това обаче не е всичко – рече абатът.

Хенри го погледна въпросително. Джоан продължаваше да стиска ръката му.

– Очевидно обучили сте племенника си както трябва – каза Руис с широка усмивка. – Какво имате предвид? – попита Хенри с напрегнат глас. – Заедно с колегите си е направил удивително откритие в планината. Хенри присви очи.

Абатът се отпусна в креслото си. Напрежението, което създаваше, явно му доставяше удоволствие. – Открил е изгубено инкско племе. В

село, разположено в подножието на вулкан.

– Какво? – възкликна Хенри. Бе шокиран от тези думи и стисна силно ръката на Джоан. Не знаеше как да приеме казаното от абата. Дали не се шегуваше с него? Руис обаче нямаше причини да прави това. – Сигурен ли сте в информацията? – попита смаяно Хенри.

– Ще бъда сигурен, след като проверим. Заделих цялата сутрин за подготовката на нашето пътуване.

– Нашето пътуване?

– Да, професор Конклин, вашето и моето пътешествие. Вашите познания ще ни бъдат необходими. А и присъствието ви ще убеди вашия племенник в необходимостта да ни сътрудничи – каза абатът и обясни набързо съдържанието на посланията на Сам по радиото и в частност, откриването на селището. – И така, професоре, не знаем къде точно се намира този вулкан. В този район има стотици вулкани. Племенникът ви предложил да накладе сигнални огньове. Щом и вие сте с нас, сигурен съм, че ще го направи.

Хенри бе буквално замаян от новината. Не бе лесна за възприемане. Ако обаче дадеше съгласие да помага на Руис, можеше да застраши Сам. От друга страна, може би там, на открито, щеше да получи възможност да предупреди племенника си и да провали кроежите на абата каквито и да бяха те. Ако останеше заключен тук, едва ли щеше да му помогне с нещо.

Джоан очевидно разбираше неговото състояние, тъй като стисна ръката му, за да го успокои. Той почувства облекчение от жеста и. Абатът се изправи.

– Ще излетим с хеликоптер след десет минути. Не разполагаме с много време.

– Защо? – попита Хенри, почерпил сили от ласката на Джоан.

– Защото сме склонни да смятаме, че вашият племенник е открил нещо по-важно от инкско племе – съобщи Руис. – Възможно е да е открил основната жила на *La sangre del diablo*. Защо иначе един малък инкски род ще се укрива при вулкана? Очевидно пазят нещо.

Джоан и Хенри размениха тревожни погледи.

– Трябва да тръгваме. – Абатът кимна на Карлос. Той отново измъкна от расото си деветмилметровия глок.

– Тръгвай! – каза грубо монахът, като сръга с дулото на пистолета си Хенри по гърлото.

Абатът не даде вид да е впечатлен от грубите обноски на подчинения си. Сякаш нямаше отношение към случващото се, заобиколи

бюрото и се запъти към вратата. Хенри и Джоан също станаха.

– Вие – не – нареди Карлос на Джоан. – Вие оставате тук. Джоан присви вежди от страх. Без да изпуска ръката и, Хенри я придърпа към себе си. – Няма да ходя никъде без нея! Като чу тези думи, абатът спря за миг при вратата.

– Няма защо да се боите за нея, професоре. Доктор Енгел ще остане тук, за да ни гарантира вашето сътрудничество. Докато изпълнявате нашите нареждания, няма да и се случи нищо лошо.

– Ебете си майката! Няма да дойда с вас! – извика яростно Хенри.

Абатът само леко кимна на Карлос и той нанесе удар. Така бързо, че Хенри не успя да реагира. Грамадният мъж зашлеви шумно Джоан по лицето. Тя падна на пода, като изохка от изненада. Хенри моментално коленичи до нея. Тя докосна пребледнялото си лице с пръсти. Те се окървавиха. Устната и бе пукната.

– Вие сте прокълнати от Бога мръсни копелета! – извика Хенри едновременно на абата и на Карлос. – Това бе напълно излишно!

– Богохулствата ви също бяха недопустими – отвърна спокойно спрелият се до вратата Руис. – Урокът можеше да бъде много по-суров. И така, професор Конклин, каня ви повторно: моля, елате с мен. Не бъдете опърничав, защото следващия път Карлос няма да бъде толкова мек. Джоан леко отблъсна Хенри.

– Върви – каза през сълзи с треперещ глас. – Прави каквото ти казват.

Той се доближи до нея. Знаеше, че трябва да тръгне. И все пак...

– Не мога да те оставя тук.

Тя се изправи на колене и избърса кръвта, стичаща се по брадичката и.

– Ще трябва да го направиш – простена почти разплакана. Прегърна го и се отпусна на рамото му. Започна да шепне на ухото му. Гласът и напълно се бе променил. Изразяваше не страх, а твърдост.

– Тръгвай, Хенри. Трябва да помогнеш на Сам. – Той бе изумен от преобразението и. Разбра, че бе разигравала театър пред враговете им. – Ако тези копелета са прави и основната жила наистина е там, ти ще си единственият, който знае за предупреждението на Франсиско. Така че тръгвай. Аз тук все ще се оправя.

Хенри не намери в себе си думи, с които да отдаде заслуженото на смелостта на тази жена.

– Но... Тя отново го прегърна и се престори, че плаче, а после просърца на ухото му:

– Престани да се правиш на мъжкар. Мислех те за сериозен човек. – Опря буза до лицето на Хенри и повиши глас, за да могат да я чуят Карлос и Руис: – Умолявам те! Прави каквото ти наредят! Направи го заради мен!

Независимо от обстоятелствата на Хенри му се наложи да положи усилия, за да не се засмее. Скри лице в гъстата и гарвановочерна коса.

– Добре, добре! Спри, повече не преигравай!

Тя го целуна нежно по ухото и той усети горещия и дъх. Гласът и отново премина в шепот.

– Говоря съвсем сериозно Хенри. Само да си посмял да не дойдеш и да ме прибереш. Няма да допусна да изчезнеш за втори път от живота ми, както изчезна след университета.

Притиснаха се още известно време един в друг, без да кажат нищо. После тя рязко го отдалечи.

– Тръгвай!

Хенри се изправи на крака. Вратът му все още бе затоплен от целувките и. В очите на Джоан се появиха сълзи, които явно не бяха престорени.

– Ще се върна! – каза и тихо.

Карлос го хвана за лакътя и го задържа.

– Тръгвай! – каза сърдито.

Хенри този път не оказа съпротива. Запъти се към вратата, но преди това отново погледна Джоан. Като движеше безмълвно устни, тя му изпрати последно предупреждение и в същото време докосна с окървавени пръсти джоба на блузата си.

Докато се отдалечаваше от стаята, той се замисли за последното послание на Джоан. Възприе го едновременно като загадка и като предупреждение. Пази се от змията.

На другия ден, когато Сам се събуди и изпълзя от сламеното си ложе, остана удивен от две неща. Първо, изненада се, че въобще бе успял да заспи. Около него, разпръснати из цялата каменна стая, имаше безброй образци на инкските занаяти: пъстроцветна емайлирана керамика, окачени по стените плетени килими, на които бяха изобразени биещи се божества, прости дървени прибори и каменни сечива. Той наистина се бе оказал в истинско инкско селище. Все още не можеше да повярва, че не сънуваше. На второ място, установи, че инкската чича бе предизвикала най-жестокия махмурлук в живота му. Главата му туптеше като барабан от предната вечер, а езикът му имаше вкуса на

маймунска опашка.

– Боже, та аз дори не пих чак толкова много – простена. Протегна се, намести набедреника, който му бяха дали предния ден, и се изправи. – Това е от надморската височина.

Потърси туниката си, откри я в един ъгъл и я облече. Сложи каубойската си шапка и тръгна към изхода. Забеляза, че Норман и Денал вече бяха станали. Леглата им бяха празни.

Отмести встрани тръстиковата рогозка, закриваща изхода, и прими-га на силната светлина на утринното слънце. Бе твърде ярко за изнежените му очи. По близките дървета пееха птички, а уханието на лавандула почти надвиваше вездесъщата миризма на сярата. Сам приветства утрото с прозявка.

– Време бе да станеш – чу се гласът на Маги. Наблизо се разнасяха и гласовете на Норман и Денал. – Навярно ще ти бъде приятно да научиш, че инките притежават и подобие на кафе.

Сам вдигна ръце и тръгна по посоката на гласа и. Очите му бавно се настроиха към силната светлина. След малко видя тримата си другари, облечени в местни дрехи. До тях имаше две жени, приготвящи нещо на малко тухлено огнище. Спътниците му се усмигнаха, когато го видяха. Отиде при тях. Върху малки отвори на печката бяха поставени големи глинени съдове, в които къкреха различни ястия. От печката се разнасяше миризмата на печен хляб, смесена с друга, която не можа да определи. Сам се приведе над печката и вдъхна дълбоко, като пътьом почисти главата си от паяжини.

– Това е тор на лама – поясни Маги.

– Какво?

– Тор на лама. Използват я като гориво за печките.

– Ужасно! – Сам се намръщи и отстъпи крачка.

Двете млади жени, които готвеха, разговаряха помежду си, като от време на време стрелваха с поглед чужденците. Едната от тях бе в напреднала бременност. Сам знаеше, че трудовата етика на инките е много строга. Всички работеха. Имаха поговорка: Ама суа, ама лула, ама фвла – „Не кради, не лъжи, не мързелувай“. Единствената грижовност, проявявана към бременните жени, бе „духо“, малко дървено столче, върху което им се позволяваше да седат, докато работят. Бе едно от малкото мебели на инките.

Сам пое от ръцете на Маги чаша с гъста лепкава течност и я погледна подозрително.

– Помага – каза Маги с малко измъчена усмивка. Очевидно и тя бе

пострадала малко от ефекта на царевичната бира.

Сам отпи глътка от инкското кафе. Имаше вкус на орех с оттенък на канела. Доволен от това, че на вкус бе по-добро, отколкото изглеждаше, зае се с него. Пое няколко глътки. Маги бе права. Инкското кафе помогна за избистрянето на мислите му, но по краищата те все пак си останаха размазани. Закле се никога повече да не пие чича. Отмести лицето си от парата, която излизаше от чашата.

– И така, какво ще правим тази сутрин? – попита.

– Сутрин? Вече е почти пладне, Сам – отговори Норман. – Аз дори съм готов за следобеден сън.

Думите му прозвучаха бодро, но бледото му лице го издаде. Сам едва сега забеляза, че кожата на фотографа има нездрав оттенък. Освен това се отпусна още по-тежко върху рамото на Денал, когато закуцука към изхода.

– Как е кракът ти? – попита Сам.

Норман повдигна края на туниката си. Коляното му очевидно се бе подуло под превръзката.

Една от жените се наведе и разгледа крака му. Промърмори нещо на инкски. Три чифта очи се обърнаха към Денал.

Той преведе казаното. За щастие родният му кечуа много приличаше на инкския език, от който бе произлязъл. Иначе на групата щеше да и бъде трудно да общува с местните хора.

– Каза, че Норман трябва да отиде в храма.

– В храма ли? – попита Сам.

– Няма да позволя да ме лекува някакъв шаман – каза Норман и отпусна края на туниката си. – Ще изчакам да дойде помощ. Между другото, опита ли се да се свържеш с Филип?

Сам поклати глава и присви очи. Състоянието на фотографа го разтревожи.

– Ще се обадя сега. Ако не успеем да извикаме хеликоптер до довечера, може би ще е по-добре все пак да се консултираш с шамана. Инките са разбирали много от природна медицина. Дори и от хирургия.

– Не вярвам здравната ми осигуровка да покрие тези разходи – отвърна Норман.

– Тогава поне си легни, а аз веднага ще се обадя на Сайкс.

Денал помогна на Норман да се прибере в стаята. Сам го последва, за да вземе уоки-токито от раницата. Погледна разтревожено Норман, когато той изохка при отпускането си върху сламената постеля.

– Погрижи се днес да си пийне повечко – каза Сам на Денал. –

Когато приключиш с него, ела при мен. Ще се нуждая от помощта ти при разговорите с местните хора.

Сам отметна рогозката, отдалечи се на няколко крачки и включи уоки-токието. Стрелката на индикатора на батерията бе достигнала червената черта. Без презареждане нямаше да работи още дълго.

– Сам търси базата. Сам търси базата. Приемам.

Отговорът бе почти незабавен:

– Отдавна трябваше да се обадиш, Конклин – каза сърдито Филип. Думите му бяха примесени с прашене.

– Успя ли да откриеш спасители? Норман е ранен и трябва бързо да го евакуираме.

Възбудата в гласа на състудента му не можа да бъде напълно прикритата от радиосмущенията.

– Утре идва чичо ти! Професорът! Веднага тръгва от Куско! Би трябвало утре сутрин да пристигне с хеликоптер и припаси!

Развълнувана, Маги стисна Сам за лакътя.

– Не разговарях лично с него – продължи Филип, – Радиостанцията все още е повредена. Връзката с Куско я осъществихме чрез градчето Вилякуача с помощта на уоки-токиетата на едни монаси. Това го разбрах преди час.

Чувствата на Сам бяха смесени. Пристигаше чичо Ханк! И все пак, намръщи се – очакваше помощ не утре, а именно днес. Даваше си сметка, че тази надежда не бе реалистична. Намираха се на стотици километри и от най-примитивните летища. Въпреки всичко натисна копчето за предаване.

– Страхотна новина, Филип! Опитайте се обаче да изпратите този хеликоптер колкото се може по-скоро. Дай зор на чичо Ханк. Ще поддържа огъня запален цяла нощ, в случай че хеликоптерът пристигне по-рано. Филип, трябва да прекратя връзката. Ще ти се обадя утре по изгрев слънце – завърши Сам, като видя, че индикаторът на батерията започна да примига.

По-голямата част от отговора на Филип бе погълната от радиосмущенията. Дразнещият шум предизвика отново главоболие на Сам. Той изруга и изключи уоки-токието. Надяваше се Филип да е чул последните му думи.

– Значи утре призори – въздъхна Маги с облекчение и извърна поглед към селището. – Много се радвам, че професор Конклин ще бъде отново сред нас.

– Тревожа се за Норман – каза Сам. – Според мен би трябвало да

поговорим с шамана Камапак. Трябва да проверим дали инките имат някакъв аналог на аспиринов или болкоуспокояващо.

– Норман заспа – каза Денал, който се доближи до тях. Стиснатите му устни обаче продължаваха да изразяват загриженост.

– Решили сме да поговорим с шамана – каза Маги. – Ще ни помогнеш ли, Денал?

Младежът кимна утвърдително и посочи селото. Поколеба се, преди да тръгне, и посочи с поглед къщите.

– Тук нещо не е наред.

– Какво имаш предвид?

– Не виждам деца – каза Денал и ги погледна.

Маги и Сам се спогледаха и насочиха поглед към селището.

– Не може да няма деца... – започна Сам, но не довърши изречението. Вчера наистина не бяха забелязали никакви деца, когато пристигнаха, но скоро щеше да се стъмни. Празненството протече късно през нощта и тогава отсъствието на деца също не впечатли Сам.

– Прав е – каза Маги. – Поне от час наблюдавам селото и не видях никакви деца.

– Тя е бременна – посочи Сам жената до огнището. – Децата трябва да са някъде наблизо. Може би ги крият от нас.

Маги не бе убедена от думите му.

– Та те ни приеха гостоприемно. Без да ни наглеждат и надзирават.

– Хайде да ги попитаме. – Сам кимна към бременната жена. – Попитай я къде са децата и – каза на Денал, когато отидоха при нея.

Денал се приближи и я заговори. Жената очевидно се чувстваше неловко. Закри корема си с ръка. Бе развълнувана и започна да жестикулира твърде силно.

Сам погледна мястото, което сочеше – съседния вулканичен конус, надвиснал над долината.

– Няма деца – съобщи най-после Денал. – Каза, че децата отиват в ханан пача, в небесата. – И посочи с пръст високия вулкан.

– Да не би да ги използват за жертвоприношения? – запита Маги. Жертвоприношенията на деца не бяха нещо неизвестно в инкската култура. – Та всичките ли деца ще принесат в жертва? Маги отиде при жената. Опита се с жестове да покаже приспиването на младенец.

– Уауас? Уауас? – попита. Това бе инкската дума за бебе. После посочи с пръст големия корем на жената. В очите на жената се появиха последователно изумление и гняв. Притисна корема си с ръка.

– Уака – произнесе твърдо и продължи бързо да говори.

– Уака, светилището – преведе Денал. – Казва, че нейната утроба вече ражда само богове, не деца. От много, много години тук не е имало деца. Всичките отиват в храма.

Жената им обърна гръб и престана да им обръща внимание. Очевидно въпросите им я бяха обидили.

– За какво мислиш, че говори, Сам? – попита Маги.

– Не знам. Струва ми се обаче, че имаме още един повод да си поговорим с шамана – каза Сам и даде знак на Денал и Маги да го последват. – Да отидем при Камапак.

Откриването на шамана се оказа доста трудно. Всички мъже бяха тръгнали на работа в нивите или на лов, а шаманът бе с тях. Денал успя да измъкне някаква информация от селяните, останали в селището. След малко групата на Сам се озова върху пътека в джунглата. Минаха покрай овощни градинки с плодове и авокадо, покрай нива, където зърненото растение киноа се редуваше с царевицата, боба, пиперките и тиквите. Нивите бяха обработвани от мъже и жени. На едно място мъжете използваха ръчните рала „таклас“ за преобръщане на почвата, а жените им помагаша с прости мотики, наречени „лампас“. Маги и Сам бяха много заинтригувани, когато видяха древните инкски сечива в действие.

– Просто не мога да повярвам на очите си – каза Сам за стотен път.

– Оттук. – Денал им даде знак да продължат.

Маги и Сам го последваха, като продължиха да наблюдават селския труд. Влязоха в джунглата и след малко се оказаха в открито пространство. Шаманът бе при група мъже, насекли дърва. Събралите се там инки бяха сякаш братя – всичките яки и мускулести мъже. Шаманът се отличаваше от тях единствено по татуировките си. Камапак първоначално се изненада на идването им, но после се усмихна и им даде знак да се приближат. Заговори ги с бързата си реч.

– Приветства ни – преведе Денал. – Каза, че идваме тъкмо навреме, за да помогнем.

– За какво да му помогнем?

– За пренасянето на дървата. На празненството бяха изгорени много дърва.

– Очевидно няма значение, че сме пратеници на боговете – вметна Сам, все още не успял да се отърве напълно от махмурлука си. – Ще трябва да си изкараме хляб.

Зае място до Камапак. Нарамн наръч съчки. Денал застана до него. Маги тръгна пред тях и помогна за разчистването на пътя от камъни.

Шестима мъже се впрегнаха като волове и повлякоха шейната с

дървения материал. Транспортирането се оказа по-лесно, отколкото предположи Сам. Един от мъжете му подаде няколко листа кока. Когато се дъвчеха, те неутрализираха ефекта не само от височината, но и от махмурлука. Главоболието на Сам намаля. Замисли се дали листата биха могли да помогнат на Норман.

Почувства се по-добре и заговори шамана. Денал превеждаше. Въпросът на Сам за децата предизвика същата реакция.

– Храмът поема децата, които излизат от утробите на нашите жени. Така се доближават до ханан пача – каза шаманът и кимна по посока на високия вулканичен конус на юг. – Бог Кон благослови нашия народ. Нашите деца сега са негови деца.

Маги и Сам се спогледаха. Кон бе едно от божествата на северните племена. Според епоса водел ожесточени битки с Пачакамак, създателя на света. Кон обаче създал хората.

– Питай го дали можем да видим храма – помоли Сам.

В отговор шаманът присви очи и енергично поклати глава.

– Забранено е.

След този отговор Сам не повдигна отново въпроса. Нищо, че сме пратеници на бога на гръмотевиците. Иляпа май не е на особена почит в местния пантеон. Маги се доближи до Сам и започна да му шепне:

– Денал ни обърна внимание на отсъствието на деца. Сега виждам, че липсва още един елемент на обществото.

– Кой?

– Старците. Възрастните хора. Всички селяни, които видяхме досега, са приблизително на една и съща възраст. Плюс-минус двайсет години.

Сам пребледня, когато осъзна казаното от Маги. Дори и шаманът не изглеждаше много по-възрастен от него.

– Може би имат кратка продължителност на живота – допусна той.

– Животът тук е съвсем изолиран – усъмни се Маги. – Няма и хищници, ако изключим онези същества в пещерите.

Сам се обърна към Камапак и с помощта на Денал го запита защо не вижда стари хора. Отговорът на шамана бе загадъчен.

– Храмът ни храни, а боговете ни закрилят – каза. Изрече това напевно и им стана ясно, че този отговор многократно е повтарян. Когато Маги зададе въпроси за здравеопазването и заболяванията, получи същия отговор.

– Изглежда, че децата, възрастните, слабите и болните отиват все там – каза на Сам.

– Според теб в жертва ли ги принасят?

Тя повдигна рамене.

Сам се замисли над думите и и после се обърна към Денал с намерението да смени темата.

– Опитай се да му опишеш създаденията от пещерите.

Момчето се намръщи, уморено от превода, обаче изпълни нареждането на Сам. Лицето на шамана потъмня и той присви вежди. Нареди на индианците, които теглеха шейната, да спрат. После се обърна към Сам с глас, в който имаше и скрита заплаха:

– Не споменавайте тези, които бродят из ука пача, подземния свят. Те са малакуи, духове, и името им не бива да се изрича. – След това даде знак на индианците да потеглят отново.

Сам погледна вулканичната планина на юг.

– Там са небесата, а под нас е адът – каза. – Всички духовни царства на инките са събрани в тази долина. Значи това място е пакарискас, вълшебната връзка.

– Според теб какво означава това?

– Не знам. Ще се радвам обаче да чуя какво мисли чичо Ханк.

Не след дълго достигнаха края на селището. Бе малко след пладне и работниците оставиха дървата и влязоха в селището. Домовете отново се изпълниха с глъчката на бърбещи щастливи хора. Дори и работниците по нивите се завърнаха за следобедна почивка.

Сам, Маги и Денал се прибраха по квартирите си. Жените, които сутринта готвеха, сега пресипваха печена царевица и яхния в глинени паници. Сам изведнъж почувства, че е много гладен.

– Трябва да събудим Норман – каза Маги. – Добре е да хапне нещо.

– Аз ще го извикам – предложи Денал.

Маги и Сам заеха място до огнището. Огнищата на другите къщи също димяха подобно на малки вулкани. Както повечето инкски селища, и това бе разделено на „айлу“, махали от къщи, принадлежащи на един и същ род. Всеки айлу разполагаше със собствена кухня на открито. Когато времето го позволяваше, инките предпочитаха да се хранят вън от къщи.

Сам получи паница със смачкана варена царевица и малко парче сушено месо от лама. Тъкмо започна да го оглежда, когато се появи Денал. Детското му лице бе много разтревожено.

– Какво има? – попита Маги.

– Няма го – отвърна Денал. – Постелята му беше разхвърляна.

– Разхвърляна? – повтори Сам.

– Да, сякаш се е борил с някого – каза Денал. Бе уплашен. Маги се обърна към Сам.

– Преди да изпадаме в паника, нека първо просто да попитаме какво е станало.

Сам даде знак на Денал да отиде при бременните жени, които разнасяха храната. Денал започна да говори бързо. Една жена му отвърна нещо с усмивка. Когато Денал се завърна при Сам, бе доста уплашен.

– Отвели са Норман в храма.

Следобедът Джоан се оказа в компанията на млад монах в една от многото лаборатории под абатството. Абатът изпълни обещанието си и нареди Джоан да бъде третирана като гостенка. Молбата и да се срещне с учените от лабораторния център бе удовлетворена, макар и неохотно. Личното и куче пазач обаче не я изостави. Дори и сега Джоан виждаше Карлос през прозореца на лабораторията. Бе подпрял ръка върху пистолета си. Младият монах на име Антъни се обърна към нея:

– Разбира се, всички ние се придържаме към най-различни теории – поясни на великолепен английски. – Не позволяваме на нашата вяра да пречи на експериментите ни. Абатът казва, че вярата ни трябва да е способна да издържи на изпитанието на науката.

Джоан кимна и се доближи. Бяха застанали пред маса с компютри и монитори. В съседните преградени помещения работеха други учени също в бели престилки. Бяха обаче сами.

Антъни включи един компютър. До лакътя му имаше табла с образци от инкския метал, миниатюрни златни капки в пластмасови съдове. Тя бе разбрала, че лабораторията се опитва да изясни естеството на метала, за да се доближи орденът до крайната му цел – връщането на Христос на Земята. Вече бяха открили методи да го освобождават от примеси, което засилваше чудотворните му свойства.

Джоан огледа един от малките образци. За да провери верността на собствената си теория, щеше да се нуждае от една от тези златни капки. Как да се сдобие с нея? Наблюдаваха я твърде много очи. Джоан стисна юмруци, изпълнена с решителност да успее. Трябваше само да разсее монаха за миг.

– Вече почти приключих – заяви младият монах.

Джоан, също. Надвеси се над рамото му, като надничаше в образците, и притисна силно гръд до тялото му. Спря се на Антъни като гид, тъй като изглеждаше най-млад, едва ли на повече от двайсет години. Избра го обаче и поради друга причина. Когато влезе в лабораторията,

видя как очите на младия монах се разшириха от възхищение. Погледът му се плъзна за миг върху гърдите и. В университета тя бе контактувала с твърде много студенти и лесно установяваше кога изпитват интерес не само към учебния процес. Поначало лесно отблъскваше такива погледи, но сега реши да се възползва от вниманието към себе си. Предположи, че този младеж лесно може да бъде разсеян от жена, и сега установи, че не бе сгрешила.

Антъни преглътна и поруменя. Направи опит да се отдръпне от нея. Тя седна на съседния стол и постави ръка върху коляното на младежа.

– Бих се радвала, ако споделите с мен вашата теория, Антъни. Вие сте тук от доста време. Какво мислите за Кръвта на Сатаната? – попита и леко погали коляното му.

Антъни погледна към стъклената преграда, зад която се намираше Карлос. Той нямаше как да види ръката и, скрита между техните тела. Младият монах този път не се отдръпна, но лицето му стана почти лилаво. Застина като статуя.

През целия следобед го бе докосвала уж неволно и бе шепнела различни неща на ухото му. С ласки и молби успя да го накара да и покаже тази последна лаборатория, където се анализираха проби от тайнствения метал. Сега започваше трудната част.

– И така, Антъни, какво представлява според вас този метал?

– Може би наноботи – почти се задави младежът.

– Моля? – каза силно изненадана Джоан. Антъни се поотпусна, тъй като получи възможност да стъпи на твърда почва.

– Някои от нас, по-младите учени, допускаме, че металът всъщност представлява гъсто струпуване на наноботи.

– За нанотехнологии ли става дума? – попита Джоан. Бе чела няколко теоретични статии, в които се допускаше възможността от създаване на машини на подклетъчно равнище – наноботи, – способни да обработват материя на молекулярно или дори атомно равнище. В неотдавнашна статия в „Сайънтифик Американ“ прочете, че е направен пръв опит за създаването на такива микроскопични работи. Спомни си и изображението върху нейния собствен електронен микроскоп. Малките частици бяха навързани помежду си с подобие на кукички. Дали това бяха наистина наноботи? Невъзможно. Младежът очевидно бе чел твърде много научна фантастика.

– Погледнете сама – каза Антъни, зарадван от възможността да има слушатели. Протегна се към подноса и взе една от металните сачми с щипци от неръждаема стомана. Постави го в машината пред него. –

Това е електронен кристалограф. Ние го конструирахме. В състояние е да изолира елемент от кристалната структура на метала и да му даде триизмерно изображение. След малко и посочи монитора. Джоан се приближи и извади очилата си. За миг забрави, че трябва да приласкава младия монах. Когато бе поискала Антъни да и покаже метала, нямаше предвид да го види чак толкова отблизо. В нея сега се пробуди ученият.

На екрана се появи релефен бавно въртящ се образ. Джоан го разпозна. Това бе микроскопична частица от метала. Имаше осмоъгълна форма и шест подобни на конци израстъци. Един, отгоре, друг, отдолу, и четири, на равномерни разстояния от центъра му. На края на всеки-израстък имаше четири малки ноктести куки, подобни на ноктите на гълъб.

Антъни посочи екрана с върха на писалката си и се зае да пояснява видяното.

– Що се отнася до неговата форма и структура, удивително прилича на един хипотетичен нанобот, описан от Ерик Дрекслер в неговата книга „Машини на създанието“. Той оценява молекулярните машини в два аспекта, като компютър и като конструктор. Смята, че имат мозъци и мускули. Централната осмоъгълна частица е централният компютър, програмираният мозък. Обкръжен е от шест възела, или конструктора, които командват ръцете. Става дума за тези кукички. Дрекслер ги нарече молекулярни настройчици.

– Според вас това нещо може ли наистина да манипулира материя на молекулярно равнище? – усъмни се Джоан.

– Защо не? Та ние в телата си имаме ензими, които функционират като природни, органични наноботи. Или вземете например митохондриите в клетките ни. Тези органели са просто микроскопични енергостанции, манипулиращи материя на атомно равнище с цел да произведат енергия за нашите клетки. Дори и хилядите вируси са молекулярни машини. Както вече видяхте, майката природа успя в това начинание. Наноботите съществуват.

Джоан бавно поклати глава и погледна отново екрана.

– Това нещо много прилича на вирус – сподели тя. Под електронния микроскоп бе виждала увеличени изображения на нападащи вирусософаги. Приличаха на лунни модули, кацащи върху клетъчни мембрани. Повече наподобяваха машини, отколкото живи организми. Видяното на екрана и напомни тези вируси.

– Какво казахте? – попита Антъни.

– Просто разсъждавах на глас. Прав сте. Дори прионите, които

причиняват болестта луда крава, биха могли да се възприемат като наноботи. Те манипулират ДНК на молекулярно равнище.

– Точно така! Органични наноботи! – потвърди той възбудено. Посочи отново екрана. – Някои от нас смятаме, че тези са може би първите открити неорганични наноботи.

Джоан се намръщи. Може би беше прав. Защо обаче съществуваха? Каква бе тяхната цел? Спомни си предупреждението на отец Франсиско де Алмагро върху разпятието. Той бе изразил страх от някакъв „мор“, свързан с метала. Дали монахът бе прав? Много от естествените „органични“ наноботи, които тя спомена, вирусите и прионите, причиняваха заболявания. Реши, че след време щеше да и бъде по силите да разгадае тайната. Особено с помощта на тази апаратура, каза си, като огледа още веднъж лабораторията.

Първо обаче трябваше да направи един опит. Преди да се занимаваш с болестотворни носители, добре е да знаеш как да ги стерилизиращ. Покойният отец бе намекнал за това в посланието си – „Прометей е нашето спасение“. Прометей, носителят на огъня. Дали отговорът се криеше в това? Огънят открай време бе чудесен стерилизатор. Джоан си спомни извода на металоведа Дейл Къркпатрик. Той бе забелязал, че веществото оползотворява енергията с висока ефективност. Какво обаче щеше да се случи, ако металът получи прекалено много топлина? От пламък например?

За да провери истинността на теорията си, Джоан трябваше да откратне проба от метала. Стрелна с поглед брат Карлос. Копоят изглеждаше отегчен. Очевидно изпитваше твърде голямо доверие в защитните способности на абатството, за да се плаши от една жена.

Джоан небрежно свали очилата си и се притисна по-плътнo към Антъни, когато той посягаше към една писалка. Младежът се смути от допира и отдръпна ръката си. Неволно бутна очилата на Джоан. Тя ги изпусна така, че да паднат върху таблата със скъпоценни образци. Върху бюрото, подобно на разпилени топчета, се затъркаляха малки златни капчици.

– Извинявайте, трябваше да бъда по-внимателен – каза Антъни.

– Няма нищо. Всичко е наред – успокои го Джоан и бързо взе две търкалящи се капчици. Други паднаха на земята. Дойдоха лаборанти, за да помогнат на Антъни да ги събере. Джоан се отдръпна назад.

– Какво става тук? – попита внезапно появилият се Карлос с пистолет в ръка.

Джоан бързо прибра с едната си ръка капчиците в джоба си, а с

другата посочи пода.

– Стана това, че дори и тази благословена лаборатория не може да избегне третия закон на Мърфи?

– Какъв е този закон? – попита Карлос.

– Според него винаги стават неприятности. – отвърна му невинно Джоан.

Карлос се намръщи и я хвана за лакътя.

– И без това вече прекарахте доста време тук. Да вървим!

Тя не възрази. Бе получила това, което търсеше, че и повече.

Коленичил, Антъни и махна с ръка за сбогом. Тя му отвърна усмихнато със същото. Младежът заслужаваше поне това.

Карлос бързо я поведе из подземния лабиринт. На нея и се стори резонно потомците на испанската инквизиция да се настанят в камерите за мъчения на инките. Замисли се дали това не бе направено нарочно – едни мъчители да заемат мястото на други. След малко се оказа пред вратата на килията си. Карлос и даде знак да влезе. Джоан за миг се колеба и го заговори.

– Дали имате цигара? – Не пушеше, но той не знаеше това. – От два дни не съм пушила и това много ме измъчва.

– Абатът забранява да се пуши в абатството.

– Но той не е тук, нали?

На устните на Карлос се появи усмивка. Огледа се и след миг в ръката му се появи кутия цигари. Между тайните пушачи съществуваше солидарност. Извади две цигари и и ги подаде.

– Заповядайте. Тя прибра едната цигара в джоба си и захпа другата.

– Имате ли огънче?

Той бръкна в джоба си, извади запалка и я поднесе към цигарата и.

– Благодаря – промълви тя.

Даде и знак да се прибере в килията си. Джоан отвори вратата и влезе вътре.

– Цигарите са вредни за здравето – промърмори Карлос и заключи вратата. Изчака стъпките му да затихнат, облегна се върху вратата и въздъхна силно. Изпусна дима и едва не се закашля. Бе успяла. Наслади се на успеха си за кратко, след това се отдалечи от вратата и се зае с работа. Съществуваше възможност да се установи недостиг на образци. Отиде до малката маса и седна. Взе цигарата и внимателно я положи на ръба и. Съобрази, че в килията може да има скрити камери, и разстели върху нея няколко статии за нанотехнологии, които и бе дал младият

монах. Докато ги разстилаше, едно подчертано изречение привлече вниманието и.

„Стигнахме до извода, че всяка конкретна частица от метала би могла в действителност да представлява микроскопично производствено средство. Това обаче поставя два въпроса. С каква цел е било създадено? Кой го е програмирал?“

Джоан леко се повдигна, размишлявайки върху последните два въпроса. Нанотехнология? Отново си представи кристалната форма на нанобота и ноктестите му крайници. Ако младият учен бе прав, какво, по дяволите, бе предназначението на този странен метал? Дали отец Де Алмагро бе открил отговора? Защо този отговор го бе ужасил?

Надвеси се над масата, за да укрие придобивките си, и извади една от двете златисти капчици. Независимо от отговора едно нещо вече знаеше с положителност: металът бе ужасил мумифицирания отец и той бе подсказал начина да се унищожи.

Джоан изтърколи златната капка по повърхността на дъбовата маса. Стопленият метал се бе размекнал, така че трябваше да борави с него внимателно. Загреща малка частица с върха на химикалката си и я нанесе върху масата. Трябваше да бъде пестелива. Пробата бе голяма колкото малка мравка. След това взе цигарата, изтърска пепелта и насочи горящия и край към метала. Добре, отче Де Алмагро, да видим дали нашият Прометей ще ни спаси. Облиза устни и докосна веществото.

Реакцията не бе шумна, прозвуча като изкашляне, но резултатът бе впечатляващ. Ръката на Джоан бе повдигната нагоре. Цигарата излетя от пръстите и. Замириса на горено дърво. Удивената и въздишка бе пошумна от взрива. В дъбовата маса бе пробита дупка.

– Боже мой! – възкликна тя и се зарадва, че не бе направила експеримента с цялата метална капка. Навярно щеше да взриви не само масата, но и стената до нея. Лицето и придоби загрижено изражение.

Погледна вратата и зачака шум от стъпки. Никой не я бе чул. Изправи се и отиде до вратата. Нямахше никого. Върна се и се замисли. Огледа още веднъж останалите златни капки, претегли ги с ръка и направи няколко изчисления. Трябваше да уведоми Хенри за откритието си.

Дали обаче разполагаше с достатъчно избухлив метал, за да си проправи път към свободата? Вероятно не... Трябваше да изчака подходящия момент.

Да бъде не по-малко търпелива от отец Де Алмагро. На него му бяха необходими петстотин години, за да предаде посланието си. Джоан погледна още веднъж димящата дупка в масата. Посланието бе

намерило своя адресат.

На залез слънце Хенри изчака огромният хеликоптер да презареди на летището в джунглата. Шестимата души от екипажа, служители на абата, пълнеха товарния отсек. Хенри бе застанал встрани, в самия край на изоставеното летище. Върху мръсната писта бяха разпилени празни кутии от масло и какво ли още не. Наблизо, под покрива на дървена барака, абат Руис, без расо и облечен в кафяво сафари, обсъждаше оживено нещо с механика – чилиец с хитро лице. Вероятно ставаше дума за цената на горивото.

Хенри им даде гръб. От лявата му страна двама въоръжени служители на абата го охраняваха. Очевидно бяха решили да не позволят на шейсетгодишния професор да се укрие в джунглата. Охраната обаче бе излишна. Хенри чудесно знаеше, че ако успее да я разоръжи, нямаше да оцелее в тази джунгла, дори и да навлезеше само на десет крачки в нея.

Недалеч в гората проблесна метал. Скрити от погледа му партизани се грижеха за инвестицията си. Жалкото летище очевидно бе база за търговци на наркотици и оръжие. До бараките имаше няколко каси с руска водка. Това е черноборсаджийско средище, реши Хенри. Бе се примирил със съдбата си. Пътували бяха цял следобед от Куско до това тайно летище. Оттам по негова преценка щяха да летят още четири часа, за да презаредят на някое тайно летище до Мачу Пикчу, а след още три или четири часа щяха да достигнат развалините. Щяха да пристигнат там утре по изгрев слънце. Дотогава трябваше да открие начин да провали намеренията на абата.

Спомни си за краткия си контакт с Филип Сайкс. Студентът очевидно почувства облекчение от този разговор, но в гласа му се таеше и страх. Хенри се прокле за това, че бе натикал в цялата тази история не само племенника си, но и другите студенти. Трябваше да открие начин да ги защити. Как обаче? Чу глас откъм хеликоптера. Резервоарите бяха заредени.

– Готово! – изкрещя абат Руис с глас, който надви шума на моторите. После подаде пачка с банкноти на чилиеца. Очевидно бяха се договорили за цената.

Оставени до хеликоптера, няколко сандъка с минно и взривно оборудване трябваше да бъдат натоварени. Хенри забеляза четири сандъка с надписи на кирилица. Очевидно ставаше дума за руска контрабанда: гранати, автомати „Калашников АК 47“ и пластичен взрив. Прекалено много въоръжение за един археологически екип, помисли си мрачно

Хенри.

Абатът даде знак на пазачите на Хенри да го доведат до хеликоптера. Хенри не хранеше илюзии. Знаеше, че го възприемат просто като част от екипировката. Като нещо, което щеше да бъде захвърлено след използване. След като абатът получи това, което искаше, вероятно Хенри щеше да свърши като доктор Къркпатрик в университета „Джон Хопкинс“. Паднал по лице и с куршум в главата. Такава съдба очакваше и Джоан, и студентите.

Знаеше, че не трябва да оказва съпротива. Докато Джоан беше в плен, той щеше да чака и да бъде нащрек. Като вървеше по мръсната писта, спомни си последния момент, в който бяха заедно. Уханието на косите и и допира с нейната кожа, докато тя шепнеше на ухото му, топлината на нейния дъх до шията си. Дланите му овлажняха, когато си помисли за опасността, на която бе изложена. Не биваше да и се случи нещо лошо. Нито сега, нито после. Трябваше да открие начин да я освободи. Абат Руис широко се усмихна, когато Хенри стигна до хеликоптера.

– Тръгваме, професор Конклин! – извика и влезе в кабината. – Отиваме при вашите развалини!

Веселото му настроение не се хареса на Хенри. Един пазач го сръга и му напомни, че трябва да се качи. Хенри зае седалката до абата и пристегна ремъците.

Абатът, привел се напред, обясняваше нещо на пилотите. Главите им почти се допираха. Пилотът посочи радиостанцията. Когато Руис се обърна отново към Хенри, усмивката от лицето му бе изчезнала.

– Там май има някакви неприятности – каза.

– За какво говорите? – попита Хенри с разтуптяно сърце.

– Племенникът ви е установил кратък контакт със студента, който е при развалините. Изглежда, че фотографът от „Нешънъл Джиографик“ е забъркал някаква каша.

Хенри си спомни това, което Филип му разказа за раната на Норман. Не можа да разговаря дълго с Филип. Успя само да разбере, че фотографът е ранен и се нуждае от медицинска помощ.

– Какво се е случило? – попита.

Абатът стана от мястото си.

– Планът се променя – каза с мрачно лице. – Ще трябва да взема още гориво, за да отлетим направо към развалините. Няма да има друго междинно кацане.

– Защо? – попита Хенри и стисна Руис за ръката. Един от пазачите отмести ръката на Хенри и освободи абата. Той обаче отговори на

въпроса му.

– Вашият племенник се бои, че инките се гласят да използват фотографа за жертвоприношение.

Хенри бе изненадан. Абатът го потупа по коляното.

– Не се безпокойте, професор Конклин. Може и да не успеем да избавим фотографа, но ще пристигнем там, преди да избият останалите – каза едрият мъж. После се приведе, притиснал шапка върху главата си, и слезе от хеликоптера. Хенри се отпусна отново на седалката и сви юмруци.

Кръвни ритуали. Досега не се бе замислял върху това, но след като познаваше религиозните церемонии на инките, редно бе да се сети. Сам и приятелите му се бяха оказали притиснати от две страни от кръвожадни врагове: от възпитаниците на испанската инквизиция и от войните на изгубено инкско племе.

От прозореца Хенри видя как абатът даде знак на пилота с вдигнат нагоре палец. Хора на партизаните изтърколиха още два варела с бензин към хеликоптера. Присви очи и реши, че тази промяна на плановете на абата не е обусловена от алтруизъм. Очевидно грижата му бе не да спаси живота на студентите, а това, което подозираще, че може да открие там. Ако Сам и другарите му загинеха, тайната на жилата можеше повторно да се изгуби отново за векове. Абат Руис бе решил да не рискува. Чилиецът, вече усмихнат, пое още две пачки с банкноти. Хенри усети удар и чу стържещ звук. Бяха натоварили двата резервни варела. Абатът се затича към хеликоптера. Хенри отпусна глава върху седалката и тихо изстена. Времето изтичаше. За всички.

Маги наблюдаваше как Сам се движи напред-назад из каменната стая, досущ като бик, очакващ излизане на арената. Бе стиснал каубойската си шапка в побеляла от напрежение ръка и от време на време я удряше в бедрото си. Облече отново своите дрехи, вече изпрани и изсъхнали. Маги предположи, че това преобличане бе израз на гнева, който Сам изпитваше към инките. Маги и Денал обаче останаха облечени с инкски дрехи, за да не обидят домакините си.

Сам се бе опитвал целия следобед да убеди шамана да ги допусне в храма или да пусне Норман оттам. Камапак му отговаряше все по един и същ начин. Сам вече можеше да го преведе сам – „забранено е“. Тъй като не знаеха къде се намира този свещен храм, нямаха представа и как да избавят Норман. Падината обхващаше около хиляда акра. Зависеха изцяло от инките.

– Свързах се с Филип и му обясних обстановката – каза Сам бързо и задъхано. – Той обаче с нищо не може да ни помогне.

– Успокой се, Сам! – Маги го докосна по ръката. Погледът на Сам издаваше, че изпитва чувство на безсилие и вина.

– Аз съм виновен. Не трябваше да го оставям сам. Как можах да допусна такова нещо?

– Те ни възприеха като членове на племето и ни оказаха топъл прием. Кой можеше да допусне такова нещо?

– Все пак трябваше да взема предпазни мерки. Първо, Ралф, сега и Норман... Само ако се бях сетил да...

– Какво? – попита Маги и този път стисна ръката на Сам в желязна хватка. Искаше да го накара да я изслуша. От самобичуването му нямаше никаква полза. – Какво можеше да направиш, Сам? Да не би да мислиш, че си могъл да попречиш на инките да отведат Норман? Ако бе оказал съпротива, сигурно щяха да избият всички ни.

– Тогава какво да правим? Да изчакаме да започнат да ни прибират един по един ли?

– Ще използваме главите си, това ще направим. Трябва да разсъждаваме правилно – каза Маги. Пусна ръката на Сам, като се надяваше, че той ще я изслуша. – Не вярвам да отведат и нас. Норман бе ранен и заради това го отведоха в храма. Ние не сме ранени.

– Може и да си права – отвърна Сам и погледна Денал, застанал на пост до вратата. – Ами с него какво ще правим? Те отвеждат и деца.

– Денал е минал пубертета. За инките той е пълнолетен. Не вярвам да е застрашен.

– Ти обаче забеляза ли как го гледат, когато минава покрай тях? Сякаш проявяват едновременно любопитство и обърканост.

И страх, помисли си Маги. Реши обаче да не споделя това със Сам.

– Приближават се хора – обади се Денал откъм вратата.

Маги също ги чу. Тези хора не се криеха. Чуваше се бърбенето на много възбудени гласове. Някои пееха.

– Какво става? – обърна се Сам към Денал.

Денал повдигна рамене, но Маги забеляза, че ръката, с която придържаше тръстикова рогозка, трепна. Сам положи ръка на рамото на момчето, за да го успокои, а с другата взе карабината. Вече въоръжен, отдръпна завесата. Излезе навън. Имаше решителен вид.

Маги побърза да се присъедини към тях. Не искаше Сам да направи нещо необмислено.

Слънцето бе залязло. Нощта бе обхванала цялото селище, докато

обсъждаха съдбата на Норман. В къщите бяха запалени факли, които засветиха като звезди. Пълната луна над главите им бе единственият друг източник на осветление.

Съседният площад започна постепенно да се изпълва с инки. Някои бяха с факли, а други носеха кремъци и ги удряха един о друг, с което произвеждаха искрици, наподобяващи светулки. Отново се чу ритмично барабанене и няколко инкски жени започнаха да танцуват. Туниките се виеха около краката им. В центъра на площада изведнъж пламна огън.

– Още едно празненство – каза Маги.

Един от мъжете с кремъците се доближи до тях и ги дари с белозъба усмивка. Започна да удря кремъците в такта на барабаните. Разнесе се и звукът на флейти и тръби.

– Докарват го като Четвърти юли – промърмори Сам.

– Определено са решили отново да празнуват нещо – съгласи се Маги. – Какво обаче?

От шокираното изражение на Сам съжали, че бе произнесла последните думи. Приближи се до него, тъй като знаеше какво мисли. Маги също бе изучавала културата на инките. След кърваво жертвоприношение винаги следваше празненство. Поднасянето на човешки жертви бе причина за радост.

– Не знаем дали това има нещо общо с Норман – разсъждаваше Маги.

– Не знаем и дали няма – изръмжа Сам.

Денал, който не се бе отдалечил от вратата, внезапно пристъпи крачка напред.

– Погледнете! – каза.

Хората, изпълващи площада, започнаха да се разпръсват при появата на една самотна фигура, облечена в жълта дреха и черно наметало, закопчано на рамото. Човекът бе леко замаян и се клатушкаше като пиан.

– Това е Норман! – извика удивено Сам.

– Той е, за Бога! – въздъхна Маги и стисна Сам за рамото.

Двамата се спогледаха, преди да се затичат към Норман. Оживлението около тях нарасна. Музиката и песните станаха по-шумни, танците – по-бурни. Преди да стигнат до Норман, пътят им бе препречен от Камапак. На светлината на огньовете татуировките на шамана приличаха на паяжини. Представляваха абстрактни символи на властта и странни пернати дракони... Сам се опита да се прицели в него с пушката си, но Маги му попречи.

– Първо го изслушай.

Шаманът започна да говори с тържествен глас, а Денал – да превежда.

– Твоят приятел бе възприет като достоен мъж от боговете на ханан пача. Сега вече е „айлу“, член на племето на Сапа Инка.

– На кого? На Сапа Инка ли? – попита Маги, без да отдръпва ръка от пушката на Сам.

Шаманът обаче вече се отдалечаваше, след като им даде знак да отидат при Норман. Фотографът най-после ги забеляза. Махна им вяло с ръка и се затътри към тях. Лицето му бе бледо. Не пепеляво, като на жертва на болест или треска, а именно бледо, като на шокиран човек. Сам бързо отиде при него. Маги и Денал останаха при шамана. Камапак наблюдаваше срещата им с нескривано удоволствие. С помощта на Денал Маги повтори въпроса си:

– Кой Сапа Инка? – Не бе допускала, че това малко селце може да има за вожд изтъкната личност, да не говорим за някого от легендарните божествени владетели на инките. – Кой е вашият Сапа Инка?

Шаманът се намръщи, когато Денал преведе думите и, и произнесе отговора си бавно. Момчето го изчакваше търпеливо.

– Той каза, че вече ви е съобщил името на Сапа Инка. Инкари. Живее в Храма на слънцето.

– Инкари? – Маги си спомни за обезглавения крал. Присви вежди от почуда. Разговорът им бе прекъснат от появяването на Сам и Норман.

– Няма да повярваш – каза Сам и кимна към Норман. – Покажи и.

Норман отметна своето наметало и оголи коляното си. Маги се наведе към него, но не видя нищо обезпокояващо.

– Не виждам какво... – започна и изведнъж и просветна. Видяното я шокира като гмуркане в ледена вода в горещ ден. – Света Дево!

Коляното на Норман бе излекувано. Всъщност щеше да бъде неточно да се каже, че е излекувано. Нямаше и следа от раната от куршум. Нямаше разкъсвания и белези. Все едно, че въобще не е бил раняван.

– Дори и това обаче не е най-изумителното – каза Норман на Маги и Сам.

– Кое тогава? – попита тексасецът. Норман вдигна ръце към лицето си. – Очите ми – каза.

– Какво е станало с очите ти? – попита Маги. Забеляза, че фотографът вече не носеше вечните си очила с дебели стъкла. – Мога да виждам без очила. Зрението ми е съвършено – отвърна Норман и огледа площада.

Тъкмо студентите да реагират, Камапак вдигна ръце и проговори. Думите му, които се отразиха от каменните стени и изпълниха площада, бяха отправени не само към тях, а и към цялото събрало се там инкско племе.

– Какво каза? – обърна се Сам към Денал и прибра пушката си. Преди момчето да отговори, Норман го изпревари:

– Тази нощ, когато луната достигне зенита, ще се появи Сапа Инка. След дълги векове отсъствие той ще слезе от златния си трон и ще навести народа си. Камапак посочи групата студенти. Норман продължи, вече с известно удивление: – Това е бъдещето на нашето племе. Те ще отведат Инкари в кай пача, в средния свят. Кралството на инките ще се възроди.

Насъбралите се инки посрещнаха тези думи с овации.

Единствено студентската група остана безмълвна. Сам бе зинал от удивление, а и Маги също не знаеше какво да каже. Как Норман разбира какво е казал шаманът? Денал се приближи до Маги, без да отмества уплашен поглед от Норман. Фотографът вдигна рамене.

– Не очаквайте да ви дам обяснение, приятели. По испански ме скъсах още в първи курс.

Докато празненството продължаваше, Сам и Норман седнаха на стълбището пред площада. Сам търсеше отговорите.

– Кажй какво ти се случи. Какво представлява Храма на слънцето?

Норман поклати глава и прокара пръст по коляното си.

– Не знам.

– Как така не знаеш? – попита Маги. И тя се бе разположила близо до Норман, докато Денал бе седнал на едно по-ниско стъпало и наблюдаваше празненството. Момчето допушваше една от последните си скъпоценни цигари. При всяко дръпване върхът и се разгаряше като факел. След преживения ужас Сам не смееше да го укори за този му единствен порок.

– Как изглеждаше Храма? – продължи да настоява Маги.

– Там е работата, че просто не знам – отвърна Норман с тревожен и сърдит глас.

– Какво знаеш в такъв случай? – попита Сам.

Норман се извърна встрани и лицето му се освети от светлината на пламъците.

– Спомням си, че ме измъкнаха от леглото ми. Опитах се да окажа съпротива, обаче бях твърде слаб и само успях да сритам един-два пъти нападателите си. След това двама войници ме повлякоха не особено

деликатно по пътека, водеща на юг. След четирийсет и пет минути достигнахме южната стена на конуса и другият голям вулкан надвисна над нас. Пътеката стана стръмна и изведнъж видях тъмен процеп в скалната повърхност. Това бе тунел в склона на вулкана.

– Накъде водеше? – попита Сам и се опита да погледне Норман в очите.

– Не знам, обаче в дъното му се виждаше светлина, в това съм сигурен.

– Може би има връзка с другия вулкан – изказа предположение Маги. – Може би е пътека към ханан пача на инките. – Какво друго си спомняш? – продължи Сам.

Норман бавно поклати глава.

– Спомням си, че навлязохме доста навътре в тунела, докато достигнахме една странична пещера. Там се виждаше светлината на факли. Когато се приближихме до нея, оттам излезе човек, който поздрави тези, които ме отвлякоха, с повдигане на жезъл – завърши фотографът и се намръщи.

– А след това?

– След това вече не помня нищо. Следващото нещо, което си спомням, е, че ме изведоха от тунела и че лъчите на залязващото слънце ме заслепиха. И че бях облечен в това. – Норман докосна туниката си.

Маги се отпусна на стълбите и се опита да си обясни разказа на Норман.

– Отгоре на всичко започна да разбираш езика на инките. Може би са те подложили на хипноза и заради това ти се губи време. Обаче лечението, имам предвид коляното и очите, е нещо напълно недостижимо за медицината на Запада. Бих казала, че е магическо.

– Не вярвам в чудеса – намръщи се Сам. – Съществува някакво обяснение и то се намира в този храм. Норман, ти спомняш ли си пътя дотам?

– Струва ми се, че да – отвърна Норман след малко. – Пътеката бе добре видима и освен това на всеки стотина метра бяха забучени каменни стълбове като пътни знаци. Тогава войниците спираха, произнасяха тихо няколко думи и после продължаваха.

– Това са молитвени тотеми – обясни Сам. Придоби известна увереност, че при необходимост би могъл да открие Храма на слънцето. Реши, че засега ще трябва да се задоволи с това. Утре ще пристигне чичо Ханк и той ще остави разгадаването на тези странни мистерии на него. Колкото и напрегнато да премина денят, Сам почувства облекчение, че

Норман бе излекуван, нямаше значение как.

Междувременно на площада шумът на барабаните постепенно стихна и танцуващите забавиха стъпки и спряха. Една жена се изкачи на каменен пиедестал и започна да пее нежно. Гласът и се разнесе из нощта. Не след дълго тълпата поде песента и звукът от стотици гласове се понесе към среднощното небе. Застанал до тях, Денал също се включи в пеенето. Макар че никой не преведе текста, Сам усети в песента смес от радост и почитание, почти като в християнско песнопение.

Продължаваше да размишлява над думите на Маги. Вълшебства. Дали пък инките не бяха открили някакъв чудотворен лечебен извор? Сети се за митическия извор на младостта на Понсе де Леон. Устата на Сам пресъхна при мисълта, че може да попадне на такова откритие.

Докато слушаше хоровото пеене, огледа площада. Отново се удиви на отсъствието на деца. Нямаше нито младенци, взети на ръце, нито малки дечица, държащи се за фустите на майките си. Сред младите мъже и жени не съзря никакви възрастни хора. Лицата, пеещи към луната, изгряла над тях, бяха почти на една и съща възраст.

Кои бяха тези хора? Какво бяха открили? По гърба на Сам полазиха студени тръпки, които нямаха нищо общо с вечерния хлад.

Най-после на площада настъпи безмълвие. Сам отместа поглед към южната му част, тъй като хората там започнаха да падат на колене. Дребната жена, която бе дала начало на песента, слезе от пиедестала и също коленичи. Скоро на площада остана изправена единствено една самотна фигура. Неподвижната фигура на човек, твърде висок за инка – имаше ръст от около метър и деветдесет. Държеше в ръка жезъл със символа на слънцето на върха.

– Навярно това е Сапа Инка – прошепна Маги на спътниците си и им даде знак също да коленичат.

Сам коленичи, за да не обижда вожда. Всякаква възможна помощ щеше да зависи от доброжелателността на този човек. Мъжът бавно закрачи из тълпата. При преминаването му мъжете и жените докосваха чела в камъните. Никой не промълви и думица. Макар да не бе возен на обичайната златна носилка на Сапа Инка, този мъж имаше всички царствени регалии: короната „ляуте“ от преплетени папагалски пера и вълната на викуня и дълга роба от скъпия плат „кумби“, украсена с вземо от злато и сребро. В дясната си ръка държеше жезъл, висок колкото самия него и украсен на върха със златен символ на слънцето с размерите на човешка длан.

– Сега си спомням, че в тунела видях именно този жезъл – каза

Норман. Сам погледна фотографа и видя, че е нервен и уплашен. Докосна го по рамото, за да го успокои.

Когато кралят приближи, Сам започна да изучава чертите на лицето му. Бе типичен инка: тъмна кожа, широки скули, плътни волеви устни и пронизващи тъмни очи. На двете му уши имаше обици от злато, представяващи умалени копия на слънчевия диск върху жезъла.

Сапа Инка спря на три метра от коленичилата тройка. Сам кимна в знак на уважение. Не бе прието да се гледат в очите инкските владетели. Те бяха деца на слънцето и човек не трябваше да ги гледа, както не трябва да се гледа самото слънце, заслепяващо със своята яркост. Въпреки това Сам отказа да докосне с чело камъните на площада.

Инкският крал не даде вид да е обиден от това. Изражението му бе строго, но не и враждебно. С поглед, изпълнен с нескривано любопитство, направи крачка към тях. Лицето му, дотогава в сянка, сега бе ярко осветено от светлината на близък факел и придоби цвета на кована мед. Маги ахна от изненада. Сам се учуди от реакцията и и също погледна човека в лицето.

– За Бога... – Бе изумен от видяното. От това разстояние нямаше как да не забележи сходството особено след като факелът къпеше лицето на вожда в златна светлина. Всички вече бяха видели този човек. Лицето му бе лицето на двете златни фигури от пещерите – на идола в естествен ръст, пазещ стаята с капаните, и на великанската статуя в центъра на некропола.

Сапа Инка направи още една крачка. След като светлината се отмести от лицето му, отново стана човек. Изгледа ги в продължение на няколко мига. През това време площадът бе затихнал като гробница. Накрая мъжът повдигна жезъла си и ги приветства.

– Аз съм Инка Инкари – каза им на английски с дрезгав и гърлен глас. – Добре дошли. Нека Инти ви опази със светлината си.

Сам остана на колене. Бе твърде изумен от чутото, за да помръдне.

Кралят удари два пъти по камъка с жезъла си и го вдигна високо. При този жест всички присъстващи нададоха радостни възгласи. Мъжете и жените се изправиха, барабаните затрещяха и звуците на флейтите и малките барабани също не закъсняха.

Сапа Инка не обърна внимание на това оживление и отпусна жезъла.

От тълпата, подобно танцуващ призрак, се яви Камапак. Лицето на шамана сияеше от благоговение. Татуировките му едва ли не започнаха да светят.

– Qoylluppaј Inkanq Inti Yayanchis – изрече, поклони се ниско и продължи да говори. Дори без превод стана ясно, че Камапак си изпросваше някаква милост от краля.

След като шаманът приключи, Сапа Инка го удостои с кратък отговор и с ръка му даде знак да се махне. Усмивката на шамана стана още по-широка, тъй като очевидно молбата му бе удовлетворена, и се отдалечи. Кралят кимна делово на групата на Сам, като задържа поглед малко по-дълго единствено върху Денал. После се обърна и последва шамана, тръгнал към тълпата от празнуващи хора.

– Струва ми се, че издържахме проверката за годност – каза Сам, като възвърна нормалното си дишане.

– И ни беше казано да застанем в стойка „свободно“ – добави Маги.

– Какво си казаха? – обърна се Сам към Норман.

– Камапак искаше да разговаря насаме с краля – каза фотографът, като присви очи – за нас.

– За нас, в какъв смисъл? – смръщи вежди Сам.

– За нашето бъдеще тук.

На Сам това не му хареса. Видя как кралят и шаманът прекосиха площада и се запътиха към голямо двуетажно здание от лявата му страна.

– Какво ще кажеш за Сапа Инка? – обърна се към Маги.

– Очевидно е имал някакъв допир с външния свят. Понаучил е малко английски. Обърна ли внимание на лицето му? Навярно е пряк потомък на краля, изобразен на статуите.

– Приликата не ме учудва – каза Сам. – Тук живеят в затворен генен пул, така че никой не е разреждал кръвта на инките.

– Поне до нашето пристигане – отбеляза Норман.

Сам не обърна внимание на думите му.

– Защо обаче каза, че е митическият Инкари?

Маги поклати глава в недоумение.

– Кой е този Инкари? – попита Норман.

Маги набързо му разказа историята за обезглавения крал и за пророчеството как щял да възвърне славата на инките.

– Един вид, Второ пришествие – каза Норман.

– Точно така – потвърди Маги. – Това е ново свидетелство за християнско влияние. Ново доказателство за някакво западно присъствие тук.

– Щом са напускали долината, защо продължават да се крият? – попита Сам. Маги махна с ръка към Норман.

– Защото тук очевидно са открили нещо, свързано с живота им. Нещо, което им помага и лекува. Вулканичен извор или нещо подобно. Може би го охраняват.

Сам погледна Норман, а после отмести отново поглед към инкския крал, който влезе в дома заедно с Камапак. Всички загадки започваха и свършваха в Храма. Дано Норман успееше да си спомни какво бе се случило с него...

– Би ми било любопитно да присъствам на разговора им – промърмори Маги. Норман с кимване се съгласи с нея.

– А защо не го направим? – предложи Сам.

– Как? – попита Маги.

– Защо да не ги подслушаме? Няма тук стъкла на прозорците. Норман разбира езика им. Кой може да ни попречи?

– Не знам кой – замисли се Норман. – Може би група мъже с копия.

– Не трябва да вършим нищо, което да предизвика недоверие към нас – предупреди Маги.

Сам обаче продължи да упорства. След като цял ден се бе тревожил за съдбата на Норман, не искаше повече да работи на тъмно.

– Ако шаманът и кралят обсъждат нашата съдба, искам да знам решението им – заяви той и взе пушката си.

– Трябва да обмислим тази идея – настоя Маги и докосна ръката му.

Сам се отдръпна от нея.

– Какво ще кажеш, Норман? – обърна се към фотографа. – Или предпочиташ да те закарат до олтара насила? Самият аз нямам желание да се женя.

– Добре. Щом поставяш нещата по този начин... – каза Норман.

Маги бе поруменяла от гняв.

– Не бива да постъпваме по такъв начин. Това е глупаво и освен това поставя под заплаха живота на всички ни. Сам също се разгневи.

– Това е за предпочитане, отколкото да се скриеш в някоя дупка – каза сърдито – и да се молиш на Бога да не те убият.

Шокирана, Маги се отдръпна от него и го погледна с болка в лицето.

– Мръсно копеле...

Сам внезапно съобрази, че Маги възприе думите му като намек за нейното преживяване в Ирландия; че се стреми да обори аргументите и за душевната и травма.

– Маг, съвсем нямах това предвид – опита се да обясни.

Маги дръпна Денал към себе си и обърна гръб на Сам.

– Пази се да не те убият – каза мимоходом на Норман и се отправи към района на къщите.

– Сам, трябва наистина да внимаваш какво говориш – смърти го Норман. – Нищо чудно, че и ти, и чичо ти сте ергени.

– Не исках да каже, че...

– Разбирам те напълно, но все пак следващия път ще трябва да си мериш думите – каза Норман и го поведе към периферията на площада. – Хайде, Джеймс Бонд, да вървим.

Сам проследи с поглед как Маги се прибра в колибата, а после последва Норман. Сърцето му, което допреди малко гореше, сега се бе превърнало в купчинка пепел.

– Голям глупак съм.

– Това е безспорно – потвърди Норман.

Сам изръмжа недоволно и намести периферията на каубойската си шапка. Тръгна с бърза и сърдита крачка и задмина Норман.

– Да вървим.

Докато местните хора празнуваха, двамата достигнаха двуетажната сграда. Очевидно бе домът на „капак“, инкски благородник. Прозорците и вратата бяха украсени със сребро. От прозорците се виждаше светлината на запалено огнище и се разнасяха тихи звуци.

Сам се озърна, за да провери дали някой не ги е забелязал и задържа Норман към тясната алея зад дома. Наложил им се да се движат един зад друг. Начело тръгна Сам. Видяха, че в двор, заграден с ограда, достигаща до раменете им, е накладен огън. На оградата имаше декоративни отвори с формата на звезди и полумесеци. Мястото бе идеално за шпиониране.

Сам даде знак на Норман да се приближи и надникна през един от отворите. Дворът се оказа градина, пълна с орхидеи и пълзящи растения. В средата му бе запален огън. На поставки бяха накацали спящи папагали, пъхнали глави под крилето си.

Пред пламъците бяха застанали двама души – Камапак и Инкари.

Шаманът докосна една от татуировките си с края на пръстите и промърмори молитва. Сетне извади от ритуалната си кесия щипка прах и я хвърли в огъня. Във въздуха се издигнаха сини пламъци. Кралят започна да прави кръг около огъня, а Камапак го заговори, като продължи да хвърля прах в пламъците.

Норман, застанал пред съседен отвор, превеждаше. Устните му бяха съвсем близо до ухото на Сам.

– Както вече ти казах, макар че кожата им е бяла и дойдоха отдолу, не са призраци от ука пача. Истински хора са – каза шаманът.

Кралят кимна в знак на съгласие и се взря замислено в пламъците.

– Вярно е. Храмът вече излекува един от тях. Инти ги прие. Но не са инки.

Камапак привърши ритуала си, отиде до една от тръстиките розетки и седна върху нея със скръстени крака.

– Вярно е, че не са инки, но не носят смърт в сърцата си като онези, които дойдоха тук толкова отдавна.

– Колко време измина оттогава, Камапак? – попита кралят с уморен глас и седна на друга розетка до шамана.

Шаманът бръкна в една кесия и измъкна оттам дълго въже с много възли. Простря го върху каменния под. Това бе „кипу“, въже, на което се регистрираше летоброенето. Камапак посочи един възел.

– Тук е показано кога открихме мочиките в тази долина. Тогава войската ти пристигна за пръв път тук. Оттогава изминаха петстотин и трийсет години – каза шаманът и плъзна ръката си върху друг възел. – А в тази година ти умря.

– Умря? – Сам погледна озадачено фотографа.

– Това каза той – поясни Норман и вдигна рамене.

Изненадан, Сам присви вежди и се приготви да продължи подслушването, когато бе стреснат от крясък зад гърба си. От двата края на алеята имаше хора със запалени факли. Бяха ги заловили на местопрестъплението. Върху тях се посипа поток от ругатни.

– Казаха... Казаха да излизаме – смотолеви Норман.

Сам механично докосна пушката, но сетне размисли. Всъщност трябваше да разбере какво ще се получи от цялата тази история.

– Добре, да излезем.

Заобиколи Норман и отиде при чакащите го стражи. Лицата им изразяваха гняв. След малко бяха обградени от мъже с копия и факли. Музиката спря. Към тях се насочиха стотици погледи. На вратата се появиха шаманът и кралят. Шаманът замени няколко реплики със стражите. Кралят не каза нищо. Сапа Инка най-сетне вдигна жезъла си и всички замълчаха. Обърна се към Сам и го заговори на неправилен английски.

– В храма Инти шепна твоя език на ухото ми, за да мога да разговарям с теб. Влез. Ела да научиш това, което търсиш в мрака – каза кралят. Извърна се и влезе в сградата.

Камапак се намръщи. Очевидно бе разочарован от поведението им. Даде им знак да го последват в двора, който преди малко бяха

наблюдавали скришом. Сапа Инка им даде знак да седнат върху плетениите розозки. Сам и Норман се настаниха.

– Какво искате да узнаете? – попита кралят, втренчил поглед в пламъците.

– Искаме да чуем отговора – каза Сам. – Искаме да разберем кой всъщност си ти.

Сапа Инка въздъхна тежко и кимна.

– Днес някои ме наричат Инкари. Аз обаче ще ти съобщя истинското си име, първото ми име, най-старото ми име, за да знаеш кой съм. Когато се родих, дадоха ми името Пачакутек. Аз съм Инка Пачакутек.

Сам присви вежди. Това име му бе, известно. Пачакутек бе древният основател на империята на инките. Човекът, извел ги от техния град Куско и завладял всички земи между планините и крайбрежието.

– Искаш да кажеш, че си потомък на Този, който разтърсва земята? – попита Сам, като използва значението на името, под което бе известен основателят на инкската държава.

– Не – поправи го кралят. – Аз съм Този, който разтърсва земята. Аз съм самият Пачакутек.

При този отговор Сам се намръщи. Очевидно и този мъж страдаше от слабостта на много владетели. Смяташе се за живо възплъщение на всичките си прадеди.

В разговора се включи Камапак. Заговори на родния си език бързо и с много жестикулации. Взе отново кипу, възето, и го повдигна пред очите им. Норман започна да превежда.

Сам трябваше да признае, че тези думи не бяха лишени от своеобразна вътрешна логика. При положение, че жителите на долината никога не умираха, жертвоприношението на деца бе действена демографска политика. Ресурсите на тази вулканична падина не бяха неограничени и непреставашата раждаемост скоро щеше да ги изтощи. Тук никой не остаряваше. Пачакутек отново прекъсна шамана. Този път гласът му бе изпълнен с гняв.

– Мирните времена обаче свършиха. Изминаха сто лета и пристигнаха хора с големи кораби. Хора, които водеха със себе си странни зверове и говореха странни, езици.

– Испанците – уточни Сам.

– Те започнаха да избиват моите съотечественици и да ги прогонват от домовете им. От тях не можеше да се избяга, както не може да се избяга от зъбите на ягуар. Успяха да дойдат дори тук. Разговарях с тях. Разказах им за инти. Показах им храма и им казах, че той ни защитава.

Очите им се изпълниха с алчност. Тогава те ме убиха, защото решиха да откраднат Инти.

– Убиха ви? – неволно каза Сам.

Пачакутек разтри врата си, сякаш усещаше там досадна болка. Махна с другата ръка на Камапак и му даде знак да продължи. Думите на шамана, преведжани от Норман, придобиха суров оттенък.

– Испанците дойдоха тук със сърца, изпълнени с алчност. Така както Пачакутек уби краля на мочиките, испанците убиха нашия крал. Пачакутек бе отведен в центъра на селото – шаманът махна по посока на площада – и неговата глава бе отделена от тялото му.

Възбудата, обхванала Сам поради възможното откриване на извор на вечната младост, внезапно изчезна. Последните думи на шамана очевидно бяха пълна измишльотина. А щом те бяха измишльотина, всичко останало вероятно също не бе вярно. Значи ставаше дума просто за древни приказки. Все пак Сам бе длъжен да ги изслуша докрай.

– Вие обаче сега сте жив. Как се получи това?

Отговори му шаманът, като сведе почти виновно поглед:

– В нощта, когато Сапа Инка бе убит, чух, че испанците смятат да изгорят тялото му. Подобно деяние е по жестоко и по-долно от убийство. Заради това през нощта скришом отидох до мястото, където лежеше моя крал, и откраднах главата му. Испанците се опитаха да ме преследват, обаче аз успях да занеса главата на своя крал в храма и се помолих на Инти. Богът отново ме чу и отново доказа любовта си – каза шаманът и пак хвърли щипка прах в огъня.

По-нататък продължи Пачакутек.

– Храмът ме избави от смъртта. Когато главата ми бе поставена върху олтара, отворих очи. С окървавената си уста предупредих чужденците, че Инти е разгневен. Когато видяха силата му, войниците станаха страхливи като жени. Започнаха да се вайкат, да плачат, да късат косите си и избягаха. Кучетата запечатаха долния вход, но новините за моето убийство се разнесоха. Убийците бяха пленени, а шаманът им – принесен в жертва.

Сам присви вежди. Бе му известен един начин да се провери истинността на тези разкази.

– Как се казваше този испански шаман?

Отговори му Камапак, като сви юмруци и с глас, изпълнен със стара омраза.

– Франсиско де Алмагро.

Пачакутек направи презрителна гримаса, когато чу това име, и се

изплю в огъня.

– Това куче, шаманът, бе взето в плен заради неговите богохулства. Избяга като страхливец и оскверни едно светилище със собствената си кръв. След неговата смърт пробихме дупки в черепа му, прогонихме оттам неговия бог и настанихме нашия.

Сам бе шокиран. Спомни си разказа на чичо си за златното вещество, взривило черепа на мумията. Тези двама души обаче говореха за безсмъртие. Нима това бе възможно?

Докато Сам разсъждаваше по този въпрос, шаманът приключи историята си, а Норман я преведе от езика на древните инки.

– След като чужденците избягаха, храмът бавно сътвори ново тяло на Пачакутек. Инти предупреди нашия крал, че тези странни хора, дошли отвъд морето, са твърде силни и твърде много, и че той, Инти, трябва да бъде защитен. Заради това не направихме опит да разчистим пътя и го оставихме запечатан. Позволихме да бъдем забравени. Инти обаче бе обещал на Пачакутек, че ще настъпи ден, когато пътят ще бъде отново разчистен. Че ще дойде време, когато династията на инките ще се възроди. Заради нашата вяроност ни бе обещано, след като този ден настъпи, не само да възвърнем собствените си земи, но и да притежаваме останалата част от света.

Погледът на Пачакутек се изпълни със страст и жажда за слава.

– Ще управляваме всички!

– Значи става дума за възраждането на Инкари в тайната му пещера – каза Сам.

Пачакутек даде гръб и на огъня, и на останалите.

– Така е. Народът ми след моето прераждане ме именува Инкари – Дете на слънцето.

– Кога ще бъде разчистена тази пътека към света.

– Когато боговете от ханан пача бъдат готови да се отпрат на път – отвърна Пачакутек и махна с ръка към юг. – Дотогава трябва да живеем така, както ни нарежда храмът. Всички, които заплашват Инти, трябва да бъдат принесени в жертва.

Шаманът също им даде гръб. Норман спокойно преведе думите му, но лицето му побеля като платно.

– Тази нощ разкрихте своето безчестие, като се скрихте под покривалото на нощта. Призори, когато слънцето изгрее и Инти може да наблюдава нашата преданост към него, вие ще бъдете принесени в жертва на нашия бог. Вашата кръв ще обагри площада. – Шаманът даде знак с дясната си ръка.

Сам се изправи на крака рязко, но недостатъчно бързо. От близките стаи изскочиха стражи и се нахвърлиха върху тях. Сам се опита да окаже съпротива, но безуспешно. Пушката му падна върху каменния под. Разтревожените папагали нададоха крясъци.

– Не! – изкрещя Сам, но шаманът и кралят не ги погледнаха, докато стражите ги извеждаха.

Маги, облечена в панталона си и ризата, се бе скрила зад стената. Затаила дъх, наблюдаваше как отвеждат Сам и Норман. Мили Иисусе, какво да правя? Изруга наум твърдоглавието на тексасеца. Хвърляше се слепешком към опасността. Обърна се и се облегна на каменната стена. Бе чула по-голямата част от думите на Пачакутек и Инкари и знаеше, че няма как да ги измъкне от тази бъркотия.

Добре, че успя да скрие Денал, преди да дойде тук. Бе и направило впечатление внезапното секване на музиката на площада. Стана свидетел на задържането на Сам и Норман. Макар инстинктът и да подсказваше, че трябва да избяга с Денал колкото се може по-далеч и по-бързо, тя се удържа от това. Не можеше просто така да ги изостави, без да се опита да им помогне. Каза на Денал да се скрие в джунглата и да не се показва. После се върна тук, за да се опита да научи нещо за съдбата на приятелите си.

Разбра какво се бе случило. Надникна през отвор с формата на звезда. Дворът бе пуст. Кралят и шаманът си бяха тръгнали. Единствената причина, поради която Маги все още не се бе махнала оттам, бе карабината на Сам. Ако щяха да търсят помощ, това оръжие щеше да и потрябва.

Ослуша се и се огледа, за да чуе гласове или долови движение. Мястото изглеждаше пусто. Ръцете и потрепериха от страх, когато се замисли върху това, което щеше да предприеме. Ухапа устната си, за да не позволи на страха да проникне в сърцето и. Сам и Норман зависеха от нея. Пое дълбоко дъх, залови се за стената, приповдигна се и прехвърли крак през оградата. С още малко усилия зае позиция за скок.

Сърцето и туптеше лудешки. Маги скочи в двора. Синьо-жълт папагал разроши перушината си и я погледна. Маги нареди мислено на птицата да не вдига шум и се затаи зад храсталците. Пушката бе само на десет метра от нея. Трябваше просто да прекоси откритото пространство, да грабне пушката и да прескочи отново стената.

Всичко изглеждаше лесно, но краката и започнаха да треперят. Знаеше, че трябва да започне да действа веднага, за да не изпадне в паника.

Стисна юмруци и се затича към пушката. Тъкмо когато я хвана, чу гласове зад гърба си. Някой се връщаше! Застина като сърна, осветена от автомобилни фарове. Бе парализирана от страх. Не бе в състояние нито да се движи, нито да мисли. Внезапно една от цепениците в огъня изпука. Силно, като сигнален пистолет.

Точно това и трябваше. Внезапният шум сякаш я освободи от страха и я отпусна. Грабна пушката и побягна, без да се интересува дали някой ще я чуе. Страхът сякаш и даде криле. За нула време премина през храсталците и се прехвърли през стената. Потъна бързо в сенките, с пушка, притисната до гърдите. Гласовете зад нея станаха по-шумни. Като си поемаше въздух колкото се може по-тихо, извърна се и надникна отново в двора. Камапак и Пачакутек се завръщаха. Татуираният шаман отиде в центъра на двора и хвърли шепа прах в огъня. Отново се заиздигаха сини пламъци, които бързо угаснаха.

Двамата мъже разговаряха на родния си език. Единствената дума, която Маги успя да схване, бе името Инкари. Кралят сякаш приемаше твърде неохотно предложението на шамана, но накрая отпусна рамене и кимна утвърдително.

Пачакутек се доближи до огъня и махна златната карфица, която придържаше туниката му. Изящната тъкан се свлече като облак от тялото му и падна около глезените му. Сапа Инка, освободен от дрехата си, остана съвсем гол. Бе залазил единствено короната и жезъла си.

Маги бързо притисна устата си с ръка, за да не изкрещи. Бе шокирана. Все пак вероятно бе издала някакъв звук, защото кралят се обърна към стената и задържа поглед върху нея. После се отдалечи.

Стомахът на Маги се изпълни с киселини. Знаеше, че не трябва да помръдва. Не можеше да си позволи да рискува и да издаде присъствие-то си. Взра се в краля.

От шията нагоре неговата кожа бе тъмно бронзова, както на всички индианци от Андите. Оттам надолу обаче кожата му бе бяла, като на съществата, живеещи под камъни. Имаше цвета на кожата на ужасните хищници, обитаващи пещерите под тях. Кожата на Пачакутек бе дори още по-бяла, почти прозрачна. Кръвоносните съдове прозираха ясно, а костите наподобяваха сенки. Коремът и гърдите на краля бяха плоски и безкосмени. Нямаше зърна на гърдите и пъп. Освен това бе и безполов, тъй като нямаше дори следа от външни полови органи.

Безполов и неестествено гладък. Когато Маги погледна това странно видение, дойде и на ум само една дума: недовършен. Тялото на краля наподобяваше бледа глина, която предстоеше да бъде дооформена.

Боже мой! Тя разбра истината.
Легендата за Инкари бе вярна!

ДЕН ШЕСТИ Едемската змия

Събота, 25 август, 04:48 ч.
Андите, Перу

Хенри следеше през прозореца как хеликоптерът приближава до обраслите с дървета развалини. Не бе спал цяла нощ. Не бе мигнал, докато металната птица прелиташе над нощната джунгла. Все още не бе измислил план как да обезвреди враговете си. След отказа от междинно кацане пътят съвсем се съкрати. Не оставаше време. Лагерът под него бе неосветен. Слънцето не бе изгряло. Единствено две светлини до основата на пирамидата осветяваха разкопките. Очевидно дори след новината за избавлението на студентите, прокопаването на тунела към храма продължаваше. Хората на абата бяха решили да приберат до последната шушка скъпоценната Кръв на Сатаната.

– Пристигнахме, професор Конклин! – извика силно абатът, за да заглуши шума на двигателите. – Едва ли е необходимо да ви напомням какво ще се случи, ако не бъдете сговорчив.

Хенри поклати глава. Помисли си за Джоан. Все още бе държана в абатството като заложница. Всички наказания за негови възможни провинения щяха да се стоварят върху нея. Хенри се изкашля и посочи радиостанцията.

– Преди да кацнем, искам да говоря с доктор Енгел. Искам да се убедя, че не е причинено зло.

Абатът се намръщи. Лицето му изразяваше по-скоро разочарование, отколкото гняв.

– Аз съм човек, който държи на думата си, професор Конклин. Щом съм ви казал, че е в безопасност, значи е така.

Да де, но само до момента, когато се сдобиеш с това, което искаш, помисли си мрачно Хенри и присви очи.

– Моля да ме извините, ако съм се усъмнил във вашето гостоприемство. Въпреки това настоявам да говоря с нея.

Абат Руис въздъхна и повдигна рамене. Подаде слушалките и микрофона на Хенри.

– Добре, но бъдете кратък. Вече се приземяваме – каза и посочи с

поглед разчистена площадка недалеч от палатките на студентите.

Хеликоптерът направи завой и се насочи към плоското каменно плато. Хенри забеляза, че отдолу имаше мъже, с фенерчета, които му помогнаха да се ориентира. Повечето бяха облечени в мръсно кафяви раса. Пак хора на абата.

Хенри започна да настройва микрофона. Абатът се приведе напред и посочи радиостанцията на пилота. След минута в слушалките се чу глас:

– Хенри, ти ли си? Бе Джоан!

– Аз съм, Джоан! Наред ли е всичко с теб?

– Да. Пристигнахте ли в лагера?

– В момента се приземяваме. Добре ли се отнасят с теб?

– Да, като в „Хайът Риджънси“. Само дето обслужването по стаите е малко мудно. Въпреки бодрия и тон Хенри разбра, че е напрегната. Веднага си представи малките бръчици около очите и, когато бе притеснена. Бе му трудно да говори. Нямаше да позволи да и се случи нищо лошо.

– Лошо обслужване по стаите ли? Ще видя какво мога да направя. Ще поговоря с управителя.

– Хенри, спомняш ли си, че едно време в университета учехме заедно класическа митология? Днес бях в библиотеката на абатството. Имат книгата на някогашния ни професор. Прочетох главата за Прометей.

– Светът наистина е малък – каза Хенри, като се вслушваше внимателно в думите и. Чудесно си спомняше, че никога не бяха изучавали такъв предмет. Очевидно Джоан искаше да му съобщи нещо. Нещо, свързано с мита за Прометей и с предупреждението на брат Де Алмагро.

– Спомняш ли си колко ни бе трудно да си изясним смисъла на изречението, според когото спасението е в Прометей? – попита Джоан, като гласът и стана още понапрегнат.

– Има си хас да съм забравил! – възкликна Хенри. Какво искаше да му каже Джоан? Явно имаше предвид нещо, свързано с огъня. Какво общо обаче имаше огънят с изобавлението? А и времето не достигаше. Хеликоптерът щеше да кацне всеки момент.

Джоан навярно усети объркването му, защото започна да говори много бързо, дори припряно.

– Прочетох и раздела, в който Прометей убива Великата змия. Спомняш ли си това? Спомняш ли, че огънят се оказва последното средство?

Хенри се стъписа, тъй като внезапно схвана какво имаше предвид

Джоан. Великата змия. Едемската змия. Проумя, че тя му обясняваше как можеше да унищожи Кръвта на Сатаната.

– Спомням си, разбира се. Но все си мислех, че това е дело на Херкулес. Сигурна ли си, че изводът ти е правилен?

– Съвсем определено. Прометей и видя сметката. Трябваше да видиш илюстрацията в учебника. Въздействието е като от пластичен взрив.

– Да, да, разбирам.

Хеликоптерът внезапно и рязко потрепери. Хенри подскочи в креслото си. Шасито му със силен шум се удари в гранитната плоча и после се успокои. Абатът се развика, все още опитвайки се да заглуши звука на моторите.

– Доста дълго говорихте! Вече кацнахме! После се обърна към пилота и прокара ръба на ръката си покрай гърлото.

Хенри разбра, че ще го прекъснат.

– Джоан!

– Да, Хенри?

Стисна микрофона и реши да и каже думи, които дотогава бе казал само на една жена.

– Искам само да знаеш, че аз те... – започна.

Радиовръзката обаче внезапно бе прекъсната.

Хенри се намръщи. Какво всъщност бе смятал да каже на Джоан? Че е влюбен в нея? Нима тя му бе дала основания да очаква от нея нещо повече от приятелство? Микрофонът бе взет от скованите му пръсти. Така или иначе бе изгървал случая.

Сам, охраняван от двама инки, се опитваше да развърже възлите на въжетата, с които ръцете му бяха вързани зад гърба му. Успя само да затегне възлите.

Норман, седнал на каменния под на площада, леко трепереше. Фотографът отдавна се бе отказал от опитите да се освободи. Бе се примирил със смъртта и я възприемаше като нещо неизбежно.

Зазоряваше се, но селото все още тънеше в тъмни и сиви цветове. Когато слънцето изгрееше и окъпеше долината в златна светлина, и двамата щяха да бъдат принесени в жертва на Инти, бога на слънцето. За щастие само двамата.

Маги и Денал бяха успели да избягат. През цялата нощ околните джунгли бяха претърсвани от мъже с факли, но безуспешно. Маги навярно бе разбрала за задържането им и се бе скрила в гората заедно с

Денал. Дали обаче няма да ги открият след изгрева на слънцето? Денал и Маги можеше да се спасят, ако междувременно пристигне чичо му с помощ. Кога обаче ще пристигне? Нямахме как да научи това. Уоки-то-кито бе все още в джоба му, но с вързани ръце не можеше да го използва.

Тишината внезапно бе разкъсана от пушечен изстрел. Звукът се чу в цялата долина, обаче се разбра, че идва от изток. Това бе Маги. Сигурно я бяха открили.

Двамата пазачи се извърнаха по посока на изстрела. Появиха се още мъже, водени от Камапак. След разгорещени разговори босоногите ловци се запътиха към джунглата. Татуираният шаман даде знак на двамата пазачи да се присъединят към групата на преследвачите. Не възприемаше вързаните мъже като опасност.

След като всички изчезнаха, шаманът отиде при тях. Изглеждаше угрижен.

Сам предположи, че Камапак се боеше от гнева на своя бог, ако всички чужденци не бъдат убити призори.

Камапак носеше малки панички с боя. Коленичи до Норман и започна да му говори. Остави паничките на земята и сетне измъкна дълъг нож с кремъчно острие от пояса си.

Сам наблюдаваше с надежда острия камък. Много му се искаше да го грабне. Норман изстена, след като шаманът приключи обяснението си.

– Какво има? – попита Сам.

– Изглежда, че е дошъл да ни подготви за жертвоприношението. За да изпише разни ритуални знаци по телата ни.

Шаманът потопи пръст в червената боя и започна шумно да произнася молитва. След това взе каменния нож.

Норман проследи острието и пребледня. Обърна се към Сам, без обаче да изпуска от поглед Камапак.

– Какво друго ти каза? – попита Сам. Стори му се, че Норман не доизказва нещо.

– Преди изгрев слънце смята да ни отреже езиците. За да не обиждаме Инти.

– Браво – вкисна се Сам.

Камапак вдигна нож по посока на изгрева. Докато произнасяше молитвите си, над източния край на вулкана се подаде ръбът на слънчевия диск. Като отварящото се око на събуждащ се човек, помисли си Сам. В този момент разбра защо инките боготворят слънцето. Приличаше на

огромен бог, надничаш в техния свят. Камапак поряза палеца си, за да приветства слънцето със собствената си кръв.

Сам знаеше, че животът му е в опасност, но все пак продължаваше с любопитство на наблюдава ритуала. Това бе древен инкски ритуал, внезапно оживяла древна традиция. Разгледа малките панички с бои. Червената се добиваше от корените на броша, синята, от индиго, лилавата, от смачкани мекотели.

Докато Камапак продължаваше да се моли, Норман внезапно застигна. Сам вдигна поглед и забеляза как от една близка врата се появи фигура. Разпозна я веднага. Това бе Маги.

Промъкна се зад гърба на Камапак. Бе босонога, сякаш бе ловец или воин. Бе и въоръжена. В дясната си ръка държеше голяма дървена тояга.

Камапак вероятно бе усетил опасността, тъй като понечи да се обърне. Късно обаче. Тоягата на Маги се стовари с все сила върху слепоочието му. Ударът бе като при игра на бейзбол. Камапак падна на ръце, а после, и по лице, и дори не трепна. От косите му започна да струи гъста кръв.

Сам в продължение на няколко секунди не успя да реагира от изненада. Обърна се към Маги. И тя изглеждаше не по-малко удивена от собствената си постъпка. Тоягата се измъкна от пръстите и и издрънча върху камъните.

– Ножа. – Сам посочи с поглед застиналата фигура на шамана. После, последователно кремъчния нож и китките си.

– Имам си собствен нож – съвзела се, отвърна внезапно Маги и извади златната кама от пояса си. Бързо преряза въжетата, които стискаха китките на Сам.

Той веднага се изправи и ги разтри. После огледа Камапак. Шаманът не мърдаше, но гърдният му кош се повдигаше. Сам въздъхна с облекчение. Бе просто в безсъзнание.

След като освободи и Норман, Маги подаде на Сам златната кама. Помогна на фотографа да се изправи.

– Вие двамата в състояние ли сте да тичате?

– Щом трябва... – отговори утвърдително Норман.

Наблизо се чуа гласове. Един от тях бе разтревожен женски глас.

– Май ще ти се наложи – каза Маги.

И тримата едновременно понечиха да избягат, но бяха закъснели.

Площадът от всички посоки се изпълни с въоръжени мъже и жени. Сам и другарите му отстъпиха към центъра на площада и бяха

обградени.

Сам забеляза, че Норман държеше в ръка каменния нож на шамана.

– Ако искат да ми отрежат езика, ще трябва първо да ме надвият – закани се фотографът.

– Къде е Денал? – прошепна Сам.

– Дадох му пушката, за да отвлече другите встрани и да мога да ви освободя. Трябваше да се срещнем в джунглата – отвърна Маги.

– Май нищо няма да се получи – каза Норман. – Погледнете натам.

Един от току-що появилите се войници държеше карабината на Сам в ръка. Гнусливо, сякаш бе отровна змия. Подуши цевта и и присви нос.

– Денал... – промълви Маги. Момчето не се виждаше никъде. Чуха сърдит глас зад себе си и се обърнаха.

Пачакутек премина през тълпата. Бе облечен съвсем официално, с короната и наметалото. Повдигна скиптъра си и първите лъчи на слънцето весело засияха върху него.

Кралят заговори бавно на инкски, а Норман отново се зае с превода.

– Заловихме пленниците. Инти очаква да му бъдат дарени. Съживете Камапак, за да можем, да удовлетворим боговете.

Три жени отидоха при шамана, наплискаха лицето му със студена вода и започнаха да го разтриват и да пеят. Ръцете му постепенно се раздвижиха. Малко след това отвори очи. Очевидно се сети за нападението срещу него, тъй като погледът му се изпълни с гняв. Разблъска жените и се изправи. Леко се олюляваше, но един войник му помогна да се задържи на крака. После шаманът с несигурна крачка се отправи към своя крал. Пачакутек отново заговори, този път на английски, като гледаше студентите:

– Да пролеш кръвта си за Инти е чест. Вие обидихте нашия бог със съпротивата си.

Слънцето вече се бе издигнало и сега осветяваше и самия център на площада. Сам извади камата си и тя проблесна на слънчевата светлина. Бе решил да не пролива кръвта си, без да се опита да стори същото с кръвта на своите нападатели. Вдигна ножа още по-високо. Съжаляваше, че не разполага с още по-страшно оръжие. С нещо, което да хвърли враговете си в ужас.

Междувременно дръжката на камата се затопли, а острието се източи и загърчи, докато се превърна в змия, готова да нанесе удар. Сам заспина. Така и не разбра какво точно се случи. Погледна преобразуваната

кама. Змията имаше остри зъби и погледна заплашително събралата се тълпа. Пачакутек бе отстъпил крачка, когато преобразуването започна. Сега обаче се приближи с благоговение.

Сам не можеше да си обясни процеса, но очевидно ставаше дума за нещо, което инките не бяха виждали. Издигна високо златната змия.

Пачакутек повдигна жезъла си и по този начин зае поза като Сам. Леко притвори клепачи, сякаш безмълвно се молеше. Внезапно златният диск на жезъла му също се промени. Двете змии застанаха една срещу друга.

Сега пък отстъпи Сам. Погледна краля в очите. От гнева му не бе останала и следа. Бяха изпълнени със сълзи.

Камапак, застанал до краля, се свлече на колене и започна да се кланя на Сам. Същото направи и тълпата. Отново челата на индианците докоснаха каменния под.

Пачакутек отпусна жезъла си и пристъпи към тях с широко разтворени ръце.

– Инти ви благослови! Слънчевият бог на мочиките се вслуша в желанията ви. Вие сте избраниците на Инти – каза кралят, отиде до Сам и му подаде ръка. – В нашия дом сте в безопасност. Всички!

– Къде е Денал? – попита Маги.

Пачакутек я чу.

– Говориш за момчето. То не е навършило четиринайсет години. Твърде е млад, за да стане „урачикоий“ – приключи кралят и се усмихна, сякаш тези думи обясняваха всичко.

Сам се намръщи. Урачикоий бе празненството, когато момчетата достигаха мъжество. Тогава получаваха своята „уара“, набедреника, полагащ се на зрелите мъже.

– Защо смяташ, че е „твърде млад“?

Отвърна му Камапак, а Норман продължи превода.

– Бе взето решение момчето, подобно на всички деца от племето, да бъде отведено в храма. Ще бъде предадено направо на боговете.

– Имат предвид принасяне в жертва – каза уплашено Маги.

– Кога трябва да се направи това? – попита Сам.

Пачакутек погледна слънцето. Златният му диск вече бе изгрял изцяло над ръба на вулкана.

– Това вече е сторено. Момчето е при боговете.

– Не – каза Сам и направи крачка напред.

Реакцията му обърка краля.

– Нима Инти няма такова желание?

– Не – повтори Сам още по-силно.

– Трябва да отидем в този храм – каза Маги. – Може би е все още жив.

Сам се съгласи с нея:

– Отведете ни в храма – каза на Камапак и Пачакутек.

Кралят нямаше как да възрази на един божи избраник. Махна с ръка към шамана.

– Там ще те отведе Камапак.

– И аз ще дойда с теб – каза Маги.

– И аз – добави Норман, макар да не се държеше много здраво на краката си. Уморителните и напрегнати събития му се бяха отразили. Сам обаче не се съгласи.

– Норман, ти остани тук, тъй като говориш местния език. Накарай инките да запалят сигнален огън на най високото, място, така че да ни открие хеликоптерът. – После измъкна от джоба си портативната радиостанция. – Свържи се със Сайкс и му обясни какво става. Което е най-важно, нека чичо Ханк дойде тук веднага.

На Норман видимо не му стана приятно, че го натоварват с такива отговорности, обаче не възрази.

– Ще направя всичко, което е по силите ми.

Сам потупа фотографа по рамото и сетне двамата се отдалечиха с бързи стъпки, като не пропуснаха да вземат карабината.

– Пазете се, там става нещо странно! – извика Норман. Това Сам го знаеше. Достатъчно му бе да погледне златната змия, в която се бе превърнало острието на ножа му. Слънцето се отразявае върху остриите и зъби.

Изтръпна, защото си спомни отдавна изречени думи. „Пазете се от Змията Едемска“.

Хенри се загътри към разрушения подземен храм. Върхът на хълма бе хлътнал. Натриевите лампи осветяваха склона, където работниците все още продължаваха да копаят спасителен тунел.

В ушите му все още кънтяха обясненията на Филип. „И тогава храмът започна да се разпада. Не можех да направя нищо...“

Филип се бе появил веднага, след като професорът слезе от хеликоптера. Изражението на лицето му издаваше едновременно чувство на облекчение и срам. Приличаше на куче с подвита опашка. Хенри скоро престана да обръща внимание на безкрайните обяснения на студента. Смисълът им бе напълно ясен: не съм виновен. Накрая докосна Филип

по рамото.

– Справили сте се прекрасно, господин Сайкс. Като се отчитат обстоятелствата, действали сте точно така, както трябва.

– Нали? – отвърна Филип и се наслади на похвалата. Сетне замълча. Стана му приятно, че вече е напълно оневинен.

Хенри обаче знаеше, че студентът премълчава някои неща. Бе чул някои от критичните коментари на индианските работници. Владееше достатъчно добре местния индиански диалект и разбра, че тези хора презират Филип. Предполагаше, че ако ги разпита, щеше да научи една малко по-различна версия за събитията от последните няколко дни. Версия, при която Филип нямаше да изглежда кристално чист. В момента обаче имаше по-важни грижи.

Двамата му пазачи вече не размахваха пистолети, но държаха ръце на кобурите. Руис непрестанно сумтеше и пъхтеше. Високата надморска височина и катеренето видимо измъчваха тежкия възрастен мъж.

Когато стигнаха до черния отвор на тунела на ската на погребания храм, посрещна ги мъж в кафявите роби на монах. Имаше красиво лице и студени очи, които сякаш пронизваха всичко.

– Брат Отера, как напредва работата? – попита обнадеждено Руис.

– По пладне би трябвало да достигнем храма, ваше преосвещенство – отвърна Отера, без да променя почитителната си поза.

– Чудесно! Блестящо се справяте! – каза Руис и отмина човека, без повече да го поглежда.

Хенри обаче забеляза в очите на монаха гневни искрици. За разлика от Филип този мъж нямаше да се задоволи само с няколко хвалебствени думи. Забеляза, че човекът има и следи от индиански черти: малко по-яко телосложение, малко по-широк нос и очи, които бяха не тъмни, а направо черни. Метис. Човек със смесена испанска и индианска кръв. В тази част на Южна Америка тези хора живееха трудно. Смесената им кръв често бе повод за обиди и подигравки.

Хенри продължи да следва абата, но не престана да следи движението на монаха. Трябваше да се пази от този човек. Определено имаше силни амбиции, които едва ли съвпадаха напълно с мнението и намеренията на абата. Забеляза, че и Филип изпитваше известно смущение от него. Брат Отера тръгна подир Хенри. Слънцето достигна зенита. Очертаваше се горещ ден. Внезапно се чу радиосигнал. Всички извърнаха поглед към Филип. Студентът извади от якето си своето уоки-токи.

– Това навярно е Сам. Днес се обажда рано – обясни студентът.

Хенри си спомни, че племенникът му трябваше да се обади към

десет часа. Бе подранил с няколко часа.

– Тук базата. Сам, говори – каза Филип.

– Филип, обажда се Норман.

Филип погледна приемника, а после – спътниците си. Бе смутен. Хенри разбра причината за това смущение. Норман е бил застрашен от ритуално убийство. Слава Богу, бе жив! Норман продължи да говори бързо.

– Кога очаквате хеликоптера? Трябва да дойде веднага – каза уплашено.

– Хеликоптерът е вече тук – съобщи Филип. – И професор Конклин е при мен. После Филип подаде апарата на Хенри. Той го взе, но забеляза как абат Руис присви очи. Предупреждаваше го да внимава какво говори.

– Норман, тук е Хенри. Какво става там?

– Животът на Денал е в опасност! Сам и Маги тръгнаха да му помогнат. Трябва ни обаче веднага помощ. До час ще запалим до западния склон сигнални огньове. Димът им би трябвало да се забележи през мъглата. Побързайте!

Хенри погледна абата. Той вече даваше знак на хората си да тръгнат към хеликоптера. Бяха решили да изчакат обаждането на Сам, но абатът очевидно се зарадва и на преждевременната връзка. Особено след като чу думите на Норман:

– Тук стават странни неща. Граничат с чудеса. Професоре, трябва да...

Абатът погледна Хенри. Очите на Руис бяха изпълнени с религиозен плам. Даде знак на Хенри да разпита фотографа.

– Това има ли нещо общо с едно своеобразно злато? – попита Хенри.

Норман, изглежда, не го чу и продължи да говори.

– ...Храм... не знам как лекува... няма обаче деца...

Появиха се още по-силни смущения. Хенри притисна предавателя до устните си. Бе настъпил единственият шанс да предупреди Сам.

– Норман, успокой се, идваме. Кажи обаче на Сам да не прави нищо необмислено. Той знае, че не обичам да действа самостоятелно.

Застанал до Хенри, Филип се изуми от тези разпореждания. Хенри се надяваше и Норман да бъде шокиран от тях. Целият екип знаеше, че Хенри ценеше високо племенника си и никога не би го обидил по този начин. Абат Руис обаче не знаеше това. Хенри отново натисна копчето.

– Говоря съвсем сериозно. Не правете нищо. Не вярвам в

способността на Сам да взема самостоятелни решения.

– Но, професоре... – започна Норман. Гласът му угасна в радиосмущенията. Не се чу нищо повече.

Хенри се опита да поднови връзката, но чу само пукот.

– Батериите сигурно са се изтопили – каза хладно Хенри. Надяваше се Норман да го е разбрал. И да не го бе разбрал, от казаното нямаше да има никаква загуба. Абат Руис очевидно не бе забелязал опита му да предаде скрито послание на племенника си. Хенри върна апаратчето на Филип. Той го прибра в джоба си и изненадан запита:

– Откога не изпитвате доверие в Сам, професоре?

Хенри направи крачка назад и се опита да даде знак на питомеца на Харвард да замълчи. Репликата обаче привлече вниманието на абата. Той се обърна към Хенри и Филип:

– За какво става дума? – попита подозрително.

– Няма нищо – отвърна бързо Хенри. – Господин Сайкс и племенникът ми отдавна си съперничат за лидерство. Той винаги е смятал, че фаворизирам Сам.

– Никога не съм си и помислял такова нещо, професоре! Та вие показвахте доверие във всички ни.

– Дали наистина е така? – попита абатът. – Доверието е качество, от което всички започнахме да се лишаваме.

Абатът даде знак на брат Отера, който се появи зад гърба на Филип с нож в ръка.

– Не! – изкрещя Хенри.

Монахът хвана студента за косите и отметна главата му назад, за да оголи гърлото му.

Филип извика, обаче веднага млъкна, щом видя ножа. Застина от ужас, когато острието докосна гърлото му.

– Трябва ли да ви преподам още един урок? – попита абатът.

– Оставете момчето на мира. То не знае какво говори – каза Хенри.

Абатът отиде до Филип, но се обърна към Хенри:

– Да не би да искахте да му предадете някакво скрито послание?

Хенри погледна Руис в очите.

– Не, Филип просто се изрази неправилно.

– Така ли е? – обърна се Руис към ужасения студент.

Филип изстена и затвори очи.

– Ако искаш да живееш, трябва да ми кажеш истината – прошепна абатът на ухаото на студента.

– Не знам какъв... какъв е въпросът ви – запелтечи Филип.

– Въпросът ми е прост. Професор Конклин изпитва ли доверие в своя племенник?

Филип погледна в очите Хенри, а сетне измести поглед.

– Си... Сигурно изпитва.

Абатът не бе удовлетворен от този неопределен отговор. Това пролича по изражението на лицето му.

– Филип... – каза заплашително.

– Да! – изстена Филип. – Професор Конклин винаги се е доверявал най-много на племенника си! Открай време е било така!

Абатът даде знак на Отера и ножът се отдалечи от гърлото на студента.

– Благодаря ти за твоето чистосърдечие. – После се обърна към Хенри: – Очевидно ще трябва да ви преподам още един урок, за да проумеете ползата от сговорчивостта. Кръвта на Хенри се вледени, когато чу тези думи.

– Задето заставате на пътя Господен, ще бъдете сурово наказан – каза абатът. – Кой обаче да изкупи греховете ви? – добави и си даде вид, че се замисля. – Ще оставя това решение на вас, професор Конклин.

– Какво искате да кажете?

– Определете сам кой да поеме бремето на вашата греховност: Филип или доктор Енгел.

– Ако ще наказвате някого, накажете мен.

– Не можем да си позволим това, професор Конклин. Трябвате ни жив. А и изборът, който ви предоставяме, сам по себе си е също наказание.

Хенри пребледня и коленете му се подкосиха.

– Не е необходимо да загиват двама заложници. Вие определете кой да бъде убит: Филип или доктор Енгел. Изборът е ваш.

Хенри забеляза умолителния поглед на Филип. Какво трябваше да направи?

– Вземете решението си в следващите десет секунди или ще загинат и двамата.

Хенри затвори очи. Представи си лицето на Джоан, усмихнато и приветливо по време на вечерята им в Балтимор, лице, осветено от светлината на свещите. Той я обичаше. Не можеше да отрече това, но не можеше да отрече и отговорността си пред студентите. Филип, макар и глупаво магаре, бе все пак негов студент и за него отговаряше именно Хенри. Стисна устни и от очите му потекоха сълзи. Спомни си шепота

на Джоан в ухото му, горещия и дъх в шията му, уханието на косата и.

– Професоре?

Хенри отвори очи и погледна гневно абата.

– Мръсно копеле...

– Избирайте по-бързо или ще наредя да бъдат убити и двамата – закани се абатът и повдигна ръка, готов да даде знак на монаха. – Кой ще умре заради вашите грехове?

Хенри се задави, когато отговаряше.

– Доктор... доктор Енгел – изрече и тялото му се олюля, когато произнесе смъртната присъда на Джоан. Какво друго обаче можеше да стори? Макар да бе изминало много време от студентските им години, Джоан не се бе променила. Хенри познаваше сърцето и. Тя никога нямаше да прости на Хенри, ако той запазеше живота и с цената на живота на Филип. Въпреки това възприе решението си като огромна кама, забила в гърдите му. Не можеше да диша.

– Така да бъде – рече благо абат Руис и се отдалечи. – Нека се изпълни делото Господне.

Сам следваше Камапак. Излязоха на открито място. Независимо от мъглата над главите им ярките слънчеви лъчи ги заслепиха, след като напуснаха сенчестата джунгла. Закри очи с ръка и спря. Маги го настигна. И двамата бяха започнали да страдат от височинна болест. Сам усети, че го заболя глава, когато погледна земята отвъд джунглата.

На стотина метра пред тях се издигаше почти вертикална стена от вулканични скали, остри като ножове и червени като кръв. Над нея се издигаше внушителният черен конус на високия вулкан.

Оттук започваше малка криволичеща пътечка, виеща се по стената до отвора на тунел. Извисяваше се на около седемдесет метра над повърхността. Очевидно катеренето по нея нямаше да е лесно. Сам видя двама мъже, които се спуснаха от отвора. Слънчевите лъчи се отразяваха във върховете на копията им. Денал не бе с тях.

– Да вървим! – каза Сам и махна с преобразуваната си кама на спътниците си.

Маги, твърде развълнувана, за да говори, кимна утвърдително. Намести пушката на Сам на рамото си и го последва.

Камапак тръгна напред и прекоси малка полянка с дива киноа, високопланинска разновидност на пшеницата. В основата на скалата имаше редки хрусталаци и вулканични скали. Виждаха се вулканични отвори, пожълтели от серни наледи. Въздухът бе топъл и влажен.

Обстановката наподобяваше вмирисана сауна.

Срещнаха се с другите двама инки в началото на пътеката, водеща към тунела. Докато Камапак им обясняваше нещо, Сам разгледа копията им. Върховете им бяха златни, досущ като острието на камата. Което бе по-важно, не бяха окървавени. Сам се опита да подслуша разговора, но не разбра нищо. Шаманът най-сетне даде знак на двамата мъже да се приберат в селото и поведе групата нагоре.

Сам спря Камапак с докосване по рамото.

– Денал?

В отговор шаманът просто поклати глава, посочи с пръст нагоре и продължи изкачването.

– Какво мислиш? – попита Маги.

– Не знам. Отговорът очевидно се крие там.

– В храма ли? – Маги погледна с тревога отвора над тях.

Сам мрачно кимна и двамата последваха Камапак по стръмната виеща се пътека. Не разговаряха повече, защото дишането им и така бе затруднено. Сам усети как хватката му върху дръжката на ножа отслабва. Зад него се чуваше тежкото пъхтене на Маги. Мускулите на краката му едва издържах на напрежението и умората.

Само на Камапак му нямаше нищо. Привикнал отдавна на горещината и влагата, шаманът се движеше с лекота. Стигна до отвора преди тях и ги изчака там. Започна да говори нещо, когато пристигнаха. Единствената дума, която Сам разбра, бе „Инти“, името на бога на слънцето.

Сам изгледа селото отвисоко. Наполовина покрито от джунглата, то почти не се забелязваше. Внезапно отляво пламнаха едновременно няколко малки огънове и димът им се понесе към вулканичния хребет. Това бяха сигналните огънове. Браво на Норман, помисли си Сам.

– Да се надяваме, че скоро ще видим тук чичо ти – каза Маги. После сръга Сам. – Хайде, да влизаме.

Камапак запали факел и ги поведе. Тунелът бе достатъчно широк, за да могат четирима души да се движат един до друг. Нямаше завой. Стените около тях бяха от гладък вулканичен камък.

– Това е тунел от лава – каза Маги, като докосна камъка.

Сам кимна и посочи напред. Мракът първоначално изглеждаше непроницаем. Когато обаче очите му започнаха да привикват към тъмнината, видя някъде далеч пред себе си слаба светлинка. Слънчева светлина.

– Норман бе прав – каза. – Тунелът води иди към друга долина, или към пещера, открита към слънцето.

Преди Маги да реагира, Камапак спря и запали два факела, закрепени на дясната стена. Бяха поставени от двете страни на входа на малка пещера, която Сам и Маги не бяха забелязали в мрака, Камапак коленичи пред входа.

Когато пламъците се разгоряха, от страничната пещера се появи сияние в тунела. Привлечени от него като пеперуди, Сам и Маги тръгнаха напред. Сам достигна пръв входа. Препъна се и спря, когато видя какво има вътре. След като стигна до него, Маги го стисна за ръката. Пръстите и се впиха в нея.

– Храма – прошепна тя.

В съседната пещера имаше нещо, което можеше да накара всеки човек да осъзнае своята незначителност. Иначе пространството не бе особено голямо – размерите му бяха като на гараж за два автомобила. Всички повърхности обаче – подът, таванът, стените – бяха покрити със злато. Пещерата бе буквално златна! Дали вследствие на играта на светлините, или поради някакво друго свойство златните покрития създаваха впечатлението, че текат и се разливат. Никъде не се виждаше намиращата се под златото вулканична скала. В средата на стаята бе разположен масивен златен блок, очевидно олтар или ложе. Горната му част бе леко вдлъбната така, че да съответства на човешката физика. Над олтара, подобно златен канделабър, висеше сфера от филигранно злато. Провесените от нея нишки образуваха плетеница. Сам реши, че наподобява торбичка за паешки яйца. Изглеждаше по-скоро органична, отколкото метална. Плетеницата бавно се движеше на светлината на фенерчето.

– Къде е Денал? – попита Маги.

Сам, все още твърде шокиран, поклати глава. С ножа си със змиевидно острие посочи централния олтар.

– Не виждам кръв.

– Слава Богу! Тогава да... – Маги внезапно отстъпи крачка. От плетеницата над олтара се подаде малка спираловидна златна нишка и се протегна към Сам. – Не мърдай – промълви Сам и също застина. Златната нишка, подобно на пипало, търсещо нещо, започна да налучква пътя си. Изглеждаше привлечена от камата на Сам. Проточи се толкова, че да докосне един от зъбите на златната змия. Златната скулптура веднага се стопи подобно разгорещен восък. Дръжката изстина в ръцете на Сам, сякаш нещо засмукваше топлината и. Сетне златото възстанови предишната си форма и се превърна в острие. Нишката се отдръпна и се прибра на мястото си, подобно конец в рибарска макара.

– Какво, по дяволите, стана? – запита се Сам, като не откъсваше

поглед от камата.

Маги се отмести в сянката на Сам. От златния олтар и златната пещера я отделяха неговите широки плещи.

– Това не е злато. Няма как да е злато. Направено е от същия материал, от който и храмът. Това е веществото, което мочиките нарекли „Слънчево злато“. Някакъв метал, взет от метеорити.

– Изглежда като жив – каза Сам и отстъпи.

– Според мен сега не трябва да се занимаваме с него, Сам. Нека проверим какво се е случило с Денал, а метала да го оставим на опитни специалисти.

– Сигурно този метал е уплашил брат Де Алмагро – предположи Сам. – Така го е уплашил, че той е запечатал вратата. Това е едемската змия.

– Не само това го е ужасило, но и отрязаната глава на Пачакутек – добави Маги.

Сам я погледна. По пътя към храма тя му бе разказала как бе подслушала разговора с Норман, както и историята за Инкари.

– Маги, ти нали не вярваш в тази глупост за обезглавения крал?

– Сам, има нещо, което още не съм ти казала – започна Маги, като заби поглед в краката си.

– Какво?

– Искаше ми се да размисля по-обстойно за него, преди да го споделя с теб. След като ви отведоха с Норман, отново се промъкнах до двора. Там видях Пачакутек без дрехи. Тялото му бе, как да ти кажа, не съвсем наред.

– Какво искаш да кажеш?

– Приличаше на...

Внезапен писък изкънтя в тунела и прекъсна разговора им. Сам и Маги замълчаха.

– Това е Денал! – извика Маги, когато ехото от писъка започна да заглъхва. – Жив е!

Сам направи няколко крачки в тунела. Към мястото, където в далечината се виждаше слънчева светлина.

– Докога обаче? Да вървим!

Камапак се опита да ги спре с ръка. Поклати енергично глава и започна да изрича думи, които прозвучаха като предупреждения. Единствените, които успяха да схванат, бяха „ханан пача“. Небесата на инките. Сам си спомни, че децата на селяните биваха дарявани на боговете от ханан пача. Навярно натам бяха отвели и Денал! Камапак го погледна

предизвикателно и отказа да го пусне нататък.

– Върви по дяволите! – промърмори свирепо Сам и размаха камата.
– Така или иначе ще минем, мой човек. Или се разкарай отгук, или ще те разпоря.

Вероятно тонът му преодоля езиковата бариера, тъй като Камапак се отмести с уплаха в очите. Сам не изчака шаманът да размисли и тръгна напред с бърза крачка. Камапак, макар и неохотно, ги последва, като започна да мърмори молитви под носа си.

След малко се оказаха до изхода на тунела. Водеше към друга вулканична котловина. Тук обаче мъглата бе много по-гъста и слънцето едва мъждукаше. Бе трудно да се забележи дори джунглата, която се намираще пред тях. Серните изпарения бяха толкова силни, че изгаряха очите, а горещината бе направо задушаваща. Към джунглата водеше пътека.

– Навярно сме в съседната падина – прошепна Маги.

Сам кимна и продължи да върви напред. Маги го последва, а след моментно колебание същото направи и Камапак. Шаманът се бе превил и не откъсваше поглед от странните небеса, сякаш се боеше, че оттам ще се подаде нещо и ще го грабне. Очевидно никога не бе идвал тук. Мястото вероятно е било табу за него.

– Между другото, това не отговаря напълно на моята представа за рай – каза Сам, докато избърсваше потта от веждите си. Когато навлязоха в джунглата, здрачът премина в мрак.

Джунглата около тях бе тиха. Не се чуваха нито птици, нито животни. Сам с мъка успя да забележи няколко маймуни, скрили се над главите им. Бяха обаче мълчаливи и неподвижни. Само погледите им проследиха пришълците.

Маги вече държеше пушката в готовност за стрелба и Сам искрено се надяваше тя наистина да е добър стрелец, както казваше. Единствено то им друго оръжие бе камата му. Никой не посмя дори да въздъхне, докато вървяха по пътеката. По едно време джунглата свърши. Там светлината бе малко по-силна. Сам даде знак на групата да спре. Трябваше да си изготвят план. Погледна Маги. Очите и бяха разширени от страх и тревога. Зад гърба и се бе свил Камапак. След малко се чу друг писък, който прониза джунглата като стрела. Раздаде се съвсем близо до тях.

– Помощ! – извика ужасен момчешки глас.

– Майната и на предпазливостта! – каза Сам и се изправи. – Натам.
– Затича се по пътеката. Маги го последва.

След малко се оказаха в края на друго инкско селище. И в него

имаше каменни къщи, изградени върху тераси и наполовина скрити в джунглата. Това обаче бе единствената прилика. Джунглата тук бе обградил селището и се опитваше да го погълне. Между каменните плочи бе поникнала горска растителност. Клоните на могъщо дърво бяха обгърнали почти напълно каменна къща с напукан покрив.

Улиците бяха пълни с отпадъци и нечистотии. В една уличка, подобно парчета стъкло, се търкаляха стари животински кости. По много от тях имаше остатъци от козина. Под краката им хрущяха останките на керамични съдове.

– За Бога, това е третият град! – каза Маги, като закри устата си с ръка.

– Какво? – прошепна Сам.

– Спомни си за какво си говорехме в нощта на първото тържество. Ти изказа предположение, че некрополът е замислен като град в ука пача, долния свят, а че селището се намира в кай пача, средния свят. Е, ето го и третото село. Селото от горния свят. Селото в ханан пача.

Сам погледна мръсните занемарени улици. Тук нямаше нищо райско и небесно. Сега обаче нямаше време да размишлява върху тази загадка. Махна на другите двама с ръка и тръгна по булеварда.

Докато тичаха, Камапак не откъсваше изумен и ужасен поглед от селото. Сякаш не вярваше на очите си. Очевидно и той не възприема това като рай, помисли си Сам. Пред тях се разнесоха звуци. Сърдити грухтения и писъци. Чуха обаче и плач. Очевидно плачеше Денал.

Сам забави ход, тъй като наближиха главния площад на селището. Надникна иззад ъгъла и веднага се отдръпна.

– Дявол да го вземе...

– Какво? – прошепна Маги и също надникна.

Сам забеляза как раменете и изтръпнаха. Присъедини се към нея, като преодоля отвращението си от това, което бе видял. Денал, съвсем гол, стоеше в центъра на площада. На лицето му бе изписан неописуем ужас. Напълно основателно.

Целият площад бе изпълнен с обградили го бледи същества. Някои бяха едри като волове, други имаха размерите на телета. Сам ги позна. Бяха същите чудовища, които ги бяха преследвали в некропола. Бяха набиколили момчето и душеха краката му. Понякога се сбиваха помежду си, като издаваха отвратителни писъци и замахваха с остри като бръсначи нокти. Все още не бяха решили какво да правят с него.

Едно обаче бе ясно – бяха гладни. От бърните им се стичаха лиги. Бяха прегладнели, само кожа и кости.

Едно от най-близките до тях създания внезапно се извърна към тях. Бе от паякообразните твари. Разузнавач. Успяха да се скрият, преди да ги забележи.

Сам сръга Маги. Татуираният шаман изглеждаше не по-малко объркан и уплашен от тях. Очевидно никога не бе подозирал какво се крие в неговия ханан пача. Преди Сам да го спре, Камапак тръгна напред с издигнати ръце. Запя песен, пълна с религиозен плам. Запъти се към глутницата чудовищни създания. Те внезапно замлъкнаха.

Сам придърпа Маги към себе си и приближи устни до ухото и.

– Ще заобиколим. Да се възползваме от това, че шаманът отвлича вниманието им, и се опитаме да освободим Денал.

Тя кимна и двамата се затичаха по улица, успоредна на площада. Камапак продължаваше да пее. Сам се опитваше да тича колкото се може по-бързо и по-тихо, като заобикаляше костите и счупената керамика.

– Отгук! – Даде знак Маги и двамата се шумгнаха в тясна алея между две къщи.

Отново се оказаха до площада, но този път Денал се намираше непосредствено пред очите им. Момчето не бе забелязало присъствието им. Бе коленичило с поглед, втрещен в шамана.

Зверовете също бяха привлечени от песента. Бяха се отдръпнали от ужасеното момче и заобиколили новия пришълец. Сега бе моментът да освободят Денал.

Сам пое дълбоко въздух и като се привеждаше, тръгна напред. Маги го последва с пушка на рамо.

Сам видя шамана, вече обграден от чудовищата. Някои от по-малките създания, безполовите, задърпаха робата му. Други, по-високи и мускулести, продължаваха да изучават пришълеца и да се вслушват в песента му. Докога щеше да успее да задържи вниманието им? Сам незабавно получи отговор на този въпрос. Едно от чудовищата замахна с тояга и удари шамана по главата. Сам понечи да се доближи до Камапак, но Маги го задържа.

Шаманът бавно повдигна ръка и докосна окървавеното си чело. Глутницата не откъсна поглед от окървавените му пръсти. Зверовете усетиха миризмата на кръв и забравиха всичко. Бледите създания се нахвърлиха вкупом върху него. Той изпищя от ужас и болка. Сам чу как ноктите им разкъсват плътта му и зъбите им раздробяват костите му.

Денал отмести поглед от кошмарната гледка и най-накрая забеляза Сам. Изправи се и се затича към него със сетни сили. Очите му бяха

подпухнали от сълзи, а лицето му – изкривено от ужас. Понечи да каже нещо, но Сам му даде знак да мълчи. Денал затвори уста, но не можа да удържи въздишката си.

Сам и Маги бяха при него. Ръмженията и съсканията по площада започнаха да затихват. Викове на Камапак отдавна бяха престанали.

– Трябва да се махаме веднага оттук! – настоя Маги. На площада няколко чудовища, разположили се върху каменните плочи, доизяждаха плячката си. Навсякъде се виждаха парчета от разкъсаното наметало на шамана. Върху камъните се бе разляла огромна локва кръв.

Самият Камапак вече го нямаше. Бе разкъсан на части от ноктите и зъбите на създанията. От него бяха останали единствено окървавени костици, които сега чудовищата дооглозгваха.

За нещастие шаманът бе твърде мършав и не можа да утоли глада им. Няколко звяра бяха започнали да душат наоколо си в търсене на нови източници на храна. Очите им видяха момчето. Групата бе забелязана.

– Дявол да го вземе! – промърмори Сам. Останалите същества започнаха отново да вият. Дори и тези, които все още не бяха дояли месото си, надигнаха окървавени муцуни, за да видят какво още може да се открие.

– Денал, как попадна тук? – попита Сам. Вече можеше да говори. – Има ли друг изход?

Момчето поклати глава.

– Пазачите ме заведоха в храма. Накараха ме да легна върху олтара. Сетне се събудих тук, гол и замаян – започна с треперещ глас: – Тогава се появиха тези... тези... – Какво, по дяволите, представляват?

– Ами, това са техните... техните богове.

Едно от създанията се нахвърли върху тях. Маги се прицели и стреля. Създанието залитна и падна. Половината му череп бе отнесен.

– Я виж как кървят тези богове! – отбеляза Маги.

Върху мъртвия звяр веднага се нахвърлиха неговите събрата. Откриха още плячка за изяждане. Това обаче не спря другите. От глад и от жажда за кръв бяха почти обезумели.

Сам, Денал и Маги продължиха да отстъпват, докато чуха зад себе си нови ръмжения. Сам се извърна и видя, че на площада се бяха струпали още зверове, закъснели за пиршеството. От съседните покриви наскачаха на земята други чудовища и също започнаха да вият от глад.

– Май вечерята им едва сега започва – каза мрачно Сам.

Джоан продължаваше да работи в килията си. Бе прекарала цялата сутрин в четенето на различни статии, монографии и публикации за теорията на нанотехнологията, дадени и от услужливия млад монах. Специално я заинтригува статия, посветена на теорията на биомиметичните системи – създаване на микроскопични машини, имитиращи вече съществуващи биологически модели от типа на митохондриите и вирусите. В статията на някой си доктор Ерик Дрекслер се предлагаше използването на белтъчини и на нуклеидни киселини като съставки за изграждането на микромашина, наречена нанобот. Изказваше се мисълта, че съвременната биология може да послужи като източник на вдъхновение за създаването на поколение от „синтетични небιологични структури“.

Джоан отново си представи микроскопическите осмоъгълни частици, изграждащи веществото Z. Формата им и се бе сторила позната. Приличаха на вирусофаги. Дали тези неща наистина представляваха биомиметични конструкции?

Поразрови се из материалите, докато намери разпечатка на резултатите от сканиращ микроскопски анализ на веществото. Там бяха описани отделните компоненти на странните частици.

Проба 134Б12

СМ анализ: използване на фазови образи и силова модулация, както и на пулсираща силова микроскопия. Резултатите са съпоставени с резултатите от анализ с мас-спектрограф, заведени под № 134Б8.

Първоначални ОТКРИТИЯ:

Състав на черупката: макромолекули на силиций и водород и в частност на кубосилоксан плюс тектосиликати.

Членести крайници: нанотуби от силиций, преплетени със злато.
Ядро: Опитите за анализ бяха безрезултатни.

Джоан погледна текста. Значи крайниците на нано частицата съдържаша злато. Именно то обясняваше блясъка на веществото. Най-много я заинтригува обаче съставът на черупката. Съдържаше основно силиций. В природата почти всички биологични построения бяха основани върху въглерода. Върху молекули, съдържащи водород, кислород и

въглерод. Тук обаче имаше конструкция, в която въглеродът бе заменен от силиций.

Хидросиликони, промърмори и си отбеляза новия вид молекула. Макар в биологията да бяха застъпени най-вече въглехидратите, при геологията нещата стояха иначе. Силицият бе най-разпространеният елемент в земната кора. Дали тази структура представляваше свързващо звено между биологията и геологията? Дали бе вярно предположението на младия монах, а именно, че частицата представлява първият открит неорганичен нанобот?

После задържа поглед върху последния ред относно състава на ядрото. „Опитите за анализ бяха безрезултатни“. Именно тук се криеше загадката. Външната част бе анализирана и дори измерена. Вътрешната обаче бе все още неразкрита. Това я върна към последния въпрос, зададен от младия монах. Каква бе целта на тази микроскопична машина? Кой я бе програмирал?

Преди Джоан да успее да се задълбочи върху разгадаването на тези тайни, чу провлачени стъпки по каменния под на коридора. Погледна часовника си и смръщи вежди. Бе твърде ранен час, за да и носят обяда. Захапа долната си устна. Който и да минаваше по коридора, едва ли идваше специално за нея, но тя не можеше да си позволи да рискува.

Бързо събра статиите и другите материали на купчинка, а после стъгна листчето с шифъра на отец Де Алмагро и го пхна в джоба си. Покри дупката, пробита в масата, с Библията, единствената разрешена и книга. Накрая взе цигарата, която бе изпросила от брат Карлос, и я прибра в предния джоб на блузата си. Огледа масата и остана удовлетворена от това, че не се забелязваха следите от експеримента и с тайнственото вещество. Действията и се оказаха разумни. Стъпките спряха точно пред нейната врата. Джоан се вслуша. Някой пхна ключ в бравата и го завъртя.

Извърна се рязко и видя, че вратата се отваря. Гостът бе брат Карлос с деветмилиметровия си пистолет в ръка. Тя го изгледа въпросително.

– Какво има?

– Излизай – каза и грубо. – Ела с мен.

Джоан се поколеба. Уплаши се, че бяха разкрили тайната и. Кръвта и се вледени.

– Излизай веднага! – нареди и Карлос.

Джоан кимна и тръгна към вратата. Докосна яката на блузата си с ръка. В пластмасовата банела във вътрешната и част бе скрила двете

големи колкото сълзи частици от веществото. Не можеше да си позволи риска да ги остави в килията. Съществувахе възможност да претърсят стаята и или да я изпратят в друга килия. Заради това измисли този начин да носи златните капчици със себе си.

Карлос и даде знак да върви пред него и тя се подчини на нареждането му. Очакваше да тръгнат към лабораторията, но вместо това той я поведе към друга част на абатството. Намръщи се, когато видя, че я отвеждат в непознато място.

– Къде отиваме?

– Ще разбереш, когато пристигнем.

Монахът, който и без това не бе сърдечен човек, днес бе подчертано хладен. Поведението му я изнерви. Какво всъщност ставаше? Крилото на абатството, накъдето я поведеха, бе спартанско. Подове с каменни плочи и висящи крушки. Движеха се по дълъг коридор без врати. В това крило не срещнаха обитатели на абатството.

– Да не би нещо да не е наред? – попита Джоан, като не успя да скрие уплахата си.

Брат Карлос не отговори. Просто я поведе към малко стълбище в края на коридора. То се състоеше само от шест стъпала, водещи към дебела дъбова врата с железен обков. Върху нея имаше малко сребърно разпятие. Над него бяха кръстосани два меча.

Хенри и бе споменал значението на този символ, изобразен върху пръстена на брат Де Алмагро. Тя не го бе забравила. Бе знакът на Светата инквизиция.

Започна да я обхваща смразяващ страх, когато Карлос подпря пистолета в гърба и и почука по вратата. Чукането му очевидно бе кодирано. Отвътре някой отмести мандало и в голямата празна стая се чу звукът на желязо, триещо се в дърво.

Карлос отстъпи крачка, когато вратата се отвори. От помещението излезе горещ полъх, досущ като дъх на дракон. На нея не и бе позволено да отстъпи. Деветмилиметровият глок бе плътно притиснат в хълбока и.

В рамката на вратата се появи масивната фигура на запотен мъж, гол до кръста. Бе смъкнал монашеската си роба и тя висеше от пояса му. Прокара ръка върху голата си глава, която също блестеше от пот, и бързо каза нещо на испански. Карлос му отговори. Едрият монах им даде знак да влязат.

– Влизай – заповяда и Карлос.

Джоан, ще не ще, изпълни нареждането му. Стаята наподобяваше декорация от старите филми на ужасите. От дясната страна имаше

няколко килии без кровати, с подове, застлани със слама. Отдясно имаше стена, от която висяха вериги. На гвоздеи бяха закачени няколко кожени камшика. В центъра на стаята бе разположен мангал, нажежен до червено. От жарта стърчаха три дълги железни пръта. Желязо за дамгосване.

Джоан огледа още веднъж стаята. Намираше се в имитация на средновековен зандан. Впрочем не бе права. Усети добре позната и миризма. Миризма от дните, когато бе работила в спешното отделение. На кръв и страх. Това не бе евтина имитация. Всичко бе истинско.

– Защо съм тук? – попита Джоан, макар със сърцето си да знаеше отговора. Хенри бе допуснал някаква грешка. Независимо от страшната обстановка Джоан се разтревожи за него. Какво му се бе случило? Обърна се към Карлос.

– Какво, ще ме наказвате ли?

– Не – отвърна небрежно свещеникът, сякаш говореше за времето. – Ще бъдеш убита.

Джоан почувства как коленете и се разтрепериха. Горещата стая изведнъж и се стори убийствено задушна. Усети, че и прилошава.

– Не... не мога да разбера защо – смотолев.

– Не ти и трябва – отвърна Карлос и кимна на едрия монах.

Монахът навлече чифт кожени ръкавици и огледа железата. Измъкна ги от жарта и огледа нажежените им до бяло краища. Удовлетворен бт видяното, присви устни и каза нещо на испански.

– Иди до отсрещната стена! – Карлос и даде знак с пистолета. Джоан се олюля. Огледа отново помещението и повторно се обърна към Карлос.

– Защо е необходимо всичко това? Та ти можеше да ме убиеш в килията! Карлос присви устни и огледа внимателно средствата за мъчения, преди да отговори.

– Трябва да поддържаме формата си.

Маги насочи пушката и натисна спусъка. Бледото лице срещу нея се пръсна на парчета. Извъртя се на пета и избра следващата мишена. Изстрелите на карабината заглушаваха писъците и ревовете. Действаше по инстинкт. Отново стреля и уби следващия разузнавач, одързостил се да се доближи до нея. Успя да чуе ужасяващия му писък, когато той се стовари сред събратята си.

Тя насочи дулото на пушката надолу и просъска през стиснати зъби. Петте чудовища, които бе убила досега, отвличаха вниманието на

глутницата. Нещо я докосна по рамото и тя бързо извъртя пушката.

– Недей! Аз съм! – изкрещя Сам на ухото и и я стисна за рамото. Маги облиза изсъхналите си устни.

– Какво ще правим? – изстена. Зверовете все още ги обкръжаваха в центъра на площада и не отстъпваха. С изстрелите си тя не успя да разчисти пътека към избавлението. Мястото на всяко убито от нея чудовище се заемаше от неколцина други.

– Броях изстрелите – каза Сам. – Остава ти само един патрон.

– Боже мой! – възкликна Маги и погледна карабината. Не трябваше да изразходва напразно последния си патрон. Заповяда на ръцете си да не треперят.

– Нека опитам и аз. – Сам отмести карабината.

– С какво? – учуди се тя.

Той повдигна златния нож.

– Помниш ли чудовищата в некропола?

– Сам, за да се получи нещо, ще трябва да ги допуснеш много близо до себе си – отбеляза Маги и издърпа пушката от ръката му.

– Може и да не си права – отвърна Сам и застана пред нея. С една ръка вдигна високо златната кама, а с другата размахва каубойската си шапка. Изрева предизвикателно към тълпата.

Стотици създания откъснаха погледи от плячката си и отговориха на Сам с ответни рекове.

Тексасецът сложи шапката си и задържа високо единствено камата. Ревовете започнаха да затихват, когато погледите забелязаха златното и острие. В единия край на тълпата се чу уплашен шепот. Сам го чу. Изглежда, там бе слабото място в нея. Погледна натам и започна да размахва камата във въздуха, като изрева гневно още няколко пъти.

Стената от бледи тела започна да се отдръпва от него и да се разкъсва.

– Движете се плътно до гърба ми – прошепна Сам на Маги и Денал. Маги пусна голото момче пред себе и прикри отстъплението им с карабина в ръка. Не забрави, че разполагаше само с един патрон. Сам бавно се доближи към тълпата, като не преставаше да размахва енергично ножа и да ръмжи.

Няколко чудовища с уплашени писъци се отдръпнаха от пътя му. Целостта на тълпата бе нарушена. Броят на чудовищата, избягали с кръвавите късове месо, които бяха успели да отмъкнат, престана да расте.

– Струва ми се, че се получава – сподели Сам. Внезапно нещо се нахвърли върху него. Нещо, което имаше зачатъци на криле на гърба.

Ловец, Сам отстъпи крачка и се препъна в Денал.

Маги леко се отдръпна встрани, успя да се задържи на крака и насочи пушката към нападателя. Твърде бавно обаче. Сам падна върху момчето, когато чудовището се стовари отгоре им. Денал изпищя от ужас. Сам насочи срещу него единственото си оръжие – камата. Ревящият звяр се наниза на острието и. То изглеждаше малко в сравнение с кривите нокти и острите зъби на нападателя. Ефектът обаче съвсем не бе малък.

Крилцата на чудовището внезапно се размахаха. Създанието сякаш се понесе нагоре, когато се отскубна от острието. Издаде звук, от който Маги потрепери. Сетне се изтърколи върху каменния площад и застина с корема нагоре. Измежду пръстите му, с които притискаше ранената си гръд, се подадоха пламъчета. Белезникавата тълпа, която ги обкръжаваше, застина и се взря в него с широко разтворени немигащи очи.

Пламъците, подобно пожар в запалено стърнище, бързо се разпротряха върху цялото тяло на създанието. То започна страдалчески да се гърчи и сякаш се опита да извика. От гърлото му обаче излязоха пламъци, подобни на огнени езици, и сетне главата му изгоря. От почернялото като въглен неподвижно мъртво тяло продължиха да струят пламъчета. Сам и Денал вече се бяха изправили на крака.

– Да тръгваме! – подкани ги Сам.

Тексасецът размахна отново камата, но този път никоой не се опита да го предизвика. Останалите чудовища бързо му дадоха път. Тройката се насочи към изхода, затаила дъх.

Маги хвърли последен поглед върху димящото тяло на нападателя. Спонтанно изгаряне. Добави и този факт към загадките. Поклати глава. Моментът не бе подходящ да ги решава. Пренасочи вниманието си към съществата пред тях.

Сам продължи да сплашва малкото чудовища, които все още се мотаеха пред тях. Едно изключително едро, цялото от мускули и кости, ги изгледа с ненавист. От всички тукашни създания бе единственото, което изглеждаше добре нахранено. Приличаше на горила, само че безкосмена и бледа. Маги разпозна в него един от водачите на глутницата. Забеляза, че и то нямаше външни полови органи. Досуц като Пачакутек, помисли си.

Сърцето на Маги се сви, когато в главата и се роди ужасяваща догадка. Бе така шокирана от предположението си, че не забеляза какво държи чудовището в другата си ръка.

– Сам! – изкрещя уплашено.

То замахна и замери тексасеца с камък, голям колкото тиква. Сам не успя да се отмести навреме. Парчето гранит го удари в китката. Ножът падна от ръката му и се озова сред група зверове.

Гигантското животно победно изрева и удари огромната си гръд с юмрук. Други създания на площада последваха примера му. Лишена от камата, тройката остана без оръжие. Маги насочи пушката си към ревящата горила.

– Млъкни, глупако! – Натисна спусъка. Чудовището се сгромоляса по гръб върху камъните. Краката му трепнаха за миг и застина.

След като ехото от изстрела заглъхна, на площада отново се възцари тишина. Никой не помръдна. Глутницата, останала без водач, изпадна в униние.

– Сам, това бе последният ми патрон.

– Според мен задържахме се прекалено дълго тук. Сякаш го разбраха, създанията започнаха отново бавно да се приближават към тях.

– Можеш ли да тичаш бързо? – каза тексасецът на Денал.

– Има си хас да не мога! – отвърна Денал и се затича по празната улица. Сам и Маги го последваха.

Зад тях се разнесоха сърдити писъци и крясъци. Започна преследване. След като пляквата побягна, глутницата се освободи от унинието. Жаждата за кръв надви страха им. По съседните улици зад бегълците се устремиха разузнавачи. Белите им тела започнаха да се мятат сред къщите като сенки. Съвсем близо зад тях тичаха ловците.

Маги се опитваше да не изостава от Сам и в същото време да претметне пушката на рамо.

– Хвърли я! – извика Сам.

– Но...

Сам забави ход и и отне пушката. После я захвърли зад тях. Старата карабина издрънча върху камъните.

– Предпочитам да спася теб, а не една проклета ръждясала пушка.

Маги, освободена от товара и сякаш окуражена от думите на Сам, се затича по-бързо. След малко напуснаха селото и се озоваха на пътеката през джунглата. Клоните и храсталаците малко ги забавиха, но те продължиха да тичат напред независимо от ударите и одраскванията. Голяят Денал тичаше на няколко метра пред тях.

– Тичай към тунела! – викна му Сам.

– Към какъв тунел? – попита Денал, като насмалко не се препъна.

Маги съобрази, че Денал не си спомняше как се е озовал тук.

– Просто не се отклонявай от пътеката, Денал! Тя води право към

тунела!

Момчето се затича по-бързо. Сам и Маги се стремяха да не изостават. Чува зад себе си пукота на счупени клонки и радостния вой на преследвачите.

Бяха задъхани и престанаха да разговарят. Полезрението на уморената Маги се стесни и краката и започнаха да изтръпват. Забави ход. Внезапно усети как ръката на Сам я поема.

– Недей, Сам, остави ме – опита се да го възпре. Бе обаче твърде уморена, за да му се съпротиви.

– Друг път – каза той и продължи да тича редом до нея. Бягството изглеждаше безкрайно. На Маги пътеката и се стори много дълга.

Слънчевата светлина най-после се завърна. Джунглата остана зад тях. Черното око на тунела бе само на няколко метра разстояние. Пред него бе застанал Денал и се оглеждаше колебливо.

Сам повлече Маги по малкото възвишение, водещо към тунела.

– Влизай вътре! – каза на момчето.

Маги се обърна. От джунглата изкочи цяла група преследвачи. Някои създания тичаха на два крака, други – на четири.

– Денал, влизай вътре!

– Не... Не мога! – заскимтя момчето.

Маги погледна Денал. Той все още стоеше до входа. Няколко пъти тръгнаше към него, но веднага се връщаше обратно.

Сам и Маги го достигнаха. Тексасецът я блъсна в тунела.

– Влизай!

Маги нахълта в тунела. Потъна в мрака и престана да вижда. После се обърна и видя как Сам прегърна Денал. Момчето запищя неистово, когато Сам скочи в тунела и се озова до нея. Денал се загърчи в обятията му.

– Какво му става? – попита Маги, след като заедно със Сам закуцуха във вътрешността на тунела. Денал продължи да се гърчи.

– Според мен има някакъв пристъп – допусна Сам и притисна още по-плътнo момчето към себе си.

Пространството зад гърба им се изпълни с писъците и стонове на чудовищата. Маги извърна глава и ги погледна. Бяха се струпали пред входа на тунела и размахваха ръце, но нито едно от тях не се осмели да влезе вътре. Нито едно от тях не посмя да преследва отдалечаващата се плячка.

– Няма да влязат тук – промърмори Маги и се намръщи. Като Денал, каза си наум.

Останал без сили, Сам се свлече на пода. Бе изтощен и коленете му трепереха. Положи Денал на земята. Момчето гледаше с безумен поглед, а от устата му започна да излиза пяна. Издаваше хъркащи звуци.

– Така и не разбрах какво му стана – учуди се Сам. Маги изглежда още веднъж шумната тъпла пред входа на тунела и бавно поклати глава.

Денал най-сетне се изкашля. Тялото му се отпусна. Маги докосна момчето, като си помисли, че може да умре. Погледът на Денал обаче се проясни. Той я погледна, после бързо седна, сякаш се бе събудил от кошмар.

– Que paso?¹² – попита на испански.

– Наложил ми се да те вкарам в тунела насила – обясни му Сам. –
Защо?

Денал присви вежди и след миг премина на английски.

– То не искаше да ме пусне вътре.

– Кое не искаше да те пусне вътре?

Денал постави пръст на челото си и притвори очи.

– Не знам.

Маги подозираше какъв е отговорът.

– Това бе храмът – каза тя.

– Какво? – попита Сам.

– Хайде да се махаме оттук.

Сам помогна на момчето да се изправи и бавно я последваха към далечния изход. Някъде пред тях се виждаха светлините на двата факела, поставени пред входа на пещерата, в която се намираше Храма на слънцето на инките.

Когато достигнаха пещерата, Маги забави ход и спря. Огледа внимателно олтара и златните нишки, надвиснали над него. Сам се доближи до нея, без обаче да престава да наблюдава пространството зад тях.

– Ако мястото, откъдето се измъкнахме, бе раят на инките, съвсем не бих искал да попадам в ада им – смотолеви.

– Струва ми се, че това е техният ад – каза Маги и посочи с поглед златния храм.

Денал се постара да стои колкото се може по-далеч от златното помещение. Сам се доближи до Маги.

– Разбирам те. Трудно е да се повярва, че инките са хранели тези чудовища с децата си.

– Не, Сам, не си разбрал правилно. Именно тези чудовища са

12. „Какво се случи?“ (исп.). – Б. пр.

техните деца – обясни Маги на Сам, без да обръща внимание на удивеното му лице. Вече бе време да изложи гласно теорията си. – Казаха ни, че храмът взима децата им, превръща ги в богове и ги изпраща в ханан пача. – Маги посочи отново далечния изход, където вече само един звяр продължаваше да скимти пред входа. – Ей тези са липсващите деца!

– Но как... защо...

Маги докосна рамото на Сам.

– Вече се опитвах да ти обясня нещо. Видях Пачакутек без кралските му одеяния. Тялото му е безкосмено, бледо и без полови органи. Бе досущ като тялото на тези чудовища. Като тялото на големия звяр, който застрелях, един от водачите на глутницата.

Сам присви вежди и като че ли се колебаеше дали да вярва на думите и. Погледна храма.

– Искаш да кажеш, че това нещо наистина му е създало ново тяло?

– Дотолкова, доколкото му е било по силите. Тъй като е бил Сапа Инка, дало му е тяло на водач на глутница.

– Но това е невъзможно!

Маги се намръщи.

– А излекуването на коляното на Норман възможно ли бе? А оправеното му зрение? А внезапната му способност да разговаря с инките? Я се замисли върху всичко това, Сам! – Тя кимна към храма. – Това нещо тук представлява своеобразен биологичен регенератор. То направи така, че инките да живеят по четиристотин години. То създаде ново тяло за вожда им. Защо обаче? Защо го прави?

Сам поклати глава. Маги махна още веднъж с ръка по посока на долината на чудовищата.

– Ей, това там е цената за вечния живот тук. Децата. Отнема им децата и прави експерименти с тях. Не знам какви. Каквато и да е обаче целта му, този храм използва децата на инките като морски свинчета. Колкото до самите селяни, те са просто като говеда, включени в генетичен експеримент.

– А Денал? – попита Сам.

Тя погледна момчето. То не бе променено. Или почти не бе променено – не трябваше да се забравя нежеланието му да влезе в тунела.

– Според мен храмът се нуждае от по-податлив на обработка генетичен материал, от по-млади клетки, клетките на младенци. Денал бе прекалено стар за тази цел. Храмът се отнесе към него така, както към всички останали експериментални обекти. След като престана да се интересува от него, присади му някаква фобия, която не му позволява да

се завърне. Ти видя, че, подобно на чудовищата, Денал нямаше да успее сам да влезе тук. Предполагам, че създанията, които срещнахме в некропола преди два дни, са стигнали дотам от долината през други тунели, може би в търсене на изход, и са се озовали в капан. Допускам, че им се разрешава да ходят където си искат, освен в долината на селяните. Това им е абсолютно забранено.

– Защо? – Защото храмът защитава инвестицията си от собственици си биологични отпадъци. Той не може да си позволява да рискува и да поставя под заплаха източника си на суров генетичен материал. Заради това закриля обитателите на селището.

– Ако тези създания обаче представляват опасност, защо храмът не ги унищожава, след като приключи експериментите си с тях? Защо им позволява да живеят?

– Не знам. Може би съседната долина също е част от експеримента, място за тестване на тези създания. Може би така се проследява доколкото те успяват да се адаптират към реална среда и да се впишат в нея.

– Какво мислиш за начина, по който изгоряха, след като ги нараних?

– Това е спонтанно изгаряне. Механизъм за застраховка. Забелязали, че и върховете на копията на пазачите на Денал бяха от същия метал? Очевидно достатъчно е само одраскване с тях, за да се задейства цяла енергийна каскада. Това е просто още едно средство за защита на жителите на селището.

Сам отново погледна храма. Очите му се бяха изпълнили с ужас.

– Това все още ми се струва трудно за вярване. Като имаме обаче предвид случилото се с Норман, по всяка вероятност си права. Защо обаче храмът прави всичко това? Каква е неговата крайна цел? Кой го е построил?

Маги смръщи вежди. Тя също нямаше отговор на тези въпроси. Тъкмо понечи да поклати глава, когато тунелът се изпълни с нови звуци. Звуците, издавани от двигател с вътрешно горене.

Сам и Маги едновременно се извърнаха към другия изход на тунела. Шумът идваше оттам, от долината, където се намираще селището.

– Да тръгваме! – каза припряно Сам и всички се отправиха с бързи крачки към отвора, от който струеше слънчева светлина. Когато стигнаха до изхода и притвориха очи от светлината на утринното слънце, Сам погледна нагоре. – Погледнете! Кавалерията ни се притичва на помощ!

В покритото с облаци небе се появи тъмна сянка. Когато започна да се спуска, превърна се в черно-зеленото тяло на военен транспортен

хеликоптер.

– Това е чичо Ханк! Слава Богу!

Маги също въздъхна с облекчение:

– Ще се радвам най-после професорът да поеме тази история в ръцете си.

Сам я прегърна. Тя не оказа съпротива.

След миг в дъното на долината се появи нов звук, който се смеси с шума на моторите. Барабани. Инките очевидно бяха забелязали странната птица, спускаща се в тяхната долина. Тя се изпълни и с кънтежа на гонгове, шумен и изпълнен с гняв. Маги и Сам се спогледаха.

– Това са бойни барабани! – констатира Маги. Сам отмести ръка от рамото и и усмивката му изчезна.

– Нищо не разбирам. Очаквах Норман да предупреди инките, че не трябва да се боят от професора и хората му.

– Нещо не се е получило както трябва.

Сам се намръщи.

– Трябва да открия чичо и да го предупредя. – После тръгна по стръмната пътека.

Хеликоптерът започна да се спуска към нивата с киноа в края на джунглата. Стъблата на растенията се наклониха под въздействието на въздушната вълна, образувана от моторите.

– А Норман? – извика Маги, като се опита да надвие рева на хеликоптера. Сам не и отговори и ускори ход.

Когато хеликоптерът се приземи върху зелената площ, Норман се скри в края на джунглата. Намери убежище зад листата на трънлив храст. Пред очите му бяха образували пътечка малки зелени мравки, твърде заети с грижите си, за да обръщат внимание на приземилия се хеликоптер.

Норман обаче сякаш пое силния шум на двигателя направо в сърце то си. Искаше да си внуши, че не бе разбрал правилно думите на професор Конклин. След това, което се случи през изминалата седмица, нищо чудно да съм станал параноик, рече си. Не излезе от укритието си, дори и когато вратата на пътническия отсек на хеликоптера се отвори. Усещаше, че не греша. Професор Конклин очевидно се бе опитал да го предупреди за нещо. За какво обаче? Скоро разбра отговора на този въпрос. От хеликоптера слязоха много мъже. Едни бяха облечени в маскировъчни униформи, а други, в кафяви монашески раса. Всички тези хора, включително и монасите, се движеха по твърде добре познат му начин и

нямаше как да ги възприеме като спасителен отряд. От товарния отсек бяха свалени сандъци. Норман видя как мъжете си подават автомати. Някои от тях коленичиха и прикрепиха към оръжията си гранатомети.

Норман се скри още по-плътно зад храста. Осъзна, че, съвсем не бе показал признаци на параноя.

В дълбочината на джунглата барабаните и гонговете замлъкнаха. Норман затаи дъх. Радваше се, че бе казал на Пачакутек да вдигне селището по тревога. Норман бе смятал, ако нямаше опасност, да придружи професора до селището и да го представи, за да се избегнат кръвопролития.

Замисли се дали да се завърне в селището. Инките се бяха подготвили за отбрана. Не обаче за такова нещо. Трябваше да ги предупреди да избягат. Норман обаче добре знаеше, че Пачакутек нямаше да позволи това. Дватамата тази сутрин разговаряха дълго. На Норман му стана съвършено ясно, че кралят не смяташе да позволява никому да посяга върху автономията на племето. Пачакутек не бе от тези, които бягат.

И така Норман остана в скривалището си и продължи да наблюдава новопристигналите. Водачът на групата, грамаден мъж в маскировъчна униформа и шапка, даде няколко заповеди и подготви хората си за поход към селото, Те бързо изпълниха заповедите. Бяха изминали едва десет минути от кацането на хеликоптера, а бойният отряд вече бе готов за действие. Тези хора действаха с деловитостта и точността на военни.

Двама души тръгнаха напред, Приклекли, преминаха под витлото на машината и тръгнаха по главната пътека към селището. Норман бе сигурен, че бяха видели тази пътека от хеликоптера. Други четирима ги последваха с по-бавен ход, предпазливо и с пръсти върху спусъците. Едрият им водач, зачервен и изпотен, вървеше зад тях. Бе въоръжен само с пистолет и охраняван от въоръжен мъж.

Норман изчака цялата група да изчезне в джунглата, преди да си поеме дъх. Чудеше се какво да прави. Трябваше да се свърже със Сам. Погледна в посока към скалната стена, където се намиреше тунелът, но не можа да научи нищо за съдбата на приятелите си. Джунглата закриваше отвора от погледа му. Ако можеше да прекоси джунглата...

Тъкмо щеше да се раздвижи, когато чу други гласове. От другия край на хеликоптера слязоха още двама души. Норман веднага разпозна професора. Бе небръснат и сякаш спал няколко дни с дрехите си. Горделивата му походка обаче не се бе променила.

Професорът направи крачка напред, блъскан в гърба от висок мургав мъж в монашеско расо. Бандитът имаше черна коса и мургава кожа.

На гърдите му висеше сребърно разпятие.

Норман не можа да си обясни използването на тази религиозна бутафория. Зад него навярно се криеше някаква хитрина. Вслуша се в гласовете.

– Ще трябва да изпълнявате безусловно нашите заповеди – заплаши високият мъж. – Инак студентът при разкопките ще бъде сполетян от съдбата на вашата приятелка.

Норман забеляза, че раменете на професора бяха отпуснати. Като на човек, претърпял поражение. Безсилно стисна юмруци. Бандитът очевидно имаше предвид Филип. Студентът от Харвард навярно се бе превърнал в заложник.

– Всички пленници ще бъдат разпитани – продължи бандитът. – Вие ще ни помогнете при разпита.

– Разбрах – отвърна Хенри. – Ако обаче племенникът ми или който и да е от студентите пострада, всички можете да си ебете майката.

В отговор мъжът го погледна мрачно, но не каза нищо. Със свободната си ръка измъкна цигара от джоба си.

Норман смени позицията си и дясната му ръка се оказа върху къс вулканична скала. Стисна камъка и погледна човека, който охраняваше професора. Ако успееше да се промъкне покрай базалтовата стена, хеликоптерът щеше да го закрие от бандита. Норман започна леко да се отмества към края на джунглата. Бе забелязал, че дори и пилотът на хеликоптера се бе включил в шурмовата група, и там бе останал само охранителят. Ако рискуваше, можеше да спаси всички. Ако успееше да освободи професора, можеха заедно с него да се присъединят към групата на Сам.

Норман стигна до края на стената от вулканичен базалт, пое си дълбоко дъх и бързо прекоси няколкото метра открито пространство, делиещи го от другите скали. Скри се отново в сенките и зачака около него да засвистят куршуми. Бе сигурен, че са го забелязали. Не се случи нищо. Подпря се за миг на скалата. Претегли с ръка парчето вулканичен камък, което държеше, и се замисли дали постъпката му е умна. Не изчака страхът да го скове и продължи да се движи напред, като пълзеше като рак в сянката на базалтовите скали.

След като реши, че е изминал достатъчно голямо разстояние, позволи си да надникне иззад скалите. Бе преценил точно разстоянието. Огромната маса на хеликоптера го делеше от бандита. Прехвърли се през тях колкото се може по-тихо. Шумът, който издаде при това движение, му се стори силен, но знаеше, че си внушава това. Трябваше да излезе

на открито.

Затича се, притиснал камъка към гърдите си. Сърцето му туптеше толкова силно, че навярно и инките от селището можеха да го чуят. Професорът и бандитът се оказаха с гръб към него. Бяха се втренчили в джунглата. Бандитът с расото изпусна облаче дим.

Норман си пое дъх и захапа устната си. Можеше да започне да пълзи бавно, а можеше и да се опита да тича. Кракът обаче все още го наболяваше и не бе сигурен дали ще може да тича достатъчно бързо. Тръгна с предпазливи крачки към бандита.

Бе само на една ръка разстояние от него, когато наоколо сякаш всичко се взриви. Цялата долина се изпълни с взривове. Центърът на джунглата сякаш избухна. От небето заваляха пламтящи отломки.

Норман не можа да скрие удивлението си и шумно въздъхна. Бандитът го чу, изви се на петата си и приклезна. Норман видя насочен срещу себе си пистолет.

– Пусни камъка! – заповяда човекът.

Бе излишно да му дава такова нареждане. Камъкът и без това бе започнал да се изхлузва от уморените му пръсти. От джунглата се раздадоха писъци и виковете. И много изстрели от огнестрелно оръжие. Норман срещна погледа на Хенри. Професорът имаше вида на победен човек, изгубил всякакви надежди.

– Съжалявам, професоре – каза Норман.

Сам веднага спря, когато в долината се раздаде първият взрив. Видя и дъжда от пламтящи отломки.

– Какво, по дяволите... Приклезна.

Денал последва примера му.

– Та те нападат селището! – извика Маги.

Очите и бяха широко отворени.

– Чичо Ханк никога не би направил такова нещо – каза Сам.

– Ами ако не е професорът? Ами ако някой друг е видял сигналните огньовете? Крадци или иманяри например. Нищо чудно това да са същите мръсници, които започнаха да копаят тунел в обекта. Може да са прихванали нашата радиовръзка.

– Какво ще правим? – попита Сам.

– Ще ги спрем – отвърна Маги. Погледът и бе изпълнен с решителност. Кимна по посока на хеликоптера, частично закрит от джунглата. – Ако това нещо излезе от строя, няма да има къде да ходят. Сетне ще се обадим на професора и ще му кажем да дойде тук с армия или полиция.

Не можем да им позволим да убият и ограбят това, което открихме тук.

Сам кимна в знак на съгласие.

– Права си. Ще трябва поне да се опитаме да направим това. Ще отида да разузная местността и да проверя какво става.

– Не, няма да се делим – противопостави се Маги. Сам се намръщи, но тя не промени решението си.

– И аз ще дойда с вас – каза Денал. Сам реши, че той не се прави на герой. Просто не искаше да остава сам. Особено гол и невъоръжен.

Сам се изправи и огледа долината.

Откъм джунглата се разнесе автоматична стрелба. Чуха се и силни експлозии и към небето полетяха камъни и дървета. Чуха се и бойните викове на инките, смесени със стенанията на умиращите.

– Добре – съгласи се Сам. – Няма да се делим. Не трябва обаче да вдигаме шум. Ще се промъкнем в джунглата и ще се доближим до хеликоптера, доколкото е възможно. Ще трябва да разберем дали някой го охранява. Маги кимна и тримата се отправиха на път.

Сам ги поведе по пътеката и след малко прекосиха храсталациите и се озоваха в джунглата. Докосна устните си с пръст и поведе останалите само със знаци. В джунглата звуците бяха заглушени.

Като се привеждаше, Сам тръгна през гъсталака. Трябваше да стигнат до хеликоптера, преди крадците да завладеят селището. Дано да имаше оръжия в хеликоптера. Ако трябваше да задържат долината преди идването на чичо Ханк, щяха да им трябват оръжия.

Джунглата се разреди. Наближаваха края и. Сам забави ход. Не трябваше да позволява да го пленяват. Даде на спътниците си знак да спрат и измина остатъка от разстоянието сам. Тъкмо отместваше една папрат, когато чу познат глас:

– Остави момчето, Отера! Няма защо да му причиняваш зло! Това бе чичо Ханк!

Сам отмести листата и видя откритото пространство пред себе си. Огромният военен хеликоптер приличаше на чудовищен скакалец, кацнал върху нивата. По-близо до себе си обаче Сам видя нещо, от което кръвта му изстина. Чичо му бе застанал пред човек в монашески одежди, който обаче не бе Божи служител. В дясната си ръка държеше огромен пистолет. Сам, който разбираше от оръжия, веднага го разпозна. Това бе испански астра 357, с който можеше да се спре нападащ бик. При това бе насочен към гърдите на чичо му. Наблизо имаше и трети човек, Норман. Лицето му бе побеляло от страх. Мъжът на име Отера погледна презрително чичо му.

– Откога започна тук ти да даваш заповеди? – извика, рязко извъртя пистолета и удари Норман по лицето.

Фотографът се свлече на колене и от веждата му започна да струи кръв.

– Остави го на мира! – повтори Ханк и застана пред Норман. Монахът, застанал с гръб към Сам, повдигна пистолета си.

– Слушай, дъртако, според мен вече не си ни потребен. От разговорите по радиото разбрахме, че студентчетата знаят къде е златото. Щом този тук ни е паднал в ръцете, не виждам защо още трябва да те държа жив.

За Бога! Ужасен, Сам се измъкна от скривалището си и се затича през ливадата.

Неговото появяване привлече вниманието на чичо му. Очите му се разшириха от удивление. Сам забеляза, че той се опита да не се издаде, но очевидно не успя. Реакцията му не остана незабелязана.

Отера рязко се обърна тъкмо в момента, когато Сам почти го бе достигнал. Младежът изкрещя и се нахвърли върху него. Чу се изстрел: Сам бе отхвърлен назад, далеч от човека, който заплашваше чичо му. Приземи се по гръб върху ливадата.

– Не! – чу вика на чичо си.

Сам се опита да се повдигне на лакти, но установи, че не може да се движи. Не можеше дори да диша. Някаква огромна тежест бе притиснала гърдите му. Болката се разпространи във всички посоки. С крайчеца на окото си видя как чичо му се хвърли върху гърба на бандита в расо и го събори на земята. Сам се усмихна, когато видя действията на възрастния мъж. Браво, чичо Ханк, помисли си. След това всичко почерня.

Маги, стояща съвсем наблизко, видя как Сам внезапно изскочи от скривалището си и се затича през ливадата. Какво бе намислил този глупак? Затича се и тя. Денал бе по петите и. Когато достигна скривалището на Сам, чу оглушителен изстрел. Уплашена, тя се отмести встрани. Видя как Сам се сгромоляса върху ливадата и ръцете му започнаха да се гърчат. Дори оттам успя да види как на гърдите му се появи огромна рана, от която започна да тече кръв. Престана въобще да мисли и се затича към него. Вече нямаше да се крие в канавки, когато приятелите и умираха.

– Сам!

След миг забеляза схватката, разиграваща се до тялото на тексасеца. Изглеждаше нелепа. Професорът бе седнал върху тялото на съпротивляващ се монах. Пистолетът, който все още димеше във влажната

трева, бе извън обсега на ръката му. Внезапно, подобно на призрак, отнякъде се появи Норман. Бе вдигнал над главата си огромен червен камък. Стовари го с все сили върху главата на падналия мъж. Човекът престана, да мърда и професор Конклин слезе от гърба му. След това се затичаха към Сам. Пръв стигна професорът. Веднага коленичи до племенника си.

– Не, Боже мой... Не!

Норман и Маги се появиха едновременно. Норман се приведе и се опита да напипа пулса на Сам. Маги се отпусна бавно. Видя, че погледът, който Сам бе втренил в небесата, бе изцъклен. Очите му бяха празни.

Джоан, подканвана от насочен към нея пистолет, тръгна към стената с веригите. Даваше си сметка, че ако позволише да я оковат, непременно ще загине. Нямаше да има никакви шансове за спасение. Мозъкът и започна трескаво да прехвърля различни сценарии. Само един и се стори убедителен.

Въпреки допрения до гърба и пистолет на брат Карлос, докосна яката си. Измъкна незабележимо пластмасовата банела и взе от нея голямата колкото слъза мека проба от веществото Z. Моментът за това, което бе намислила, трябваше да е точен.

На път към стената премина покрай грамадния разголен монах, който все още продължаваше да се радва на сгорещения мангал. Човекът разбъркваше жарта с един от железните прътове. От крайчеца на устата му бе потекла лига. Якият скот очевидно гореше от желание да изпробва железата върху плътта и. Забеляза нейния поглед и и отвърна с едва ли не сладострастна гримаса. У Джоан до този момент имаше известно чувство за вина за това, което щеше да направи. Изпари се мигновено.

Като се доближи до монаха, незабележимо подхвърли късчето метал в мангала, сетне рязко се обърна и скочи. За нейно щастие скокът и бе успешен. Взривът бе далеч по-силен, отколкото очакваше. Бе повдигната във въздуха от взривната вълна и се сгромоляса върху каменния под. Падна върху ръцете и коленете си. Усети опарвания по гърба си и във въздуха се понесе миризма на изгоряла коприна. Веднага се обърна по гръб, за да охлади тялото си чрез допир в студения камък.

Мангалът зад гърба и се бе изкривил до неузнаваемост. Железните пръти се бяха разпилели. Един от тях дори се бе забил дълбоко в дървена носеща греда. Ехото от взрива бавно започна да затихва и звънът в

ушите и премина в пишене. Погледна едрия монах. Бе проснат по гръб на няколко метра от нея. Повдигна измъчено ръка и отмести горящ въглен, полепнал върху корема му. Приседна. Половината му лице бе почерняло. Джоан първоначално помисли, че е от сажди. Човекът обаче изстена и тогава стана ясно, че кожата му е овъглена. Веднага се напука и под нея зинаха дълбоки червени рани. По врата му започна да се стича кръв. Боже мой! Джоан отмести поглед встрани.

Карлос въобще не бе пострадал. Бе успял не само да се изправи, но и да набере номер по телефона, закачен на стената, и да каже нещо на испански. Вероятно бе поискал помощ. След като приключи, постави слушалката на мястото и и се надвеси над ранения. Монахът се опита да го хване за панталона, но отецът се отдръпна и отиде при Джоан.

– Ставай! – подкани я за пореден път с пистолета. Джоан се изправи и изпъшка, след като обгорелият гръб на блузата и се отлепи от тялото и. Карлос се намръщи и нареди на Джоан да се обърне, за да може да огледа раните и. – Ще оживееш.

– Докога обаче? – попита тя с кисела усмивка. – Докогато отново решиш да ме убиеш? Какво всъщност се случи?

Карлос махна пренебрежително с ръка към стенения на пода човек.

– Зелен е. Тепърва ще има още много да се учи.

Джоан сведе поглед, за да скрие удовлетворението си. Карлос мислеше, че монахът е виновен за взрива. Чудесно. Сега и предстоеше да направи следващата стъпка. Измъкна от яката си втората капчица злато, скри я под нокътя си и после бръкна в джоба си. Измъкна оттам цигарата, която Карлос и бе дал вчера. С треперещи пръсти я сложи в устата си.

– Нали нямаш нещо против? Карлос погледна гнусливо лежащия монах.

– Пуши. Ще минат поне няколко минути, докато дойдат да го приберат. – В ръката му се появи запалка.

Тя се приведе, запали цигарата си и кимна в знак на благодарност. Всмукна дима дълбоко и с видимо наслаждение.

– Така се чувствам по-добре – каза и издиша дима по посока на Карлос.

Забеляза, че той погледна огънчето на цигарата и. Зениците му леко се разшириха, когато усети миризмата на никотин.

Тя всмукна втори път и му подаде цигарата. Отново изпусна дима с наслаждение.

– Заповядай. На мен това ми е достатъчно.

Той прие цигарата и с надменна усмивка.

– За здравето си ли се опасяваш?

Тя повдигна рамене. Бе твърде напрегната и се боеше, че гласът и може да я издаде. Погледна късчето злато, прикрепено към долната част на цигарата на по-малко от сантиметър от запаления връх.

– Пуши спокойно – успя да промълви най-сетне.

Карлос повдигна цигарата в знак на благодарност. После се усмихна и я поднесе до устните си. Джоан отстъпи леко назад и присви рамене.

Видя как монахът дръпна силно от цигарата и пое дълбоко дим. Огънчето и се нажежи до червено. Джоан отскочи встрани, когато видя как бялата хартия започна да изгаря в непосредствена близост до златното петънце.

Този взрив не бе толкова силен, колкото предишния. Все пак Джоан падна на колене.

Извърна се. Ушите и повторно забучаха. Карлос все още стоеше изправен, но на мястото на лицето му вече имаше дълбока, подобна на кратер, дупка. Димяща развалина. После падна по гръб, като се сгромоляса върху обгорелия монах, който запищя неистово.

Джоан се изправи и повдигна пистолета. Огледа набързо раните на дебелия монах. Изгаряне от трета степен върху шейсет процента от повърхността на тялото. Човекът бе вече мъртъв, но все още не го знаеше. При такова изгаряне бе невъзможно да оживее.

– Май играта с огъня може понякога да бъде и неприятна, нали?

Вдигна пистолета и се прицели в точката между очите му. Монахът я погледна ужасен и изгуби съзнание. Тя въздъхна и прибра пистолета. Не и бе по силите да направи това дори когато ставаше дума да се спестят болките на един човек. Заряза монаха.

Трябваше да пести времето си. Разполагаше с пистолет и с едно последно парченце злато. Нищо не трябваше да и попречи да избяга. Отмести се от двете неподвижни тела и погледна трупа на Карлос за последен път.

– Ти бе напълно прав, Карлос – каза, докато вървеше към вратата, – пушенето наистина вреди на здравето.

Маги докосна по рамото Хенри, коленичил над тялото на племенника си. Раменете му бяха увиснали и хлипаше. Маги знаеше, че, не е възможно да го утеши с думи. Бе научила това през годините, прекарани в Белфаст. След всяка битка между ирландци и англичани, между

католици и протестанти, винаги оставаха страдащи майки и бащи. Това бе глупаво и безумно.

Зад гърба и продължаваха да се разнасят изстрели, макар и по-спорадично отпреди. Най-интензивната стрелба бе приключила. Инките не разполагаха с молитви, които да ги опазят от такова оръжие.

Погледна лицето на Сам. Не можеше да събере сили да задържи по-дълго поглед върху ужасната кървава рана на гърдите му. Каубойската му шапка бе отхвъркнала при изстрела. Без нея изглеждаше едва ли не гол. Пясъчната му коса бе разрошена, сякаш спеше. Тя се присегна и докосна един кичур зад ухото му. Настъпи момент, когато повече не можеше да сдържа сълзите си. Зрението и се размъти.

Хенри стисна ръката и. Усещаше болката и, но и той самият се нуждаеше от подкрепа. Хладните му пръсти обгърнаха китката и. Там, където думите бяха безсилни, помагаше физическият допир. Тя се доближи до професора.

– Сам... – изстена Маги.

От другата страна на тялото на Сам бе коленичил Норман. Стоящи-ят зад него Денал не каза нищо. Голото момче сега се бе покрило с пончото на Норман; фотографът бе останал само с панталони, дълги до коленете. Норман се изкашля.

– Маги, какво ще кажеш за храма? – попита тихо. – Може би... Може би би могъл да... – не довърши мисълта си и повдигна рамене.

– Какво? – попита Маги и го погледна с просълзените си очи.

– Не забравяй историята на Пачакутек – каза Норман и кимна към неподвижното тяло на Сам.

Скръбта и бе заменена от ужас. Очите и се разшириха. Пред погледа и се появи бледото тяло на Сапа Инка. Спомни си и това, което бе видяла в съседната долина. Бавно поклати глава. Храмът не предлагаше спасение. Не можеше да си представи как ще му предложи тялото на Сам.

– За какво... За какво става дума? – изхлипа Хенри.

Норман кимна към вулканичната стена.

– Там има нещо, открито от инките. Устройство, което лекува – съобщил фотографът. После показа коляното си и разказа за нараняването си.

От изражението на професора пролича, че не вярва на ушите си. Обърна се към Маги, за да чуе потвърждение от нея. Тя кимна утвърдително.

– Но Сам е... мъртъв – каза Хенри.

– Кралят пък е бил направо обезглавен – възрази Норман и се обърна към Маги. – Длъжни сме поне да направим опит.

Хенри се изправи, след като чу звука на друга граната. Изстрелите се приближаваха до тях.

– Не можем да си позволим да рискуваме – каза строго. – Трябва всички да се укриете. Това е единствената ни надежда за оцеляване.

Маги престана да го слуша, след като чу „да се укриете“. Една част от нея искаше да се съгласи с професора. Да тичаме, да се крием, да не позволяваме да ни хванат. В сърцето и обаче се бе появило нещо ново, което не и позволяваше да разсъждава по този начин. Погледна неподвижното лице на Сам и по бузата и се стече сълза. Избърса я с пръст. Помисли си за Патрик Дъган, за Ралф, за родителите си. А сега това се бе случило и със Сам. Бе и омръзнало да се крие от смъртта.

– Не – прошепна Маги. Взе шапката на Сам и после се обърна към другите. – Ще закараме Сам в храма. Няма да им позволим да ни победят.

– В хеликоптера има носилка – каза Норман. – Видях я, когато отидох да потърся въже, за да вържем монаха.

Маги извърна поглед към мъжа, който бе застрелял Сам. Продължаваше да лежи в безсъзнание на земята. Бе крайно пребледнял и дишането му бе накъсано. За всеки случай вързаха краката и ръцете му. Решиха да не му запушват устата, защото и без това дишаше трудно. Гърдите и се изпълниха с гняв, когато го погледна. Отмести поглед към хеликоптера.

– Добре. Донесете носилката.

Норман и Денал се затичаха към отворената врата на вертолета.

– Маги, Сам е мъртъв – каза Хенри. – Правиш грешка. Това може да застраши живота на всички ни.

– Омръзна ми да се крия в канавки – противопостави се Маги на професора. Сети се за обидните думи на Сам, когато тя се възпротиви за подслушването на шамана и краля. Бе се опитала да оправдае себе си, но Сам се бе оказал по-близо до истината. Тогава се бе поддала на страха. Това обаче повече нямаше да се случи. – Ще направим това, което сме намислили. – Погледна решително Хенри в лицето.

Появиха се Норман и Денал с армейска носилка в защитен цвят и спорът приключи. Хенри се намръщи, но помогна да наместят тялото на Сам върху нея. Веднага след това се отправиха на път. Преди това Хенри прибра пистолета на монаха и го пхна в пояса си.

Тъй като бяха четирима, Сам не им се стори тежък. Въпреки това

изкачването бе трудно. Маги бързаше и и се струваше, че се движат изключително бавно. Когато стигнаха до тунела, погледна часовника си. Бяха изминали само двайсет минути. И това и се стори много време. Стрелбата в джунглата бе престанала.

– Побързайте. Не трябва да ни видят – подкани ги Маги. Със сетни усилия се вмъкнаха в мрачния тунел. – Съвсем близо е – окуражи ги Маги. – Да вървим. Факлите пред входа на златната стая едва мъждукаха. Когато влязоха вътре, Маги чу как професорът ахна от удивление. Тя се обърна и помогна да свалят Сам от носилката.

Хенри с измъчено лице продължаваше да оглежда помещението. – Та това наистина е *La sangre del diablo!* – възкликна той.

Маги знаеше малко испански и го разбра.

– Кръвта на Сатаната ли? – попита.

– Точно това търсят хората на абата. Търсят основната жила...

– Трябва веднага да положим Сам там – прекъсна го Норман. – Сигурен съм, че за това възкресение времето не е без значение.

– Какво обаче трябва да сторим? – попита Хенри. – Как да действваме?

Всички се спогледаха. Не знаеха отговора.

– Не разполагам с инструкция за експлоатация – каза фотографът. – Там обаче има олтар. Преди всичко трябва да положим Сам върху него.

– Добре, да го направим – каза Хенри.

Уловиха Сам за ръцете и краката и го положиха върху олтара. Кожата на Маги настръхна, когато влезе в камерата. Струваше и се, че я наблюдават хиляди очи. Когато поставиха Сам върху олтара, неволно докосна метала. Веднага отдръпна ръката си. Повърхността бе топла, сякаш жива. След това излезе от помещението заедно с останалите.

Всички застинаха и зачакаха нещо да се случи, някакво чудо. Не се случи нищо. Тялото на Сам просто продължи да лежи върху олтара. Кръвта му продължи бавно да се стича върху него.

– Може би сме закъснели – наруши дългото мълчание Маги.

– Не вярвам – възрази Норман. – Камапак донесъл тук главата на Пачакутек чак половин ден, след като му я отрязали, и въпреки това храмът му създал ново тяло.

– Нещо като тяло – поправи го Маги. После погледна фотографа. – Какво е направил Камапак, след като е донесъл главата? Знаеш ли нещо по този въпрос?

– Камапак ми каза, че започнал да отправя молитви към Инти, и Инти се отзовал.

Маги се намръщи.

– Точно така! – внезапно възкликна професорът. Тя го погледна в очите.

– Трябват ни молитви! Трябва ни концентрирана човешка мисъл! – каза развълнувано Хенри и ги погледна така, сякаш това обяснение бе достатъчно. – Това злато... тази Кръв на Сатаната, или както и да го наричат, реагира на човешката мисъл. Със силата на волята си можеш да го накараш да промени своята форма.

Маги тъкмо щеше да изрази недоверието си, когато си спомни преобразуванията на камата на Сам. Променяше формата си според техните потребности. Спомни си как се бе преобразила в собствените и ръце, когато отчаяно търсеше ключ за вратата в златната статуя в некропола.

– Молитви?

– Да! – каза Хенри. – Трябва всички да се съсредоточим и да започнем да го молим да излекува Сам!

– Нямам нищо против молитвите – каза Норман, коленичи и притисна длани една о друга.

Хенри и Маги го последваха. Тя затвори очи, но мислите и бяха накъсани. Спомни си беззникавите чудовища в съседната долина. Ами ако на Сам се случи нещо подобно? Стисна юмруци. Тя няма да допусне такова нещо. Ако молитвите вършеха работа, ще остави с молитви за излекуване да се занимават останалите. Тя ще съсредоточи мислите си върху молба до храма да не извършва „подобрения“ по тялото на Сам.

Сведе поглед и помоли храма да излекува само раните на Сам. Единствено раните. И нищо повече! Напрегна се и кокалчетата на ръцете и побеляха. Нищо повече, да те вземат дяволите! Разбра ли ме?

– Погледнете! – внезапно възкликна Денал.

Маги отвори очи.

Сам продължаваше да лежи неподвижен на олтара, но сферата над главата му сякаш оживя. От нея се появиха хиляди златни нишки, които започнаха да се вият като змии във въздуха. В краищата си започнаха да се раздвояват на други, още по-тънки нишки, с които се случи същото. Скоро нишките станаха толкова тънки, че стаята сякаш, се изпълни със златна мъгла. После облакът от златна мъгла сякаш се уплътни и започна да се спуска върху тялото на Сам. След няколко секунди той бе обвит от глава до пети от веществото и заприлича на златна статуя. Златото не престана да се движи. Подобно на блестяща пълна връв, от сферата към Сам се спусна плътно въже и се допря до златната статуя, в която той се бе превърнал. Пълната връв започна да пулсира като живо същество. На

Маги започна леко да и се гади. Изправи се. Хенри и Норман я последваха.

– Как мислите, ще се получи ли нещо? – попита Хенри. Никоой не му отговори.

– По-уместно е да се запитаме колко време ще продължи процесът – каза Норман. – Не вярвам въоръжените мъже в долината да ни предоставят цял ден на раз положение.

– Така е – съгласи се Хенри. – Трябва да организираме отбрана. Оттук има ли друг изход? – Погледна към отвора в другия край на тунела.

– Не, там не бива да отиваме – предупреди Маги.

Хенри се обърна към тях и разтри уморените си очи.

– В такъв случай ще ни трябва оръжие – промълви. – В хеликоптера видях сандък с гранати, но... – ученият не довърши мисълта си и поклати глава.

– Гранатите са хубаво нещо, професоре – каза Норман.

– Особено ако са повечко.

– Не – отсече Хенри. – Вече е рисковано да се ходи там.

– Рисковано е и да не се отиде – възрази Норман. – Ако действам бързо и предпазливо...

– И аз мога да отида – обади се Денал. – Сандъкът навярно е тежък.

– Дватама ще се справим без затруднения – увери ги Норман и даде знак на момчето да тръгват.

– Бъдете внимателни – помоли ги Маги.

– За това можеш да бъдеш сигурна – каза Норман. – „Нешънъл Джиографик“ не плаща премии за работа във военновременна обстановка. След това заедно с момчето тръгнаха бързо по коридора.

Хенри се завърна в храма.

– Тази структура по всяка вероятност използва геотермална топлина като източник на енергия – предположи той. – Удивително нещо наистина.

– По-скоро е ужасно нещо. Сега разбирам защо отец Де Алмагро го е назвал „Едемската змия“. Изкушава те, но зад неговата привлекателност се крие нещо страшно.

– Едемската змия? – присви вежди Хенри. – Откъде знаеш за този израз?

– Това е дълга история.

– Разполагаме с време – каза професорът и кимна към храма.

Маги се съгласи с него. Опита се да му разкаже без подробности за прекеждията им, но някои моменти бяха твърде болезнени, в частност

гибелта на Ралф. Лицето на професора ставаше все по-мрачно и същевременно по-делово, докато я слушаше. Накрая Маги му описа чудовищните създания, обитаващи съседната долина. Сподели с Хенри и теорията си.

– Не изпитвам доверие към този храм – завърши девойката. – Не само лекува, но и разрушава.

Хенри впери поглед в дългия коридор.

– Значи, отецът е бил прав. Опитал се е да ни предупреди за нещата, които ще намерим тук – заключи той. После започна да споделя своите преживявания. За времето, прекарано при монасите от абатството Санто Доминго. Гласът му потрепери, когато спомена патоложката Джоан Енгел, поредна жертва във вековната борба за притежание на това странно злато. Маги обаче усети нещо недоизказано в болката на професора. Реши да не му задава въпроси. След като свърши, Хенри погледна храма.

– Значи инките са построили тук това, за което е мечтал абатът. Структура, която е достатъчно могъща, за да установи връзка с някаква извънземна сила.

– Това обаче метал на бога ли представлява? – попита Маги, като кимна към Сам. – Или кръв на Сатаната? Каква е същинската му цел? Какъв е смисълът на създаването му?

– Дали не е някакъв експеримент? – започна да разсъждава на глас Хенри. – Нещо, което трябва да ускори нашата еволюция? Или да ни унищожи? По силите ли ни е да узнаем какъв разум направлява действията на храма? Или никога няма да разгадаем това...

В тунела се чу стърженето на подковани ботуши по каменния под и неясен говор. Бе изминало твърде малко време, за да се завърнат Норман и Денал. Хенри и Маги внезапно бяха заслепени от светлината на няколко фенера, запалени до изхода на тунела.

– Не мърдайте! – заповяда им един глас.

Маги и Хенри застинаха. Нима можеха да сторят нещо друго? Нямахше къде да избягат. Всъщност не смятаха в никакъв случай да изоставят Сам. Изчакаха нападателите да се приближат.

– Изпълнявай нарежданията им – предупреди я Хенри.

Ще изпълнявам, друг път, помисли си Маги, но не каза нищо.

До тях се приближи огромен мъж, който според описанието на професора можеше да бъде единствено абат Руис. Погледна Маги с пълно пренебрежение.

– Професор Конклин, вие отново доказахте, че сте съобразителен

човек – каза абатът. – Признавам, че в това отношение сте по-добър от нас. Разбира се, на вас ви е по-лесно да развързвате езици. Тези инки се оказаха много опърничави хора. Както и да е, крайният резултат винаги е един и същ. Ето ни и нас!

Абатът тръгна към камерата. Спря се за миг и започна да я оглежда. Огромното му туловище започна да трепери. После падна на колене.

– Това е чудо! – възкликна на испански и бързо се прекръсти. – Скулптурата върху масата е изображение на самия Иисус! Това е поличба! Маги и Хенри се спогледаха. Не поправиха абата.

– Вижте само как се спуска от тавана! В древните инкски легенди е дадено описание на основната жила. Казано е, че тече подобно на вода, спускаща се от планински връх. Ето го пред очите ни!

Маги се доближи до абата. Знаеше, че той рано или късно ще осъзнае грешката си. Нямахте да позволи на тези хора да провалят излекуването на Сам. Тихо се изкашля.

– Това, което виждате тук, е само дреболия – каза. Абатът, все още коленичил, я погледна. В очите му се отразяваше блясъкът на златото.

– Какво искаш да кажеш?

– Това е само храмът, входът, ако щете. Същинската жила се намира в съседната долина. Инките я наричат „ханан пача“.

– За рая на инките ли говориш? – попита абатът.

Маги кимна утвърдително. Добре бе, че този човек имаше някаква представа за инкската култура. Погледна Хенри. Той бе смръщил поглед. Бе разбрал какво е намислила. Очевидно не го одобряваше, но не каза нищо. Маги се обърна отново към абата.

– Това е просто нещо като крайпътен молитвен параклис. Преддверие към същинските чудеса, които могат да се видят по-нататък. Абатът рязко се изправи.

– Покажи ми ги. – Ще го сторя само ако гарантирате нашата безопасност – отвърна Маги и отстъпи крачка.

Абат Руис хвърли поглед към коридора и присви подозрително едното си око.

– Раят е пред вас – каза Маги. – Без моята помощ обаче никога няма да го откриете.

Абатът се намръщи.

– Добре, гарантирам вашата безопасност.

– Закълнете се. Абат Руис със смръщено лице докосна малкото златно разпятие, висящо на гърдите му.

– Заклевам се в името на кръвта на Иисус Христос, нашия Спасител

– каза и отпусна ръката си. – Това удовлетворява ли те?

Маги си даде вид, че все още се колебае – но след малко кимна утвърдително.

– Оттук. – Тя посочи коридора.

– Почакай малко. – каза абатът и се обърна към шестимата мъже, които го придружаваха: – Ти остани тук, за да пазиш нашия уважаван професор, останалите – елате с мен. Това е, за да гарантираме честна игра – обърна се към Маги.

Тя усети как стомахът и се присви. Продължи да върви по коридора и заповяда на краката си да престанат да треперят. Нямаше да позволи на страха да я надвие.

– Насам. Не е далеч.

Абат Руис се движеше плътно до нея и дишаше във врата и. Бе запъхтян и лицето му бе почервенияло като цвекло. През цялото време произнасяше молитви.

– Ей тук е – каза Маги, когато приближиха изхода на тунела.

Абатът я изблъска и тръгна напред. Бе решил да мине пръв. Когато обаче достигна изхода, се поколеба. Присви нос очевидно поради силната миризма на сира.

– Нищо не виждам.

Маги отиде до него и му посочи пътеката в джунглата пред тях.

– Просто трябва да се върви по пътеката.

Абатът я погледна. Тя се побоя, че той може да разбере истината. Допускаше, че може дори да чуе ускореното и сърцебиене. Успя обаче да запази спокоен вид.

– Ханан пача се намира съвсем наблизко. Малко след началото на джунглата. На около сто метра оттук. Уверявам ви, че това, което ще видите, просто не може да се опише с думи.

– Рай значи... – каза абат Руис и направи крачка напред. После, втора. И все пак като че ли подозираше нещо. Даде знак на петимата мъже да дойдат при него. – Огледайте местността. Проверете дали там няма нещо опасно.

Мъжете се промъкнаха покрай него и тръгнаха напред. Абатът ги последва, но от безопасно разстояние. За да бъде убедителна, Маги излезе на малко разстояние от тунела. Дъхът и секна, когато се озова за втори път в гнусното леговище на чудовищата. Къде бяха изчезнали тези създания?

Отдалечи се с още една стъпка от входа, когато чу нещо зад гърба си. Рязко се извърна. Едно от бледите създания бе застанало

непосредствено над входа на тунела. Разузнавач. Висеше с главата надолу. Разбра, че са го забелязали. Изсъска и скочи върху нея.

Маги застина. От края на гората се чува други крясъци. Това бе засада, а разузнавачът бе часовой. Тя се приведе, но разузнавачът бе бърз като светкавица. Блъсна се в нея, но тя падна на гръб и използва ускорението на създанието, за да го претърколи зад себе си. Реши да не следи повече развоя на събитията. Рязко се изправи и се втурна към тунела.

Зад гърба и започна стрелба, последвана от вледеняващи кръвта ужасени писъци. Все пак бързо бяха заглушени от воя и крясъците на чудовищата.

Вече в безопасност, Маги се обърна и погледна към отвора. Видя как абатът стреля от упор в черепа на съществото, което я бе нападнало. То падна на земята и започна да се гърчи. После Руис отправи поглед към гората, където неговите хора все още се опитваха да спасят кожата си. Даде им гръб и се затича към тунела, към Маги. Забеляза я и очите му се изпълниха с гняв и ненавист. Никой не можеше да си позволява да се гаври с испанската инквизиция. Когато абатът достигна входа, Маги се отдалечи. Затлъстелият мъж се бе запъхтял и дишаше тежко.

– Мръсна кучка! – изруга, извади пистолета и направи крачка към входа. Боже мой! Нямаше къде да избяга!

– Ще си платиш за това! Гарантирам ти го! – каза абатът, но внезапно изохка. Нещо го бе хванало и дръпнало назад. Руис неволно стреля, куршумът рикошира в стената и изсвистя покрай ухото на Маги.

Раздаде се ужасяващ писък, когато абатът бе измъкнат от тунела и захвърлен в долината. Огромно бледо чудовище, очевидно групов водач, държеше в китката си парче плат от скъпото ловно яке на абата. С другата си ръка го бе хванало за гърлото. Скоро се появиха други чудовища и множество остри като бръсначи нокти се протегнаха към вечерята. Пистолетът на абата бе избит от ръката му. Писъците му постепенно заглъхнаха, когато групата започна да се отдалечава от входа на тунела. След малко в отвора се появи бледо лице с кръв по устата, изсъска срещу Маги и се отдалечи, за да не пропусне предстоящото пиришество. Маги се отстриани от стената и застана с гръб към изхода.

Чу болезнен писък, постепенно преминаващ в бълбукане. Ускори крачка и тръгна към факлите. Крясъците и воят започнаха да затихват зад гърба и.

Когато стигна до входа на храма, видя пазача. Той пристъпи крачка към нея и насочи пушка към гърдите и. Тя видя, че очите му са изпълнени с ужас.

Хенри за миг се озова до него и притисна дулото на пистолет в тила му. Бе оръжието, взето от монаха, останал на пост при хеликоптера.

– Тя просто изхвърли боклука. Да не би да не одобряваш това?

Човекът пусна оръжието си и падна на колене.

– Не – отговори.

– Така е по-добре – каза Хенри, пристъпи крачка напред и подритна оръжието към Маги. – Знаеш ли как да го използваш?

– Аз съм от Белфаст – отвърна Маги и взе пушката. Провери пълнителя, пъкна патрон в патронника и я преметна през рамо.

– Ти можеш ли да пилотираш хеликоптер? – обърна се Хенри към пленника си. Човекът кимна утвърдително. – В такъв случай ще оживееш.

От пещерата внезапно се раздаде стон. Хенри и Маги се обърнаха. Златната пелена и златната пъпна връв бяха започнали да се отделят от тялото на Сам. Металът се отлепваше от кожата и бавно се издигаше към сферата. Пленникът насочи поглед към храма, зина от изненада и започна бързо да се кръсти.

– Започна да диша – каза Хенри и се запъти към храма. Маги го хвана за лакътя.

– Внимавайте – каза му. – Не знам дали не е все още рано да се намесваме. Думите и бяха изпълнени с напрежение. Дали можеше да си позволи да храни надежда?

Сам се приповдигна на лакът. Погледът му не бе фокусиран. С другата си ръка докосна лицето си, сякаш, за да го почисти от паяжини. Издаде тих стон и започна да мига.

– Как си, Сам? – попита го Хенри и му стисна ръката.

– Чичо Ханк, ти ли си?

Сам се изтласка от олтара и погледът му най-после се проясни.

– За Бога, главата ми ще се пръсне от болка...

– Движи се бавно, Сам. Не бързай – каза Маги. Сам стъпи с крака на пода и изстена още веднъж.

– Бих могъл да поема цяла кофа с аспирина – каза и като че ли започна да разбира къде се намира. Надигна глава и втренчи поглед в златната сфера. – Какво правя тук?

– Не си ли спомняш нищо? – попита разтревожено Маги. Сам изглеждаше добре, но дали не бе получил някакво скрито увреждане?

Сам погледна намръщено гърдите си. Пръстите на дясната му ръка докоснаха дупката на якето, пробита от куршума. Пъкна пръст в отвора, а после разкопча якето. От раната нямаше и следа.

– Бях застрелян – каза. Думите му обаче прозвучаха по-скоро като въпрос.

– Така е. Ти умря, но храмът те излекува – обясни Маги.

– Умрях ли? Маги и Хенри кимнаха утвърдително. Сам се изправи на крака, леко се олюля, но бързо възвърна равновесието си. Започна да се движи с бавни крачки. – Като покойник не би трябвало да се оплакваш от дребни главоболия – каза и тръгна към тях.

Хенри притисна своя племенник към гърдите си. Прегръдката им бе неудобна, тъй като професорът държеше пистолет в дясната си ръка.

– За Бога, Сам! Помислих си, че вече те няма – каза професорът и очите му се изпълниха със сълзи. Сам силно прегърна чичо си. Маги се усмихна, изтри сълзите от лицето си и вдигна от пода каубойската му шапка. – Не можех да си позволя да изгубя и теб – продължи Хенри, като разтриваше очите си.

– Няма защо повече да се тревожиш – отвърна Сам и разроши косата му.

– Заповядай. Беше я изгървал. – Маги му подаде шапката.

Той я взе и се усмихна неловко и смутено. После я нахлузи на главата си.

– Благодаря.

– Гледай само да не умираш втори път – предупреди го Маги и оправи шапката му.

– Ще се постарая – обеща той и я погледна в очите. – не се отдръпна от него, но и не се приближи повече. Пречеха и присъствието на професора и тежестта на пушката, праметната през рамо. Продължиха да се гледат в очите, но мигът започна да им се изплъзва. Маги стисна зъби. Омръзна и да се страхува. Опита се да се доближи до Сам, но той внезапно се обърна.

– Пуснете оръжията! – изляз глас от мрака зад тях и в тунела се появи фигура с фенерче в ръка. Държеше в ръцете си Денал. До гърлото му бе опрян дълъг армейски нож от неръждаема стомана, върху чието острие се отразяваше светлината на факлите. Очите на момчето бяха изпълнени с ужас.

– Огера! – извика Хенри.

Норман тичаше в джунглата и се препъваше в храсталаците. Погледът му бе размътен от сълзи. Опита се да бъде по-незабележим, но сухи те клонки и листа продължиха да пукат под краката му. Тичаше, без вече да се замисля дали някой ще го чуе.

Пред очите му още бе монахът, който рязко бе станал от ливадата. Мръсното копеле се бе преструвало на умряла лисица и бе изчакало Норман и Денал да се доближат до него, когато се бяха запътили към хеликоптера. Монахът бе успял да се нахвърли върху момчето, преди Норман да реагира, и от ръкавите на расото му изскочиха два дълги остри ножа. Норман реагира инстинктивно като уплашено животно. Бързо се отдалечи от нападателя и се скри в джунглата.

Едва след като малко се поуспокои, успя да осъзнае низостта на своята постъпка. Бе изоставил Денал. Дори не се бе опитал да избави момчето.

Логически можеше да оправдае постъпката си. Не разполагаше с оръжие и ако се бе опитал да окаже съпротива, по всяка вероятност и двамата с Денал щяха да бъдат убити. Със сърцето си обаче чувстваше, че се бе държал като страхливец. Спомни си очите на Денал, изпълнени с ужас. Как бе могъл да допусне това? По лицето му потекоха сълзи и почти го заслепиха. Джунглата внезапно изчезна и го огря светлина. Спря и избърса сълзите си. Когато зрението му се оправи, изстена.

Част от джунглата бе унищожена от взривовете на гранати и от автоматична стрелба. Наоколо се търкаляха множество разкъсани тела. Мъжки и женски. Все на инки. Миришеше на кръв, изпражнения и страх.

– Боже мой... – проплака Норман. По труповете вече бяха накацали мухи. Други бръмчаха във въздуха.

Някъде откъм лявата му страна се появи внушителен силует, може би мъртвец, решил да му потърси сметка. Норман се обърна, за да се противопостави на новата заплаха. Повече нямаше да бяга. Дори и да се опиташе, нямаше сили да го направи. Изтощен и обезверен, свлече се на колене.

Вдигна глава, и видя, че над него застрашително е издигнато копие. Златното му острие сияеше под ярките лъчи на слънцето.

Норман не се уплаши.

Извинявай, Денал.

– Пусни го! – каза Хенри на Отера и вдигна пистолета.

Ръцете и краката на момчето затрепериха, когато острието на ножа бе притиснато по-силно до гърлото му. По шията му потече струйка кръв.

– Не правете това, професоре! Иначе ще разпоря това момче от шията до корема!

Хенри изруга и отстъпи крачка. Очите на свещеника бяха изпълнени с безумие.

– Правете, каквото ви казвам и всички ще останат живи. Не ме интересувате нито вие, нито момчето. Интересува ме само златото. Аз ще го отнеса, а вие ще останете тук. Сделката не е ли справедлива? Те се поколебаха. Хенри погледна първо Маги, после – Сам.

– Може би трябва да направим това, което иска – прошепна Хенри. Маги присви очи и се обърна към монаха с яростен глас.

– Закълни се! Закълни се върху кръста си, че ще ни пуснеш.

Отера я погледна намръщено и докосна сребърното си разпятие.

– Заклевам се.

Маги задържа поглед върху него дълго време, после внимателно положи оръжието си на земята. Хенри направи същото. След това групата отстъпи няколко крачки.

Отера отиде при оръжията им, блъсна Денал към тях. Момчето изохка и се прилепи до Маги.

Монахът пхна дългия си нож в ножница, скрита в ръкава му. Хенри разбра как се бе освободил от въжетата. Ядоса се на себе си. Не съобризаха, че трябваше да го претърсят, докато бе в безсъзнание.

Ухиленият Отера се приведе и взе пистолета си. Подаде пушката на пазача, все още коленичил пред храма. Той обаче отказа да я поеме. Продължи да гледа пред себе си и безмълвно да произнася молитви. Отера се изправи и надникна в храма. Застина и отскочи назад, смаян от видяното. Лицето му засия от блясъка на златото. После широко се усмихна.

– Dios mio! – възкликна. Когато се обърна отново към останалите, очите му се бяха уголемили.

– Впечатляващо е, нали? – попита Сам.

Монахът примига под светлината на фенерчетата. Изглежда, че най-сетне успя да разпознае тексасеца.

– Защо ми се струва, че те убих? – каза намръщено.

– Не успя – повдигна рамене Сам.

Отера отново извърна поглед към златната пещера, а после, към тях. Вдигна пистолета си.

– Не знам как си оцелял, но този път ще имам грижата наистина да умреш. Ще избия всички ви!

Маги застана между бандита и Сам.

– Та ти се закле! И то върху кръста!

Отера присегна към сребърното си разпятие, откъсна го от врата си

и го захвърли.

– Абатът бе глупак! – каза презрително. – Не по-малък глупак от вас. Решил да докосне мисълта на Бога... Благочестиви идиотщини. Така и не успя да разбере истинската стойност на златото.

– Каква е тя? – попита Хенри, като застана до Маги.

– Да забогатееш! Дълги години трябваше да наблюдавам как абатът повишава други в сан само защото имат чисто испанска кръв. С това злато ще престана да бъде полуиндианец-полуиспанец. Вече няма да прекланям глава и да играя ролята на долен метис. Ще се преродя и ще стана нов човек. – Отера засия.

– Какво смяташ, че ще станеш? – попита Хенри и се доближи до Отера. Той насочи пистолета си към Хенри.

– Ще стана нещо, което всички уважават – богат човек! После се засмя и натисна спусъка. Хенри рязко се приведе. Куршумът попадна в тавана и предизвика сноп от сини искрици. Когато ехото от изстрела се разнесе, чу се нов шум.

– Ааааах! – изпъшка Отера и се хвана за гърдите. Оттам се бе подал окървавеният връх на копие. Монахът бе повдигнат във въздуха. Силна струя кръв бликна от устата му. Започна да я отваря и затваря като риба, извадена на сухо. Пистолетът падна от ръката му и издрънча върху пода. Сетне главата му увисна безсилно. Бе мъртъв. Тялото му бе захвърлено встрани от притежателя на копието. Пред погледа им се появи едра фигура с обгорели и разкъсани дрехи.

– Пачакутек! – възкликна Сам.

Човекът внезапно падна на колене пред инкския храм. По лицето му, покрито със сажди, потекоха сълзи.

– Народа ми... – промълви на английски. – Народа ми го няма.

От мрака се появи и втора фигура.

– Норман? – обади се Маги. – Норман, какво се случи?

Норман поклати глава и погледна безжизненото тяло на монаха, от което още стърчеше копието.

– Срегнах Пачакутек на пътеката, след като бе приключило клането. Бе се запътил към храма, за да накаже тези, които се бяха осмелили да осквернят неговия бог. Помолих го да ни помогне – каза фотографът. В гласа му обаче не се чувстваше удовлетворение. Лицето му имаше пепеляв цвят. После погледна засрамено Денал. Момчето обаче отиде при него и силно го прегърна.

– Ти ни спаси – успокои го и притисна глава към гърдите му. Норман също прегърна детето и от очите му потекоха сълзи.

Пачакутек стенеше. Премина отново на родния си език, докато произнасяше молитви пред храма. Бе неутешим. От тялото му струеше кръв, която започна да се стича към златната стая. Приличаше на човек, който е съвсем близо до смъртта.

Хенри се доближи до краля. Ако казаното от Маги бе вярно, пред него се намираще един от основателите на империята на инките. Като човек, посветил целия си живот на изучаването на тяхната култура, Хенри внезапно онемя. Пред него стоеше жив инкски владетел, чиито спомени струваха повече от хиляда златни пещери. Хенри се обърна към Сам с умоляващ поглед. Кралят не трябваше да умре. Сам очевидно го разбра, защото коленичи до Пачакутек и докосна дрехата му. Сведе глава.

– Сапа Инка, храмът спаси моя живот, както някога спаси твоя. Използвай го отново. Пачакутек престана да се кланя, но не вдигна глава.

– Народа ми го няма – каза и погледна Сам и спътниците му. – Може би така и трябваше да стане. Може би за нас няма място във вашия свят.

– Не е така. Излекувай се. Ще ти покажа нашия свят. Хенри направи крачка напред и сложи ръка на рамото на Сам.

– Има много неща, които би могъл да споделиш с нас, Инка Пачакутек. Много неща, на които можеш да ни научиш.

Пачакутек бавно се изправи и погледна Хенри. Присегна към лицето на професора и докосна една бръчка.

– Лицето ти е старо, но не колкото сърцето ми. – После погледна храма и погледът му засия. – Сега Инти е повел моя народ към ханан пача. Искам да се присъединя към него.

Хенри и Сам се спогледаха. Какво можеха да кажат? Бе изгубил цялото си племе. По бузите на Пачакутек се стичаха сълзи. Той извади изпод мантията си златна кама.

– Ще се присъединя към народа си.

– Недей! – извика Хенри и се присегна към Сапа Инка. Твърде късно обаче.

Пачакутек заби острието на камата в гърдите си и отпусна глава. После въздъхна с облекчение. Бавно се изправи и пръстите му пуснаха дръжката на ножа.

Хенри възкликна от удивление и отстъпи, когато видя как от мястото, където бе забита камата, започнаха да излизат пламъци.

– Какво, за Бога... Движейки се с усилие, Пачакутек влезе в камерата. – Отивам при Инти.

– Спонтанно изгаряне – прошепна изумен Сам. – Досущ както при създанията от пещерите.

– Тялото му е като техните – потвърди Маги.

– Какво става? – попита Хенри, без да откъсва поглед от пламъците. Маги набързо му обясни. – Веществото предизвиква някаква верижна реакция. – Посочи Пачакутек. Пламъците вече бяха обхванали туловището му.

Хенри внезапно си спомни посланието на Джоан. Бе му дала да разбере как може да се унищожи веществото Z. С дара, откраднат от Прометей. С огън! Хенри се извърна и видя как Пачакутек бе паднал на колене с високо вдигнати ръце. И от тях излизаха пламъци. Боже мой!

Хенри хвана Сам и Маги за ръцете и ги изблъска към изхода.

– Бягайте! – изкрещя. После скрита коленичилият пазач. – Тръгвай!

– Защо? – попита Сам.

– Няма време за обяснения – отвърна Хенри и затика всички към изхода. Първи се затичаха Норман и Денал, а Хенри и Маги помогнаха на Сам, който беше много изтощен, да се придвижи напред. Докато се измъкваха, Хенри си спомни последното послание на Джоан: „Прометей нанася страхотен удар. Като пластичен взрив!“

Думите и се оказаха верни. Тъкмо достигнаха изхода на тунела, и силна експлозия разтърси земята под краката им. Вълна от нагорещен въздух събори групата на земята. От изхода на тунела изхвърчаха камъни и дим.

– Станете веднага! Побързайте! – нареди Хенри. Групата, като мърмореше недоволно, се подчини и с куцукания продължи напред. Пътеката под краката им се тресеше. – Не спирайте! – продължи да дава нареждания Хенри.

От склоновете на вулканите започнаха да падат големи скали. Земята започна да трепери още по-силно. Стотици изплашени папагали излетяха от джунглата. Какво ставаше?

Когато Хенри достигна подножието, позволи си да погледне нагоре. На каменната стена се бе появила огромна пукнатина.

Сам, подпрял се на Маги, си пое дъх. Спътниците им бяха наблизко. Очите на Сам внезапно се разшириха.

– За Бога, погледнете! – извика, като посочи долината. Отворите, от които преди излизаше пара, сега бълваха гейзери от кипяща вода. Из долината се появиха нови пукнатини, от които също се стичаше вода и се отделяха изпарения. Част от вулканичния конус се сгромоляса. – Започна да се разпада! – извика Хенри. Маги погледна южния вулкан.

Блъваше черен пушек. Долината се изпълни с миризмата на сяра и горящи скали.

– Взривът сигурно е разместил някой неустойчив разлом! Предизвикал е верижна реакция! – допусна Сам. – Бързо към хеликоптера!

Норман им съобщи още новини.

– Не сме сами, приятели! – Посочи димящия тунел. Оттам, подобно на демони от ада, бяха започнали да изскачат бледи силуети. От отвора се измъкваха все нови и нови създания. Съскаха, ръмжаха и дращеха с нокти по скалите. – Сигурно взривът така ги е изплашил, че ги е накарал да преодолеят страха от тунела – коментира Маги.

От височината към тях се втренчиха погледите на множество черни очи. Скимтенето на създанията прерасна в рев.

– Тичайте! – крещеше Хенри. – Тичайте бързо!

Групата се понесе по неравната земя. Базалтовите скали започнаха да треперят и да издават звук, подобен на тракането на зъби на изплашен човек. Тичането бе трудно. Хенри се препъна и нарани ръцете си в острите камъни. Сам му помогна да се изправи на крака.

– Ще успееш ли, чичо Ханк? – запита го с разтревожен глас.

– Та имам ли друг избор? – отвърна Хенри и продължи напред. Пред очите му започнаха да плуват тъмни петна. Олюля се. Сам и Маги го хванаха от двете му страни и го поведоха към хеликоптера. Норман вече помагаше на Денал и на пазача на абатството да влязат в машината.

– Побързайте! – изкрещя фотографът. – Те са по петите ви!

Хенри има глупостта да се обърне. Най-бързите създания вече ги бяха обградили от двете страни. Подир тях се мъкнеха други, по-едри, с тояги и камъни в ръце.

Хенри едва не падна, като повлече и спътниците си. Те все пак успяха да го удържат. Причерня му пред очите. Сам и Маги започнаха едва ли не да го влачат.

– Пуснете ме... Спасявайте се сами...

– Да, да, разбрахме – каза Сам.

– Ти за какви ни взимаш? – отвърна Маги. На Хенри отново му прилоша за няколко секунди.

След малко усети как нечии ръце го вкарват в хеликоптера. Почувства силно въздушно течение и разбра, че витлата се бяха завъртели. Покрай главата му нещо силно издрънча.

– Замерват ни с камъни – разтревожи се Норман.

– Обаче не смеят да се приближат! Страх ги е! – добави Маги.

Голям камък издрънча по фюзелажа на машината. Целият

хеликоптер се разтресе.

– Е, вече са доста близко – каза Норман на пилота. – Хайде, вдигни тази птичка във въздуха! Хенри седна в едно кресло и чу хлопването на вратата.

– Сам... Някой го потупа по рамото, помогна му да се намести удобно и закопча ремъка около тялото му.

– Тук съм – каза Сам усмихнато. До него бе Маги.

– Слава Богу! – въздъхна Хенри.

– На кой бог благодарите? – попита ухиленият фотограф.

Хеликоптерът внезапно се разлюля. Не поради замерването с камъни, а вследствие на рязкото излитане. Първо се наклони, а после бавно започна да се издига. Един последен камък издрънча по хълбока му.

– Прощална целувка – произнесе с облекчение Норман и изгледа от прозореца кривящата се и ревяща тълпа под тях.

Вертолетът набра височина и излезе извън обсега на камъните. Хенри отиде до прозореца. Джунглата гореше. Димът и парата бяха изпълнили цялата долина. Гледката наподобяваше Дантевия ад. Испита не само успокоение, но и скръб. Бяха изгубили много неща.

След малко се издигнаха над планината и започнаха да се отдалечават от нея. Успяха!

Навязоха в пространството между двата съседни върха. Чу се внезапен грохот и хеликоптерът сякаш подскочи, а роторите му заскърчаха. Хенри не успя да запази равновесие. Машината започна да се мята. Пилотът изруга и се зае с контролните лостове. Всички останали стиснаха така силно седалките, че ръцете им побеляха. След малко металната птица възвърна устойчивостта си и продължи нормалния си полет.

Хенри зае отново мястото за наблюдение. Въздъхна дълбоко. Не от уплаха, а от почуда.

– Трябва да видите това!

Другите се присъединиха към него. Сам се надвеси до главата му и сложи ръка на рамото му. Хенри го потупа по ръката и дори за миг я стисна.

– Това е невероятно. И много красиво – коментира Маги.

От двата съседни вулкана се издигаха два еднакви стълба от разтопени скали. Гледката бе впечатляваща.

Хенри най-после се отпусна спокойно в креслото си. Затвори очи и си помисли за брат Де Алмагро и за неговите предупреждения. Монахът бе жертвал собствения си живот, за да прегради пътя на злото.

– Предсмъртната ти молитва бе чута, приятелю. Почивай в мир –

прошепна Хенри, като погледна горящите небеса.

ДЕН СЕДМИ Куско

Неделя, 26 август, 15:45 ч.
Международно летище Куско
Перу

Малкият едномоторен самолет, стар пайпър саратога, се насочи към пистата. Под крилете му се простираше град Куско, плетеница от улици, по които се редуваха блестящи многоетажни сгради и стари кирпичени къщи. Макар гледката да бе успокояваща, Сам се отместил от прозореца. През този ден бе летял много. Още когато напусна вулканичната падина, чичо му използва радиостанцията на хеликоптера, за да се свърже с властите и да ги помоли да предупредят базовия лагер за опасността от изригващите вулкани. Филип бе изпаднал в паника. Индианците бяха започнали да се евакуират и Хенри нареди на възпитаника на Харвард да замине с тях. Горивото на хеликоптера бе твърде малко, за да си позволят още едно кацане и излитане. Филип, почти разплакан, продължи да моли за помощ, но Хенри бе непреклонен. Трябваше да се завърне в Куско колкото се може по-скоро.

На малко летище до Мачу Пикчу професорът уреди смяната на самолета, като нае малкия едномоторен самолет и пилота му за пътуването до Куско.

Въпреки това полетът до този град им отне почти ден.

Когато самолетът започна да се спуска към пистата, Сам се размърда в малката кабина, като внимаваше да не събуди подпрялата се на рамото му Маги. Бе заспала, както и всички останали пътници на самолета. Сам завидя на способността им да си почиват. Той не можа дори да подремне. Мислите, му бяха заети със случилото се през последните двацет и четири часа. Той бе умрял.

Все още не успяваше да осмисли напълно това, да си спомни нещо, случило се през липсващия час от неговия живот. Спомняше си единствено как му причерня в нивата с киноа, как бе получил рана от куршум в гърдите и как после се събуди върху златния олтар. Не можа да си спомни бели светлини и небесни хорове.

Намръщи се. Нямахше право да се сърди на съдбата заради тази

празнота в спомените си. Беше жив. И не само жив, а в компанията на заспала до него красива червенокоса ирландска археоложка. Нежно отместе с пръст къдрица от лицето и. Може би бе редно да я събуди, тъй като предстоеше кацане. Не искаше обаче да го направи. Близостта с нея му бе приятна. Отдръпна пръсти от косата и и си наложи да не мисли за това. Не се знаеше как отсега нататък ще протекат съдбите им. Малкият самолет с леко подскачане се озова върху пистата за приземяване.

Забавянето на скоростта и скърцането на хидравличните спирачки събудиха пътниците. Започнаха да надничат през малките прозорчета.

– Пристигнахме ли? – попита Маги и се прозина. – Струва ми се, че заспах преди малко.

– Добре дошла в Куско – каза Сам. На него обаче полетът се бе сторил безкраен.

Пилотът се свърза с контролната кула и самолетчето бавно се затътри към терминала. Професорът разкопча колана си, протегна се, и започна да си пробива път между седалките.

Вероятно сега изготвя нови планове, помисли си Сам. Преди това бе попитал чичо си защо трябва да отпътуват толкова бързо за Куско, но той не пожела да му отговори. Сам продължи да го разпитва, но Маги му даде знак с ръка да не проявява настойчивост.

Сам погледна Маги. Тя бе втренчила въпросителен поглед в чичо му. Кое не бе наред? Какво още не бе им разкрил?

– Кои са тези хора? – попита седналият зад тях Норман.

Сам погледна през прозореца. До терминала се бе събрала малка тълпа. Половината посрещачи бяха облечени в кафявите униформи на местната полиция и бяха преметнали пушки през рамо. Други хора държаха в ръце фотокамери и микрофони. Останалите представляваха смесица от местни жители и хора, облечени прекалено топло за сезона, с вид на държавни служители. Очевидно обажданията на чичо му бяха предизвикали голямо оживление.

Самолетът спря до посрещачите, а пилотът излезе от кабината и се приближи до вратата. Хенри размени няколко думи с него, след което пилотът отвори вратата и освободи лоста, който придържаше стълбите. Сам чу как фотокамерите затракаха като картучници на фона на глъчката от човешки гласове. Чичо му се задържа за миг пред вратата и се обърна към тях:

– Дойде време да се срещнем с медиите, приятели. Не забравяйте за какво се договорихме относно отговорите.

– Нямаме коментари – каза Норман.

– Точно така – каза професорът. – Докато случилото не се изясни, ще разговаряме само с властите.

Всички закимаха с разбиране. Сам нямаше желание да обсъжда възкресението си с представителите на международната преса.

– В такъв случай да тръгваме – каза Хенри. Останалите го последваха.

Хенри слезе от самолета и затвори очи. Макар да грееше силно слънце, светлината на лампите и светкавиците го заслепи. Чу гласове, говорещи на английски, испански, португалски и френски. От журналистите ги отделяше полицейски кордон.

Хенри започна да търси едно лице из тълпата. Джоан. Надяваше се телефонното му обаждане на властите в Куско да не е закъсняло. По време на полета бе чул по радиото само откъслечни новини. Военните нахлули в абатството и после последвал огромен пожар. Имало много жертви, но подробности така и не бяха съобщени.

Продължи да стиска юмруци, докато вървеше по пистата. Оглеждаше тълпата от репортери, правителствени служители и случайни зрители. Не видя нито едно познато лице. Опита се да съдържи сълзите си. „Не искам това да ми се случва отново.“ Докато продължаваше напразно да търси с поглед Джоан, в гърдите му се появи болка, смес от горчивина и усещане за вина. Тази болка му бе позната. Бе я почувствал и преди, при смъртта на Елизабет. Доскоро смяташе, че отдавна се бе примирил със смъртта на жена си, обаче страхът му за съдбата на Джоан отново внесе смут в душата му. Всъщност болката му никога не бе преставала. Той просто я бе скътал дълбоко в душата си поради грижите за Сам.

Какво щеше да прави сега? Сърцето му бе изпепелено. Никъде не виждаше Джоан. Пред него се появи човек в строг сив костюм и му подаде ръка.

– Професор Конклин, аз съм Едуърд Джерънт, служител в протоколната служба на посолството на САЩ. Предстои ни дълъг разговор.

Хенри отпусна юмрук и подаде ръка. В този миг сред глъчката се открои звънлив глас:

– Хенри?

Застина на място.

Едуърд Джерънт понечи да поеме ръката на професора, но Хенри се отдръпна от него. Бе видял стройна фигура, опитваща се да си пробие път през полицейския кордон.

– Джоан... – промълви Хенри с треперещ глас.

Тя се усмихна и тръгна към него. В началото, бавно, а сетне, когато по лицето и потекоха сълзи, ускори ход. Хенри я посрещна с разтворени обятия. Тя се хвърли в прегръдките му. Хенри не бе очаквал, че може отново да изпита такава радост.

– За Бога, Джоан! Мислех, че са те убили! Аз обаче се молех... надявах се...

– Какво има, чичо Ханк? – чу гласа на Сам.

Той не знаеше нищо за Джоан. Хенри се бе почувствал твърде виновен и не сподели с него нищо за избора, който бе принуден да направи. Бе решил да мълчи, докато лично си изясни съдбата на Джоан.

Когато Сам се приближи до Джоан и Хенри, те леко се отдръпнаха един от друг. Хенри обаче не откъсна поглед от нея. Никога повече нямаше да го откъсва. Представи племенника си на доктор Джоан Енгел. Тя му се усмихна сърдечно и се ръкуваха. След това Хенри отново хвана ръката и.

– Какво стана с теб? Какво се случи? – попита той.

Усмивката и изчезна от лицето.

– Успях да се измъкна тъкмо преди полицията да шурмува абатството. Извадих късмет. След като монасите разбраха, че са обградени, задействаха механизъм, инсталиран в лабораторията. Изгоря всичко, включително и криптата, където държаха Кръвта на Сатаната. – Джоан махна с ръка към хоризонта. Хенри и Сам погледнаха натам. В небето се издигаше димен стълб, плътен като този на вулкан. – Взривът разруши цялото абатство. Все още продължава да дими. Оцеляха единствено инските развалини под него.

– Удивително нещо – коментира Сам.

Хенри се надвеси над Джоан.

– Слава Богу, че успя да избягаш. Не знам как щях да живея без теб.

Джоан се сгуши в него.

– Вече няма да се разделяме, Хенри. Ти веднъж напусна моя живот. Няма да позволя това да се случи втори път.

Хенри се усмихна и я притисна още по-плътено до себе си.

– И аз няма да го позволя!

Сам се отстрани, за да не им пречи. Досега не бе виждал чичо си да се отдава така всецяло на другото, а при това чувството очевидно бе взаимно. Радваше се за него, но в същото време се чувства самотен.

Недалеч от него Норман разговаряше със служителя на посолството и му съобщаваше част от историята им. Момчешкият смях на

фотографа кънтеше из цялата писта. До него бе застанал Денал. Норман бе предложил да му осигури стипендия от „Нешънъл Джиографик“. След смъртта на майка си момчето нямаше друго, което да го задържа тук, където може би го очакваше само бедност, Двамата вече се бяха договорили да отпътуват заедно за Ню Йорк. Светкавиците на фотоапаратите продължиха да проблясват.

Сам се отдалечи от тълпата и тръгна към самолета. Трябваше му време за размисъл. След смъртта на родителите си той не се отдели от чичо си. Общата скръб бе създала между тях връзки, които обединиха сърцата им в едно, до което други хора нямаха достъп. Поне досега. Сам не знаеше как да определи настроението си. Бяха се случили твърде много неща. Чувстваше се като лодка, отвързана от кей и носена от течението. В главата му се завърнаха стари спомени. Скърцане на спирачки. Смачкан метал и строшени стъкла. Сирени. Безсилно провисналата ръка на майка му. Носилки и линейки.

Очите му изведнъж се изпълниха със сълзи. Защо трябваше точно сега да мисли за всичко това? Не може да спре сълзите си. После усети някой до себе си. Обърна се. До него бе застанала Маги и го гледаше.

Бе очаквал тя да му се присмее, но в погледа и видя само загриженост. Един от санитарите и бе дал яркожълто одеяло. Сега то я опазваше от хладния следобеден ветреца.

– Замислил си се какво свързва чичо ти с тази жена, нали? Страх те е да го изгубиш.

Той се усмихна и изтри очите си.

– Знам, че е нелепо, но не мисля само за чичо Ханк. Мисля и за родителите си. И за Ралф. И за всички хора, които смъртта ни отне. – Опитат се да изрази чувствата си с подходящи думи и се втренчи в небето. Трябваше му човек, готов да го изслуша. – Защо именно аз останах жив? Защо родителите ми загинаха в колата?

– Аз пък си спомних за една канавка в Белфаст – каза Маги, доближила се съвсем близо до него.

Сам си даде сметка, че едва ли някой друг щеше да разбере болката му по-добре от нея.

– Защо се случи това? – попита тихо. – Знаеш за какво говоря. Какъв е отговорът? Аз дори умрях, дявол да го вземе, а после бях възкресен! А все още не знам какво да мисля.

– Има въпроси, на които не са дадени отговори – отвърна Маги и докосна бузата му. – Сам, ти в действителност не избяга от смъртта. Никой от нас не може да избяга от смъртта. Тя е някъде там и ни чака.

Дори инките не успяха да избягат от нея. В продължение на години аз се опитах да направя това, вие с чичо ти също се барикадирахте срещу нея. И двата подхода не са разумни, защото Смъртта в крайна сметка винаги побеждава. Ако правим опити да и се противопоставим, само си утежняваме живота.

– Какво да правим в такъв случай? – попита я той с умолителен поглед.

Тя тъжно въздъхна.

– Трябва да се стремим да живеем колкото се може по-пълноценно.
– Тя го погледна в очите. – Трябва просто да живеем, Сам.

Той почувства нов прилив на сълзи.

– Не мога да те разбера. Как...

– Сам – прекъсна го Маги и докосна устните му с пръст. Одеядлото се свлече от плещите и.

– Какво?

– Просто замълчи и ме целуни.

Думите и го развълнуваха. Наведе се. Потъгна в нейната топлина и започна да разбира смисъла на казаното от нея преди това.

Първо я целуна нежно, после – по-страстно. Усети бучене в ушите си. Ръцете му я притиснаха към него, а тя го прегърна през шията, разроши косата му и събори каубойската му шапка. Притиснаха се плътно един към друг и между тях не остана никакво пространство. В този миг сърцето на Сам проумя истината. Ето я причината, поради която трябва да живеем.

В тази целувка нямаше скръб. Нямаше чувство за вина. Нямаше смърт.

Имаше само живот. Нещо, което ги изпълваше с радост.

Послеслов

Две години по-късно.

Четвъртък, 19 октомври, 22:45 ч.
Институт за генетични изследвания
Станфорд, щата Калифорния

На три етажа под главната лаборатория един мъж с дълга бяла престилка се приближи до комплекс от частни лаборатории. Постави длан върху синята електронна ключалка и изчака четящото устройство да освети пръстите му. Светлината от синя стана зелена. На един дисплей с малки зелени букви се появи името му:

ДОКТОР ДЕЙЛ КЪРКПАТРИК.

Включи се електрическа брава. Значи компютризираният охранител го допускаше. Докторът отдръпна дланта си и натисна дръжката. Въздухът в пространството зад вратата бе изтеглен и при отварянето и се чу нещо като въздишка. Ученият на средна възраст се видя принуден да вложи повече сила при отварянето, тъй като и съседните помещения имаха отрицателно въздушно налягане. Това бе предпазна мярка, целяща да предотврати излизането на потенциални биологически отрови извън лабораторията. За този проект не бяха жалени пари. Една подкрепена от Пентагона правителствена институция бе инвестирала близо милиард долара в него. На лицето на доктора се появи усмивка. Знаеше, че немалка част от тези пари се заделяше за неговата заплата.

Рамото му го заболя, когато отвори вратата докрай. Намръщи се и изчака тя да се затвори зад него. Разтри мястото на раняването. Куршумът, който го бе улучил в коридорите на „Джон Хопкинс“, бе наложил четири хирургически операции. Макар и понякога раната да го болеше, той не се оплакваше. Не само бе оцелял, но и бе успял да запази малко количество от веществото Z, образеца, използван при пробата с електронния микроскоп.

След като вестта за откритието му стигна, до когото трябва, на доктор Къркпатрик бе позволено да изчезне. Бе съобщено, че е умрял, и бе прехвърлен на Западното крайбрежие, в Института за генетични

изследвания в Станфорд. С височайше правителствено разрешение му бяха отпуснати лаборатория и четиринайсет подчинени.

Дейл продължи да върви към офиса си, като задмина лабораторните помещения. Когато мина покрай компютърната стая, чу тихото бръмчене на четирите компютъра „Крей“, които обработваха ежедневните данни, събирани от устройството за изследване на генната последователност. Проектът за човешкия геном бе детска гатанка в сравнение с това, с което се бе заела неговата лаборатория. Той смяташе, че ще му трябват още четири години, за да научи кода, но разполагаше с това време. Започна да си подсвирква, за да наруши безмълвието на празната лаборатория. С помощта на кодирана карта отвори вратата и влезе в персоналния си офис.

Съблече престилката си и я остави на закачалката. После разхлаби вратовръзката си и нави ръкавите си. Отиде до бюрото и се отпусна с въздишка на тежкото кожено кресло.

Искаше да издиктува последната част от годишния си отчет, за да може Марси да го напише още на следващия ден. Отвори едно чекмедже и извади оттам малкия си личен диктофон. Натисна едно копче и поднесе микрофона до устните си.

„Текущ доклад. Изводи и предложения“, започна да диктува и се изкашля. „Нанотехнологията винаги е била теоретична наука, по-скоро набор от догадки, отколкото същинска наука. След откриването на веществото Z обаче ние имаме готовност да включим манипулирането на атомите в практическата сфера на науката и производството. През последните две години изучихме въздействието на «нанобиотичните» частици, открити във веществото Z, върху млада зародишна тъкан. Установихме, че манипулирането е най-действено в бластулния стадий на човешката зигота, когато клетките са най-слабо диференцирани и податливи на въздействие. Чрез наблюдения върху функционирането на наноботите и чрез обратно проектиране се надяваме в близко бъдеще да създадем първия прототип. В същото време обаче направихме важно лично откритие, началната стъпка към превръщането на нанотехнологията в действителност. Целта, заложена в наноботите, открити във веществото Z, вече ни е известна“.

Дейл се намръщи, изключи диктофона и се протегна. Гордеше се със своите изследвания, но едно съмнение все още продължаваше да го гложди. Взе диктофона в ръка и отиде до затворения прозорец.

Натисна копче, което задейства електрически щори. Дейл видя съдържанието на инкубационните камери от съседното лабораторно помещение. В един съд бълбукаше жълтеникава смес. В нея, подобно светулки, проблясваха малки златни частици. Това бяха късчета от колонии на наноботи. Веществото Z.

Не тази смес обаче привлече вниманието на Дейл. Върху два рафта имаше дванайсет развиващи се човешки зародиша. Той се приведе, за да ги огледа по-добре. На двата зародиша, навлизащи във второто си тримесечие, вече поникваха крилца. Главите им, прекалено големи за малките туловища, сякаш го наблюдаваха. Погледнаха го големи черни очи, засега без клепачи. Малки ръце с двойни стави бавно помръдваха. Един от зародишите засмука малкото си пръстче. Дейл забеляза блясъка на остри зъби. Вдигна диктофона и го включи.

„Стигнах до извода, че златните метеорити, открити от инките, всъщност са представлявали извънземни спори. Извънземна цивилизация, неспособна да се придвижва сама между звездите, е посяла тези наноботи в междузвездното пространство. Подобно семената на глухарчетата, наноботите са се разпространили в очакване да попаднат на благоприятна почва върху някоя от безбройните планети. Златните частици, способни да реагират на разумния живот, са привличали любопитните със своята способност да променят формата си. Така са примамвали своята плячка. Веднъж заловени, наноботите е трябвало да манипулират тази «суровина» на молекулярно равнище, като в крайна сметка изконсумират цялата мислеща биомаса на дадена планета, а после използват биомасата за възпроизвеждане на своята раса. По този начин са смятали да разпространят своята цивилизация сред звездите“.

– Но не и тук – добави, след като изключи диктофона. Дейл се наведе и започна да изучава най-едрия от човешките зародиши. Стори му се, че той забеляза присъствието му и протегна към него малки юмручета с остри нокти. Дейл въздъхна и подпря чело на инкубатора. Какво ще научим един за друг? Какво ще открием? Устните на малкото същество се разтвориха и то като че ли изсъска, оголвайки два реда остри зъби. Дейл пренебрегна тази инфантилна проява на агресивност. Резултатът от работата му го удовлетворяваше. Сложи длан на стъклото.

– Добре дошли – прошепна той на пришълците. – Добре дошли на планетата Земя.

КРАЙ

© 2000 Джеймс Ролинс
© 2002 Венелин Мечков, превод от английски

James Rollins
Excavation, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Harper Torch

© 2000 by Jim Czajkowski

© „Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 2002

© ИК „БАРД“ ООД, 2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2982>]